

C. H. SPURGEON

A TE SZAVADRA

– Áhítatok minden napra –

Szerkesztette:
Wolfgang Bühne

Fordította: dr. Pótor Imre
Lektorálta: Borzási Sándor

ISBN 978-615-01-0565-9

2021

Az eredeti német kiadás adatai:

C. H. Spurgeon

AUF DEIN WORT

Andachten für jeden Tag

Bearbeitet
von Wolfgang Bühne

© 1984 by CLV
Christliche Literatur-Verbreitung
Postfach II 01 35 – 33661 Bielefeld
9. Auflage 2004

ELŐSZÓ

Spurgeon egyszer Péter helyreállításáról prédikálva ahhoz a kakashoz hasonlította magát, amelyik emlékeztette az Úr tanítványát a főpap udvarában. „Ebben a szegény kakasban önmagamra ismerek; de remélem, hogy a Mester tekintete összekapcsolódik gyenge prédikációmmal. Kukorékolj csak tovább, szegény madár; mert ha Jézusra tekintsz – miközben kukorékolsz –, nem hiába teszed: összetöröd Péter szívét!”

Ezeket az áhítatokat Spurgeon prédikációiból azzal a kívánsággal és imádsággal állítottam össze, hogy egyeseknek vagy többeknek a keresztyénség tömegéből, akik eddig hiába próbáltak megmelegedni a világ parazsló tüzeinél, olyan kakaskukorékolások legyenek, amik a világból a megvetett Jézus Krisztushoz való megtérésre és az Ő következetes követésére hívnak.

Wolfgang Bühne

Január 1.

„De az ÚR ezt mondta Mózesnek: Hát olyan kevés az ÚR ereje?” 4Móz 11,23

Gyakran úgy viselkedik Isten népe, mintha biztos lenne abban, hogy kevés az Úr ereje. Jóllehet elhiszik, hogy Isten keze egykor hatalmas volt, amikor egy napon háromezer ember tért meg Péter egyszerű prédikálására; elhiszik, hogy Isten elég hatalmas volt a régi napokban, hogy szegény, képzetlen evangélistái felvették a versenyt Szókratész tanítványaival, és képesek voltak arra, hogy ledöntsék a pogányok bálványait: mindezt elhiszik, és mégis gyakran úgy cselekszenek, mintha erőtlenné lenne az evangélium, és mintha Isten Lelke teljesen visszavonult volna tőlük!

Azokban az első napokban Isten kiküldte misszionáriusait az egész világba. Eszközök, táskák és erszény nélkül indultak útnak, abban az erős hitben, hogy küldőjük gondoskodik majd megélhetésükről. Merészen vállalták ezt az életet, és közben sok embert megnyertek Krisztusnak, és alig volt olyan terület a földön, ahol ne ismerték volna őket koruk emberei, ahol ne prédikálták volna Jézus nevét. De mi – dicső ősek elkorcsosult utódai – félünk bízni Istenben.

Ó, bárcsak minél több embert hívna el az Úr, akik erejébe vetett hittel hirdetnék az evangéliumot azzal a bizalommal, hogy Isten Lelke hitet tesz mellettük! Kétkedés, félelem, számítás, a józan ész bölcs tervei jellemzők ma a keresztyének nagy részére, akik állításom bizonyosságául szolgálnak, hogy tudniillik az Úr gyülekezete azt hiszi: megrövidült az Úr keze.

Ó Sion, ne számíts többé seregeidre, mert erősséged tehetetlenséggé lett; ne számolj többé gazdagságoddal, mert gazdagságod gyakran szegénységeddé lett, szegénységed pedig gazdagságoddá. Ne követeid képzettségére és beszédkészségére építs; mert – mint gyakran tapasztaljuk –, ezek az örök Isten útjában állnak! Lépj elő sokkal inkább egyszerű bizalommal és látni fogod, vajon nem szava szerint cselekszik-e Isten.

Január 2.

„Mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértetek, megkapjátok, és meg is adatik nektek.” Mk 11,24

Ó Istenem, hatalmas fegyvereket adtál nekünk; de mi hagytuk, hogy megrozsdásodjanak. Heverni és szunnyadni hagytuk ezeket az óriási erőket. Nem lenne-e az saját testünk elleni bűntény, ha szemet kapnánk, és nem akarnák kinyitni, vagy kezét, és nem akarnánk felemelni?

És mit mondjunk először önmagunkról, akiknek Isten az imádsággal erőt ajándékozott, összehasonlíthatatlan erőt a magunk és mások számára, és mi kihasználatlanul hagyjuk ezt az erőt?

Ó Isten, te adtál fényt a napnak, és világít vele. Te adtál csillogást a csillagoknak, hogy ragyogjanak. Te adtál erőt a szélnek, hogy fújjon. De gyermekeidnek is adtál ajándékot, ami sokkal jobb, mint az összes többi adomány. Mégis heverni hagyják. Majdnem elfelejtették, hogy ilyen hatalommal rendelkeznek, és csak ritkán élnek vele, jóllehet ez ezreknek lenne áldássá.

Konstantin római császár látta, hogy a korábbi idők pénzérméin a császárokat egyenesen állva, diadalmas testtartásban ábrázolták. Ezzel szemben megparancsolta, hogy őt térdelő testhelyzetben ábrázolják a pénzérméken. „Mert” – mondta – „ez a módja annak, hogy diadalmaskodjam.” Mi azonban egyáltalán nem fogunk diadalmaskodni, ha Isten sohasem talál térdeinken bennünket. Csak azért fogunk megfutamodni, mivel nem imádkoztunk.

Ó, térjetek vissza Istenetekhez és valljátok meg előtte, hogy jóllehet felfegyverkezve vártátok, hogy íjat viseljete, a csata napján azonban mégis megfutamatotok! Menjete Istenetekhez és valljátok meg neki kudarcotokat! Ha egyetlenegy lélek sem tér meg, az nem azért történik, mivel ne lenne hatalma Istennek embereket megmenteni, hanem azért, mivel sohasem küzdöttetek az elveszett bűnösök újjászületéséért.

Január 3.

„Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.” ApCsel 2,47

Az első hívők ezekben a napokban nem próbálkoztak egyedül a mennybe jutni. A textusunkban megemléített személyek nyomban csatlakoztak Jeruzsálemben Isten gyülekezetéhez.

Bizonyára kijelenthetem, hogy – azokban a napokban is – ha kritizálni akarták volna a gyülekezetet, találhattak volna benne hibát. De ezek az új megtértek úgy

éreztek, hogy a hívőknek ez a közössége Jeruzsálemben *Isten* gyülekezete volt. Ezért csatlakoztak hozzá. – Ha tökéletes gyülekezetre vársz, várnod kell addig, amíg a mennybe érkezel. És ha tökéletes gyülekezetet találnál is a földön, biztosan nem vennének fel maguk közé, mert te magad nem vagy tökéletes.

Ezek a hívők rájöttek arra, kik állnak az Íráshoz legközelebb, kik ragaszkodnak az igazsághoz tanításban és gyakorlatban is, és hol hasonlítanak leginkább az újtestamentumi gyülekezethez. Csatlakozz te is hozzájuk és áldott leszel. Ha szereted a Mestert, szereted szolgálóit is. Ha szereted a hadvezért, belépsz abba az ezredbe, amelyik véleményed szerint a legpontosabban megtartja a Mester szavát.

Textusunk közli, hogy az Úr növelte a gyülekezetet az *üdvözülőkkel*. Attól tartok, hogy egyes személyek neve bizonyára a gyülekezethez tartozik, de ők maguk nem. Növelik számadatainkat. Növekedett általuk a gyülekezet létszáma, de olyanok csupán, mint egy számjegy a táblán; nem növelik erőnket.

A gyülekezet fához hasonlít. Ha egy fába be akarok oltani egy ágat, akkor helytelen, ha egy száraz ágat veszek, és azt erősítem a fához. Az élő törzshöz élő ágat kell erősíteni élő kötelékkel!

Az igazi gyülekezet élő szervezet; és csak olyan férfiak és nők alkalmasak ennek a beoltásnak a végzésére, akiknek életet ajándékozott Isten Szentlelke. Ha egyenlenséget és viszálykodást látok némely keresztyén hitvallók között, meg tudom érteni, hogy nem az Úr hozta ide őket. És milyen nagy kegyelem lenne a gyülekezetre nézve, ha kikerülnének közülünk!

Január 4.

„Péter azonban így szólt: »Semmiképpen nem, Uram, mert soha nem ettem semmi közönségest vagy tisztátalant.«” ApCsel 10,14

Óemberünk szokás szerint harcol a lelki alapelvek ellen. Ez az a pont, amiben Péter más véleményen volt, mint az ő Ura. Ez a *„semmiképpen nem, Uram”* a ceremonális törvények érvénytelenítésére vonatkozik. Péternek meg kellett tanulnia, hogy a ceremonális törvényeket, amik ennek vagy annak az ételnek a fogyasztását tiltják, most félre kell tennie. Isten az ételeket megtisztította, és amit Isten megtisztított, azt Péter nem minősítheti közönségesnek.

Péter először ez ellen lázadt fel, és mai napig is sokan civakodnak ceremóniai okokból Isten evangéliumával. Az Írás azt mondja, hogy az emberek hit által

menekülnek meg; de a formalisták azt állítják: „Bizony, újjá kell születniük a keresztségben; és rendszeresen élniük kell a szent úrvacsorával.”

Mindnyájan hajlamosak vagyunk tévedni hasonló dolgokban, mert unszol valami bennünket, hogy bizonyos dolgoknak szörnyű nagy fontosságot tulajdonítsunk, amik a maguk helyén megfelelnek és szükségesek, de egyáltalán nem lényegesek az üdvösség vonatkozásában. – Ahol az Úr Jézus nem állított fel szabályokat, ott ezt mi se tegyük. Fogadjuk el azokat az embereket, akiket Krisztus elfogad. Senki sem tisztátalan, akit ő megtisztított; senkit se állítsunk félre, akit szeretetében részesített.

Mégis, ezt a tanítást nem fogadják el könnyen azok, akik a formáságoknak hódolnak: kétségbe vonják azok megszabadulását, akik nem követik őket. És ha megparancsolja nekik az Úr, hogy gyakoroljanak közösséget velük, akkor Péter kiáltásával a szívükben visszahőkölnek, vagy esetleg hangoztatják is: *„Semmiképpen nem Uram.”*

Isten országa terjesztésekor közrejátszik saját dacos akaratunk. Rosszul viselkedjük, hogy megáld Isten embereket olyan csoportok által, akik nem tartoznak hozzánk. „Áldja meg őket Isten, de mégsem olyan emberek által, akik ellen kifogásokat tehetünk!”

Sokszor felfuvalkodunk, és távol vagyunk attól, hogy szolgálakként illendő magatartást tanúsítsunk. Túl sok minden ragadt ránk Péterről, és a nyelvünk is gyorsan kész így kiáltani: *„Semmiképpen nem Uram.”*

Január 5.

„Péter azonban így szólt: »Semmiképpen nem, Uram...«” ApCsel 10,14

Néhány dologban Péter túlságosan konzervatív volt. Sokan hasonlítanak hozzá; lelki dolgokban egy millimétert sem jutnak előbbre. Egyik énekük, amit reggeli előtt énekelnek, így hangzik: *„Valamint volt kezdetben, / Azonképpen most és mindörökké, Ámen.”* Semmi olyat nem akarnak tenni, amit korábban még nem tettek, tanulni sem akarnak olyat, amit még nem tanultak. Mások csak cselekedjenek úgy, ahogy akarnak; ők úgy vélik, igazodni kell a divathoz.

Nos, ez olyan szabály, amit én sohasem fogadtam el; mert gyakran érzem annak szükségszerűségét, hogy olyan tegyek, amit még senki sem tett előttem. Hasznos körülnézni, hogy olyan módszereket találjunk szolgálatunk végzésére, amiket

mások még nem alkalmaztak. Mert ez az új munkamódszer olyan, mint az ország új területe, ami jobb termést eredményez, mint régi, leművelt földterületünk.

Nem gondoljátok, hogy sok keresztyén veszélyben van, mivel szokásaik rabjává váltak? Mindig annyi verset kell énekelniük; mindig bizonyos ideig kell imádkozniuk, és először Európáért, majd Ázsiáért, Afrikáért és Amerikáért, mielőtt befejezik imádságukat. Bizonyos emberek úgy érzik, mindig ugyanazt kell tenniük, amiket korábban is tettek, akkor is, ha eközben elalusznak. Ez a fajta rutin megtilt speciális tevékenységeket, megakadályozza őket, hogy elérjék az evangéliummal azokat az embereket, akik szokás szerint nem keresztezik útjukat, és visszafogja minden buzgóságukat.

Engedd meg testvérem, hogy egy kicsit tettekre serkentsen az Úr! Ha ennyire görcsösen illedelmes lettél, hogy nem tartod helyénvalónak ízléstelenségeket elkövetni, akkor kérjed Isten segítségét, hogy kevésbé viselkedj illendő módon; mert sokan vannak, akik megmentése érdekében sohasem lehetsz Isten eszköze, amíg megmaradsz legfelsőbb alapelveid formalizmusánál.

Január 6.

„Amit az Isten megtisztított, azt te ne mondd tisztátalannak.” ApCsel 10,15

Egyik evangélista a vidékről mindenféle szegény embert hozott az evangélizációra. A legrosszabbak is eljöttek, hogy hallják az üzenetet. Ez nagy örömet kellene okozzon. De gyakran nem így van. Sokan megbotráncolnak ezen és azt mondják: *„Semmiképpen nem, Uram...”* Nem szívesen ülnék rosszul öltözött ember mellé, akinek még a ruhája is rossz szagot áraszt.

Ó, tiszteletre méltó emberek, ha valaki munkaruhában vagy piszkos arccal jön be, kedvesebb lenne nektek, ha az utolsó padban foglalna helyet, mintha mellétek ülné? Tudom, a tisztaság ösztöne visszaretent titeket a mosdatlanságtól; de *az új élet ösztöne arra indítja a hívőket, hogy örvendezzenek a lélek megmenekülésének, és ezért nagyobb kényelmetlenséget is elviseljenek, mint ami az elesettekkel való összejövétel által keletkezhet.*

Soha ne engedjük, hogy egy kaszt zsarnokai vegyenek erőt rajtunk, és ismét olyan válaszfalakat építsenek, amiket már egyszer lebontott Üdvözítőnk. Ne fogadjatok el semmiféle pártoskodást, hanem ugyanolyan komolysággal kívánjátok báró, koldus, dáma és parázna, tudós és csavargó bűnből való megszabadulását!

Undort kelt bennem az a modor, ahogy egyesek nyilatkoznak felebarátaikról. Úgy beszélnek róluk, mintha olyan szenny és köpedelem lennének, akik nem méltók a megbecsülésükre.

Egy bizonyos prédikátor fennkölt módon óvta hallgatóit olyan gonosz emberektől, mint Moody és Sankey, mivel az alsó rétegeknek viszik az evangéliumot. Azt mondta: „Néhányan körülöttünk azt állítják, hogy megtértek; de hiszen ezek korábban sosem jártak templomba. Ezért nem is hiszem, hogy megszabadultak, mert ha Isten sokaságot akarna megmenteni, először azokat szabadítaná meg bűneikből, akik évek óta rendszeresen járnak istentiszteleteinkre.”

Ez a Péter-féle formalizmusra való hajlandóság egyik formája, ami itt felszínre került, amikor azt mondta Péter: „*Semmiképpen nem, Uram...*” Ha ebből valami jelen van még új természetetek mellett, kérjétek Istent, hogy szabadítson meg tőle benneteket.

Január 7.

„*Péter azonban így szólt: »Semmiképpen nem, Uram, mert soha nem ettem semmi közönségest vagy tisztátalant.«*” ApCsel 10,14

Péter még mindig Péter volt. Úgy hiszem, ha korábban sohasem olvastam volna az Apostolok Cselekedeteinek ezt a helyét, hanem csak Péter életét ismerném, ahogy azt leírták a négy evangéliumban, és valaki először tárná elém ez esetet, kihagyva az apostol nevét és ezt mondaná valaki azok közül, akik látták Isten Fia arcát, és tudta, hogy Isten beszélt vele, meggondolatlanul azt felelte neki: „*Semmiképpen nem, Uram.*” Mondd, melyik apostol volt az?”

Bizonyosan egyből tudnám a megoldást. Biztos lennék benne, hogy Péterről van szó. És úgy hiszem, közületek sokan ugyanígy válaszolnának.

Te, Tamás, aki olyan megfontoltan és alaposan gondolkozol, és sajátos módon aggodalmaskodó vagy, te Isten gyermeke vagy, de azért mindig is Tamás maradsz.

És te, János, mindig olyan szeretettel teljes és szívélyes, de ugyanakkor heves is vagy buzgóságodban; és most, mikor Krisztus tanítványa lettél, bizonyára még szeretettel teljesebb vagy, mint korábban. De nem csodálkoznék azon, ha most elmondaná valaki, hogy azt hallotta tőled: „*Uram, akarod-e, hogy ezt mondjuk: Szálljon le tűz az égből, és égesse meg őket!?*” Az ember még mindig ugyanaz az

ember marad. Ha nagyon megváltozik is, önazonosságát nem veszíti el. Milyen nagy változás történt Péterben is, de Péter maradt!

Szeretném, ha ti, frissen megtértek többet gondolnátok erre. Talán azt hiszitek, hogy azon a napon, amikor megtértetek, régi éneteket teljes egészében elvesztettétek. Biztosíthatlak benneteket, hogy ez egyáltalán nem így van.

A heves temperamentum, a bennetek lakozó restség, a búskomorságra való hajlam, az ingadozó kedélyállapot még bennetek marad. Harcolni fogtok ezekkel szemben, amíg ezen a földön lesztek. Nagyon sokat változtatok. Isten csodát tett veletek. Új szívet adott nektek, új éneket a szátokba, de a gonoszra való hajlam nem halott. Péter, miután leszállt rá a Szentlélek, és csodálatos, lelkeket megnyerő prédikációt tartott, még mindig Péter, és elárulja ezt szavainak heves hangneme.

Január 8.

„Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló lesz az okos emberhez, aki sziklára építette a házát.” Mt 7,24

Mindig vizsgák mutatják meg, hogy helyes-e vagy helytelen-e az ismeretünk.

Az eső nagyon hevesen esett, és fenyegető volt, hogy aláomssa a házát, de mivel sziklára építették, a ház nemcsak ellene állt a viharnek, hanem megőrizte lakóját a zivatar idején is nagy nyugalomban. A ház lakója hallhatta, hogy veri a tetőt az eső, és ennek során még énekelhetett is.

Aztán jött az árvíz. Ha lehetséges lett volna, tönkreteszi az alapot, de semmit sem tudott ártani a sziklának.

Jóllehet süvített a szél az épület körül, lakója mégis boldog és biztos lehetett a házban, mivel sziklára építette a házát.

A keresztyén ember békességben nyugszik Krisztuson. Őt sem kíméli nehézség és bosszúság; de „nem tudják elseperni”, sőt, még értékesebbé teszik a Jézus Krisztusra alapozott reménységét.

És ha végül jön a halál, ez a rettenetes árvíz, ami mindent megmozdíthat, magával ragadhat, a bölcs építőmestert nem tudja megrendíteni. Ő azon nyugszik, amit Krisztus cselekedett, és ezt a halál sem tudja elvenni tőle.

De tekintsünk arra az emberre, aki a homokra építette reménységét. Az üldözés óráiban arra fordította köpenyét, amerre a szél fújt; most azonban még súlyosabb

vizsgák várnak rá. Néhány képmutató élete utolsó pillanatában is tévedésben van, egészen addig, amíg aztán már érzik, hogy elvesztek.

Óh, kedves barátom, ha te is tévedésben vagy, bárcsak most vennéd ezt észre, és nemcsak a halálos ágyadon! Bárcsak imádságod lenne: „Uram, mutasd meg nekem, ha ilyen rosszul áll a helyzetem. Ha helytelen volt az elkötelezettségem, segíts nekem, hogy most az üdvösség sziklájára építsek.”

Keresd igaz Megváltódat, és ne elégedj meg addig, míg övé nem leszel; mert ha kárhozatba jutsz, rettenetes lesz a pusztulásod.

Január 9.

„De voltak a nép körében hamis próféták is, mint ahogyan közöttetek is lesznek hamis tanítók.” 2Pét 2,1

„Óvakodj a hamisítványoktól!” Gyakran olvasható újságokban ilyen figyelmeztetés, és mi sem tehetünk jobbat, minthogy vegyük észre ezeket. *Óvakodjatok az evangélium meghamisítóitól*, éspedig különösen attól a hamisítástól, ami papokat helyez Krisztus helyére, ahol azt tanítják, a papnak higgyenek a megengesztelés véérébe vetett hit helyett. Csak egy kicsit kell odafigyelni, hogy leleplezzük a hamisítást.

Óvakodjatok attól a hamis bölcsességtől, ami tudományosság látszatát kelti. Valaki felvet valamit, és állítólagos tényekre utal, hogy támogassa felvetését. Idővel az új szemléletre esküsznek a tudósok, és azt mondják nektek, hogy nem mondhattok ellene a tudomány haladásának és a korszellemnek. De nem sokkal ezután ezt az új nézetet is újabb taszítja le a trónról. A tegnapi bölcsesség bolondságnak bizonyul, és a mai „csalhatatlan” bölcsességgént diadalmaskodik felette. De ennek is hamarosan az lesz a sorsa, mint az előbbieknak volt.

Egyáltalán nem vetjük meg az ismereteket, hanem rejtett kincsként kutatjuk ezeket. De semmi esetre sem hagyjuk, hogy a bolondját járassák velünk bizonytalan teóriák által.

Őrizkedjete a hamis kegyességtől, attól a kegyességtől, amelyik feladta a harcot az ellenséggel szemben, és semmit sem tud a benne lakozó pusztítóról, amelyik nem tart bűnbánatot, amelyik nem szorul rá arra, hogy higgyen a lelki üdvösség iránti körültekintésben és vigyázásban.

Könnyű felhalmozni bankjegyvagyont, miközben valaki olyan értékpapírokat vásárol, amiknek csak látszólagos értékük van. És könnyű nagy jámborság árán hírnévhez jutni, ha elmúló érzelmeket tartunk valóságnak és képzeletet tényeknek. Bárcsak megtanítana minket Isten Szentlelke, hogy megkülönböztessük a valódit a hamistól, az igazat a helytelentől.

Január 10.

„Hit által rejtegették Mózes születése után három hónapig szülei, mert látták, hogy szép a gyermek, és nem féltek a király parancsától.” Zsid 11,23

Mózes édesanyja elrejtette a gyermekét. Azt hiszem, ha itt lenne ő és a férje, hosszú történeteket mesélhetnének az akkori eseményekről. Mesélhetnének a besúgó szomszédokról, és hogy féltek ők maguk is gyermekeik miatt, hiszen kistestvérükkel való játszásuk során egy meggondolatlan szó is elárulhatta őket. Az édesanyjának sok eszközt kellett igénybe vennie, hogy elrejtse fiát, és ehhez szüksége volt minden bölcsességére és egészséges értelmére.

Néhányan úgy vélik, ha valaki Istenbe vetett hitre jutna, úgy cselekedne, mint egy bolond. *A hit azonban bölccsé tesz.* Ez az egyik legfigyelemreméltóbb jellemzője a hitnek, hogy ez megszentelt, egészséges értelem. Nem fanatizmus. Hinni azt jelenti, Istent vesszük a legnagyobb tényezőnek számításunkban, és akkor a legegészségesebb logika szerint számítunk.

Ez nem azt jelenti, hogy forró vízbe dugjuk a kezünket úgy vélekedve, hogy nem fog megégni. Hinni azt jelenti, Istenben bízni és Istenre vonatkozóan cselekedni. Azaz, őt nem nullaként kezelni, hanem mint aki minden számításunkban mindent felülmúló számjegy. Ebben az értelemben a hit valóban megújult értelem, ami szellemivé vált és kiemelkedett a szokásos szférából.

Mózes édesanyja azt kívánta, bárcsak megőrizné az Úr gyermekét; de azt is tudta; Isten azt akarja, ő legyen az eszköz a megőrzésre, ezért rejtette el a fiát.

Kritikus magyarázók vádjaikat hangoztatva jelentik ki, hogy ezeknek a szülőknek igen gyenge volt a hite. Nagy veszélybe sodorhatták a gyermeket, miközben kitétték a nagy folyamra egy gyékényből való ládácskában. Nos, én ezt teljesen másként látom. Hit által a lehető legjobbat tették. Ha Isten semmit sem mond gyenge hitükről, vakmerőség lenne részünkről, ha módosítanánk tényleges döntését.

Január 11.

„Majd fellépett az ágyra, odafeküdt a gyermek mellé, és rátette száját a szájára, szemét a szemére, tenyerét a tenyerére. Ahogy így ráhajolt, fölmelegedett a gyermek teste.” 2Kir 4,34

Látjuk ebben a történetben, hogy ha lelkileg életre akarunk kelteni egy gyermeket, *bele kell gondolnunk az állapotába.* Ő halott. Isten azt akarja, érezd, hogy a gyermek olyan halott a vétekben és a bűnben, mint amilyen voltál te is egykor.

Isten azt akarja, kedves tanító, hogy mentő szeretettel érintkezésbe kerülj ezzel a halállal, azonosulj vele fájdalmas, összezúzott, aláztos együttérzéssel. Halandó embernek arra van szüksége, hogy halandó emberek ébresszék fel. Nem hiszem, hogy ki tud rántani valaki egy üszköt a tűzből anélkül, hogy olyan közel ne vinné a kezét, hogy ne érezze a tűz hevét.

Isten félelmetes haragja kell éljen a tudatodban és rémület is jövőbeli ítélete miatt; különben kevés lesz a szent energia a munkádban, és ezzel hiányzik a gyümölcstermés egyik leglényegesebb feltétele is.

Ha beleéled magad a gyermek helyzetébe, és szádat az övére, és kezedet az ő karjára helyezed, akkor fáradoznod kell érte annyira, hogy megtegyél minden tőled telhetőt, hogy alkalmazkodj a gyermek szokásaihoz és temperamentumához. Ajkaddal a gyermek szintjén kell fogalmazni, hogy megértse, mit gondolsz. A gyermek szemével kell nézned a dolgokat. A gyermek érzései töltsék meg szívedet úgy, hogy bizonyosan tudja, barátja és társa vagy.

A próféta a gyermek fölé *hajolt.* Ő felnőtt ember volt, a másik csak egy fiú. Aki beszélni tud a gyermekekkel, azért még nem balga. Hogy tanítani tudjuk a kicsinyeket, szükség van szorgalmas tanulmányok végzésére, a legkomolyabb gondolatainkra, a legnagyobb erőbevetésünkre.

Nem tudsz életre juttatni egy gyermeket anélkül, hogy ne hajolnál le előbb hozzá. A legbölcsebb ember minden energiáját mozgósítja, ha sikeresen akarja oktatni az ifjúságot.

Január 12.

„Amikor átvonul az ÚR, hogy megverje Egyiptomot, és meglátja a vért a szemöldökfán és a két ajtófélfán, akkor kihagyja az ÚR azt az ajtót, és nem engedi, hogy bemenjen a pusztító a ti házatokba, és titeket is csapással sújtsa.” 2Móz 12,23

Ha ama nevezetes páska-éjszakán Memphis vagy Ramszesz utcáin jártatok volna, igen szembetűnő jelekre lettetek volna figyelmesek ott, ahol izráeliták és ahol egyiptomiak vegyesen laktak. Nem lett volna szükséges az ablak alatt hallgatódzsotok, hogy kihallgassátok az emberek beszédét, vagy arra várjatok, hogy az utcára kijövő személyt a ruhája alapján felismerjétek. Egyetlenegy dolog is elég lett volna – az izráelitáknak volt egy véres jel az ajtójuk felett, az egyiptomiaknak nem volt.

Figyeljétek meg, még mindig ez a nagy megkülönböztető jel Isten gyermekei és a világ gyermekei között. Valójában csak két elnevezés van ezen a földön – Isten egyháza és a világ. Az egyik, amelyiket Krisztus megigazított, a másik, amelyik megítéltetett bűneiben.

Egy igazi izráelitának csálhatatlan jelként kell eldöntenie: az ajtófélfára felkent vér védelme alá helyezi-e magát, ami hatalmasabban beszél, mint Ábel vére. Aki hisz Isten Fiában, mint aki tökéletes áldozat a bűnért, annak van üdvössége; aki nem hisz benne, meghal saját bűneiben.

Az igaz hívő bízik abban az áldozatban, amit Jézus Krisztus egyszer s mindenkorra bemutatott. Ezen alapszik a hívő nyugalma, vigasztalása, reménysége. Aki nem bízik az engesztelő áldozatban, elutasította az evangéliumot és viselnie kell saját gonosztettei következményeit.

A vér nemcsak *ismertető* jel volt, hanem *megmentő* jel is. Mi tartotta vissza a kardjával érkező halál angyalát? Kizárólag a szemöldökfán levő vér. A bárányt az izráeliták megölték, házaikat bekenték vérrrel, ezért voltak biztonságban. Isten gyermekei nem voltak sem gazdagabbak, sem bölcsebbek, sem erősebbek, sem ügyesebbek, mint az egyiptomiak; azonban megszabadultak a vér által, ezért életben maradtak, miközben mindenki másnak meg kellett halnia.

Január 13.

„Amikor az ÚR angyala elmondta ezeket a dolgokat Izráel fiainak, a nép hangos sírásra fakadt.” Bír 2,4

Milyen reményteli! Mindnyájan figyelmes hallgatók voltak. Senki sem volt, aki bámészkodott volna, vagy elfelejtette volna az elhangzó éles szavakat. Látszott, hogy mindnyájan jól kinyitották a fülüket, hogy befogadják az Istentől való figyelmeztetést. Ott álltak az Úr előtt csodálkozva és zavartan, miközben az angyal átadta komoly üzenetét, aztán visszatért ahhoz, aki elküldte.

Ezek az izráeliták meghallották a figyelmeztetést és befogadták az igazságot. Figyelmes hallgatók voltak, és mindegyik elmondhatta: „Legyen áldott Isten! Ez a prédikáció alapos munkát végzett bennem.”

Az egész gyülekezeti közösségben senki sem nevetett; senki sem volt közömbös; senki sem volt, aki kigúnyolta és megvetette az üzenetet, hanem a szöveg szerint mindnyájan felemelték a hangjukat és sírtak.

A szorongattatás érzése telepedett rájuk. Lelkük mélységesen szomorú volt; fájdalmukat keserű kiáltásban fejezték ki, és megeredtek a könnyeik, úgy hogy azt gondolhatjuk: Ez sokat ígérő!

Ezek az emberek hitvalló hallgatók voltak; mert mihelyt véget ért ez az istentisztelet, „*áldozatot mutattak be ott az Úrnak.*” Az Úr hitvalló szolgálóinak vallották magukat, olyan áldozatot vittek, amelyet elrendelt az Úr, és feláldozták bűneikért. Mindnyájan a Felséges imádói és őszinte bűnvallók voltak.

Nos, kedves barátaim, mindez azért tűnik olyan reményteliességnek, mivel ez az esemény várható, ha Isten az ember lelkiismerete elé állítja törvényét. Nem kell-e sírnunk, ha Isten elénk tárja bűneinket? – Reménység csillog minden könnycseppben. Ó, ha az emberek eléggé tisztességesek lennének, sírnának vétkeik miatt! Csodálkozom, hogy vannak néhányan közületek, akik száraz szemmel olvassák Bibliájukat.

Hogy sírtak az emberek, azon senki ne csodálkozzon; az csoda, hogy nem hívnak minden olyan helyet „Bókimnak”, – vagyis *sírás helyének* –, ahol a törvényt és az evangéliumot hirdetik.

Január 14.

„Amikor az ÚR angyala elmondta ezeket a dolgokat Izráel fiainak, a nép hangos sírásra fakadt.” Bír 2,4

Szeretném most megmutatni nektek a másik oldalt, hogy meglássátok, hogy semmiféle állhatatosság nem történt Bókimban a nagy, hangos sírás nyomán. Ezek az emberek az angyal prédikálására könnyekre fakadtak; és ne hagyjuk, hogy könnyeik megtévesszenek minket. Úgy vélem, ahogy a prédikáló személyek könnyekre indították őket, ezt bármi más is előidézhette náluk.

Az *Úr angyala* jelent meg nekik, és kit ne indított volna meg a jelenléte? Néhányan úgy prédikálnak, hogy majdnem lehetetlen ennek során érzéketlenül

maradni. Olyan kisugárzó erővel, vagy olyan hatalmasan szembetűnő komolysággal rendelkeznek, hogy teljesen természetes folyamat az, ha megérintik a hallgatók érzelmeit.

De időleges indíték nem tud előidézni örökérvényű változást. Újjá kell születnek! – „*Akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.*” (Jn 1,13) Nagy áldás lehet számotokra, ha szívhez szóló prédikátort hallgattok, de ha csak némileg is rábízzátok magatokat, ez károsan hat rátok.

Tartok attól is, hogy ezeknek az embereknek a bűnbánata igen sokszor természetes érzékenységükkel van összefüggésben. Én kedvelem az erős férfiakat, akik belsőleg sírnak és takarékoskodnak a felületes záporosóval. Ismerek őszinte, gyengéd férfiakat, akik akkor sem ejtenek könnyet, ha élet-halál kérdéséről van szó, de sokkal mélyebb fájdalmat éreznek, mint mi, akiknek a gondjaik felszínesek és zavarosok.

Néhányan természetes gyengédséggel rendelkeznek, ami megakadályozza, hogy lelki érzékenységre jussanak. Ez sírásra való készséggel jár, az ilyenek képesek örömmel fogadni az ígét, látszólag azonnal hitre jutnak, de lehetséges, hogy ez semmi más, csak a lelki gyengeség megnyilvánulása.

Néhányan igen kiadósan sírnak, mivel részegesek lettek. Ez nyomorúságos ok. Hinni több, mint egy bármilyen sírás. Egy csepp igaz bűnbánat értékesebb, mint folyamnyi könny.

Január 15.

„Amikor az ÚR angyala elmondta ezeket a dolgokat Izráel fiainak, a nép hangos sírásra fakadt.” Bír 2,4

Attól tartok, hogy az izráeliták nem azért sírtak, mivel bűnösök voltak, hanem mivel Isten azt mondta nekik: nem akarja kiűzni többé közülük a kánaánitákat. Minden bűnös el van keseredve az akasztófa alatt. Azért azaz bánkódik, mivel felakasztják; de nem azt bánja, hogy embereket ölt.

Világosan különbséget kell tennünk a természetes megrettenés – amit az eljövendő harag élő ábrázolása vált ki –, és Isten valóságos, lelki megérintése között, ami úgy összetöri a szívet, hogy megváltozik.

Ezek az emberek csalódtak saját érzéseik mélységén és őszinteségén. Kétség nélkül rendkívüli bűnbánóknak tartották magukat, de csak reszkető gyávák voltak,

akik ennek hatása alatt szenvedtek, ami ugyanúgy haszontalannak, mint átmeneti jellegűnek is bizonyult.

Ezek az izráeliták sírásuk által nem lettek jobbak, különben azt kiáltották volna: „Gyertek testvérek, ragadjátok meg fegyvereiteket! Menjünk, harcoljunk a hívveiek és hettiták ellen, romboljuk le oltáraikat és bálványképeiket, és pusztítsuk el ligeteiket!”

Nem, kardjaikat hüvelyükben hagyták és szerződést kötöttek az elmarasztalt népekkel. Valószínűleg megvallották és fájlatták langymelegségüket, és odáig jutottak, hogy azt mondták: „Szomorú dolog, hogy ilyen keménynyakúak vagyunk. Ez valóban rettenetes.”

Hallottam, amikor azt mondta valaki: „Félelmetes boros kupa rabszolgájának lenni; azt kívánom, bárcsak sose kóstoltam volna meg a bort.” Ó, másnap újra lerészegedett. – Ha megszomorítanak benneteket bűneitek, akkor szakítsatok vétkeitekkel! Ha szívből jön a bűnbánat, akkor azt igen gyakorlati tettek követik. Ha valaki tényleg Istenhez tér, szakít a bűneivel. Ha valakiből kiűzte Isten a Sátánt, a megszabadított ember kisépri a házát, megtisztítja magát a piszoktól, aminek korábban szállást adott. – A büntől való szabadulás nem érzelemben, hanem hitben történik. A szabadulás nem sírásban rejlik, hanem a Krisztusba vetett bizalmon alapszik. *„Szíveteiket szaggassátok meg, ne a ruhátokat!”* (Jóel 2,13)

Január 16.

„Azért most légy bátor, Zerubbábel! – így szól az ÚR. Légy bátor te is, Jósua főpap, Jócádák fia, és legyen bátor az ország egész népe – így szól az ÚR –, és dolgozzatok.” Hag 2,4

A bátortalanság a jó dolgokat illetően olyan, mint a gyom, ami anélkül is növekszik, hogy elvetették volna. Nem kell ilyenkor sok minden, hogy leeresszük a kezünket – gyakran elég egy szó vagy egyetlen tekintet is.

Elbátortalanodunk, mint az izráelitákat, ha azokra a nagy dolgokra gondolunk, amiket Isten kezünk munkájaként várhatna el, miközben csupán jelentéktelen dolgokkal szolgálunk neki.

Ha a Haggeus idejében élő emberek az Úrra és templomára gondoltak, és aztán arra a kis területre tekintettek, amit erre a célra elkülönítettek, és megsemmisítették a durva köveket, amik alapként szolgáltak, bizony szégyellték magukat.

Nem éreztétek-e ti is testvérek annak a ténynek a nyomasztó súlyát, hogy mindaz amit végzünk, csupán csekélység Istenünk számára; túlságosan is kevés iránta, aki szeretett minket és értünk adta önmagát?

Túlságosan is kevés számára az alabástrom-tartókban levő drága kenet. Nem abban az értelemben nyilvánul meg szeretetünk, hogy képesek lennénk akár olyan tékozlásra is, hogy széttörjük legjobb alabástrom-tartóinkat és ráöntjük Urunkra az illatos nárdus olajat. Mi inkább attól félünk, hogy túl kevés nárdus alabástrom tartónk van, és a kenetünk sem kiváló.

Miután megtettük legnagyobb dolgunkat, és hirdettük Urunk dicsőségét, át-éreztük, mennyire jelentéktelenek és szegényesek a szavak ahhoz, hogy eléggé hangsúlyozzuk imádásra méltó Urunk dicsőségét. Így aztán bátortalanok lettünk, és az ellenség rávett, hogy igen rossz következtetésre jussunk. Mivel nem tehattünk sokat, hajlamosak vagyunk feladni az egész elvégzendő feladatot.

Az ellenség tudja, hogy használja fel a maga céljára mind az alázatot, mind a büszkeséget. Mindegy neki, hogy túl sokat vagy túl keveset gondolunk-e feladatainkról, amíg visszatarthat tőle minket.

Január 17.

„Isten hozta ki őket Egyiptomból.” 4Móz 23,22

Ha Isten jelen van népe között, akkor úgy vezet, hogy örömmel énekelhetjük: „Vezet minket az Úr!” Nincs szükségünk más vezérre a gyülekezetben, ha velünk van Isten. Szeme és karja vezeti népét.

Nekem mindig aggasztó, ha emberi szabályok vannak a gyülekezetben. Félek, ha akár egy, kettő vagy akár húsz embernek hatalmat adnak; maradjon a hatalom az Úrnál. A gyülekezetet, amelyben Jézus áll a középpontban, Isten Lelke munkálkodása irányítja. Az ilyen gyülekezet összetart anélkül is, hogy egyformaságra törekednének, és perpatvar nélkül jutnak győzelemre.

Az a mozgalom helyes, amelyet Isten vezet, és egészen biztosan tévútra jut az, amelyiket a lehető legjobb módon vezetnek ugyan az emberek, de anélkül, hogy ennek során jelen lenne Isten. A szervezés igen jó dolog, és olykor hajlamosnak érzem magam arra, hogy Zwinglivel együtt kiáltsam a csatában: „A Szentháromság nevében előre!” Azonban ha mindenki szabad a szabadság Lelke által – akkor Isten jelenlétében is szabadok –, és mindenki helyesen cselekszik.

Ha Isten kormányoz, rend uralkodik. Ugyanúgy, ahogy az anyag atomjai engedelmeskednek Isten hatalmának, az egyes hívők is engedelmeskednek Isten Lelke munkájának.

Ó, bárcsak jelen lenne Isten a gyülekezetben és Ő vezetné azt! Ne szeress bele egy különös rendbe, és ne érvényesítsd ezt vagy az a munkamódszert! Hagyjad munkálkodni Isten Szentlelkét. Akkor majd minden személyiség, aki a lelki életet elfogadja, olyan formát fog öltetni, ami megfelel a rendelkezésre álló igénynek.

Isten soha nem vezeti rosszul népét. Az ő dolguk, hogy kövessék a felhő- és tűzoszlopot. Ha pusztán vezet át minket, élelemmel lát el. Ha kiszáradt földre visz, kőszilából való vízzel itat. Tartsunk az Úrral, aki bevezet a megígért földre.

Január 18.

„Aki hisz benne, nem szégyenül meg.” 1Pét 2,6

Sohasem hallottatok még arról az emberről, aki eltévedt egyik este, és úgy vélte, hogy nagy szakadék szélére került. Attól félt, hogy leesik a sziklazátonyról! Félelmében megragadott egy öreg fát, teljes erejével belekapaszkodott a gyenge támaszba. Meg volt győződve arról, ha elengedi, lent valamilyen félelmetes sziklán zúzná szét magát. Ott kapaszkodott tehát izzadsággal a homlokán, fájó tagokkal. Láz és gyengeség tört rá, végül is nem tudta tovább tartani magát a kezével. Elengedte támaszát és lezuhant. Körülbelül harminc centiméterrel mélyebben lévő lágy mohafelületre esett, ahol sértetlenül és tökéletes biztonságban pihent reggelig.

Éppen így, sokan úgy gondolják bizonytalanságuk sötétségében, hogy elvesznének, ha bevallanák bűneiket, ha feladnák magukba vetett reménységüket, és Isten kezére bíznák magukat; ha feladnák félelemmel tele, bizonytalan reménységüket, amibe kapaszkodtak.

Engedj el mindent: az alkotásodba, imádságodba, érzéseidbe vetett bizalmat! Engedd el!

Lágy és biztonságos lesz a talaj, amely fogad. Jézus Krisztus szeretete, hűséges vére ereje, tökéletes igazsága azonnal nyugalmat és biztonságot ad. Szakadj el önbizalmadtól és essél bele Jézus karjaiba! Semmi okod nincs félelemre.

Csak annak a nem-ismerése miatt féltek, ami örök biztonságotokká kellene, hogy legyen. A testi reménység halála a hit élete. Hagyjátok meghalni az ént, hogy Krisztus éljen bennetek! Kapaszkodj a sziklába gyenge hited gyökereivel! Ragadd meg Krisztust és tartsd erősen!

Január 19.

„Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt.” Zsid 4,15

Ez az igazság, hogy Uram ugyanolyan kísértést szenvedett, mint én is, bágyadt szívemnek olyan volt, mint a nektár. Ugyanúgy megkísértetett, mint mi is, ezért ne távozzatok el tőle. Lehet, hogy sötét a terep, ahol járnotok kell, de Jézus már végigjárta előttetek. Lehet, kemény harcot kell vívnotok, de Urunk már megvívta a küzdelmet ugyanezzel az ellenséggel.

A makedónoknak nagy bátorítást jelentett látni hogy Sándor osztozott terheikben fárasztó menetelésükkor. Ha Sándor lovagolt volna, miközben a katonák masíroztak, ezek bágyadtan hamarosan feladták volna a küzdelmet. De ő ugyanúgy menetelt, mint egy egyszerű katona, és amikor igen kevés lett a vizük, Sándor velük együtt szomjazott, és nem egyszer azt a kis vizet sem akarta meginni, amit királyi luxusként megőriztek. „Nem”, mondta „együtt akarok szenvedni a népemmel.”

Megnyerték csatáikat, és úgy hajtották a perzsa katonai egységeket maguk előtt, mint ahogy az oroszlánok űzik a birkanyáját. És ez főképpen Sándor személyes bátorságának volt köszönhető. Ő volt az első, aki az árokba ugrott, az első, aki a folyóba gázolt, az első, aki a várfalra hágott, az első, aki mindent kockáztatott halálért vagy dicsőségért. És mindenki maga is hős lett ennek a hősnek a szemlélése során.

Jézus követésében legyünk mi is ugyanolyanok, mint ők! Jézus nem marad a sátorban, ha testvérei harcban állnak; nem öltözködik skarlátvörös ruhába, mint egy király, aki szereti a nyugalmat, hanem előttünk megy a harcban.

Ó barátaim, vigasztalódjatok! Krisztus ismeri utunkat, és mintegy magunk előtt látjuk lábnyomait a homokban. Nem felejt el a kísértéseket, amiken keresztülment, és szeretne ezekben mellettünk állni.

Január 20.

„Mivel maga is kísértést szenvedett, segíteni tud azokon, akik kísértésbe esnek.”

Zsid 2,18

Egy régi közmondás így hangzik: „A világ egyik fele nem tudja, hogyan él a világ másik fele.” És ez nagyon igaz. Azt hiszem, néhány gazdag embernek fogalma sincs a szegények ínségéről. Nem is tudják elképzelni, milyen az, ha valakinek keményen meg kell dolgoznia a mindennapi kenyéréért.

Jézus Krisztus azonban ismeri szükségleteinket. Kísértést és fájdalmat szenvedett előttünk. Fájdalmakat viselt, amint a kereszten függött.

Megérti, ha fáradtak vagyunk, mert ő is ült fáradtan Sikár kútjánál. Ismeri a szegénységet is, mivel időnként egy falat kenyér sem állt rendelkezésére, csupán az a kenyér, amit a világ nem ismer. Ismerte a hajléktalanságot is, mert *„a rókának van barlangjuk és az égi madaraknak van fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania.”* (Mt 8,20)

Kedves keresztyén! Sehová nem mehetsz, ahol nem járt előtted az Üdvözítő – a bűn helyeit kivéve. A halál árnyékának völgyében láthatod véres lábnyomait. Igen, még ha a Jordán mély vízében leszel is, ha közelébe kerülsz, elmondhatod: „Itt vannak egy ember lábnyomai. Ki járt itt?” Aztán ha lehajolsz, felfedezed a szegek okozta sebhelyeket és azt mondod: „Itt vannak Üdvözítőm lábnyomai!”

Itt járt előtted. Egyengette az utat. Engedte, hogy sírba helyezték, hogy a megváltottak a mennybe jussanak, ahol aztán levetik hétköznapi ruháikat, hogy magukra öltsek az örök nyugalom ruháit.

Akármilyen út várhat ránk, az Úr már előfutárunk volt.

Hozzátok szólok, akik nagy szomorúságban vagytok: Kedves zarándoktársak, szedjétek össze bátorságotokat! Krisztus egyengeti az utat, és „a keskeny ösvényt” átalakítja az élet királyi stratégiai útjává.

Január 21.

„Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem, / ahogyan az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát.” Jn 10,14–15

Szeretnék rámutatni arra, milyen tökéletesen ismeri juhait az Úr Jézus, mint jó pásztor.

Ismeri a *számukat*; egyetlenegy sem veszít el közülük. Megszámolja őket, amikor a juhok keze alá kerülnek, és azután is pontos számvetést készít róluk. „Azok közül, akiket nekem adtál, nem hagytam elveszni senkit.” (Jn 18,9) Ismeri azoknak a létszámát, akikért váltságdíjat fizetett.

Ismeri övéi *karakterét és korát*. Biztosít minket arról, hogy számon tartja hajunk számát is. Az Úr Jézusnak egyetlenegy olyan juha sincs, aki ismeretlen lenne számára. Az lehetetlen, hogy egyet is levegőnek nézzen vagy elfeledkezzen róla. Jól ismeri azokat, akikért drága vérével fizetett, hogy soha ne tévessze össze egyiket a másikkal vagy ne ítélje meg őket helytelenül.

Ismeri juhain *kedélyét* is, ismeri a gyengéket, az idegeseket, az ijedősöket, az erőseket; azokat is, akik hajlamosak sorvadásra; ismeri a bátrakat, a betegeket; az aggodalmaskodókat, a kimerülteket vagy megsebzetteket. Ismeri azokat, *akiket üldöz a Sátán*, akik az oroszlán karmai között vannak, és az egészen addig cibálja őket, hogy majdnem elveszítik életüket.

A jó pásztor jobban ismeri juhain *legbelsőbb gondolatait és érzéseit*, mint bárki más közülünk. Ismeri *megpróbáltatásainkat* – különösen azokat, amik alatt most kell megalázkodnod.

A *nehézségeket* is ismeri, azokat a *súlyos gondokat*, amikkel testvérem bensőben éppen most kelsz útra. Minden ismerős neki, amit a szenvedés kelyhe tartalmaz.

Lehetetlen elképzelni olyan ismeretet, ami felülmúlja azt, amit az Atya tud egyszülött Fiáról, és ugyanúgy lehetetlen olyan ismeretet elképzelni, ami felülmúlná azt, ahogy Jézus ismeri minden választottját.

Január 22.

„Vigyél engem magaddal, fussunk.” Énekek 1,4

Uram, szívesen mennék hozzád, azonban Mesibósethez hasonlóan mindkét lábamra béna vagyok. Bárcsak odarepülhetnék hozzád; de ha voltak is valaha szárnyaim, összetörték. Képtelen vagyok hozzád menni. Úgy fekszem itt, mint egy halott, teljesen erőtlen vagyok.

Az isteni erő szelíd, kegyes, amelynek hatalmas bizonyosságára van szükségem, és ezért könyörgöm. Nem azt mondom: „Hajszolj engem!”, hanem „Uram, vigyél engem!”. Nem azt mondom: „Erre felé hajlíts engem, és kényszeríts, hogy oda menjek!”, hanem: „Uram jöjj, és vigyél engem!” Miközben viszel, megmarad a szabadságom, hogy fussak; vigyél, akkor követlek téged.

Nincs többé szükségünk arra, hogy újjászülessünk; mivel bennünk, akik hiszünk Krisztusban, már megtörtént ez a csoda. Nem bűnbocsánatért és megigazulásért imádkozunk; mint hívők, már megkaptuk ezeket a felbecsülhetetlen ajándékokat.

Amire szükségünk van, a Szentlélek munkálkodása, hogy közelebb vigyen minket Krisztushoz, ezért kéri mindenki az Urat: „*Vigyél engem!*”

Nem vagyunk holtak; Isten feltámasztott a lelki halottak közül, életre keltett bennünket; az afeletti szomorúságunk, hogy nem jutunk olyan közel Krisztushoz, amennyire szeretnénk – bizonyítja, hogy élő keresztyének vagyunk.

Figyeljétek meg, mit fejez ki ez a vers: „*Vigyél engem magaddal, fussunk.*” Nekem tetszik a névmás változása. Olyan ez, mintha így kellene imádkoznom: „Uram, vigyél engem! Gyermekeid között ebben a gyülekezeti közösségben én vagyok a legnehezkesebb; de vigyél engem. Téged akarunk követni. Minden testvérem és nővérem azonnal követni fog, ha magaddal viszel engem.”

Mennyei dolgokban legyél gyors, lelkem! Lassú előrehaladás csak a világ dolgaiban megengedett. Urad dolgában azonban futnod kell!”

Január 23.

„Hiszen a véresáldozatot nem kedveled, és ha égőáldozatot adnék is, nem vennéd szívesen. / Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem!” Zsolt 51,18–19

Dávid volt olyan világos látású, hogy túllátott a törvény jelképes használatán és rendjén. Hite szemei a bűnért való áldozatra szegeződtek. Örömmel áldozott volna tízezer áldozatot, ha ezzel engesztelődést szerezhetett volna bűneire. Igen, minden előírást önként teljesített volna, amit kívánt volna tőle az Úr.

Készek vagyunk arra, hogy mindent feláldozzunk, ha ez által megtisztulhatnánk bűneinkből; a bűnbocsánatot azonban csupán kegyelemből fogadtuk el, így háládatosságunk minden áldozatra kész.

Ha a szív a bűnök miatt szomorú, az inkább tetszik az Úrnak, mint ha az áldozati állat vágókés miatt vérzik.

Az „összetört lélek” és az „összetört szív” kifejezések az élet legbelsőbb rejtekében lévő mély, majdnem halálos fájdalomra utalnak. Olyan értékes Isten számára egy őszintén megalázkodó, összetört lélek, hogy ez nemcsak áldozat, hanem ez minden áldozat lényege. A balzsam illata akkor árad ki, ha az edényt széttörük; ugyanígy jó illata van az Isten számára összetört szívnek.

Emberek megvetik azokat, akik saját szemükben megvetésre méltók; de az Úr nem azt látja, amit az ember. Ő megveti azt, amit az ember értékesnek tart, és értékesnek tartja, amit ezek csekély értékűnek minősítenek.

Isten még sohasem vetett meg egyetlen összetört bűnöst sem, és nem taszította el őket magától, és nem is fog ilyet tenni, amíg Isten a szeretet, és Jézus Krisztusról tudhatjuk: „*Bűnösöket fogad magához.*” (Lk 15,2)

Isten nem akar bikákat és bakokat, de óhajtja az összetört szíveket. Igen, egy ilyen szív értékesebb neki, mint az ótestamentumi istentisztelet összes áldozata.

Január 24.

„*Kívántok valamit, és nem kapjátok meg.*” Jak 4,2

Nem szívesen hibáztatok senkit, de égbekiáltó baj nyilvános feddést igényel. Nem gondoljátok-e ti is, hogy ez a textus sok gyülekezetünket jellemez? Nem fejlődnek, a gyülekezeti összejövetelek létszáma csekély, és – minden rossz fő oka – nincsenek ima-összejövetelek. Sok helyen ezt egyáltalán nem hiányolják, az ima-összejöveteleket nem becsülik, hanem mellékes dolognak tartják. Lehet-e ezen Isten áldása?

Néhány helyen kevesen járnak ima-összejövetelekre a testvérek terjengős imádsága miatt – amikben hosszú beszédet tartanak, közlik tapasztalataikat és bibliai tanulmányaikat adják elő. – Így az imádság frissessége elenyészett.

Valaki elmondta, hogy barátaink az Üdvhadseregben rázendítenek egy énekre, ha valaki unalmasan vagy terjengősen imádkozik. Megvallom, nagy rokonszenvet érzek e gyakorlat iránt. Ha az ima-összejövetel fecsegéssé fajul, nem csodálkozhatunk, ha elmarad az áldás. Ilyen esetekben igaz az ige: „*Kívántok valamit, és nem kapjátok meg.*”

Ha valamilyen hívő olyan helyen lakik, ahol elhanyagolják az ima-összejöveteleket, határozza el magát, hogy feléleszti azt. Amikor az egyik helyen elhatározták, hogy megszüntetik az ima-összejöveteleket, egy asszony kijelentette, hogy ez nem történhet meg; mert ha senki más nem jönne is az alkalomra: ő akkor is a helyén lesz. Hűséges maradt a szavához, és mikor másnap reggel tréfálkozva megkérdezték tőle: „Voltak-e a tegnap este ima-összejöveteleken?”, akkor azt válaszolta: „Bizony voltunk!”

„De én úgy hallottam, hogy ön teljesen egyedül volt?”

„Nem”, válaszolta. „Én voltam az egyetlen látható személy, de ott volt az Atya, a Fiú és a Szentlélek is, és összhangban voltunk az imádságban.”

Ez nem tartott sokáig, mivel szegyenkeztek a többiek ennek a szegény, idős asszonynak az állhatossága miatt; és hamarosan ismét megélnékült az ima-összejövetel és kiteljesedett a gyülekezet.

Január 25.

„Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!” Jn 7,38

Igen sajnálatos, ha a Szentlélek munkájáról olyan módon prédikálnak, ami elhomályosítja Krisztus munkáját. Sajnos vannak, akik ezt teszik. A hívők tapasztalatát tárják a bűnös ember elé ahelyett, hogy a megfeszített Üdvözítőre utalnának, azaz nem arra bátorítják: órá nézzon annak érdekében, hogy éljen. Az evangélium nem így hangzik: „Íme, a Szentlélek!”, hanem: „Íme, az Isten Báránya!”

Ugyanolyan sajnálatos, ha olyan módon prédikálják Krisztust, ami kizárja a Szentlelket és meg sem említik az újjászületést. A Szentlélek általi újjászületés szükségességét János igen nyilvánvalóan tanítja ebben a fejezetben. Ugyanúgy azt az ígéretet is, hogy mindenki, aki az Úr Jézusban hisz, üdvözl. Ügyelnünk kell arra, hogy mindkét igazságot nyilvánvalóan hangsúlyozzuk. A Szentlélek munkája szorosan egybekapcsolódik Krisztus munkájával.

Amíg az Úr Jézus nem dicsőített meg, a Szentlélek még nem volt jelen az áldás gazdagságával a földön, ahogy élő víz folyamaként ábrázolják. Hát nem volt jelen Isten Lelke a pusztában is a nép közösségében és Isten minden szentjével a korai időkben? Bizonyára jelen volt. De nem olyan módon, ahogyan most lakik a Szentlélek Jézus gyülekezetében és minden egyes hívőben. Azt olvassuk a prófétákról, hogy Isten Lelke szállt rájuk, megragadta őket, hatással volt rájuk és

általa beszéltek – de *nem lakott bennük*. Olyan volt a hatása az életükben, mint egy jövetel és távozás. Ereje által hordozta őket, hatalma alá kerültek, de nem nyugodott rajtuk és nem lakott bennük.

Jött és ment, mint a galamb, amelyiket Noé kibocsátott, és ide s oda repült, de nem talált nyugalmat. A Szentlélek Jézussal való vándorlásuk folyamán az apostolokkal volt, de még nem abban az értelemben volt bennük, amilyen módon pünkösdi napján teltek meg Szentlélekkel. Csak miután az Úr felvitetett a dicsőségbe, akkor küldte el az Atya a Szentlelket, hogy ténylegesen a gyülekezetben lakozzon.

Január 26.

„Örökre derülnek, kik rátekintenek, nem pirul az arcuk.” Zsolt 34,6

Egy barátom jött hozzánk látogatóba. Hirtelen elsápadt. Kérdésünkre, hogy mi baja van, azt válaszolta: „Elvesztettem a pénztárcámat, és benne volt az összes pénzem.” Miközben leírta egy papírra a csekkek, váltók, bankjegyek és érmék értékét, kiszámította az összeget az utolsó fillérig.

Mondtuk neki, mégis nagy vigasztalás számára, hogy pontosan ismeri vesztesége nagyságát. Úgy tűnt, nem értékelte, nem látta be vigasztaló próbálkozásunkat. Biztosítottuk arról, hálásnak kellene lennie vesztesége világos érzékelése miatt. Mert sokan veszíthetik el pénztárcájukat anélkül, hogy képesek lennének veszteségüket kiszámítani.

Barátunkat ez a legcsekélyebb mértékben sem vidította fel. „Nem”, mondta, „hogypontosan tudom, mit vesztettem, egyáltalán nem segít rajtam. Mondd meg, hol találhatom meg tulajdonomat; akkor teszel nekem valóban jó szolgálatot. De veszteségem pusztatudata még semmiképpen nem jelent vigaszt számomra.”

Ugyanígy, azzal, hogy azt hiszed, bűnöket követtél el, még nem állhatsz meg az igaz Isten előtt. Egyedül az ismeret nem fog megmenteni. A szabadulás nem az által történik, hogy felismerjük pusztulásunkat, hanem aközben, hogy teljesen megragadjuk a Jézus által véghezvitt megváltást.

Aki nem akar Jézusra tekinteni, hanem állhatatosan csak bűneire és pusztulására összpontosít, arra a fiúra emlékeztet engem, aki leejtett egy ötforintost egy lefolyócsatorna nyílásába, aztán órákig előtte állt és abban lelt vigasztalást, hogy mondotta: „Éppen itt gurult be; pontosan láttam, ahogy beesett a két vasrúd közé.”

Ne maradj meg annál, hogy bűnöd nagyságát szemléled, hanem tekints fel arra, aki a Golgotán minden bűnödre engesztelést szerzett.

Január 27.

„Itt van a közelben ez a kis város...” 1Móz 19,20

Ezek a szavak Lót kiáltásából valók, de én szeretném kiemelni őket ez összefüggésből, és más módon alkalmazni.

A hazugság atyja számos tervvel rendelkezik a lelkek elpusztítására. Hamis súlyokat és hamis mérleget használ, hogy becsapjon. Olykor hamis időmértéket alkalmaz, ugyanis kijelenti egyik órában, hogy még túl korai keresni az Urat; a másik órában viszont azt sugallja, hogy már túl késő.

Hamis nagyságmértéket is használ, mert a nagy bűnökről kijelenti, hogy kicsik, és kis bűnökről pedig, amiket tulajdonképpen bűnnek ismer el, azt állítja később, hogy ezeknek nincs jelentősége – legfeljebb jelentéktelen vétségek, amik tulajdonképpen már önmagukban bocsánatot érdemelnek.

Istenfélő emberek éppen a kis bűnöktől félnek különösen. A mártírok készek voltak arra, hogy elszenvedjék inkább a legfélelmetesebb kínzásokat, mintsem hogy egy kicsit is eltérjenek a valóságtól és igazságtól.

Talán olvastatok Martin Arethusáról. Lebontatta a bálványtemplomot a néppel abban a városban, amelyben lakott. Mikor aztán Julianus császár hatalomra került, megparancsolta, hogy építse fel ismét a nép a templomot. Halálbüntetéssel kényszerítette őket engedelmességre. De Arethusa felemelte a szavát ez ellen a bűn ellen, úgy hogy rá irányult a király haragja.

Életét mégis bizonyos feltétel alatt ajándékba kaphatta volna, ha pár fillérrel hozzájárul a templom építéséhez, vagy legalább egy kis tömjénfüsttel áldoz a bálvány istennek. De mivel félte Istent, a legkisebb bünt sem akarta elkövetni élete megmentése érdekében. Akkor késsel összeszurkálták és bekenték mézzel, hogy darazsak zsákmánya legyen és halálra szurkálják. Nos, inkább odaáldozta testét a darazsaknak, de nem tudott és nem mert Isten ellen vétkezni.

Január 28.

„Itt van a közelben ez a kis város, hadd fussak oda! Bár kicsi, hadd meneküljek oda, hogy életben maradjak!” 1Móz 19,20

Őrizkedj a bűnök „kis” kezdetétől. A bűn kezdete olyan, mint mikor megnyitnak egy zsilipet. Először alig szivárog át rajta víz, aztán előbuggyan pár csepp, aztán keletkezik egy kis folyam, végül egyre nagyobb vízáradat, és legvégül elsöpri a földsáncot, és hatalmas területet áraszt el.

Kis bűnök úgy hatnak, ahogy a tolvajok, ha be akarnak törni egy házba. Gyakran magukkal visznek egy kisgyermeket, akit bebocsátanak az ablakon – mivel az túl kicsi a számukra –, aztán a gyermek bemegy a házba és kinyitja nekik az ajtót.

Egy árulónak a táboron belül csak egy törpére van szüksége, és általa bizonyára képes kinyitni egy városkaput is, amin aztán beenged egy egész hadsereget.

Reszkess a bűntől, még ha egészen kicsi bűn is. Nem láthatsz mindent, ami benne van elrejtve. Ezer kis bűnnek is egy az anyja.

Mint minden kis dolognál, így a kis bűnöknél is létezik a megsokszorozódás sajátosságos hatalma. Minél jelentéktlenebb a bűn, annál gyakrabban követik el. Az elefántnak csak kevés utódja van és lassan növekedik; de a levéltetűnek ezer utódja is van, amik csupán egyetlenegy óra alatt keletkeznek. Ugyanígy van a kis bűnökkel is: lenyűgöző, minden elképzelést felülhaladó gyorsasággal sokasodnak. Ezernek is egy az anyja.

És figyelembe kell venni: kis bűnöket elkövetni tömeges fellépéssel ugyanolyan nagy baj, mint ha egy nagy bűnt követnének el. Óvakodj a bűnöknek ettől a kis férgétől; vesztedet okozhatják.

Ha a Sátán próbálkozik nálad és azt mondja: „Hát nem jelentéktelen dolog ez?”, akkor így válaszolj neki: „Ó, Sátán, lehet, hogy olyan kicsi ez a bűn, hogy nem pusztítja el a lelkemet, de *aláássa békességemet*. Azt mondod, ez jelentéktelen dolog, de Üdvözítőmnak miatta kellett meghalnia a Golgotán.”

Január 29.

„Hit által tiltakozott Mózes, amikor felnőtt, hogy a fáraó lánya fiának mondják.”

Zsid 11,24

Gondolkozzatok el azon, mi mindent adott fel Mózes, mikor Isten népét választotta. Feladta a megtiszteltetést – *„hit által tiltakozott Mózes, amikor felnőtt, hogy a fáraó lánya fiának mondják.”* (Zsid 11,24) Feladta a szórakozást – nem akarta *„a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét”* (25.v.). Mindenekelőtt feladott minden

gazdagságot is, miközben vállalta Krisztus szégyenét, és lemondott Egyiptom kincseiről.

Ha igaz hit van az ember szívében, nem sokáig mérlegeli, mit válasszon: szegénységet vagy a tévedéssel való megalkuvást. Nagyobb gazdagságnak tartja Krisztus szégyenét, mint Egyiptom kincseit.

Ó, Mózes, azzal, hogy szöveteztél Isten népével, semmit sem nyertél, hanem mindent elveszítettél. Mert ezt csak Isten iránti szeretetből és az igazság iránti teljes meggyőződés alapján tehetted. Szomorúságban lesz részed. Bolondnak neveznek majd, és azt gondolják az emberek, jó okuk van erre.

Egy buzgó, frissen megtért ember mondta Urunknak: „*Mester, követlek, akár-hová mégy*” (Mt 8,19), mire Jézus így válaszolt: „*A rókáknak van barlangjuk és az égi madaraknak van fészükük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania.*” (20.v.) Az igazság önmagán kívül nem garantál semmiféle hozományt.

Gyalázat, megvetés, kigúnyolás, félreismerés – ez a hűség jutalma. Ha valakinek nemes gondolkodása van, az igazságot az igazságért szereti, Istent Istenért és Krisztust Krisztusért, azokhoz szeretne csatlakozni, akiknek hozzá hasonló a gondolkodása. Mivel nem elég ez a jutalom ezeknek, hogy az Úrnak szolgálnak, azért szeretnének még többet szerezni önző útvonalon járva.

Mózes határozottan és egyszer s mindenkorra cselekedett, amikor csatlakozott Isten népéhez. Az Úrért lemondott mindenről, megelégedve, hogy Isten megvetett népéhez tartozzon.

Január 30.

„*De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.*” Mt 6,33

Egy idős üzletember azt mondta egyszer a fiának: „Vilmos, örülök annak, hogy érdeklődsz vallási dolgok iránt, de fogadd el a tanácsomat és légy józan. Én negyven évig dolgoztam a kereskedelemben, és arra kérek, helyezkedj el te is az üzleti életben, legyen jó kereseted és aztán törődj a vallással.”

Ez a fiatalember mégis önállóan kezdett gondolkozni, és gondolatai helyes irányba haladtak. Ennek megfelelően válaszolt: „Apám, mindig hálás voltam jó tanácsaidért. Bocsáss meg azonban, hogy ezennel nem értek egyet veled. Nem ezt olvassuk-e az Írásban: „*De keressétek először az ő országát és igazságát.*” (Mt 6,33)

Ezért először nem pénzkeresésre törekszem, hanem azonnal Istent kell szolgálnom, de remélem, nem kevésbé leszek figyelmes és serény az üzleti életben is.”

Ez a fiú felülmúlta apja bölcsességét. Az igaz istenfélelem minden dologra vonatkozóan hasznos – erre, és a jövődöbéli életre is. Az Úr ügye legyen az első az időrendben, az igaz, szívbeli kegyesség.

Kezdj minden hetet azzal, hogy az első napját nyugalomnak és Isten imádásának szenteled. Kezdj minden napot azzal, hogy a reggel harmatát az Úrral való kapcsolatra használod. Házaseletedet is kezd a mennyei Atya áldásáért mondott imádsággal; válassz olyan hitvestársat, akivel egységben vagytok Isten félelmében. Az üzlet elindítása legyen megszentelve a vállalkozás hívő barátai közös imádsága által, és engedd, hogy minden új vállalkozásodkor az Úr Jézus vezessen.

Keresd először Isten országát ezen okból is, mivel valóban méltó az elsőbbségre. Ha Isten és a mammon közti választás kerül szóba, egy pillanatig se tétovázz. Ha gazdagság és igazságosság küzdenek egymással az elsőbbségért, akkor engedd el az aranyat és ragaszkodj az igazsághoz. Kövesd Krisztust, még ha ez áldozattal jár is.

Január 31.

„De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.” Mt 6,33

Igen tartok attól, hogy sok keresztyén világi célokra pazarolja ereje legjavát, és Isten országára, az üdvösségre csak gyengeségük marad. A kasszánál mind ott vannak, az ima-összejövetelen azonban sokan hiányoznak.

Ez emlékeztet engem egy testvérré, akinek a hangja az imaórán olyan halk volt, hogy alig lehetett érteni, a boltjában viszont túlságosan is jól lehetett hallani a beszédét. Helyes-e az, ha saját érdekünkben minden erőnket bevetjük, az Úr Jézus meg elégedjen meg a maradékkal?

Ha valaha is buzgók leszünk, tartsuk a legnemesebbnek a legjobb Úr és Mester szolgálatában való ügyet. Az ő munkáját sohasem vehetjük túlságosan komolyan, de milyen ritkán található olyan személy, akinek az Úr dolgában való buzgósága már-már túlzással határos! Érte, aki vérevel vásárolt meg minket, soha nem tudunk túl sokat tevékenykedni.

Némelyek igen nagy könyvelést folytatnak, de igen kicsi a Bibliájuk. Ez jelképes: egész szívetek a vállalkozásért dobog, és Isten országa iránt alig lelkesedtek.

Nem helyes ez így! Szánjatok külön teret Isten dolgaira! Biztosítsd az első helyet annak, aki az első, úgy hogy egész lelked az Úr szeretetében és szolgálatában teljesszen ki! Legyél először Isten embere, őszinte keresztyén, aztán pedig bankár vagy kereskedő, kisiparos vagy munkás.

Azok, akik őszintén szolgálnak Istennek, sohasem panaszkodhatnak amiatt, hogy elhagyta őket az Úr.

Erzsébet királynő uralkodása alatt egy bizonyos urat felkért öfelsége, hogy utazzon külföldre állami ügyekben. Ő azzal mentette ki magát, hogy vállalkozása kárt szenvedne szolgálati ideje során, mire azt válaszolta a királynő: *„Uram, ha ön vállalja az én ügyemet, akkor én törődöm az önével.”*

Legyetek bizonyosak abban, hogy Isten gondoskodni fog rólatok, ha az érte végzett szolgálatot örömmel végzitek.

Február 1.

„Átadták azért Jákóbnak a náluk levő idegen isteneket mind, meg a fülbevalóikat is, Jákób pedig elásta azokat a cserfa alá, amely Sikemnél van.” 1Móz 35,4

Isten áldása van azon, ha az Úr embere határozott álláspontot képvisel és megtapasztalja, hogy családtagjai készek követni. Mihelyt szólt nekik Jákób, megváltak idegen isteneiktől és fülbevalóiktól. Ha helytelen úton jártatok és elhatározzátok, hogy visszatértek, hamarosan megállapítjátok, hogy mások is követik elszántságotokat. Ebből erőt kell merítsetek. Talán akitől leginkább féltek, ő a legkészségesebb arra, hogy engedelmeskedjen és közreműködő legyen.

Így cselekedett Jákób háza népe és mindazok is, akik vele együtt voltak. Mindenki lemondott bálványisteneiről és elásták azokat. Bárcsak adná Isten, hogy eljönne a nap, amelyen a babonaság minden jelképét elásná az evangélium nagy cserfája alá, hogy soha se kerüljenek elő!

Továbbá megtudjuk az igéből, hogy felkerekedtek, és Isten rettegésbe ejtette a környékbeli városokat. – Nem is sejtitek, mennyi olyan személyes nyomorúság, amit most kell elhordoznotok, szűnik meg, mielőtt elhatározzátok, hogy megtértek. Nem tudjátok, mennyi nehézség tűnik el a családban, ha félitek az Urat és elhatározzátok, hogy Isten akarata szerint éltek. Semmiféle veszély nem közelíthet ahhoz, aki Istennel jár.

De nem tudjátok, mi a végeredménye annak, ha egyszer elhagyjátok az Urat és gondolatai ellenére cselekesztek. Az Úr, a te Istened féltőn szerető Isten. Ha nem tiszteled és nem jársz előtte szent félelemmel, haragját kell érezned.

Megérkeztek Jákóbék Bételbe. Szinte le tudnám festeni Jákób hálás örömét, amint megpillantotta azt a nagy követ, amelyet egykor magányos férfiként a feje alá helyezett. Nem kétlem, Jákób és háza népe igen boldog időt töltött Bételben, ahol a gyászt enyhítette a háládatosság, és a bűnbánatot megédesítette az öröm. Jákób megemlékezett a múlttól, örvendezett a jelennek és reménység töltötte el a jövőt illetően.

Február 2.

„Te vagy az oltalmam, megóvsz a bajtól.” Zsolt 32,7

Nem régen láttam egy figyelemre méltó képet, amely jól illusztrálja az Úr Jézusba vetett hit által az üdvösség útját. Valaki olyan bűncselekményt követett el, amiért meg kellett halnia. De annakidején a templomokat menedékhelyeknek is tekintették, ahová a gonosztevők bemenekülhettek és így elkerülhették a halált.

Nos, nézzük ezt az embert! A templomhoz rohan. Kivont karddal és vérszomjasan üldözik egészen a templomajtóig. A gonosztevő felrohan a lépcsőkön, és éppen, amikor utolérnék s a templom küszöbén lekaszabolnák, kilép a püspök, feltartva a keresztet és így kiált: „Vissza! Vissza! Ne mocskoljátok be vérrel az Isten háza küszöbét! Távozzatok!” A haragos katonák tisztelettel visszavonulnak, miközben a szegény menekült a püspök köntöse mögé rejtőzik.

Így van ez Krisztussal is. A vétkes bűnös hozzá menekül; és jóllehet üldözi az igazságszolgáltatás, Krisztus felemeli átszúrt kezeit és így kiált az igazságszolgáltatásnak: „Térj vissza! Ez a bűnös oltalmam alatt áll. Nem hagyom, hogy elpusztuljon, mert belém vetette bizalmát.”

Bűnös, menekülj Krisztushoz! Minél rosszabb vagy, annál inkább tiszteled őt, ha elhiszed, hogy meg tud oltalmazni. Ha jelentéktelen betegséged van, és azt mondod az orvosodnak: „Teljes bizalommal vagyok képességei iránt”, akkor ebben egyáltalán nincs nagy bók. Nem olyan nehéz egy fájó ujjat, vagy egy enyhe rosszulletet meggyógyítani.

De ha súlyos betegen szenvedsz egy veszélyes betegségben, és mégis azt mondod: „Nem keresek jobb orvost. Nem kell senki más tanácsa, csak az öné, és örömmel bízom önben”, bizony nagy megbecsülésedet nyilvánítod ki iránta azáltal, hogy

kezére bízod az életedet. Tedd ugyanezt Krisztussal! Add át lelkedet neki, és bízd rá magad a gondoskodására!

Február 3.

„Hiszen talán azért szakadt el tőled egy időre, hogy örökre visszanyerd.”

Filem 15

Van egy fiad, aki éppen elhagyta a házat? Lázadó ifjú, aki eltávozott, mivel nem tudta elviselni a fegyelmet a keresztyén családban? Szomorú, hogy így van, de ne csüggedj el. Nem tudod hol van; de Isten tudja. Nem tudsz utána menni, de Isten képes rá. Útban van Sanghaj felé, és lehetséges, hogy Pál is éppen Sanghajban él, aki megtérése eszköze kell legyen.

Vagy Ausztráliába utazott? Lehetséges, hogy ott mondanak majd neki egy ígét, ami eléri a szívét. Én nem tudok vele beszélni, de valaki ott megteheti; ezért engedd át Istennek, ha önfejlősége miatt eltávozik. Mert számára ez az út, amelyen végül hazatalál.

Egy tengerész írta nekem egyszer a következőket: „Édesanyám arra kért, hogy olvassam minden nap a Bibliát. De sohasem tettem. Havannában kórházba szállítottak, és egy haldokló feküdt mellettem, aki nem sokkal halála előtt azt mondta: »Cimborá, beszélnem kell veled. Van itt valamim, ami igen értékes számomra. Vad kölyök voltam, de ezeknek a prédikációknak az olvasása az Üdvözítőhöz vezetett. Ha én most elköltöztem az élők sorából, vedd magadhoz kérlek ezeket a prédikációkat, és írd meg annak, aki a prédikációkat tartotta és kinyomtatta, hogy Isten megáldotta azokat megtérésemre.«” Ez egy prédikációimat tartalmazó csomag volt, és Isten megáldotta ezeket e fiatal férfi számára, akit kórházba irányított, hogy ott Krisztushoz vezesse.

Onézimosz otthon maradhatott volna, és soha nem lett volna szükség arra, hogy tolvaj legyen; de talán éppen önigazultsága miatt veszett volna el. Most nyilvánvalóvá lett a bűne. A semmirekellő leleplezte szíve romlottságát, Pál szeme elé került, aki imáiba foglalta, és erre megtért.

Kérlek téged: soha ne ess kétségbe egy férfi, nő vagy gyermek miatt, amiért nem ismeri be azonnal a bűnét. Reménykedj Istenben és imádkozz érte kitartóan.

Február 4.

„Egy embernek két fia volt, és az elsőhöz fordulva ezt mondta: »Fiam, menj, dolgozz ma a szőlőben. / Ő így felelt: Nem akarok«; később azonban meggondolta magát, és elment.” Mt 21,28–29

Kedves olvasó, aki már sok éve hallod Isten hangját, azt mondtad a nagy Istennek: „Megyek”, de nem indulsz el. Engedd meg, hogy képet alkossak rólad.

Rendszeresen jársz istentiszteletre és visszarettenél attól, hogy bármi módon is megszenteltetnéd a vasárnapot. Látszólagosan azt mondtad: „Igen, megyek.” Ha bemondanak egy éneket, felállsz és énekelsz, de nem szívből. Ha azt mondja valaki: „Imádkozzunk!”, lehajtod a fejed, de valójában nem imádkozol vele együtt. Udvariasan és barátságosan azt mondd: „Igen, megyek”, de nem indulsz el. Semmiféle ellenvetésed nincs az evangéliummal szemben. Ha valamely tant megemlítek, így válaszolsz: „Igen, ez igaz; elhiszem.” De a szívedet nem ragadta meg. Az evangéliumon alapuló „hited” nem ragadta meg a szívedet, mert ha úgy lenne, az következményekkel járna.

Ha azt mondja valaki: „Azt hiszem, lángokban áll a házam”, de aztán lefekszik az ágyába és elalszik, hát nemcsak színleli, hogy valóban hisz? Mert ha lángokban állna a háza, gyorsan kimenekülne belőle.

Ha valóban hinnéd, hogy van pokol és menny is, egészen másképpen cselekednél, mint most.

Talán azt mondd igen meggyőzően és komolyan: „Megyek.” Aztán visszavonulsz a szobádba és imádkozol, úgy hogy mindenki azt hiszi, megtérésre jutottál. Ez azonban semmi más, mint érzelmi felindultság, ami eltűnik, mint a reggeli felhő és a harmat.

Olyan vagy, mint egy hóval borított komposzthalom. Amíg rajta van a hó, tisztának és fehérnek tűnik, de ha a hó elolvad, napfényre kerül a komposzt. Bárcsak életközösséged lenne az Úrral a mai naptól kezdve. Bárcsak megajándékozna Isten, hogy azt mondjad: „Isten kegyelme által nem akarok tovább névleges keresztyén lenni. Át akarom adni magamat azokba a kedves kezekbe, amelyek véreztek értem, és a mai naptól Jézust akarom követni.”

Február 5.

„Egy embernek két fia volt, és az elsőhöz fordulva ezt mondta: »Fiam, menj, dolgozz ma a szőlőben.«” Mt 21,28

A „fiam” megszólítás ízéssé teszi azt a munkát, amit végezni kell az Úr számára. Nem rabokként vagy szolgálakként, hanem fiakként kell dolgoznunk. Mózes mondhatta volna nekünk: „Szolga, dolgozz meg a béredért!” Mennyei Atyánk azonban így szól hozzánk: „Fiam, menj!” Nem rabszolgaként, hanem fiúként kell szolgálnod az Urat.

Ó, Isten népe, remélem, nyilvánvalóan megértitek a különbséget a cselekedeteken alapuló szövetség és a kegyelmen alapuló szövetség között. Ha Istenért dolgoztok, akkor nem azért teszitek, hogy a bűntől megszabaduljatok, hanem azért végzitek a munkát, mert már megszabadultatok. Nem azért engedelmeskedtek az Úr parancsainak, hogy ezáltal gyermekei legyetek, hanem mivel már gyermekei vagytok. Ezért a parancs annál hatékonyabb, mert ez arra a nagy szeretetre emlékeztet, ami azzá tett, amik vagyunk. *„Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket!” (1Jn 3,1)*

Gondolatok azokra az előjogokra is, amiket ezáltal kaptunk. Ha Isten gyermekei vagyunk, akkor gondoskodik rólunk az Úr: felruház, meggyógyít, oltalmaz és nevel. Mintegy azt mondja nekünk: „Gyermelem, korlátlan előjogokat adtam neked, miközben gyermekemmé fogadtalak. Neked adtam ezt és az eljövendő világot; a föld a szállásod és a menny az otthonod. Mivel mindezt érted tettem, ezért menj el és dolgozz ma a szőlőben.”

A „fiú” megszólítás azt is feltételezi, hogy annak a tulajdona vagy, aki képessé tesz téged mindannak elvégzésére, amit megparancsolt. A fiú mindent az apjától tanult. És akik ismeritek az Urat, kizárólag ti vagytok, akik szolgálhattok a szőlőjében. Lelkeket csak azok nyerhetnek Krisztusnak, akiket ő már megnyert magának. És mi sem természetesebb, minthogy az Atya, ha tennivaló van a szőlőben, azokhoz fordul, akiket olyan régóta és bensőségesen szeret.

Február 6.

„Egy embernek két fia volt, és az elsőhöz fordulva ezt mondta: »Fiam, menj, dolgozz ma a szőlőben.«” Mt 21,28

Ismerek embereket, akik nem szeretik a „dolgozz” felszólítást, és sötéten néznek arra, aki a kötelességről beszél valamit. Aki ezzel az utasítással nincs megelégedve, az Istennel elégedetlen; ezt meg kellene fontolnia. Aki nem szereti a keresztyénség gyakorlati részét, foglalkozhat a tanítással, amit kedvel, de híjával van annak, ami a legfontosabb.

A textusban ez olvasható: „Dolgozz!” Ez valami gyakorlatias dolog, valami fontos dolog. „Dolgozz!” Nem azt mondja: „Fiam, gondolkozz és töprengj, végezz figyelemre méltó kísérleteket, találj új tanokat és lepd meg felebarátaidat saját, különös gondolataiddal és furcsaságaiddal”.

Ez nem azt jelenti: „Járj egyik konferenciáról a másikra egész évben – és különböző vélemények folyamatos zűrzavarában élj. Menj egyik vallásos összeövetelről és egyik vallásos tevékenységből a másikra, és fogyaszd a zsíros falatokat.” Mindez a maga helyén bizonyára helyes, de itt arról van szó: „Dolgozz!”

Milyen sok keresztyén úgy tűnik, hogy ehelyett azt olvassa: „Készíts terveket!” Csodálatos terveik vannak az egész világ megtérítésére, de soha nem találhatók olyan munkában, ahol csak egy gyermek is megtérne; soha nem lehet hallani a szavukat, hogy akár csak a legkisebb vasárnapi iskolásoknak beszélnének. Örökké terveznek, de ötleteik közül egyetlenegy sem valósítanak meg. A textus azonban így hangzik: „Fiam, dolgozz!” – Ó igen, de akik nem akarnak dolgozni, azzal bizonyítják magával ragadó képességeiket, hogy hibákat fedeznek fel azoknál, akik dolgoznak. Nagyon világosan megfogalmazzák a legjobb dolgozók hibáit és fogyatékosságait is, akik kitűnnek buzgóságukkal és szorgalmukkal. A szövegben azonban nem az olvasható, hogy „Kritizálj!”, hanem határozottan erről van szó: „Dolgozz!” – Az emberek seregestül mennek romlásba, de mi időt pocsékolunk azzal, hogy a munkavégzésnek erről vagy arról a formájáról diskurálunk. Bizottságokat választunk, akiknek tanácskozniuk kell és határozatokat kell hozniuk – és a munka nem halad sehová sem. A legjobb módszer: az Istentől kapott munkát végezni. Adja Isten, hogy engedelmesek legyünk!

Február 7.

„Fiam, menj, dolgozz ma a szőlőben.” Mt 21,28b

Nos, itt van az idő. „Fiam, *ma* menj oda,” azaz „azonnal”.

Testvérek, nem akarok arról beszélni, mi lesz holnap a kötelességetek. „*A holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől.*” (Mt 6,34) Arról sem akarok beszélni, mit tegyél az elkövetkező tíz éven belül. Ha addig élsz, kapsz hozzá kegyelmet. Amit Isten nevében akarok mondani: Ma dolgozz – és ha a nap már lenyugodott: Dolgozz ma éjszaka a szőlőmben, mielőtt új nap virrad. És miért ma? Mert Atyád ezt kívánja.

„*Miért álltok itt egész nap tétlenül?*” (Mt 20,6) Ha eddig semmit sem végeztél Krisztusért, éppen elég időt eltékozoltál. Ne pihenj, hanem kezdj el dolgozni. Isten azt kívánja, hogy most cselekedj, mivel a szőlőtőke állapota éppen most igényli a munkát.

Itt van egy megszorodott szívű, akinek ma este van szüksége vigasztalásra. A másikat lelkiismerete kínozza, és még ma este kell megtalálnia a helyes utat. Ha nem kap ma este segítséget, akkor az olyan, mint mikor a szőlőtőkén nem végzik el a munkát megfelelő időben. *Most* dolgozhatsz, nem pedig másnap. Ezért „ma menj.”

„*Ma*”, mert éppen most vannak kitéve a veszélynek azok, akiknek a te segítségére van szüksége. A Sátán kísérti őket és szükséges, hogy melléjük állj. Éppen most vannak kétségben. Életfontosságú, hogy az Úr szájából való vigasztaló szóval önts lelkét beléjük. Talán éppen ma este készülnek valamilyen nagy bűn elkövetésére. Talán éppen azt akarja az Úr, hogy közbelépj, mielőtt elbuknak.

Gyermekem, ma dolgozz; rád van szükség. Ma dolgozzál, miközben a többiek kipihenik magukat, lustálkodnak vagy alusznak. Most, ebben a pillanatban, itt a rés, amire oda kell állnod. Ez a lelki éhínség ideje, és sürget a munka. Isten azt mondja: „Ma menj oda és dolgozz!”

Február 8.

„*A következő éjszaka pedig odaállt Pál mellé az Úr, és ezt mondta: »Bízzál, mert ahogyan bizonysgot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben, úgy kell Rómában is bizonysgot tenned!«*” ApCsel 23,11

A százados kimentette Pált a dühöngő tömegből és börtönbe vetette. Az éjszaka csöndjében odalépett hozzá az Úr és ezt mondta: „*Bízzál!*” Pálnak szüksége lehetett erre a vigasztalásra, mert bátor emberként is félelemmel telhetett meg a szíve ilyen körülmények között, ha azokra a veszélyekre gondolt, amik még fenyegették.

De most mellé állt az Úr. Ha mindenki elhagyta is – az Úr Jézust barátjának tudhatta. Ha megvetette is mindenki, így tudhatta, hogy Jézus rámosolyog. Jobb börtönben lenni az Úrral, mint tőle távol lenni a mennyben. Ha az Úr velünk van a börtönben, csöröghetnek a láncok, ott sem vagyunk szomorúak.

Az Úr mellé állt. Ez mindenkire érvényes, akik buzgósággal és hűséggel szolgálnak Istennek. Barátom, ha az Úrért dolgozol, egészen bizonyosan nem fog elhagyni. Kétségtelenül melletted áll akkor is, ha szolgálatod szomorúsággal és levertséggel jár együtt.

Lehet, hogy egyszer elhagytál egy barátot, aki erejét áldozta érted? De akkor sem feltételezheted Uradról, hogy becstelenül ellened fordulhat. Ő hűséges és igaz. Ha jobbra áll, nem inogatsz meg, ha minden eddigi segítőtársad elhagyna is vagy ellenfeled oldalára lépne.

Nagy vigasztalás volt Pálnak, hogy az Úr tudta: hol és milyen helyzetben található. Talán fájdalma börtönében szenvedsz, vagy szegénység szűk celláiban, vagy elhagyatottság sötét kamrájában, vagy szorongatás tömlöcében, vagy a kedély csüggedése börtönében. Az Úr tudja, hol vagy!

És még egy további vigasztalás: *„Mert ahogyan bizonysgot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben, úgy kell Rómában is bizonysgot tenned!”* Az Úr azzal a reménységgel vigasztal minket, hogy a jövőben is szolgálhatunk neki.

Nosza rajta, fáradt barátom, napi munkádat még nem végezted el teljesen. A közmondás igaz: „Halhatatlan vagy, amíg be nem fejezted a munkádat.” Vesd le a bátortalanságot és levertséget, mert még áldásos tevékenység áll előtted!

Február 9.

„Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétke eltöröltetett.” Zsolt 32,1

A bűnbocsánat kegyelmét mindennél inkább a világban értékelik, mert ez az egyetlen és csálhatatlan út az üdvösségre. Nem annak az embernek a javára írják az üdvösséget, aki hűségesen tartja magát Isten parancsolataihoz, hanem annak, aki megszegte Isten törvényét, annak, akinek Isten gazdag, szabad kegyelméből minden megbocsátott. A tékozló fiút visszatérésekor üdvözlő köszöntéssel fogadták; neki szóló énekszóval és körtáncsal. Ez a bűnösnek minden, Isten parancsolatával szembeni törvényszegését tökéletes, azonnali és visszavonhatatlan bocsánattá, azaz a poklot mennyé változtatja, és őt a harag gyermekéből az örök dicsőség gyermekévé teszi.

Megbocsátani azt jelenti: úgy elengedni a bűnt, hogy már nincsen jelen. Milyen nehéz terhet kellett itt felemelni és vinni! Üdvözítőnk drága életébe került, hogy felemelje ezt a terhet és teljesen eltörölje!

Isten elleni törvényszegéseinket Jézus Krisztus fedezte el, mint ahogy elborították a tenger hullámai az egyiptomiakat, ahogy a föld legmagasabb hegyeit beborították az özönvíz hullámai. Milyen nagy takarónak kell lennie, amely elrejtí a test és lélek minden szennyét a mindig és mindent látó Isten előtt! Aki egyszer már meglátta a bűnt utálatosságában, az fogja fel, milyen nagy boldogság, hogy soha többé nem kell szembesülnie vele. Aki megértette és elfogadta Jézus Golgotán véghezvitt üdvösségszerző munkáját, az tudja egyszer s mindenkor megkedveltetni magát az őt szerető Úr Jézussal, és így élvezni a szent ismeretben megalapozott boldogságot, ami a menny előíze.

Textusunkból világosan következik, hogy bizonyosságra juthatok: Bűneimet megbocsátotta Isten. Mert hogy lehetne szó a bűnbocsánat már most élvezendő boldogságáról, ha semmit sem tudhatunk erről a bizonyosságról? Tartsuk magunkat örömmel ehhez az igazsághoz, és pedig az egyedül tévedhetetlen Isten szava tanítása alapján.

Február 10.

„És így beszélt a nép Isten és Mózes ellen: Miért hoztatok el bennünket Egyiptomból? Azért, hogy meghaljunk a pusztában? Hiszen nincs kenyér és nincs víz, szívből utáljuk ezt a hitvány eledelt.” 4Móz 21,5

Az izráeliták panasza nagy hazugságot tartalmaz. Volt kenyérük. Ezt a tényt a következő pillanatban be is kell vallaniuk, de a „mannát” nem tartották kenyérnek. Közöséges névvel illették.

Nem ismertek-e emberek, akiknek Isten nagy kegyelmet adott, mégis úgy beszélnek, mintha teljesen elveszettek lennének? A hitetlenség olyan vak, mint amilyen messzelátó a hit. A hitetlenség nem örvendezik semminek sem, miközben a hit mindennek örül!

Gondoljatok arra, hogy így beszéltek: *„Szívből utáljuk ezt a hitvány eledelt.”* Fokhagymát, vörös- és póréhagymát kívántak – valami csípőset és erőset. Hús után sóhajtoztak, durva és veszélyes étel után óhajtoztak. Isten tudta, hogy ez nem megfelelő eledel a forró pusztában, és a legjobb eledellel táplálta őket. Becsmérelték ott, ahol magasztalniuk kellett volna.

Nincsenek-e közületek is néhányan ilyen állapotban? Nem vagytok-e úgy elcsüggedve, hogy nem akartok tovább hitben élni? Lehetséges, hogy nem vagytok tovább meglegedve a régi evangéliummal? Nem vágyódtok-e ti is olyan rendíthetetlen filozófia után, ami éveken át az értelmén alapul? Nem különös, hogy akik keresztyénnek vallják magukat, ilyen fajta étel és nem az evangélium után vágyakoznak, ami megmenthet és megerősíthet, és azt mondják: „Ez használhatatlan, éppen eleget hallottuk már”?

Az Úr „*meghallotta zúgolódásokat.*” (2Móz 16,9) Ez komoly dolog. Mindig van két dolog, amit meghall az Úr. Az első a hit hangja, a második a hitetlenség hangja.

Amennyire szereti az Úr a hitet, annyira utálja a hitetlenséget. Ha erősek vagyunk a hitben, Isten mindent megtehet velünk és értünk. Erőt fog adni minden nehézségben, hogy mi is mondhassuk Pállal együtt: „*Mindenre van eróm Krisztusban, aki megerősít engem.*” (Fil 4,13)

Február 11.

„*De én és az én házam népe az URat szolgáljuk!*” Józs 24,15

Az Úr iránti helyes döntés mély, nyugodt, tiszta, határozott és jól megalapozott. Józsue nem könnyedén szól elhatározásáról. Nézzetek a komoly harcos arcára, láthatók rajta az ütközetek nyomán keletkezett sebhelyek, amiket több mint száz éves megtapasztalás barázdált. Józsue nem úgy néz ki, mint egy ószeres. Nem úgy beszél, mint aki szerelmes dalt énekel és ajkairól trillák hangzanak, hanem szavai szívéből jönnek yers tisztességgel és egy hadvezér vitéz őszinteségével.

Ez úgy cseng, mintha azt mondta volna: „Túl sok éve ismerem Istenemet ahhoz, hogy most elhagyjam. Nem azért töltöttem el a pusztában negyven évet a Mindenható árnyékában, hogy most a végén bálványistenekhez zarándokoljak.”

Józsue úgy beszél, mint aki alaposan mérlegelte a dolgot, és olyan döntésre jutott, amit mindenkivel szemben meg tud védeni. Nem szélkakast láttok benne, aki embereknek való tetszelgésből mond nyilvánosan véleményt, hanem olyan becsületes embert hallotok, aki kitárja a szívét és szent komolysággal fejt ki legbelsőbb érzéseit.

Kijelentette visszavonhatatlan döntését: „De én és az én házam népe, a tömeggel szemben és a szokások ellenére, kísértésekkel és szomorúsággal szemben, a bálványok vagy a Sátán ellenére is, egészen végig az Urat szolgáljuk.” Ugyanilyen

határozottaknak kell lennünk mindnyájunknak, és komolyan azt kívánom, bárcsak így is lenne.

Azt kedvelem Józsuében, hogy senkit sem akar homályban hagyni állásfoglalásával kapcsolatban. Miért nem vagytok ti is ilyen nyitott szívűek, akik szeretitek az Urat? Ő sohasem szégyenkezett megvallani, hogy szeret minket. Nekünk talán szégyenkeznünk kellene miatta? Vonjátok fel a zászlót az árbocra, hogy minden szem láthassa. És ha valaki az Úr Jézussal vonul háborúba, azt ő vezeti a harcban. Tudassuk ezt a földdel és a pokollal egyszer s mindenkorra.

Február 12.

„De én és az én házam népe az URat szolgáljuk!” Józs 24,15

Istent szolgálni a legértelmesebb ügy a világon. Ő teremtett téged; nem kell-e Teremtődnek szentelned szolgálatodat? Ő gondoskodik rólad és megtartja életedet; nem kell-e ezt az életet Isten dicsőségére szánnod?

Ha lenne egy kutyád, amelyik sohasem csóválná a farkát előtted, és ahelyett, hogy tudomást venne rólad, valaki más nyomába szegődne – nem lenne-e hamarosan elegend ebből a szegény párából, amelyik éppoly kevésbé ismer el tégedet, mint ahogy gazdájának sem fogad el? Ki készítené el egy masinát, amelyről nem remélné, hogy haszna lehet belőle?

Így teremtett téged Isten. A tested valóban nagyszerű mechanizmus; a lelked szintén csodálatos. Nem akarsz Istennek engedelmeskedni és neki szolgálni?

„Fiaimat fölneveltem, fölmagasztaltam, de ők elpártoltak tőlem! / Az ökök ismeri gazdáját, a szamár is urának jászlát, de Izráel nem ismer, népem nem ért meg engem.” (Ézs 1,2–3)

Húsz évig élni Isten nélkül – megbocsáthatatlan mulasztás, hogy voltál ilyesmire képes? Harminc vagy negyven évig élni anélkül, hogy valaha is hódolattal adózz Annak, akitől életedet kaptad, aki nélkül régóta a sírban feködhetnél – ez közönséges hitszegés!

Vannak emberek, akik képtelenek arra, hogy öt percig, sőt nem egyszer csak öt másodpercig ne legyenek ingerültek. De Isten téged évek óta, és még régebben – harminc, negyven, sőt ötven éve – kérlel, és ezt mégis türelemmel és békétűrőssel teszi. Nincs-e itt az ideje annak, hogy neki szenteld az életedet? Mivel ő teremtett, megváltott és megőrzött minket, joga van ahhoz, hogy gyermekeiként szolgáljuk.

Február 13.

„De én és az én házam népe az URat szolgáljuk!” Józs 24,15

Hallottam, hogy kijelentette valaki: „Nem akarok szolga lenni, senki szolgája sem!” Nos, kedves barátom, ez veled nem fordul elő; mert szolgálnod kell valakit. „Nos, akkor magamat akarom szolgálni!” – hangzik a felelet. „Bocsáss meg, bátor harcos, ha most a füledbe súgom: Ha magadat szolgálod, egy bolondnak szolgálatsz!” Aki saját maga szolgája, az egy rabszolga rabszolgája, és nem tudok elképzelni megalázóbb pozíciót, mint hogy egy ember rabszolga szolgája legyen. Te már most biztosan szolgálatsz valakinek. És béklyót is fogsz viselni, ha annak a mesternek szolgálatsz, akit a legtöbben választanak maguknak.

Van-e olyan rabláncon lévő gondolkodó, akinek mindegy, ki tartja magát „szabadelvűnek”? Van-e köztünk olyan hiszékeny ember, aki nem akar hinni a Bibliának? Van, aki magába fojt egy halom bajt, miközben panaszkodik ránk, ha egy keveset mi is magunkba fojtunk.

Az emberek egy bizonyos fajtájának több hitre van szüksége, mint amennyi nekünk van, s bizonyára a hitetlenség sokkal súlyosabb problémákat okoz nekik, mint a hit. És figyelj meg, aki szabad gondolatai szerint él – milyen szolgaság az élete! Fele annyira sem szolga a nyomorult gályarab és a sajnálatra méltó jobbágy, mint az a fiatalember, akit saját élvezetei vezetnek, hiszen olyan, mint az ökör, melyet vágóhídra visznek, saját pusztulása felé halad, miközben szenvedélye áldozatává teszi magát.

Ha rabszolgaként kellene élnem, inkább lennék egy vadember rabszolgája, mint önmagamé, mert az lenne a megaláztatás legmélyebb szakadéka.

Valakit szolgálnod kell, mindenki így születik a világra. De ha saját magad rabszolgája vagy, borzalmas alávetettségben élsz.

És van itt még munkaterület a számodra. A többi hely túlszűfolt. Fiatalok százai mennek egyik vállalkozásból a másikba, és foglalkozást keresnek. Némelyeknek hamar elkopik a cipőtalpa annak érdekében, hogy munkához jussanak.

Isten szolgálatában mindenkinek van helye, és az Úr készséggel fogadja őket.

Február 14.

„Tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek.”

Mt 28,20

A megtértek közül hasonlítanak néhányan azokhoz a rovarokhoz, amelyek nagyon meleg napon jönnek életre, de el is pusztulnak, amikor lebukik a nap. Úgy élnek, mint szalamander a hőségben, de racionális hőmérsékleten elpusztulnak.

Egyáltalán nem lelem örömet olyan hitben, amihez forró fej szükséges vagy azt eredményezi. Olyan kegyességet óhajtok, ami a Golgotára vezet és nem a Vezúvra. A Krisztusért való nagy buzgóság összefér a tiszta elmével és értelemmel. Őrjöngés, kiáltozás, fanatizmus azonban hamis buzgóság termékei, ami oktalansággal keveredik.

Nekünk a király belső szobájára kell előkészíteni embereket és nem a bolondokháza kipárnázott szobájára. Sajnálom, hogy ilyen figyelmeztetést kell kinyilvánítanom. De amikor vad, ébresztő prédikátorok „nagyszerű elképzeléseire” gondolok, nem tudok kevesebbet mondani, és sokkal többet is mondhatnék.

Milyen tehát az igazi lélekmentő munka, mellyel lelkeket nyerhetünk meg Isten számára? Azt hiszem, az a legfontosabb, hogy tanítsuk az embereket Isten igazságaira. Az evangélium oktatása az emberi lélekkel végzett minden tényleges munka kezdete. Tanítással kezdődik az igazi lélekmentés munkája.

Az evangélium: jó hír. Ha valaki meghallgat néhány prédikátort, azt gondolhatja róluk, hogy olyanok, mint egy csipet tubák, ami felcsigázza az embereket. De az evangélium olyan dolgokról való felvilágosítás, amiket létfontosságú tudni az embereknek.

Ha nem tanítjuk őket, hogy kiálthatjuk: „Higgyetek! Higgyetek!” De mit higgyenek? Minden figyelmeztetést megelőz megfelelő oktatás, e nélkül az semmit sem ér. „Meneküljetek!” De mitől?

Tehát ez a felszólítás feltételezi a bűnről és az Isten eljövendő ítéletéről szóló tanítást. Az Úr szolgálóiként ismertessük meg az igazságot az emberekkel, hogy megértsék, elhiggyék és alkalmazni tudják.

Február 15.

„Jézus erre ezt mondta nekik: »Jöjjetek, egyetek!«” Jn 21,12

Az Úr Jézus nem kívánja, hogy szolgálói vizesek, a hidegtől dermedtek és éhesek legyenek, ezért gondoskodik megfelelő segítségről. Bízatok benne: amit az Úr Jézus nem szívesen lát, az nem is jó a számunkra. Nem segít tovább bennünket az,

ha boldogtalanok vagyunk. Saját nyomorúságaitokkal foglalkozó gondolataitok csak elhomályosíthatják Jézusra irányuló tekinteteket, és visszatartanak attól, hogy szolgáljatok neki. Ezért szeretnék ma meghívni titeket az izzó parázshoz, amit szeretete készített számunkra. Szeretném elétek helyezni a szent igazság ételeit, amit Igéje kínál nekünk.

Isten kedves gyermeke, fontos, hogy bensőleg jó lelki állapotban legyél. Katonák nem egyszer azért veszítenek csatát, mivel nem készültek fel a harcra. Ne engedjétek, hogy ez veletek is így történjen! Erőre van szükségetek, ha hosszan tartó és kemény munkát akartok végezni az Úr Jézusért és igazságáért; és ezt az erőt nem kapjátok meg mennyei táplálék nélkül.

Az előző éjszaka sikertelen munkája kimerítette a tanítványokat. Az utóbbi időben Isten sok szolgálója úgy látta, hogy semmi eredménye nincs fáradozásának. Embereket halásztak, de üresen maradtak a hálók. Szomorú egész éjszaka halászni és semmit sem fogni. Szeretnél messze, szélesre kifeszített hálót kivetni a nagy tengerbe és végtelen tömegű halat tudni környezetekben, és mégsem fogsz semmit sem.

A tanítványok munkája semmi mást nem eredményezett, mint hiábavaló evezést, a hálók kivonását, csalódást és fáradtságot. Ha ilyen állapotban vagy, bátorításra szorulsz. Szükséged van az Úr színe előtti kikapcsolódás idejére.

Az Üdvözítő hív téged: „Gyere, egyél! Hagyd a csónakot és hálót; feledd el a hiábavaló éjszakai munkát és gyere, legyél közösségben velem!” Elfáradt, aggodalmaskodó munkás, hagyj fel a panaszkodással, ülj le és egyed azt az ételt, amit neked készített az Úr Jézus!

Február 16.

„Mi a bűnöm, mi a vétkem? Hitszegésem és vétkem ismerted meg velem!”

Jób 13,23

Azoknak szeretnék ma tanácsot adni, akik egyáltalán nem érzik elveszett voltukat, de keresik a megbánás helyét. Kérlek titeket: keressétek Isten hírnökeit, mint amilyen Rowland Hill volt. Az a személy, aki prédikációinál az utolsó sorban a karzaton ült, és akit egyáltalán nem láthatott, feltételezte, hogy Rowland Hill éppen őrá néz és csak neki prédikál.

Úgy tapasztaltam, hogy némely prédikátor inkább kifogástalan előadást tart, és inkább kész arra, hogy a testi értelemnek hízelgő dolgokat adjon elő, minthogy az evangéliumot prédikálja a bűnösöknek.

Olyan férfiakra van szükségünk, mint Berridge, aki egyáltalán nem használt szép szavakat. Férfiakra, akik élesen lesújtanak, megfeszítik az íjat, ráhelyezik a nyílveesszőt és bátran löni kezdenek; akik az ember szíve és lelkiismerete közepébe céloznak a halálos lövedékkel, mélyen megsebesítve feltárják a titkos vágyakat és bűnöket, akik nem akadnak el általánosságban, hanem kiemelik a jellegzetességeket, akik nem az emberiségről beszélnek, hanem egyes emberekről és személyesen szólítják meg őket.

Ne haragudjatok a prédikátorra, ha túl közel lép hozzátok, hanem mondjatok köszönetet, hiszen ez a kötelessége, és ha ostoroz titeket és megsebesít, akkor köszönjétek meg Istennek és örüljétek neki.

Ha a szószék alatt ülnék, szeretném, ha olyan férfi lenne előttem, aki olykor a torkomra teszi a kést, olyan igehirdető, aki nem kímél, nem hízeleg.

Aki az emberek lelkével bánik, teljesen nyitottan kell eljárnia; a szószék nem kegyes szólamok helye, mikor az örökkévalóság komolyságáról van szó. Fogadjátok el ezt a tanácsot és hallgassátok azt a prédikációt, amely titeket személyesen és élesen célba vesz.

Február 17.

„...ahogyan ő igaz, igazzá teszi azt is, aki Jézusban hisz.” Róm 3,26

Tudjuk Brutusról, hogy minden törvényhozó között ő volt a leghajlíthatatlanabb, és hogy nem számított neki a személyek tekintélye, mikor bírói székben ült. Mikor a legelőkelőbb szenátorokat vitték Brutus elé és rábizonyították hitszegésüket, Brutus könyörtelenül halálra ítélte őket. De tételezzük fel, hogy Brutus tulajdon fiát vitték a bírói szék elé – ez meg is történt a valóságban –, nézz lélekben az apára, aki a bírói székben ül, és csodáld, mikor most is kijelenti, hogy a bírói szék előtt mindenki egyenlő.

Fel tudod fogni a gondolat félelmetességét, hogy most a fiút valóban az apja hallgatja ki, és az elmarasztaló ítéletet az apja szájából kell hallania? Az apja szeme előtt bilincselik meg, miközben ez az apa kérlelhetetlen bíróként megparancsolja a hóhérnak, hogy ostorozzák meg a fiát és végül kijelenti: „Elvezetni – lefejezni!”

Itt látod, ahogy a rómaiak jobban szerették hazájukat, mint fiúkat, és mindkettőnél is jobban az igazságosságot. „Igenis”, mondja a világ, „Brutus igazságos.”

Ha Isten mindnyájunkat elítélt volna, ez bizonyára megfelelt volna igazságosságának. De nézzétek! Isten tulajdon Fia magára veszi a világ bűneit, és így, bűntelennel lép Istene elé. Ő maga bűnnélküli, de sokak bűnét vette a vállára. Isten elítéli saját fiát, kiszolgáltatja a rómaiak korbácsának, a zsidók gúnyolásának és a katonák csúfolódásának. Kiszolgáltatja Fiát a bírónak, és hagyja, hogy keresztre szegezzék. Mivel az emberek nem hajthatták végre saját helyettesükön az Isten igazsága által megkövetelt büntetést, azért Isten a saját Fiát sújtja.

Nem döbönt meg benneteket ez az állítás? Olvassátok el az Ézs 53-at, és megtaláljátok rá a bizonyítékot.

Valóban, ha Isten egyetlen, szeretett Fiát sújtja, akkor Isten az igazságának túlaradóan eleget tesz; mert Krisztus önként adta magát áldozatul.

Február 18.

„Most azért esküdjetek meg nekem az ÚRra, hogy ... biztos jelét adjátok annak, / hogy életben hagyjátok apámat, anyámat, fiú- és nőtestvéreimet és mindenüket, és megmentitek életünket a haláltól.” Józs 2,12–13

Azt kedvelem Ráhában, hogy nem saját biztonságáról gondoskodik. Bűnei nem keményítették meg a szívét, ahogy a bűnök a legtöbb esetben teszik. Gondolt az apjára, anyjára, fivéreire és nővéreire. Isten igaz gyermekei mindig gondoskodnak hozzátartozóikról.

Ismertem egy embert, aki húsz mérföldet tett meg vasárnap, hogy hallja az „igazságot”. De mikor azt kérdezték tőle, hol vannak a családtagjai, azt felelte: „Ez az ő dolguk – Isten megmentheti kiválasztottait.” Az ilyen emberek nem Isten gyermekeként nyilvánulnak meg, mert Isten gyermekei sem rosszabbak, mint a pogányok és a vámszedők. Hiszen még ezek is gondoskodnak házuk népéről.

Ó, keresztyén emberek, törekedjete arra, hogy jó kapcsolatban legyetek rokonságokkal. De gondoljatok arra is, hogy nem menthette volna meg Ráháb a hozzátartozóit, ha nem gyülekeztek volna össze a piros fonálból font kötéllal megjelölt házban. Ha valaki közülük az utcán maradt, miközben az izráeliták elpusztították a népet, és ugyanakkor azt mondták volna: „Mi Ráhábhoz tartozunk”, nem menekültek volna meg. Mert ezt válaszolták volna nekik: „Esküvel köteleztük

magunkat, hogy mindenkit megkímélünk abban a házban, amelyiknek az ablakára piros fonálból font kötelet erősítenek.”

Semmi sem használ annak, aki azt mondja a halálos ágyán: „Édesanyám imádkozott értem, a nővérem erősen küzdött megtérésemért.” Nektek kell személyesen az Úr Jézushoz jönni, hogy őbenne legyetek elrejtve. Valóságos, Jézusba vetett hitetek legyen, egyébként senki imádsága sem használhat.

De nagy kegyelem volt, hogy Isten segített Ráhábnak minden rokonát a házába vonni. Isten ajándékozta meg, hogy olyan hatással volt rokonaira, olyan nagy volt hite ereje, hogy mindenki a házban maradt és megmenekült családjával.

Február 19.

„Hit által áldotta meg a haldokló Jákób József mindegyik fiát, és botja végére hajolva imádkozott.” Zsid 11,21

A textus kifejezi, hogy az ősatyának erős hite volt a halála előtt is. Bárcsak a mi halálos ágyunkon is megcsodálható lenne Isten kegyelme a hitünkben!

A száznegyvenhétéves idős ember még mindennel rendelkezett, ami ehhez a földhöz köthette volna. Igen zaklatott élet után tizenhét esztendő tiszteletreméltó páttriárka kezében tartotta a botját. Készen áll az imádkozásra és semmiféle haladékokat nem keresett. Utolsó tizenhét éve ennek az idős embernek kitűnő állapotban és teljes nyugalomban telt el. Az érzékiség sem ölte meg a hitét, és a luxus nem semmisítette meg lelki meggyőződését. Szív szerint azonban még mindig azokhoz a sátrakhoz ragaszkodott, amelyekben Isten zarándokaként vándorolt.

Megállapíthatjátok, hogy lelke egyetlenegy szállal sem gyökerezett Egyiptomban. Első kérése: gondoskodjanak róla, hogy ne maradjanak csontjai Gósenben. Végrendelkezése által, hogy tudniillik Mamréban temessék el, arra tanította utódait, hogy ne ragaszkodjanak túl erősen Gósen jó földjéhez. Örökségük nem a Nílus partjainál fekszik, hanem a pusztán túl, Kánaánban. És bármikor legyenek készen arra, hogy oda vonuljanak.

Az áldás, amit Jákób József fiainak adott, erős hitének a megnyilvánulása volt. Ez a hit elengedi a jelenvalót és megragadja a jövőben valót. Lemond az időlegről és megragadja az örökkévalót; visszautasítja Egyiptom kincseit és ragaszkodik Isten szövetségéhez.

Február 20.

„Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? / És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.” Jn 14,2–3

„Haza megyünk!” Szívet melengető zene van ebben az egyszerű mondatban. Fiatalabb éveinkben ez a hangszín inkább ösztönző, trombita jelleget ölt, és tevékenységre serkenti fiataljainkat, de ha idősebbek leszünk, és a nap lemenőbe hajlik, a zene, ami ebben a mondatban rejlik, édes és gyengéd.

Ez a mi nagy vigasztalásunk: bármilyen hosszú lehet még az út – haza megyünk. Ha szeretnénk nyolcvan vagy kilencven évet élni, akkor is a maga idejében érkezünk haza. Lehet, hogy göröngyös az út, de ez a király országútja, és senki sem ráncigálhat le minket róla; ezen az úton fogjuk elérni odafent az atyai házat.

Ha elképzeljük a sok kísértést és próbatételt, elkötelezve érezzük magunkat, hogy teljes szívből adjunk hálát az Úrnak azért, hogy mind a mai napig megőrzött bennünket. Az élet, ami még előttünk áll, alig tud több csodát felmutatni, mint amennyi már mögöttünk van. Senki más, csakis a mindenható Isten kegyelme juttatott el minket idáig, és ez a kegyelem elegendő arra is, hogy megőrizzen az út hátralévő részén is.

Testvérek, haza megyünk! Bizonyosan haza érkezünk; és milyen örömben lesz részünk! Milyen nagy öröm, hogy láthatjuk Atyánkat, Üdvözítőnket és mindazokat, akik sokat jelentenek nekünk Jézusért!

Kétség nélkül sok lehetőségünk és alkalmunk lesz egymással a teljesebb közösségre, és kibeszélhetetlen közösségünk lesz dicső Urunk imádandó személyével.

Haza megyünk, mert nem nyugszik addig az Atya, amíg ez meg nem történik. És ő, aki minket drága vérével megvásárolt, nem lesz megelégedett addig, amíg nem látja, hogy megváltottai fehér ruhájukban ott állnak körülötte.

Február 21.

„Azután jön az ördög, és kiragadja szívükből, hogy ne higgyenek, és ne üdvözljenek.” Lk 8,12

Van, aki mindig tétovázik – nos, a Sátán sohasem tesz ilyet. Amint elpusztul egy teve a sivatagban, nyomban megjelennek a keselyűk. Korábban egyetlenegy madarat sem lehetett látni, mégis, úgy tűnik lehetséges, hogy a közelben tartózkodtak. Gyorsan, mint kis pontok jelennek meg az égen, és hamarosan hússal laknak jól a ragadozó madarak.

Így fürkészik a gonosz lelkek is zsákmányukat távolról és sietnek pusztító munkájuk véghezvitelére. Tudják, a késedelem alkalmat ad a gondolkozásra, és ez bűnbánatra vezethet. Az ellenség siet, hogy a hallgatóknak még csak idejük se legyen a hallott igazság megfontolására. Ha az evangélium elért valamit a hallgatónál, akkor a Sátán a sasnál is gyorsabban csap le, hogy ismét kiragadja az igét a szívéből.

Kétség nélkül közvetlenül befolyásolja a Sátán az emberek gondolatait. Júdásnak személyesen ő sugalmazta a gondolatot, hogy árulja el Mesterét. A Sátán telhetetlenül gonosz, ezért nem tudja elviselni, hogy egyetlen isteni igazság is megáldja az ember szívét.

Félelmetes káromlásokat, piszkos fantáziákat, durva hitetlenségeket vagy egyszerűen hitvány dolgokat, mint ördögi bombákat vet az emberek lelkébe, hogy minden olyan gondolatot szétszórjon, ami Krisztusra és a megváltásra irányul.

Néha megbabonázza a lelket, máskor meg megrettentí, aminek során az az egyetlen célja, hogy elvonja az emberek gondolatait az evangéliumtól és megakadályozza, hogy az a szívbe és lelkiismeretbe hatoljon.

Nincs annak jelentősége, hogy fekete holló vagy fehér galamb kaparintja meg a magot. Szomorú tény, ha nem marad a szívben, egyáltalán nem terem gyümölcsöt.

Ha távol marad is sok istentiszteletről a Sátán, ott bizonyosan jelen van, ahol ébredés támad. Vannak olyan szószékek, melyeket nem zaklat; de ha komoly keresztyén kezd prédikálni, a Sátán azonnal színre lép.

Február 22.

„Nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.” Jn 15,5

A szívem azt mondja: „Uram, mi az, amit nálad nélkül akarok cselekedni? A tőled való függőség az örömöm. Ha valamit nélküled cselekedhetnék, akkor félnék magamtól, hogy ilyen veszélyes hatalmam van. Örülök annak, hogy a tőled kapott

erőn kívül nincs már erőm. Megeleveníti és felfrissíti lelkemet, hogy Te vagy a mindenem. Elvetted tőlem arra való képességemet, hogy magam tölthessem tele a kezemet, amelyet te alkottál.”

„*Nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.*” Testvérek! Mindnyájan egyetértetek ezzel? Kívánná-e valaki, aki szereti Urunkat, hogy ez másként legyen? Bizonyos vagyok abban, hogy nem akartok ilyet; mert ha tehetnénk valamit Krisztuson kívül, az nem lenne az ő dicsőségére.

Az apostolok kiemelkedő közössége, a mártírok nemes seregének tagjai – a Krisztus vére árán megváltott diadalmas sereg – mindnyájan képtelenek lennének arra, hogy Krisztus nélkül cselekedjenek bármit is. Egyedül őt illeti a dicsőség, aki munkálja bennünk mind az akarást, mind a véghezvitelt tetszése szerint. Örvendezünk annak, hogy ez így van magunkat és Urunkat illetően is.

Amikor töprengtem a textus üzenetén, akaratlanul is nevetnem kellett. Azokra gondoltam, akik meg akarják semmisíteni a Biblia tanítását a világban. Többször is mondták már nekem, hogy én lennék az utolsó puritán és velem kihal a puritán nemzedék. Tudósok és tudatlanok együttesen mondják: „Húzzátok a fejetekre a hálósipkát jó evangélisták, feküdjetek az ágyba és álmodjátok az igazak álmát, mert elérkezett számotokra a vég.”

Ha Jézus kijelentése – „*nélkülem semmit sem tudtok cselekedni*” – érvényes a tanítványokra, akkor mennyivel inkább igaz ellenségeire! Ha Jézus barátai semmit sem tudnak tenni nélküle, egészen bizonyos, hogy Jézus ellenségei sem tehetnek semmit sem ellene, amit ő nem engedett meg nekik. Ezért nevetek gúnyolódásukon és örülök zavaradottságukon.

Február 23.

„*Salamonnak a szívét vénségére más istenekhez hajlították feleségei.*” 1Kir 11,4

Úgy véled keresztyénséged tíz, húsz vagy harminc éve után, hogy igen sokat fejlődöttél, összehasonlítva azzal, aki akkor voltál, amikor legelőször jöttél Krisztushoz? Most fel tudod fedezni első buzgóságod túlkapásait, és részvéttel nézel azokra a fiatalokra, akik oly keveset tudnak még a menybe vezető útról, amiről te már olyan sokat tudsz? Azt hiszed, nekik még olyan kevés erejük van, te viszont sok erővel rendelkezel. Hogy ők még oly keveset tudnak a Sátán merényleteiről, amiktől te ügyesen megőrizted magadat.

Kedves testvér! Gratulálsz magadnak a fejlődésedhez? Legyél bizonyos afelől: ha odáig jutunk, hogy büszkéek vagyunk elért eredményeinkre, akkor közel járunk ahhoz, hogy az önbizalom, testi biztonság és káros büszkeség rabságába essünk. Nem alapozzátok-e erőtöket valami másra ahelyett, akiben valóban megtalálható, tudniillik Krisztusban? Bölcsőbbek lettetek, mint korábban voltatok, vagy valami-féle bölcsességre találtatok azon kívül, hogy Isten Krisztust tette nekünk bölcsességgé?

Valóban azt gondoljátok, hogy húsz évi tapasztalat már megváltoztatta romlottságotokat? Hogy most már szabadok vagytok szenvedélyeitektől, hogy már nem olyan erősek bűnös hajlamaitok, mint amilyenek voltak? Hogy kevésbé van szükségetek vigyázásra? Hogy kevésbé szükséges Krisztusra és Lelke munkájára bíznotok magatokat? Ez a véleményetek? *„Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!”* (1Kor 10,12)

Hallottam, hogy több ló esik el a dombok lábánál, mint bárhol egyebütt. És tudom, hogy több keresztyén bukik el élete végén, mint más életkorban. A vétségeket, amikről az Ó- és Újtestamentum tudósít, nem fiatal férfiak követték el szenvedélyük hevében, hanem idős vagy középkorú férfiak.

Lót egyáltalán nem volt már ifjú, amikor Sodomába vonult. Dávid sem volt fiatalember, amikor Betsabéval vétkezett. Péter sem volt gyermek, amikor megtagadta Urát. Én nem vetem meg egyetlenegy keresztyén tapasztalatát sem, de ha ezt isteni ragra emelik, szeretném darabokra törni.

Február 24.

„Csak egy lépés választ el a haláltól.” 1Sám 20,3

Olyan rövid az élet, hogy egyáltalán nem túlzás egy lépéshez hasonlítani. Ha hetven vagy nyolcvan évig élünk is – ami megtörténhet néhány emberrel –, az élet mégis csak rövid ideig tart. Akkor tűnik úgy, hogy hosszú, ha előre tekintünk. De kérdezzünk meg idős személyeket: nem tűnik-e mégis igen rövidnek az élet, ha visszatekintenek rá?

Ti fiatalok, úgy tekintetek egy hónapra, mintha igen hosszú időszakasz lenne. De ha majd negyven, ötven vagy hatvan évesek lesztek, egy egész esztendőt is igen rövid időnek fogtok tartani!

Nem csodálkozom azon, hogy amikor évei számáról beszélt Jákób, keveseknek tartotta azokat. Mivel idős ember volt, rövidnek tartotta az életét. Ha fiatalember

lett volna, bizonyára azt mondja, hogy viszonylag már sor esztendő van mögötte; de ha megöregsünk, kevesebbnek tűnik napjaink száma, mint amennyi valójában.

Azt ajánlom nektek, gondolatok gyakran a halálra. Ha nem szívesen gondoltok rá, feltételezem, hogy valami nincs rendben nálatok. Ha valaki fél fontos dolgoktól, valószínűleg komoly oka van a félelemre. Ha rövid az életünk, kárnak számít, ha elmulasztunk egy esztendőt, nem hogy az egész életet.

Egyszer vihar támadt a tengeren, és a fedélzeten tartózkodott egy fiatalember is, aki nem szokott hozzá, hogy viharos tengeren hajózzon. Megijedt, meghúzódott az egyik sarokban és letérdelt, hogy imádkozzon. A kapitány azonban, aki éppen arra járt és meglátta, nem tudta elviselni ezt a magatartást és rákiáltott: „Állj fel, te gyáva! Jó időben imádkozzál!”

Szeretném mindenkinek – aki még nem gondol a halálra – tovább adni ezt a jó tanácsot: Imádkozzatok jó időben. Most kezdjétek el Istenhez imádkozni. Gyertek és adjátok át az Úrnak fiatalságotok virágzását, napjaitok legjavát.

Február 25.

„Ezért mérgeskígyókat küldött az ÚR a népre, és azok megmarták a népet, úgyhogy sok izráeli meghalt.” 4Móz 21,6

Nézzétek őket, a kígyók által megmart embereket! El tudjátok képzelni jajgatásukat és szörnyű görcseiket, amint hatott a kígyóméreg az ereikben? Régi tudósítások közlik, hogy ez a fajta kígyómarás rettentő hőséget okozott a testben.

Nos, természetesen nem mondhatjuk, hogy a bűnök azonnal ilyen hatást váltanak ki azokban, akik felett hatalmuk van. De valljuk, hogy ha a bűn akadálytalanul hat, sokkal nagyobb bajt és nyomorúságot okoz, mint egy tüzes kígyó marása.

Természetesen nem sejtí a fiatalember, miközben a csábítás méregpoharát szürcsöli, hogy kígyó rejtőzik benne. Bizonyára nem sejtik a kevély emberek, akik ékszerrel aggatják tele magukat és büszkén díszlegnek, hogy kígyók övezik körül őket. Mert erre akkor döbbennek rá, mikor véget érnek örömük napjai.

Az Istent gyalázó káromkodó sem tudja, hogy vipera csepegtetett bele mérget, ami tajtékozva tör elő Teremtője ellen. De a jövőben egy nap ezt bebizonyítja neki.

Nézzétek ott azt az elzüllött alkoholistát! Szenvedélyekkel telt évek tették tönkre férfierejét, és szegény, gyenge teremtként tápolyog sírja felé. Ez az ember, akit Isten a képmására teremtett, a nyomorúság látványává lett.

Félelmetes kígyók, nem lehet titeket összehasonlítani a tüzes, emésztő szenvedélyekkel! Ha a bűnök elvégezték összes munkájukat, ha mozgósították utolsó varázslataikat is, akkor előttünk áll egy borzalmas kép, amelyet a kígyó marta Izráel szörnyűségeivel együtt sem tárhat a szemünk elé.

Február 26.

„Mózes tehát csinált egy rézkígyót, és föltűzte egy póznára. Ha azután megmart valakit a kígyó, és föltekintett a rézkígyóra, életben maradt.” 4Móz 21,9

El tudjátok képzelni, ahogy Mózes odaállt és hatalommal telve ezt kiáltotta: „Nézzétek!”

Nézzétek őt, amint jobbjával megragadja a póznát, amelyre feltűzték a rézkígyót, és felemeli, és mintegy zászlóként hordozza a táboron át. Ahogy ujjával mutat, ahogy beszél keze, szeme, szája, lába és teste minden tagja, és teljes erővel kérleli a szegény megmart izráelitákat, sürgeti őket: „Nézzétek!”

El tudjátok képzelni, ahogy az emberek haldokolva egymásra esnek, hogy feltekintsenek a kígyóra, és aztán ismét erőre kapnak?

Talán volt köztük olyan is, aki nem akart föltekinteni. Makacsul bezárta a szemét, és amint elvitték előtte az érkígyót, akkor sem akart ránézni. Itt fekszik a nyomorult, előtte van a pózna, és mégsem akar odanézni. Teljes erővel és szenvedéllyel zárva tartja a szemét, hogy ne lássa a kígyót és ne gyógyuljon meg! Ó, sokan nem akarnak Krisztushoz jönni. Elutasítják az evangélium prédikációját.

Bizonyosan voltak néhányan, akik inkább orvosoknál kerestek volna segítséget. „Érkígyóra nézni?” – mondták gúnyolódva. „Ilyet mi sohasem teszünk! Doktor úr, jöjjön ide! Hozza magával a balzsamát is.”

Nem cselekszenek-e ugyanígy még ma is sokan? Azt mondják: „Nem akarok Krisztusban hinni. Meg akarom próbálni, hogy erényesen élek, meg akarom jobbítani magamat és követem a Biblia minden előírását. Meggyógyítom magamat, és nincs szükségem a megfeszített Jézusra!” Ezek a gyorsan elillanó kenőcsök mégsem tartóztathatják fel a bensődben levő halálos rothadást.

Ilyen elképzelésekkel milyen sokan megtévesztik és tönkreteszik magukat, jóllehet az evangéliumot nyilvánosan, zászlón tarták szemük elé, úgy hogy csak csodálkozhatunk vakságukon.

Február 27.

„Az ÚR pedig ezt mondta Mózesnek: Csinálj egy rézkígyót, és tűzd rá egy póznára. Mindenki, akit megmart a kígyó, életben marad, ha föltekint arra.” 4Móz 21,8

A megmart izráelitáknak a gyógyszer egy érc kígyó volt, és a bűnösöknek a megfeszített Krisztus az orvosság.

„Badarság”, mondták talán egyes izráeliták, amikor meghallották, hogy egy póznára emelt érc kígyó a gyógyulásuk forrása. „Nevetséges!” Ki hallott már ilyet? Hogy lehetséges ez? Egy póznára emelt rézkígyónak kell meggyógyítania bennünket, ha rátekintünk?! Az orvosok összes tudománya sem képes erre; Hogy tehetné meg ezt egy, a kígyóra vetett pillantás? Ez lehetetlen!”

Ha nem voltak is sokan, akik nem beszélnének becsmérlő módon egy rézkígyóról, Krisztust, a megfeszítettet mégis megvetik. Mondjam el nektek, amit róla beszélnek? Úgy szólnak Jézusról, mint egyesek a rézkígyóról.

Egy okos ember így nyilatkozott: „Ha egy kígyó okozta a bajt, hogy lehetne képes egy kígyó ismét elhárítani azt?” Mások úgy gondolták, ez csak egy rézből, egyáltalán nem aranyból való kígyó; mit használhatna nekik ez a rézkígyó? Nem sokat kapnának érte, ha beolvasztanák. Így, vagy ehhez hasonló módon beszélnek az emberek Krisztusról is. Sőt, megvetik és üldözik. Krisztus fájdalmak férfia, s ismeri a szenvedést. És az emberek elrejtik orcájukat előle, mivel nem tudják felfogni, hogyan segíthet nekik.

Külső látszat szerint Krisztus keresztje a legeggyűbb minden együgyűség között. Ha azonban közelebbről megfontoljátok és jobban megértitek Isten igazsága csodálatos rendelkezését, akkor megállapítjátok, hogy Isten végtelen bölcsessége sem tervezhetett volna bölcsebb tervet, mint amit kinyilvánított a megfeszített Krisztusban.

Február 28.

„És amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.” Jn 15,2

Arra tanít minket ez a textus, hogy mindenek szent rendeltetése a megtisztulás és a gyümölcstermés. Ez elkerülhette a figyelmedet, ha nem vagy gyümölcsöző; mert akkor egyszerűen – mint szőlővesszőt – levágnak és nem tisztítanak meg.

Figyeld meg az ősatyákat! Nem voltak-e meg a próbatételeik ezeknek a pátriárkáknak? Jóllehet igen tisztelték Urukat, mégsem menekültek meg a megtisztító késtől. És ha az Újtestamentum szentjeihez fordulunk, számukra hétszer forróbbak voltak a megtisztítás lángjai, mint az „idősebb testvéreknek.”

Általában azt mondják, hogy az Úr ínséggel és kísértésekkel tisztítja meg népét. Kétlem, hogy ez minden további nélkül elmondható. Urunk kijelenti, mi tisztít meg minket: *„Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek.”* (Jn 15,3) Ez Isten Igéje, ami által Isten Lelke elevenné és hatékonyá tesz, ami megtisztítja a keresztyén embert. A kísértés késszé tesz minket az ige meghallására, azonban az igazi metszőkés az ige a nagy vincellér kezében.

„Azt a szőlővesszőt,amely gyümölcsöt terem, megtisztítja.” Azokkal a vesszőkkel foglalkozik, amelyek hasznosak. Megpróbáltatásaid és fájdalmaid során tanuld meg ne a haragos Istent látni, hanem a Vincellért, aki jó szőlővesszőt lát benned és értékesnek tart arra, hogy megtisztításodon fáradozzon.

A megtisztítás célja, hogy több gyümölcsöt teremjünk. Az, aki megérzi a Vincellér kését, munkához lát a Szentlélek erejével, hogy még többet tegyen Jézusért. Mielőtt „kés” alá került, nem tudta még, mi a türelem; most azonban ezt is megtanulta.

Ha a megtisztítás következményéről van szó, tudnunk kell, hogy mennyei Atyánk folyamatosan kívánja végezni megtisztító munkáját; Hiszen mi lehetne áldásosabb számunkra, minthogy gyümölcsöt teremjünk Istennek.

Február 29.

„Őbenne pedig titeket is – miután hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát, és hívőkké lettetek – eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel, örökségünk zálogával.” Ef 1,13–14

Szeretnénk állandó, Istentől lelkünkre helyezett pecsétet kapni, egy jelt, hogy Isten népéhez tartozunk. Isten adja ezt a pecsétet; De figyeljük meg pontosan, hogy mikor történik ez az elpecsételés, hogy ne essünk tévedésbe. Ez nem előzi meg a hitet. Textusunkban olvassuk: *„miután... hívőkké lettetek.”*

Nos, emberek százai kívánnak valamit látni vagy érezni, mielőtt hisznek Jézus Krisztusban. Ha jelt kívántok, mielőtt hisztek, ezzel kifejezésre juttatjátok, hogy nektek nem szolgálhat vigasztalásokatokra egyedül Isten ígéje, nem elégsztek meg vele, és nem elegendő nektek a Biblia bizonyágtétele.

Az elpecsételés akkor történik, *„miután... hívőkké lettetek.”* Meg vagyok győződve arról, hogy sokan, akik hisznek Jézus Krisztusban, azonnal békességet nyernek és érzik ezt az elpecsételést. Náluk a hit össze van kapcsolva a Szentlélek által való elpecsételéssel. Másoknál azonban ez nem így van.

Gyakran megkérdeznék: „Mit tegyen az, aki hisz Jézusban, de mégsem érez békességet és örömet, hanem remegő reménységgel, görcsösen kötődik Jézushoz?”

Akkor ezt válaszolom: „Ha hiszel Jézusban, megmentett ember vagy. A legjobb bizonyítéka üdvösségednek, annak, hogy megmentett vagy, Isten szava ígéretében van, hogy minden hívőnek örök élete van.” Ez nem attól függ, hogy érzed-e vagy sem a megigazultságodat.

És ha lehetséges lenne évekig úgy hinni, hogy nem érzünk semmiféle békességet, még akkor sem lenne jogunk kételkedni abban, amit Isten mond. Kapaszkodj Isten ígéretébe, akár élvezed a békességet, akár nem. Bizalmunk alapja ne tapasztalatainkon nyugodjon, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus személyében és művében.

Március 1.

„Siess hozzám, szerelmemem, hasonlóan egy gazellához vagy egy fiatal szarvas-hoz, a balzsamillatú hegyeken!” Énekek 8,14

Az Énekek Éneke Jézus népe iránti szeretetét ábrázolja, és ez a gyülekezet részéről azzal a belső kívánsággal végződik, hogy bárcsak mielőbb visszatérne hozzá az Úr Jézus. A szeretett személyhez intézett végső szavai: siess visszajönni; igyekezz és jöjj hamar!

Nem különös-e, hogy a szeretet könyvének utolsó szavai ahhoz hasonlóan végződnek, mint Isten egész könyve utolsó előtti verse is, ahol ez áll: *„Így szól az, aki ezekről bizonytságot tesz: »Bizony, hamar eljövök«. Ámen. Jöjj, Uram Jézus!”* (Jel 22,20) Az Énekek Éneke és a Jelenések könyve egybehangzóan zárul Krisztus visszajövetele iránti erős sóvárgással.

Összhangban van-e a szívünk ezzel a kívánsággal? Bárcsak így lenne. Csak nem felejtették el néhányan köztetek, hogy Jézus visszajön? Mások, akik jól tudják, hogy visszatér, ezt csupán tannak tekintik, amit félre lehet tenni. Titeket sem tölt be a Jézus dicsőséges megjelenése iránti vágyakozás? Helyénvaló ez így?

Ha semmiféle sóvárgás nincs bennetek Jézus visszajövetele iránt, semmiféle kívánság közeli visszatérésére, akkor beteg a szívetek és meghidegült bennetek a szeretet.

Hiszem, hogy a Krisztus visszajövetele iránti viszonyulásunk hőmérőként tekinthető, ami lelki melegségünk hőfokát méri. Ha erős, sóvárgó vágyakozás van bennünk Urunk visszajövetelére, akkor remélhetjük, hogy jó a helyzetünk.

A menyasszony így kiált: „*Siess hozzám szerelmesem!*” A szeretet azt óhajtja, hogy állandóan lássa, akire szíve irányul. Ahol nagy a szeretet, a sóvárgás is nagy; és ez olykor növekedhet is, úgy hogy majdnem türelmetlenséggé válik. Nem kellene-e az Úr távolléte miatt síró gyülekezetnek sóvárognia Ura visszajövetele iránt?

Március 2.

„*Siess hozzám, szerelmesem, hasonlóan egy gazellához vagy egy fiatal szarvas-hoz, a balzsamillatú hegyeken!*” Énekek 8,14

Van néhány további ok is, aminek alapján Jézus gyülekezete ezt kiáltja: „*Siess hozzám, szerelmesem!*” Szeretnénk részesülni Krisztus dicsőségében; de legfőbb kívánságunk Urunk megdicsőülése.

Azt hiszem, minden keresztyén támogatását élvezem, mikor kijelentem: tízezerszer jobban szeretnénk, hogy Krisztus megdicsőüljön, mintsem hogy mi részesüljünk megtiszteltetésben. Az Úr Jézus minden hűséges szolgája örül Ura visszajövetelének, mivel „*akkor megdicsőül szentjeiben és Jézust fogják csodálni minden hívő neki szentelt életében.*” (2Thess 1,10) Akkor Urunk teljes magasztalásban részesül, ellenségei viszont elrejtőznek színe előtt szégyenükben.

Mit tesznek majd ezek Jézus megjelenésekor?

Júdás, hol vagy? Add el Uradat még egyszer harminc ezüstért! Nos, elmenekül és az kívánja, hogy ismét kimenjen és elpusztíthassa magát; de ez lehetetlen.

Pilátus, tétovázó Pilátus, mosd meg vízzel a kezedet ismét és jelentsd ki: „*Ártatlan vagyok ez igaz embernek véréből.*” De víz sincsen itt, amiben megmoshatná a kezét, és nincs is merészsége az istentelen póz megismétlésére.

És most ti, akik annak idején így kiáltottatok: „*Feszítsd meg, feszítsd meg!*” Emeljétek fel ismét a hangotokat, ha meritek. De mit mondanak? A hegyekbe menekülnek, hogy rájuk essenek azok, és a dombokra, hogy elrejtessék őket.

Igen, menekülnek; de ti, akik az Úrhoz tartoztok, akiket ő megmentett, ti odaléptek hozzá és dicséretét énekelitek. Ti örömtöket lelitek benne. Nektek az lesz a menny, hogy Jézust örökkön örökké magasztalhatjátok.

Ó igen, nagy Mesterem! „*Siess hozzám, szerelmesem!*” Minden szentjeid egybehangzóan és teljes szívből vallják: „*Ámen, bizony jövel Uram Jézus!*”

Március 3.

„*Emlékezzetek Lót feleségére!*” Lk 17,32

Gondoljatok arra, hogy Lót felesége volt. Olyan emberé, akit minden hibája ellenére megigazult embernek tartanak. Lótné szoros szövetségben élt férjével, és mégis életét vesztette. A szent Ábrahám sátraiban lakott, és részesült az elkülönített nép előjogaiban, és mégis elpusztult. Értékes volt annak a férfinak, akit a hívők atyja is megbecsült, és mégis meghalt bűne miatt.

Ezt a figyelmeztetést szeretnénk hangosan közzétenni, mivel szokványossá vált, ahogy maga az igazság is, mégis gyakran ismételni kell: hogy a vérségi kapcsolatokra nem érvényesek a kegyelem garanciái.

Lehetsz Isten emberének a felesége, és mégis a Sátán leánya. Lehetsz egy királylány férje, mégis elvetemült. Lehet, hogy próféta gyermeke vagy és mégis Isten prófétái átka száll reád.

Lehetséges, hogy igen kegyes család atyja vagy, és mégis idegen Isten országában.

Lehetetlen, hogy segíthessen rajtunk bármilyen rokonság, ha nincs személyes lelki életünk. Első születésünk semmit sem használ Isten országa számára, mert ami testtől született, bűnre hajlamos és bizonyosan elpusztul. Újonnan kell születnünk, mert csak újjászületés által juthatunk be a szövetség kötelékébe.

Ó, istenfélő szülők gyermekei, kérlek titeket, vigyázzatok, hogy anyátok oldaláról nehogy a pokolba sodródjatok!

Ó, Isten megkegyelmezetteinek rokonai, kérlek titeket, nehogy kárhozatra jussatok – minden garantált előnyötökkel szemben! Gondoljatok ebben a tekintetben Lót feleségére!

Március 4.

„Mögötte menő felesége azonban hátratekintett, és sóbálvánnyá lett.” 1Móz 19,26

Érthető, hogy Lót feleségének a sorsa félelmetes volt. Gondoljatok arra, hogy ugyanabban az ítéletben volt része, ami Sodoma és Gomora lakóit sújtotta. Csakhogy ő már majdnem célhoz ért.

Ó, ha el kellene kárhoznom, inkább szeretnék az istentelen tömeggel lenni, mint aki mindig hozzájuk tartozott. Azonban félelmetes eljutni egészen a menny kapujáig, és ott elkárhozni!

Isten népével élni egész életen át, és a végén elpusztulni – tényleg iszonyatos.

Elhordozhatatlan a gondolat: hallani az evangéliumot, amely megjobbította az életünket azért, hogy elmeneküljünk a világ szennyes romlásától, hogy erkölcsileg jók és szeretetreméltók legyünk, – és mégsem válunk el a világtól, nem szakítunk teljesen a bűnnel, és így halunk meg.

Félelmetes sors, hogy a kegyelem küszöbén öljenek meg az igazság alapján; hogy az örök halál áldozatává legyek a szabadulás határán.

Lót feleségének a sorsa hirtelen következett be, előzetes figyelmeztetés nélkül.

Ti keresztyének, akik még a világban éltek, mi lenne, ha holtan esnétek össze most? Ti, akik keresztyénnek nevezitek magatokat, és belopakodtok az istentelenek közé, hogy igyatok egy kortyot örömeik kelyhéből, – mi történne, ha egy napon a bűn helyén találna benneteket a halál? Nem lenne új a nap alatt, mert Isten szigorúan cselekszik azokkal, akik nevéről nevezik el magukat.

Gondoljatok arra is, hogy Lót feleségének – aki abban a pillanatban halt meg, amikor bűnt cselekedett – egyáltalán nem volt lehetősége arra, hogy bűnbánat tartson. Akik keresztyéneknek tartják magukat és mégis játszanak a bűnnel, bárcsak gondolnának Lót feleségére és arra is, hogy milyen gyors ítéletet gyakorolt Isten azok felett, akik elárulták a nevét és ügyét.

Március 5.

„Hit által nem veszett el az engedetlenekkel együtt Ráháb, a parázna nő, amikor a kémeket békességgel befogadta.” Zsid 11,31

Ráháb hite nem szendergő vagy halott hit volt. Amint hitt, elkezdett gondolkozni. Néhányan, akik nagy evangélizációs rendezvényeken tértek meg, úgy tűnik nekem, mintha soha nem munkálkodott volna bennük a kegyelem, sem a fejükben, sem a szívükben. Sok keresztyén tevékenységet kell felajánlanotok nekik, különben elhagynak titeket. Ha megkérdezitek tőlük, hogy mit hisznek, nem is tudnák, de elmondani sem lennének képesek, miért hisznek. Valószínűleg azért hisznek, mivel mások is hisznek. A prédikátor buzgó, hát szívesen hallgatják, náluk csak ennyi a hit.

Bárcsak megadná Isten, hogy gondolkodó hívők nagy seregével rendelkeznének, mert akkor sokkal kevesebb kárt okozna a ritualizmus és a racionalizmus! Ráháb gondolkodó nő volt, és sajátos teológiai szisztémával rendelkezett. Ismerte a múltat, tudott a Vörös-tengerről, Ógról és Sihonról. Tudott abból is valamit, hogy Isten megígérte szövetségében, hogy az izráelitáknak adja az országot, és ebből következtetéseket vont le a jelenre. Tényként fogadta el, hogy Isten a menny és föld ura, és ebből következtetett a jövőre vonatkozóan. Így tehát tanulságokat merített a jelenre, múltra és jövőre vonatkozóan.

De nem csupán az értelme volt tevékeny, hanem aktív döntést hozott az Úr mellett. Azt gondolta: „Isten a város ellen van, és elpusztítják. El fogok pusztulni, ha Isten ellen vagyok. Ezért az ő oldalára kell lépnem és népe pártjára kell állnom. Nem szeretnék ezentúl jerikói polgár lenni, és megtagadom a királya iránti hűséget.” Izráelitának tekintette magát és úgy cselekedett, mint azok.

Bárcsak olyan hitünk lenne, ami egész emberi mivoltunkat átjárja, vezeti ítéletünket, megvilágítja értelmünket, hogy határozottan síkra szálljunk a valóságért és az igazságért.

Március 6.

„Majd az Úr szavát hallottam, aki ezt mondta: »Kit küldjek el, ki megy el követségünkben?« Én ezt mondtam: »Itt vagyok, engem küldj!«” Ézs 6,8

Mélyen megindít, hogy Istennek a trónjáról kell kiáltania: *„Kit küldjek el?”* Ó, Istenem, nem vállalkozik egyetlenegy önkéntes sem szolgálatodra? A papok valamennyien és Áron fiai – senki sem akarja közülük átadni üzenetedet? Nem, egyetlenegy sem!

Szomorú, hogy Isten gyülekezetében sok olyan férfi és nő van, akik alkalmasoknak látszanak arra, hogy a Mester munkájába küldjék őket, és senki sem ajánlkozik a küldetésre. Az összes megmentett között nincs egyetlenegy önkéntes követ sem, aki a pogányok közé menne? Ezrek dolgoznak közülünk idehaza. Senkinek sincs elhívása arra, hogy idegenbe menjen? Válasz nélkül marad az isteni hang, mikor így kiált: „*Kit küldjek el?*”

Sokan vannak, akik keresztyénnek nevezik magukat, pénzt keresnek, meggazdagodtak, bőségesen van ételük-italuk. Senki sincs itt, aki elküldhető lehetne? Ha kereskedelmi célból mesze is elutaznak emberek, miért nem teszik meg ezt az Úrért? Ó, nem akarom az okokat kérdezni; Isten betekinthesse a szívekbe.

De itt voltak az angyalok. Miért nem küldte őket Isten? Ó, testvérek, ezt nem tehette volna; mert úgy tartotta helyesnek, „*hogy az igehirdetés bolondsága által üdvöztse a hívőket*” (1Kor 1,21), és a követek megváltott emberek legyenek. Nagy leereszkedés ez Isten részéről, hogy embereket választ ki erre a szolgálatra, és úgy megbecsül minket, hogy kincsét földi edényekben hordozhatjuk. Örülünk ennek.

De milyen szomorú dolog az, minden képzeletet felülmúlóan szomorú, hogy töméntelen sok önkéntes szeráf közül Isten hívása a vonakodó emberekhez érkezett: „*Kit küldjek el, ki megy el követségünkben?*”

Március 7.

„*Itt vagyok, engem küldj!*” Ézs 6,8c

Ézsaiáson kívül más ember nem volt a templomban; rajta kívül egyetlen ember sem láthatta Isten arcát; és ezért hangzott az Úr kiáltása olyan személyesen és közvetlenül hozzá, mintha ő lenne az egyetlen ember a világon.

Nos, testvérek! Mivel ma is úgy van, mint minden időben, hiányoznak a dolgozók az Úr munkájából, mindenki vizsgálja meg magát és gondolkozzon el azon: „Hol állok? Milyen magatartást tanúsítok Isten munkája iránt?”

Fiatalemberek, néhányan közületek, akik nem vagytok még házasságban vagy még nem merültetek bele a kenyérkeresés tengerébe, abban a helyzetben vagytok az első szeretet tüzeiben, hogy így válaszolhattok: „*Itt vagyok!*” S ha Isten gazdagságot ajándékozott neked és kedvező állásban helyezkedtél el, akkor te vagy az, akinek mondanod kell: „Talán szándékosan ajándékozott meg Isten ilyen gazdagon, hogy támogathatom az ő ügyét. Szívem mélyén érzem, milyen adós vagyok Istennel

szemben. Látom az elveszettek ínségét; szeretem őket Jézusért. Uram, fogadj el, amint vagyok, és használj, ahogyan akarsz!”

Bárcsak Isten Lelke közületek néhány személy szívébe adná ezt a kívánságot, akik szeretitek az Urat!

Ézsaiás teljesen átadta a szívét az Úrnak, „Uram, ami vagyok, kegyelmed által vagyok; de itt vagyok. Egy talentumom van? – Itt vagyok. Vagy egy férfi, aki tíz talentumot kapott? – Itt vagyok. Életerős fiatal vagyok? – Itt vagyok. Vagyonom van? – Itt vagyok. Híjával vagyok képességeknek? – Nem én teremtettem a számat és nem kerestem magamnak gyengeségeimet – itt vagyok! Éppen úgy, amint vagyok, ahogy átadtam magamat Fiadnak, hogy megváltson, úgy adom magamat neked Istenem ismét, hogy használj dicsőségedre, mivel drága áron vásároltál meg. Itt vagyok, engem küldj!”

Március 8.

„Aki egykor üldözött minket, most hirdeti azt a hitet, amelyet valamikor pusztított.”

Gal 1,23

Pál, aki üldözte az Úr Jézust, elfogadta a bocsánatot. Aki azt mondta magáról, hogy a bűnösök között ő az első, kegyelmet talált. Sőt, még többet is: Pál lett az evangélium terjesztésének egyik legkiválóbb eszköze. És ti is ilyenek legyetek. Igen, ha bűnbánatot gyakorolsz, Isten fel tud használni, hogy embereket vezess Jézushoz.

Csodálkozom, mikor azt látom, hogy a legnagyobb bűnösök közül milyen sokan Urunk hasznos eszközei lettek. Gondoljatok John Bunyanra. Istenkáromló volt. Templomba ment és szólt a harang a toronyban. De mihelyt újra kinyitották a templomajtót, ő volt az első a tekejátéknál. Dorfschenke településen senki sem nevetett olyan hangosan és csintalanul, mint John Bunyan. Emberek egy csoportja imaórára járt; de senki sem átkozta őket olyan káromló módon, mint John Bunyan. Ő volt minden istenellenességnél a főkolompos és tanácsadó minden bűnös szenvedély gyakorlásakor. Ha istentelen csínt akartak kitervezni, ha valami rosszat akartak megvalósítani a faluban, nem kellett kétszer buzdítani – John Bunyan a bajkeverőkkel tartott.

De ki áll ott a bíróság előtt? Kit hallunk így beszélni? „Ha ma kiengedtek a börtönből, Isten segítségével holnap ismét hirdetem az evangéliumot!” Aki tizenkét évig börtönben ült, az válaszolt így azoknak, akik szabadon akarták bocsátani azzal

a feltétellel, ha megígéri, hogy nem prédikál többet: „Nem, itt akarok maradni, míg moha nem nő a szemhéjamra; de muszáj és akarom is az evangéliumot prédikálni, mihelyt kiszabadulok innen!” Igen, ez John Bunyan, ugyanaz az ember, aki korábban káromolta Krisztust. Íme, mit végzett el benne Isten!

Ha te most bűnbánatot érzel és Isten kegyelmét keresed Krisztusban, Isten téged is ugyanúgy megváltoztathat.

Március 9.

„Amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted.” Jn 13,7

A megértés hiánya nem akadályozza Urunk tevékenységét. Péter egyáltalán nem értette meg, hogy az Úr megmossa a lábát. Az Úr azonban mégis megmosta, akár megértette Péter, akár nem.

Nem nagy kegyelem az testvérek, hogy a Krisztus által adott áldás hatékonysága nem azon tehetségünktől függ, hogy megértjük-e?

Tekintetek csak egy kicsit a világba és meglátjátok, milyen igaz ez a gondolat. Egy anya ölében tartja kisgyermekét és megmossa az arcát; a gyermek nem szereti a vizet és ordít. Az anya azonban nem várja meg, míg ezt megérti a gyermek, hanem elvégzi szeretete munkáját.

Ugyanígy alkalmazza nálunk az Úr isteni művét, ami nem tetszik nekünk és tiltakozunk ellene. Urunk azonban kitart ebben, és nem veszi le a kezét rólunk kiáltozásunk miatt.

Érti a fa a metszőollót, a szántó föld a szántást? És mégis, a metszés és a szántás jó gyümölcsüket eredményezi. Az orvos a beteg ágya mellett áll és rossz ízű gyógyszert ad neki. Ezt a beteg nem tudja megérteni és ezért tart attól, hogy ennek kedvezőtlen eredménye lesz; de a gyógyszer hatása nem attól függ, hogy a beteg megérti-e a gyógyszer tulajdonságait; ezért javára válik, ha nem idegenkedik tőle. Ha egy tudatlan ebédel, ugyanúgy csillapítja az étel az éhséget, mintha orvos lenne, és értené az emésztés folyamatát.

Jobb, ha kiszolgáltatjuk magunkat és engedelmeskedünk, mint ha megértésre törekszünk. Az Úr helyesen fog cselekedni. Vajon vállalnia kell-e neki a kereszt-kérdéseket? Követelhetünk-e választ illetlen kérdésekre, és kérdezhetjük-e: „Miért ezt vagy miért azt?” Isten lenne-e ő, ha alávetné magát ilyen vizsgáztatásnak?

Legyél megelégedve azzal, hogy a hited érvényesül, ismeretedet viszont várakoztassad! Ami most még nem tudsz, ezután majd megérted.

Március 10.

„Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt.” Zsid 11,6

Mi a hit? Az ősi szentírási helyek hangsúlyozzák, hogy a hit három dologból áll. Ezek pedig: először ismeret, aztán egyetértés és harmadszor amit bizalomnak vagy a felismert igazság iránti elkötelezettségnek nevezünk, ami iránt beleegyezésünket adjuk.

A hitnél az első az ismeret. Senki sem tudja elhinni azt, amit nem ismer. És mégis vannak emberek, akiknek olyan hite van, mint amikor azt mondja valaki: „Azt hiszem, amit az egyház hisz.”

„Mit hisz az egyház?” – „Az egyház azt hiszi, amit én hiszek.”

„És kérem, mit hisz ön és mit az egyház?”

„Nos, mindketten ugyanazt hisszük.”

Ezek az emberek semmit sem hisznek, kivéve azt, hogy az egyháznak igaza lehet; de hogy miben, azt nem tudják megmondani.

Nem mondhatja valaki, hogy: „Én hívő vagyok”, ha közben nem tudja mit hisz valójában. Mi hiszünk, hogy az embereknek Isten kijelentett igazságát kutatniuk kell s meg kell fontolniuk, és hogy a hitnek meg kell ragadnia mindent, amit a Szentírás tartalmaz.

De lehetséges-e, hogy valaki ismer egy dolgot, mégsem hiszi el. Ezért ezt a hit helyeslésének kell kísérnie. És szükségszerű, hogy ne csupán olvassam és értsem a Szentírást, hanem az élő Isten igazságaként fogadjam el a szívemben.

De ha valaki mindezt megtenné is, még sincsen igaz hite. Mert a hit lényege az igazság iránti bizalmon alapszik. Nem csupán az igaznak tartásban, hanem az igazságnak – mint valaki hozzánk tartozónak – a megragadásában, s a hozzá való elkötelezett ragaszkodásban.

Nem ment meg annak a megismerése, hogy Krisztus Üdvözítő; hanem az ment meg a kárhozattól, ha Üdvözítőmre bízom magamat. Nem a hajó fedélzetén levő mentőöv menti meg az embereket, ha vízben fuldokolnak, nem is az, hogy elhiszik, hogy remek és sikeres találmány a mentőöv. Nem, a fuldoklónak kell azt a hóna alá szorítania és bele kell kapaszkodnia, különben elsüllyed.

Március 11.

„Majd Elizeus így imádkozott: URam, nyisd meg a szemét, hadd lásson!”

2Kir 6,17

Imádkozunk bizonyos fiatalokért, hogy nyíljon meg a szemük, és ezáltal felismerhessék az ellenséget sokféle alakjában. Félő, hogy némelyek nagyon is tudatlanok csalárd mesterfogásait illetően.

Különösen fiatalok könnyen hajlamosak arra, hogy az ősi ellenséget barátnak tartsák. Hisznek csaló, behízelt szavainak, és így kiszolgáltatottáivá válnak a pusztítóknak. Habzó serleget kínál nekik, de gyöngyöző italában ott lappang a halál.

Örömről beszél, de a test gyönyörei elmúlnak, mint az árnyék, és keserű utóíz marad utána. Az ellenség a ravaszság álarcát viseli és megpróbálja rábeszélni a fiatalokat arra, hogy előbb használják ki az alkalmat a vagyonszerzésre, s csak azután foglalkozzanak Isten dolgaival. De nem bizonyul-e végső soron örök veszteségnek az a nyereség, amit Isten semmibevételével érnek el?

Ha a Sátán kígyóként jelenik meg, több bajt okoz, mint mikor ordító oroszlánként lép fel. Ha valaki a Sátánnal valódi alakjában találkozna, nagyon könnyen leleplezné és ellene állna. De mit kezdünk a Sátánnal ha úgy jön, mintha ő lenne a világosság anygala? Még rosszabb, ha időnként egyáltalán nem találkozunk vele, ehelyett titkon aláássa utunkat és távolról lő ránk nyilaival.

Szeretnék Istenhez könyörögni azokért a fiatalokért, akik a szülői ház elhagyására készülnek, hogy a világba lépjenek: *„URam, nyisd meg a szemét, hadd lásson!”* Bárcsak képes lenne felfedezni a hamisságot, amint az igazság köpenyegébe burkolódik; tudná leleplezni az aljasságokat, amik büszkeséggel és göggel takaródnak; tudná elvetni a bolondságot, ami tanultságban jelentkezik, s a bűnt, amikor a szórakozás köntösébe rejtőzködik.

Bocsássuk fel Elizeus fohászt a kegyelem trónusához mindenkiért, aki kilép az életbe: *„URam, nyisd meg a szemét, hadd lásson!”*

Március 12.

„És az ÚR megnyitotta a szolgának a szemét, és az meglátta, hogy tele van a hegy Elizeus körül tüzes lovakkal és harci kocsikkal.” 2Kir 6,17

Elizeust lovak és harci kocsik vették körül, de ebből semmit sem látott a szolgája, mivel lelki kocsik és lelki paripák voltak. A fiatalember mostanáig még nem jutott el a lelki régiókba, és ezért nem volt szeme a lelki dolgok észrevételére. Csak miután lelki szemeket adott neki Isten, akkor tárult fel előtte a csodálatos lelki panoráma. De hirtelen megadatott neki a pillanat, ami megerősítette, hogy igaza van a prófétának. Lovakból és kocsikból álló sereget látott, ami elég erős ahhoz, hogy oltalmazza és megvédje Isten szolgáit.

Hogy csodálkoznátok ti is, akiknek idegenek a lelki dolgok, ha hirtelen megnyitná az Úr a szemeteket! Eddig fogalmatok sem volt a lelki életről, lelki valóságról, és nem is lesz helyes elképzeléseitek róla, amíg az Úr életre nem kelt benneteket.

Olyan helyzetben vagytok, hogy bár beszéltek lelki dolgokról, és talán teológusnak is tartjátok magatokat; de zenét kritizáló süketekhez hasonlítotok, és olyan vakokhoz, akik festményeket akarnak ismertetni. Képtelenek vagytok a lelki dolgok megítélésére, amíg újjá nem teremtett Isten benneteket Jézus Krisztusban.

Elizeus szolgájáért való imádsága, és a mi másokért való imádságunk nem abban áll, hogy olyan képességek gyakorlásáért könyörgünk, melyeknek már birtokában vannak. Hanem új világosságért való imádság ez, hogy új természetet teremtsen bennük Isten olyan hatalom által, ami teljesen saját hatókörünkön kívül létezik.

Kérjük az Urat, hogy tegye meg ezt a csodát! Igen, szeretnénk, hogy megkapjátok azt, amit nem érhettek el se évek tapasztalata által, sem pedig szorgalmas tanulással. Kívánjuk és imádkozunk is azért, hogy megtapasztaljátok azt a változást, amit csak az Úr képes véghezvinni bennetek. Fontos számunkra, hogy a természetes sötétségből eljussatok Isten csodálatos világosságába, a rettenetes vakságból az egyébként láthatatlan dolgok világos látására.

Március 13.

„A nővérei megüzenték Jézusnak: „Uram, íme, akit szeretsz, beteg.” Jn 11,3

A nővérek üzentek Jézusnak és tájékoztatták aggodalmukról. Beszéljünk mi is Jézussal minden nyomorúságunkról. Ő mindent meg tud adni, és nekünk nagy megkönnyebbülés, ha kiönthetjük előtte a szívünket. Amikor Keresztelő János tanítványai hallottak vezetőjük lefejezéséről, Jézushoz jöttek és elmondták neki. Nem tudtak okosabbat tenni.

Küldj üzenetet az Úr Jézusnak mindig, ha aggodalom tölti el a szívedet, és ne tartsd meg nyomorúságodat csupán magadnak! Iránta nem kell tartózkodónak lenned. Nem bánik veled hideg büszkeséggel, sem szívtelen közömbösséggel. Ő olyan barát, aki soha nem tartja távol magát tőlünk.

Ha közöljük az Úrral fájdalmunkat és megkérdezzük tőle: „Uram, miért vagyok beteg? Úgy gondolom, szolgálhatnék neked, de így most semmit sem tehetek érted; miért nem?” Talán helyénvalónak tartja, hogy közölje veled, miért kell ennek így lennie. De ha nem tenné, akkor készségessé tesz arra, hogy türelmesen tudjad elviselni az ő akaratát.

Isten közli szíveddel gondolatait és megvigasztal. Vagy megerősíti szívedet jelenléte által, és megajándékoz, hogy dicsekedhess bánatoddal is. Ahogy Mária és Márta nem hiába üzentek Jézusnak, úgy te sem fogod hiába keresnie orcáját.

Némelyek félnek egészségükért imádkozni. Könnyörögnek, hogy bűnbocsánatot kapjanak bűneik miatt, de nem merik arra kérni az Urat, hogy vegye el fejfájásukat. Pedig parányi dolog ez annak, aki számon tartja fejünk hajszárait is, hogy elviselhetővé tegye fejfájásunkat. Isten nagyságának egyik bizonyítéka éppen az, hogy miközben uralkodik mennyen és földön, mégsem veszik úgy igénybe őt ezek a dolgok, hogy közben elfeledkezne akármelyik gyermeke legkisebb fájdalmáról vagy nyomorúságáról.

Március 14.

„Uram, íme, akit szeretsz, beteg.” Jn 11,3

Nem kell csodálkoznunk azon, hogy az is megbetegszik, aki szereti az Úr Jézust; mert az, hogy Isten gyermekei vagyunk, nem foszt meg bennünket az emberi élet gyengeségeitől. A kegyelmi szövetség nem menlevél a tüdővész, reuma vagy asztma ellen. A testi gyengeség a sírig elkísér bennünket.

Akiket szeret az Úr, sokkal valószínűbb, hogy betegek lesznek, mivel különös fegyelem alatt állnak. Meg van írva: *„Akit szeret az ÚR, azt megdorgálja.”* (Péld 3,12) A szenvedés bármilyen fajtája az isten-gyermekiség ismertetőjele, és gyakran előfordul, hogy Isten nevelőeszközként használja a betegséget. Kell-e tehát azon csodálkoznunk, ha fel kell keresnünk a betegszobát. Ha Jóbnak, Dávidnak és Ezékiásnak is szenvednie kellett, kik vagyunk mi, hogy meglepődünk szenvedésünk miatt!

Jézus néhány tanítványa csupán sovány nyereségben részesedett volna, ha nem próbálja meg őket Urunk betegség által. Erős természetű emberek hajlamosak arra, hogy uralomra vágyók és részvétlenek legyenek, ezért szükségük van arra, hogy olvasztótégelybe kerüljenek. Vannak olyan gyümölcsök, amik nem érnek meg, mielőtt meg nem ütögetik őket.

Gyakran eredményez áldást az Úr szereteteinek betegségével is. Lázár betegsége Isten dicsőségére történt. Úgy az Úristen népe, mint a világ is hasznot nyerhet az igazak szenvedéseiből.

Betegség idején tanúsított viselkedésünkkel, bizonyágtételünkkel felébreszthetjük a felelőtleneket, meggyőzhetjük a kételkedőket, megtérésre hívhatjuk a hitetleneket és megvigasztalhatjuk a gyászolókat. Ha ez történne, szeretnénk-e elkerülni fájdalmat és gyengeséget? Lehet hát a szívünkben békesség és elégedettség akkor, ha rólunk is elmondják barátaink: *„Uram, íme, akit szeretsz, beteg.”*

Március 15.

„És nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk.” ApCsel 4,12

Nem tudjuk eléggé hangsúlyozni a kereső lelkeknek, hogy a megmenekülésbe vetett egyetlen reménységük kizárólag az Úr Jézus Krisztus. Csak ő elég hatalmas arra, hogy kiszabadítson minket a bűnből és a gonoszság hatalmából. Azért hívják Jézusnak, *„mert ő szabadítja meg népét bűneiből.”*

Az Úr Jézus értünk lett emberré, és engedelmes volt Istennek haláláig, sőt a keresztfán elszenvedett haláláig. Ha lett volna más módja a szabadításnak, akkor eltávozott volna tőle a keserű pohár. Az Isten Fia bizonyosan nem halt volna meg a kereszten, ha olcsóbb áron is megmenthetett volna bennünket.

Merész dolog lenne azt feltételezni, hogy az Úr Jézus csupán félig mentette meg az embereket, és még szükséges lenne valamilyen cselekedetre a részükről, hogy befejezett legyen Jézus műve. Hát mivel rendelkezünk mi, amit hozzáadhatnánk véréhez és igazságához? *„Minden igazságunk olyan, mint a szennyes ruha.”* (Ézs 64,5) Lehetséges-e egy rongydarabot odafojtózni az ő isteni igazsága értékes szövetére? Aki ilyet mond, az szidalmazza az Üdvözítőt.

Az dicsőíti Urunkat leginkább, ha egyedül benne bízunk. Ő felszólítja a megfáradtakat és megterhelteket: jöjjenek hozzá, hogy nyugalmat adjon nekik.

Az a gyermek, aki tűzveszélyben van, erősen belekapaszkodik a tűzoltóba, aki a karján viszi, és egyedül benne bízik. Nem vonja kétségbe karja erejét, hanem belekapaszkodik. A hőség félelmetes, a füst fojtogató, de a megmentő gyorsan biztonságba viszi.

Ilyen gyermeki bizalommal kapaszkodj az Úr Jézusba, aki ki tud és ki akar hozni téged a bűn lángjaiból!

Március 16.

„Ittaj azonban így válaszolt a királynak: »Az élő ÚRra és az én uram, királyom életére mondom, hogy bárhol is lesz az én uram, királyom, ott lesz a te szolgád is, akár élve, akár halva.«” 2Sám 15,21

Ittaj teljesen önként bocsátotta magát Dávid rendelkezésére. Senki sem beszélte rá, hogy ezt tegye, és úgy tűnik, Dávid is lebeszélte erről. Próbára tette, de Ittaj teljes szívből azt mondta önként: *„bárhol is lesz az én uram, királyom, ott lesz a te szolgád is.”*

Ha elhiszitek, hogy Jézus Krisztus a tietek, akkor rendelkezésére bocsátjátok magatokat bizonyos tettek és cselekvések által. Nem várjátok, míg lelketekre köti, mi a kötelességetek; mert minél szabadabb az odaadás, annál meggyőzőbb.

Azt mondják, egyik bor sem olyan pompás, mint az, amelyik a szőlő enyhe nyomására keletkezik. Nem szeretjük azt a szolgálatot, amelyre erőszakkal kényszerítenek, és bizonyos, hogy a szeretet Istene nem fogadja el a kényszer hatására végzett munkát.

Ittaj esküt tett, amit nekünk, keresztyéneknek nem kell tennünk. De odaszántságunkat ugyanolyan komolyan kell vennünk. Drága árat fizetett értetek Isten, és ezért kifejezetten el kell ismernetek Uratok rátok vonatkozó tulajdonjogát, és adjátok át neki a tulajdonjogot testeteket, lelketeket és értelmeteket illetően.

Ittaj ezt nyilvánosan kifejezésre juttatta, és amint Dávid így szól: „Jöjj hát, és vonulj velünk!”, Ittaj volt az első személy, aki átkelt a patakon. Ha keresztyén vagy, ne próbálkozz azzal, hogy a hátsó kis utcán lopakodj a mennybe, hanem haladj fölfelé a keskeny úton határozottan, mint ahogy Mestered is tette. Ő sohasem szégyellt téged, bár megtehetette volna. Hogy szégyellnéd őt, mikor nincs benne semmi szégyellnivaló?

Úgy tűnik, némely keresztyének azt gondolják, egyszerűbb életet folytathatnak, ha sohasem tesznek nyilvánosan hitvallást Jézusról. Úgy viselkednek, mint a patkányok, amelyek éjszaka jönnek elő a burkolat mögül, hogy szerezzenek pár morzsát, aztán pedig újra visszavonulnak. Nos, én nem szeretnék ilyen életet folytatni.

Március 17.

„Ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok bűneitekben.” Jn 8,24

Nagyon sok ember egyáltalán nem törődik az örökkévaló dolgokkal. Több gondot fordítanak macskájukra és kutyájukra, mint a lelkükre. Nagy kegyelem, ha meggyőzték bennünket: gondoljunk arra, hogy viszonyulunk Istenhez és az örökkévalókhoz. Gyakran így kezdi el Isten értünk való munkáját.

Természetünk alapján irtózunk a félelemtől, amit a bűn ismerete és lelkünk üdvösségeért való aggodás idéz elő. Megpróbálunk újra és újra szabadulni ezektől a gondolatoktól. De ez nagy balgaság, mivel oly közel van a halál és egészen bizonyos az ítélet. Ha értelmesek vagyunk, imádkozunk, hogy ne szűnjön meg a lelkünk iránti aggodalmunk mindaddig, amíg nem jutottunk valóban és igazán üdvösségre. Félelmetes lenne álmodozva haladni lefelé a pokolba és aztán megállapítani, hogy ezen a rettenetes állapoton egyáltalán nem lehet többé változtatni.

Minden figyelmeztetés, amit nem vesznek komolyan, álomittasan visszaveti a lelket oda, ahol korábban volt. Ha hirtelen felébredek és megállapítom, hogy ég a házam, nem ülök le az ágyam szélére és nem mondom magamnak: „Remélem, hogy tényleg felébredtem! Valóban, igen hálás vagyok, hogy nem aludtam tovább!” Nem így teszek. Hanem megpróbálok elmenekülni a fenyegető halál elől, ezért az ajtóhoz vagy az ablakhoz rohanok, hogy kiugorjak és ne égjek meg ott, ahol vagyok.

Bárki felismerheti ugyan, hogy elveszett, és mégis meglehet, sohasem menekül meg. Elgondolkozhat ezen, mindazonáltal bűneiben hal meg. Ha felfedezed, hogy csődbe jutottál, adósságod pusztá szemlélése nem téríti meg a költségeket.

Kedves olvasó, remélem, hogy az eljövendő ítélettől való félelmed arra fog késztetni, hogy keresd az igazi szabadulást.

Március 18.

„Halálos gyöttrődésében még kitartóbban imádkozott, és verejtéke olyan volt, mint a földre hulló nagy vércseppek.” Lk 22,44

Mi volt az oka ennek a küzdelmes harcnak? Feltételezem, hogy mindenekelőtt az ellenség kísértése volt, hogy Jézus ne fejezze be a váltságművét. Az imádságból következettünk: „*Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár!*”

„Isten Fia”, mondta a Kísértő, „elég dicsőséggel rendelkezel már. Nézd, milyenek azok a gonosztevők, akikért fel kell áldoznod magadat. Legjobb barátaid éjszaka a közeledben aludtak el, amikor leginkább volt szükséged vigasztalásra. Pénztárosod, Júdás keresi az alkalmat, hogy eláruljon egy rabszolga áráért. A világ, amelyért fel akarod áldozni magad, elutasítja a neved, és mennyit ér egyházad, amelyért váltságdíjat fizetsz?”

Valószínűleg ilyen indokokat említett a Sátán. Pokoli ravaszsága, amivel évszázadok óta kísértette az embereket, minden lehetséges dolgot kitalált, hogy kárt okozzon nekik.

Elképzelem, hogy a fülébe suttogta az ellenség ezt is: „Isten csapása fog sújtani és megvetnek az emberek!” Hogyan tudod majd elviselni, hogy nyilvánosan kigúnyoljanak, és mint tisztátalant üzzenek ki a városból? Hogy viselheted el, hogy síró rokonaid és anyád is összetört szívvel lásson, mikor kereszted tövében állnak?”

Hogy ábrázolhatta előtte részletesen minden szenvedését! „Azt hiszed, elszenvedheti a szíved és a kezed, ha leszámol veled Istened?”

A Sátán kísértése itt nem istenségére, hanem Jézus ember voltára irányult, és valószínűleg ezért időzött az ellenség emberi gyengeségeinél: „Nem magad mondtad magadról: »*De én féreg vagyok, nem ember, gyaláznak az emberek, és megvet a nép?*«” (Zsolt 22,7) Hogy akarod majd elviselni, ha összegyülekeznek feletted Isten haragjának fellegei?”

Elképzeltük, hogy Urunknak ilyen vagy ehhez hasonló kísértéseket kellett elszenvednie.

Március 19.

„*Bizony, bizony, mondom néktek, közületek egy elárul engem.*” Jn 13,21

Képzeljétek el az Urat és apostolait az utolsó közös vacsorán. Két igen különböző személyiség találkozik ezen az alkalmon, hogy rövid időre később elváljanak és többé sose találkozzanak.

Ha rájuk tekintünk, látszólag Jézus egyenértékű tanítványai. Az egyik az Úr mellett telepedett le, miközben a másik a Mester kis készletét őrizte. Nem voltak-e mindketten a nagy Mester tényleges és nagyrabecsült követői?

Bizonyosan nem tudhattátok volna első pillantásra eldönteni, ki a jobbik e két tanítvány – János és Júdás – közül. Valószínű, hogy János szelíd lényét részesítették volna előnyben; de feltételezem, hogy úgyszintén csodáltátok volna Júdás higgadtságát és biztos üzleti érzékét is.

Ugyanannál az asztalnál ültek és ugyanazokkal a dolgokkal foglalkoztak. Senki sem sejtette volna közülünk, hogy az egyikük (János) a Jelenések könyve írója, és a másik (Júdás) a kárhozat fia lesz.

Egy ideig mindketten ugyanúgy cselekedhettek és érezhettek. Látszólag mindketten őszinték voltak. És mégis, egy napon döntő választásra került sor. János, a hűséges tanítvány szeretettel és tisztességgel halad az útján, hogy örökké az Úr közelében maradjon. A képmutató Júdás azonban szörnyű véget ér.

Tegyük fel magunknak mindnyájan a kérdést: „*Talán csak nem én vagyok az, Uram?*” (Mt 26,22) A legkevésbé valószínű, hogy az árulja el a Mestert, aki a legközelebb áll Ura szívéhez. Aki olyan helyet foglal el, mint János, az nem áruló.

Ó, bárcsak igazi szeretettel teljes becsvágy ösztönözne bennünket, hogy olyan tanítványok legyünk, mint „akit Jézus szeretett!” Akkor nem marad sokáig megválaszolatlan ez a kérdés.

Krisztusnak a Szentlélek által szívünkbe kitöltött szeretete által valljuk: „*Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy szeretlek téged.*”

Március 20.

„*Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet.*” Zsid 12,2

Krisztus kigúnyolása Heródes palotájában kezdődött el. Ez olyan ügy, amiről bár keveset beszélhetünk, de gyakran el kell róla gondolkoznunk. Tény, hogy az Üdvözítőt minden ruhájától megfosztották a katonák. Teste ki lett téve a megszégyenítésnek és az emberek megvetésének, – mégpedig nyers embereknek, akik semmiféle gyengédséget nem ismertek.

Annak, aki felöltöztette a liliomokat, most semmije sem volt, amit magára ölthetett volna. Annak, aki kincsekkel ékesítette fel a földet, most nem volt egy kopott

ruhadarabja sem, hogy elrejtse mezítelenségét az emberek elől, akik irgalmatlanul bámulták és gúnyolták.

Az Úristen bőrruhát készített egykor Ádámnak és Évának. Levette róluk a szegényes fügefalevelekből készített ágyékkötőket, amikkel megpróbálták eltakarni mezítelenségüket, és helyettük adott nekik megfelelő öltözetet, amibe beburkolódzhattak és védekezhetnek a hideg és szégyen elől.

Jézusnak azonban semmije sem volt, hogy befedje mezítelenségét az irgalmatlan gúnyolódás és megvetés elől.

És aztán kigúnyolták isteni személyét is. *„Ha Isten Fia vagy”* – kiáltották – *„szállj le a keresztről és hiszünk benned!”* El tudjátok képzelni, ahogy provokálja Istent saját teremtménye, alkotása, amelyet kezével formált? A véges megveti a végtelent; őt, aki mindent hatalma szavával tart fenn, őt – aki minden élő és élettelen alkotott – kineveti, kigúnyolja a teremtmény, aki kezéből származik!

Ó, keresztyének, ha Urunk mindezt eltűrte, hogy üdvözítsen minket, mi szégyenkezzünk-e akkor, ha nekünk is túrnunk és szenvedünk kell valamit Krisztusért?

Március 21.

„Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet.” Zsid 12,2

Megpróbáltam ábrázolni az Üdvözítő kicsúfolását, de úgy hiszem, nem tudtam eléggé leírni a megszégyenítés mélységét. Most ezt a kifejezést kívánom mélyrehatóan tárgyalni, hogy *„a gyalázattal nem törődve vállalta a keresztet.”*

A keresz! Megszokás miatt – amikor ezt a szót hallod – semmi rémület nem társul hozzá. A keresztre feszítés viszont olyan halálbüntetés volt, amire csak rab-szolgákat ítéltettek, és azokat is kizárólag akkor, ha valami kárhozatos bűncselekményt – például gyilkosságot – követtek el, vagy összeesküvést szöttek.

A keresztre feszítést a legszörnyűbb és legfélelmetesebb büntetésnek tartották. Minden más halálnál volt valamilyen enyhítő körülmény, ami korlátozta a fájdalmat, ha csupán kis mértékben is, például a kivégzés gyorsasága vagy az ahhoz kapcsolódó megvetés tekintetében. De ez volt a gazemberek, a hírhedt gonosz-tevők, orgyilkosok kínzással meghosszabbított halála, az ördögi kegyetlenség igazi mesterműve, rendkívüli megszégyenítéssel társítva. Ezt szenvedte el az Úr Jézus!

Napjainkban a kereszt egyáltalán nem szégyenletes. Vannak királyok, akik ragyogó koronájukon hordozzák, némely győztes pedig zászlajára hímezteti. Vannak, akik imádják a keresztet. Pompás festményeket készítenek e tárgy ábrázolásával. Aranyba és nemesfémbe vésve a keresztet valóban királyi méltóságra emelték.

Azt hiszem, manapság nemigen tudjuk megérteni teljesen a kereszt szégyenét. De a zsidók igen jól tudták, értették a rómaiak is és természetesen maga Krisztus is, hogy milyen félelmetesen megszégyenítő dolog elszenvedni a kereszthalált.

Az Úr Jézusnak először magának kellett vinnie a keresztjét. A Golgotán feszítették meg, olyan időszakban, amikor sok nép tartózkodott Jeruzsálemben. Páska-ünnep volt, és nagy tömeg özönlött a kivégzés helyszínére a látványosság kedvéért. Valamennyien csatlakozhattak a Jézust gúnyolókhöz, s így növelték az Úr megszégyenítését.

Március 22.

„Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet.” Zsid 12,2

Szeretném tekinteteket a Megváltó megszégyenítésére irányítani. Talán semmi sincs, amitől annyira félünk, mint a szégyen. Gyakran megállapítjuk, hogy a halált elviselhetőbbnek tartjuk, mint a gyalázatot. Semmi sem tudja az emberi lelket úgy megalázni, mint a folyamatos megvetés.

Gyalázatot elviselni tehát valami borzalmas dolog. Azonban az Üdvözítőnek a gyalázat különösen is szégyenteljesnek bizonyult. Minél nemesebb természete van valakinek, annál mélyebben érzi a legcsekélyebb megvetést is, és annál fájdalmasabban viseli.

Elszegényedett hercegek és megvetett egyeduralkodók a legnyomorúságosabbak minden származású ember között. De a mi dicsőséges Megváltónk, akinek az arcáról az istenség nemessége tündököl, itt áll megvetve, kigúnyolva és leköpdösve!

Egy jelentéktelen madár, mint a varjú nyugodtan tűri, hogy sötét kalitkában tartsák. Azonban a sas ezt nem tudja elviselni, sem azt, hogy bekössék a szemét; túl nemes ahhoz. Az a szem, amelyik a napba tekintett, nem tudja elviselni a sötétséget könnyek nélkül. Elgondolhatjuk, hogy Krisztusnak, aki több volt, mint nemes, rendkívül keserűen esett a gúnyolódás és a csúfolódás.

Ehhez társul még, hogy vannak olyan érzékeny és gyöngéd lelkületű emberek, akik mindent sokkal erősebben érznek, mint a többiek. Urunk mindig az emberek javát vette figyelembe; szerette őket egészen halálig. Hogy azok gúnyolták, akiket szeretett, azok köpdösték le, akiket üdvözíteni akart, az tényleges fájdalom volt.

Sokat jelentett az Úr Jézusnak már az, hogy emberré lett, de még többet az, hogy a fájdalmaik férfia lett. Vérezni, szenvedni és meghalni – ez sok volt az Isten Fiának. De úgy szenvedni, ahogy ő szenvedett – gyalázattal tele halált szenvedni, és átélni, hogy Isten is elhagyta: ez volt a megváltó szeretet legnagyobb mélysége, amit egyetlen teremtet lélek sem képes kikutatni.

Március 23.

„Te tudod, milyen gyalázat ért, milyen szégyen és szidalom; látod minden ellenségemet.” Zsolt 69,20

Három szó – „gyalázat”, „szégyen” és „szidalom” – fejezi ki azt, milyen kegyetlennek érezte a Megváltó azt a sok megvetést, amikkel elárasztották. De világos itt az is, mennyire bizonyos volt abban, hogy mindazt a gonoszságot, amit ellene tanúsítottak, Isten figyelemre méltatta: *„Látod minden ellenségemet.”* Nem menekülnek el szemeid elől. Ez a szégyenteljes társaság mind tekinteted előtt van, és gonosz hitványságuk sincs elrejtve előtted. Júdást és árulását, Heródest és mesterkedését, Kajafást és véres tanácsát, Pilátust és állhatatlanságát, a farizeusokat és szadduceusokat, az írástudókat és főpapokat, a népet és a vezetőket, mind-mind látod, és mindegyikőjüket felelősségre fogod vonni.

„A szégyen összetörte a szívemet.” A kalapács sem tud úgy összetörni, mint a gúny. Rágalmazások állandó lelki fájdalmat okoznak. A makulátlan Emberfia érzékeny, tiszta természetét mélyen érintették gonosz bántásaik, addig döfték ezekkel a szívét, amíg össze nem tört. A sértések és gyalázások porba taszították. Szíve kimondhatatlan fájdalom miatt szenvedett.

Hogy Megváltónk lelke milyen félelmetesen szenvedett mindezek közepette, amiket túrnie kellett, jelzik – többek között – a Gecsemáné kertben végbement események is. Senki sem volt itt, aki egy kedves szót mondott volna neki; egyáltalán senki, akit megérintett volna nyomorúságának a látványa; egyetlenegy ember sem volt, aki emberségesen érzett volna iránta.

Igen, legnagyobb ínségében Jézust mindenki elhagyta, még azok is, akiket szelíd keze korábban megérintett és meggyógyított. Nem talált vigasztalóra. Azok, akik

azelőtt leginkább tapasztalták hűséges szeretetét, most saját biztonságukat keresték és egyedül hagyták a Mestert.

Akinek fáj a szíve, vigasztalóra van szüksége; akit üldöznek, részvételre vágyik. De a mi Kezesünknek egyik sem adatott meg a sötétség órájában akkor, amikor eljött az éjszaka, s a sötétség hatalma körülvette.

Március 24.

„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el?” Zsolt 22,2

Mit érzünk, ha Megváltónkat nézzük átokfára szegezetten a legnagyobb ínségben?

Először Üdvöztőnk *hite* ragyog fel és hódolatteljes követésre hív bennünket. Két kézzel kapaszkodik az Úr Jézus Istenébe, miközben így kiált: *„Én Istenem, én Istenem!”* Bár tudnánk mi is utánózni lelkiismeretesen őt ebben, így ragaszkodva élő Istenünkhöz, bármilyen nagy nyomorúságot bocsát is ránk!

A nagy szenvedő a legkisebb mértékben sem volt bizalmatlan Isten iránt. Teljes szívvel bízott abban, hogy megtartja őt. Az itt alkalmazott „Él” istennév úgy jellemzi Istent, mint aki erős és hatalmas. Jézus tudja, hogy Isten mindenre elégséges segítő és támogató, ezért fordul hozzá, miközben aggodalom kínozza. De mégsem hatalmasodik el rajta a kétkedés gyötrelme. Mindenképpen szeretné tudni, miért hagyta el Isten, mindemellett nem bizalmatlan sem Isten hatalma, sem hűsége iránt.

Miért? Mi lehet az oka ennek, hogy Isten egyedül hagyta a Fiát ilyen rendhagyó órában, ilyen állapotban? Hiszen az Úr Jézus semmilyen okot sem adott erre!

Az Üdvöztő érzi ezt a rettenetes valóságot, miközben hangos kiáltással kérdezi Istent. Nem közönséges veszély okozta nagy szenvedőnk elhagyatottságát, ami hangos kiáltást váltott ki belőle. Teljes valóságában, kimondhatatlan mélységben tapasztalta meg ezt az elhagyatottságot. Olyan ez, mintha azt hallanánk szavaiból: „Meg tudom érteni, miért hagyott el az áruló Júdas és a félénk Péter, de Istenem, aki hűséges barátom vagy, *te* hogy hagyhattál el? Ez a legrosszabb, igen, ez rosszabb, mint minden együttvéve. Ha atyailag megfenyítettél volna, bizonyára el tudtam volna viselni, mert mégis orcád világosságában járnék. De most teljesen elhagytál! Miért tetted ezt velem, Istenem? Én ártatlan, engedelmes és hűséges voltam – miért hagytad, hogy elpusztuljak?”

Legjobban az oldja meg a kérdést, ha a bűnbánatra vonatkozóan magunkra, a hitre vonatkozóan Jézusra vetjük a tekintetünket. Az Úr Jézust azért hagyta el Isten, mert vétkeink elválasztottak Istentől, és ő ezeket a bűnöket magára vette.

Március 25.

„Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet.” Zsolt 40,3

Amikor Üdvözítőnk magára vette a bűnök miatt kirótt átkot, olyan mély megaláztatásba került, hogy olyan fogolyhoz hasonlított, akit sötét börtönbe zártak. Semmi mást nem látott, mint a pusztulást, miközben visszhangoztak feje felett gyűlölködő ellenségeinek lépései. Megváltónk lelki ínségében olyan elhagyatott volt, mint az a fogoly, akit mindenki elfelejtett, akit befalaztak teljes elhagyatottságban, és gúzsba kötöttek a sötétség köteleivel. Azonban Isten felhozta Jézust minden megaláztatásából és kivonta a félelem mélységéből, ahova helyettünk hajították.

Isten, aki ilyen ínségből mentette ki Kezesünket, nem mulasztja el, hogy minket is megszabadítson jóval kisebb ínségekől.

Urunk úgy érezte magát, mint aki nem talál támaszt a lábának, hanem elcsúszik és elsüllyed az iszapban. Ez a kép nemcsak nagy nyomorúságára utal, hanem arra is, hogy semmiféle vigasztalásban nem részesült. Nem volt, aki megtarthatta volna a félelem vizei felett.

Kedves olvasó, imádd a drága Megváltót, akit miattad fosztottak meg minden vigasztalástól, miközben körülvette minden elképzelhető nyomorúság. Figyeld meg, milyen hálásnak mutatkozott Jézus Atyja iránt azzal, hogy megtartotta őt vesződéseinek és szenvedéseinek között is. Ha megtapasztaltad Isten segítségét, ne feledd el őt magasztalni!

Az Úr Jézus volt az igaz József, akit Isten kiszabadított a pusztulás gödréből, és Úrrá tette mindenek fölött. Milyen vigasztaló tudni azt, hogy Jézus a mi Üdvözítőnk, s mindenben helyesen jár el, amit értünk tesz. Biztos alap a lábunknak, és a jövőben sem fog egyetlenegy hibás lépést sem tenni, mivel Isten erősítette meg a lépteit!

Március 26.

„Pilátus feliratot is készíttetett, és rátétette a keresztre. Ez volt ráírva: a názáreti Jézus, a zsidók királya.” Jn 19,19

Ebben a dologban tanulhattok Pilátustól: Felíratta Jézus nevét a keresztre. Ő íratta fel ezeket a szavakat, és nem volt hajlandó megváltoztatni a feliratot. Az ingatag helytartó ezúttal határozottan ragaszkodott az igazsághoz és nem hagyta, hogy eltérítsék tőle.

Legyen gondotok rá, hogy felírjátok Jézus nevét a keresztetekre. Hordjátok kereszteteket Jézusért, Jézussal és legyen Jézus a szívetekben.

Ha Pilátus rászegeztette ezt a feliratot a keresztre, ezzel azt fejezte ki, hogy a föld egyik ismeretlen szögletéből egy tudatlan ember királyi rangra emelte Jézust.

Ne csodálkozz azon, ha keresztedre keserű megvetés esője zúdul. Fogadd a gyalázatot és szégyent életed terhe részeként. Hagyjad, hogy „názáretinek” nevezzenek, és ne szégyelld elismerni, hogy te is ezzel a Názáreti Jézussal voltál. Kik vagyunk mi, hogy dicséretet kapjunk ott, ahol Urunkat leköpdösték? Írd fel a názáreti Jézus nevét a keresztedre, akkor a gúnyolások és a megszegyenítések elveszítik élességüket.

Jellemző ez a kifejezés is: *„a zsidók királya”*. Ez azt közli velünk: ha a királynak is végtelenül nehéz keresztet kellett hordoznia, akkor én, mint szolgája, bizonyára felemelhetem terhemet, ami viszonylag könnyű. Mert megtiszteltetés őt követni.

Elrendeli-e a keresztet Jézus, a király, számomra is? Van-e okom kételkedni szeretetében vagy bölcsességében? Ha ő király, akkor lázadónak bizonyulok, ha ledobni igyekszem magamról azt a terhet, amit ő rak rám.

A zsidók elutasították Jézust, de mégis uralkodott rajtuk a kereszten. Mi is győzni fogunk ott, ahol leginkább próbát kell elhordoznunk. Ha nyomorúság szorongat minket, „dicsekedjünk a nyomorúsággal.” Legyen közösségünk Krisztussal szenvedésében, akkor szószékké változik nyomorúságunk, ahonnan az Úr Jézust prédikáljuk.

Március 27.

„Ezután az arimátiai József, aki Jézus tanítványa volt – de csak titokban, mert félt a zsidóktól – , megkérte Pilátust, hogy levehesse Jézus testét.” Jn 19,38

Miként fordulhatott elő, hogy arimátiai József olyan tartózkodó volt? Talán ilyen volt a természete. Ma is sokan vannak, akiknek össze kell szedniük minden bátorságukat ahhoz, hogy csak egy jó szót is mondjanak az Üdvözítő mellett, akit bizonyosan szeretnek. Azt remélik, a győztes oldalán lesznek majd, amikor zsákmányt osztanak, de most nem sietnek hozzá csatlakozni, amíg tart a harc.

Az emberektől való félelem olyan növény, amit folyton kell irtani és nem szabad táplálni. Ha tudnám, oda ültetném ezt a növényt, ahol nem kap napfényt, s vizet is csak keveset.

Attól tartok, Józsefet *gazdagsága* akadályozta abban, hogy bátran kilépjen a sorból. A gazdagság nem erősíti a szívet, hanem visszatartja az embereket abban, hogy merészen síkra szálljanak jó ügyek érdekében. A Galileai-tenger halászhajósai szó nélkül otthagyták kevés felszerelésüket: csónakjukat és halászati eszközeiket. József azonban csak lassan jutott odáig, hogy mindent kockáztasson Krisztusért. Erős úszók úgy mentették meg életüket, mikor hajójuk sziklának csapódott vagy zátonyra futott, hogy a teljes hajóterhet a tengerbe vetették. Ezzel szemben mások azonnal elsüllyedtek amiatt, mivel aranyukat testükre erősítették.

Vigyázzatok, akik tehetősek vagytok, hogy ne váljanak számotokra csapdává Isten javai. Óvakodjatok a büszkeségtől, rangkórságtól és a kincsgyűjtés nyavalyájától; mert ezek visszafognak titeket az Úrnak való szolgálatban.

Mi akadályoz abban, hogy határozottan az Úr oldalára állj? Gazdag vagy? Megbecsülésben részesülsz? Lépj elő testvérem az igazságért és az Úrért!

Felszólítok minden rejtőzködő hívőt, gondolkozzanak el a visszafogottságuk és hitük közti ellentmondáson, és változtassák meg gyáva álláspontjukat!

Március 28.

„Egyikük pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és fennhangon dicsőítette Istent.” Lk 17,15

Általában többen vannak, akik *kérnek* Jézustól, mint akik *hálát* adnak neki. Mindegyik leprás kifejezésre juttatta kérését. Milyen gyenge és rekedt a hangjuk a betegség miatt, mégis valamennyien közösen így kiáltanak: „*Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!*” De mikor Isten dicséretére és dicsőítésére kerül sor, már csak egyetlenegy magasztalja az Urat. Azt gondolhatnánk, hogy mindnyájan, akik imádkoznak, hálát is adnak majd – de nem ez történt. Sok embertársunk imádkozik,

amikor megbetegszik vagy a halált látja közeledni; de ha meggyógyulnak, köszönetmondásuk halálukig lebetegszik.

Mi a helyzet veletek, akik Isten népéhez tartoztok? Félek, hogy már túl keveset imádkoztok – de milyen gyakran adtok *hálát* Istennek? Gyakran imádkozunk belső szobánkban, de adunk-e elég hálát is Istennek? Elmondjuk kéréseinket jelen korunkat illetően, de hol marad ezzel szemben a hálánk és köszönetünk az örökkévalóságra vonatkozóan? Ezért legyen hát imádságunkban első helyen a köszönetmondás!

A koldus számára természetes a kérés; de azt gondolom, nyomorúságos koldus az, aki elmulaszt köszönetet mondani, ha alamizsnát kap.

Ha megbetegszel, veszteség ér, szegénység sújt, ha gyermeked megbetegszik vagy valamilyen szenvedést kell elviselned, akkor imádkozni kezdesz. Távol álljon tőlem, hogy ezért hibáztassalak. De vajon helyes-e, ha megrekedsz a betegségnél? Nem kellene adni is valamit, nincs semmi sem, amiért imádhatod és magasztalhatod Istenedet?

Amikor azt mondta Jézus: *„Menjetek el, mutassátok meg magatokat a papoknak,”* mindenki nyomban engedelmeskedett. De közülük csak egy személy jött vissza Jézushoz, hogy magasztalja nevét.

Így van ez manapság is. Milyen kevesen magasztalják Istent, milyen kevesen borultok le Jézus lába elé! Milyen ritkán tölti el szívünket az az érzés, hogy dicsőítő éneket énekeljünk, mert nagy dolgot tett velünk és értünk Isten!

Március 29.

„Egyikük pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és fennhangon dicsőítette Istent.” Lk 17,15

Ez az ember – amíg leprás volt – egy volt a *tíz* között, de a mikor visszatért, hogy hálát adjon Istennek, egészen *egyedül* volt.

A bűnben együtt vétkezhetsz a többiekkel és velük együtt pokolra kerülsz. De ha Jézushoz akarsz érkezni, egyedül kell jönnöd. Ha megszabadított Isten, örömmel fogod a hálaadás *szólóját* énekelni.

Lám, ez az ember *elhagyja* a többi kilenc közösségét és Jézushoz jön. Ha megmentett az Úr, csend lesz a szívedben, s ez azt súgja neked: „Hálát kell adnom

neki; szeretnem kell őt.” Nem tarthat vissza sem a kilenc régi társ, sem a többi gyülekezeti tag hidegsége. Jézus iránti személyes szereteted szóra fog kényszeríteni.

Aztán figyeljük meg ennek az embernek a *pontosságát*. Azonnal vissza kellett mennie Jézushoz, mert – ahogy gondolom – az Üdvözítő nem tartózkodott sokáig azon a helyen. A férfi hamarosan visszatért hozzá, és hasonlóképpen, aki megszabadult, nem fog sokáig várni, hogy kifejezze köszönetét Istennek. Azt szokták mondani, hogy „a második gondolat jobb az elsőnél”. De ez nem érvényesül, ha megtelik a szívünk Jézus iránti szeretettel. Kövesd első gondolatodat, ne várj a másodikra, hogy ne eméssze meg a második az Isten imádásának az első lángját!

Az őszinte hálaadás *alázattal* párosul. Ez a férfi arcra borul Jézus lába előtt. Ezzel azt akarja kifejezésre juttatni: „Én semmi vagyok, Uram!” – Ezért borul le Jézus előtt.

Szeretném még felhívni a figyelmet arra, hogy ez a férfi *nem nyilatkozik elmarasztalóan* a többiekéről. Amikor a Megváltó megkérdezi: „*Hol van a többi kilenc?*” – akkor hallgat. Egy szóval sem kritizálja a társait.

Ó testvérek, ha Isten kegyelme munkába veszi a szívünket, van elég tennivalónk azzal, hogy saját házunk előtt söpörjünk. Ha csak saját hála-áldozatomat mutathatom be, nem gondolok arra, hogy hálátlansággal vádoljak másokat.

Március 30.

„*Akarsz-e meggyógyulni?*” Jn 5,6

Némely meg nem tért ember esetében az a legrosszabb, hogy nem szeretnének meggyógyulni és nem akarják, hogy Jézushoz segítsék őket. Nem tartoztok-e ti is közéjük? – Lehetséges, hogy tiltakoztok: „Ó, nem”, mondjátok, „nekünk az az őszinte kívánságunk, hogy megszabaduljunk.”

Nem hiszem. Mit gondoltok ti az *üdvösségről*? Úgy vélitek, hogy a pokoltól való védelmet jelenti? Természetesen, mindenki ezt szeretné. Találkoztatok már olyan tolvajjal, aki nem azt óhajtotta, hogy ne tartóztassák le és ne kerüljön börtönbe? Nos, hadd mondjam nektek: az üdvösség elsősorban a *bűnből* való szabadulást jelenti.

De mikor a *bűnből* való szabadulásról beszélünk, akkor a helytelen cselekvési szokásoktól való szabadulásra, a rossz dolgok hatalmából, a bűn szeretetétől, a gátlások gyakorlásából való szabadulásra gondolunk, hogy ne legyen *hajlamunk*

vétségek véghezvitelére és ne találjunk azokban örömet. Nos, valóban szeretnél megszabadulni kellemes és nyereséggel járó bűneidből?

Keress olyan iszákos embert, aki őszintén imádkozik, hogy megszabaduljon iszákosságából. Hozz elém olyan parázna személyt, aki komolyan szeretne tiszta életet folytatni. Keress valakit, aki megrögzött hazudozó és mégis az a kívánsága, hogy igaz beszédű legyen. Hozzál valakit, aki önző életet folytat, és ezért szívből gyűlöli magát, s azt kívánja, hogy Krisztushoz hasonló legyen. Hisz ezek a csatát már félig megnyerték. Az első lépést már megtették. – Arra a személyre gondolok, aki jelenlegi állapotához képest teljesen más szeretne lenni, de képtelen erre saját erejéből. Arra gondolok, aki így fohászkodik: „Olyan a szívem, mint egy kő. Szeretném szeretni Krisztust, de érzem, hogy magához láncol a világ. Szeretnék teljesen tiszta lenni, de elhatalmasodnak rajtam bűneim és magukkal ragadnak.” Ilyen embereknek hangzik az evangélium parancsként érvényesülő hatalommal.

Barátom, akarsz-e meggyógyulni? Ha igen, akkor megtörténhet. Szeretnél-e megszabadulni bűneidből? Megszabadulhatsz. Higgy az Úr Jézus Krisztusban, akkor megszabadulsz. Jézus hozzátok jön, akiknek szükségetek van rá. Hozzátok, akik bűnösök vagytok; hozzátok, akiknek kezetek elsorvadt.

Március 31.

„Mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértek, megkapjátok, és meg is adatik nektek.” Mk 11,24

Ha azt akarjuk, hogy belső értéke legyen imádságunknak, akkor meghatározott célra kell irányulnia annak, amiért síkra szállunk Isten előtt. Kedves testvérek, imádkozásunkban milyen gyakran átugrunk egyik gondolatról a másikra, és semmit sem kapunk, mivel valójában semmi meghatározott dolgot nem kértünk. Különböző dolgokról fecsegünk, nem irányul a lélek egyesített ereje meghatározott imatárgyra.

Nem borultok-e térdre alkalmanként úgy, hogy nem gondoljátok meg, mit is akartatok kérni tulajdonképpen Istentől? Megszokottá válnak imádkozásaitok anélkül, hogy közben mélyen megindítaná a szíveteket. Hasonlók vagytok ahhoz, aki úgy megy be egy üzletbe, hogy nem tudja pontosan, mit is akar vásárolni. Lehetséges, hogy előnyös üzletet köt, ha már egyszer ott van, de bizonyos, hogy nem vall bölcs eljárásra ez a módszer és nem érdemes követni. Imádságára bizonyára a keresztyén ember is tényleges kívánsága beteljesülését láthatja. De sokkal

jobb lenne, ha komoly megfontolással készítené elő lelkét az imádkozásra. Akkor világos s egyértelmű kéréssel állna Istene elé.

Ha valaki földi királyához folyamodik, előre megfontolja, milyen kérést intéz hozzá. Ugyanígy van ezzel Isten gyermeke is. Kell, hogy világosan tudjunk válaszolni erre a kérdésre: „Mit akarsz?”

Gondolj egy íjászra, aki nyilazni akar, de nem tudja, hol van a cél! Lenne kilátása a sikerre? Te sem még soha úgy dolgozni, hogy ne tudnád, mit akarsz elvégezni. Hogy van az akkor, hogy úgy járulsz Isten elé, hogy tulajdonképpen nem tudod, mit szeretnél kapni tőle? Több áldásban részesülnének imádságaitok nyomán, ha meghatározott célokat fontolnátok meg, és bizonyos személyekért imádkoznátok.

Legyen határozott célja imádságodnak, és akkor amikor imádkozol, nem fog erőt venni rajtad a fáradság.

Április 1.

„Elment tehát Sámson apjával és anyjával együtt Timnába. Amikor a timnai szőlőkhöz értek, egy ordító oroszlánkölyökkel találta magát szemben.” Bír 14,5

A hívőnek megvannak a harcai. Keresztyénnek lenni azt jelenti, belépni a harcosok sorába. Ha nincs kereszt – nincs korona; ha nincs háború – nincs győzelem sem; ha nincs küzdelem – éneklés sincsen. Ez a küzdelem korán elkezdődik a hívő életében.

Amikor Sámson még gyermek volt, Isten Lelke nyugtalanítani kezdte Dán táborában, és amint a férfikor küszöbéhez érkezett, szembe kellett szállnia egy oroszlánal.

Isten, akinek az volt a szándéka, hogy szolgálja a filiszteusok ellen harcoljon, korán elkezdte a hős harcra nevelését. Háborúk szülik a katonákat. Veteránok nem képezhetők, csak csata által lesznek győztesek a vitézek. Így van ez a lelki küzdelemben is. Ha „*a férfi már ifjúkorában igát hordoz*” (JSir 3,17), az a későbbi években sem fogja felhorzsolni a vállát.

Veszélyes dolog küzdelem és szenvedés nélkül élni. Kényelemben elveszti a katona a bátorságát. Így történt ez Salamonnal, az egyik legnagyobb és legbölcsebb emberrel, de így jár a legegyszerűbb és legbalgább is.

Salamonnak kétes előjoga volt, hogy aranytrónon ült és élvezetekben úszott, s hogy felhőtlen boldogságban sütkérezett. Ezért jutott tévútra a szíve, és így hűtlenné lett magas pozíciójához. Salamonnak nem kellett szenvednie fiatalkorában, hiszen nem tombolt háború, és különösebb ellenségei sem voltak. Élete nyugodtan telt, és e kényelmes körülmények ábrándos álomba ringatták.

Szokj hozzá tehát korán a szenvedés egyik vagy másik formájához, hogy hős lehess Izráelért, mint Sámson. Ha félrevonulsz és csupán elmélkedni kívánsz a szőlőhegy csendjében, lehet, hogy ordítva rádtör egy oroszláncölök. Veled is megtörténhet, ami Urunkkal és Mesterünkkel történt, hogy nyilvános szolgálatod előtt a pusztába kell menned, hogy megkísértsen a Sátán.

Április 2.

„Amikor Jézus Betániában a leprás Simon házában volt, / odament hozzá egy asszony, akinél egy alabástrom tartóban drága kenet volt, és ráöntötte az asztalnál ülő Jézus fejére.” Mt 26,6–7

Milyen figyelemre méltó tudósítók az evangélisták! Miközben mellőzik azt, amit a világi emberek szokta írni, pontosan arról tudósítanak, amit a világi történészek kihagynának. Vagy azt gondoljátok, azért ragadtak tollat, hogy leírják egy asszony történetét, aki egy értékes kenettel teli alabástromedény tartalmát Jézus fejére öntötte? A hangsúly ezen van: az Úr Jézus nem külső látszat és csillogás szerint értékelte a dolgokat, hanem belső értékük szerint.

Úgy gondolom, ez egy *szerető szív* cselekedete volt, és éppen ez tette olyan figyelemre méltóvá. A szív fontosabb, mint a fej. Napjainkban sokszorosan túlértékelnek bizonyos szokásokat, mintha azok szerint kellene, vagy nem kellene cselekednünk. Olykor azonban olyan szeretet-készítetéseket érzünk, amik hatékonyabbak és kifejezőbbek, mint az erkölcsi kötelességek legerőteljesebb prédikációi! De milyen gyakran érezzük, hogy arra indít a szívünk: „Kelj fel és látogasd meg ezt vagy azt a beteget!” Mi pedig tétovázunk és azon tűnődünk: „Ez az én kötelességem? Mindenképpen szükséges megtennem?”

Vagy máskor arra indít a szíved: „Adj javaidból bőségesebben Jézus ügyeire!” A legjobb, ha azonnal engedünk ennek a szívből fakadó unszolásnak; legjobb azonnal megtenni. Ehelyett tétovázunk, megfontoltan csóváljuk a fejünket, és azon tűnődünk, vajon ez valóban a mi kötelességünk?

Nos, ez az asszony nem így járt el. Nem volt kötelessége, hogy széttörje az alabástrom tartót Jézus feje felett. Nem is az engedelmesség érzése alapján cselekedett, hanem szerető szíve felsőbb ösztönzésére. E belső, szívből fakadó sürgetés aztán elsodort az útból minden megfontolást és kérdést. Hisz ha fontolgatta, tervezgette volna a dolgot és az értelem tanácsára hallgat, sohasem vitte volna végbe ezt a cselekedetet. De mivel a szíve unszolta a véghezvitelre, ezért meg is tette.

Április 3.

„Amikor látták ezt a tanítványai, bosszankodtak, és ezt mondták: »Mire való ez a pazarlás?«” Mt 26,8

A keresztyének első korszaka a csodák ideje volt, mivel annak idején még *szívük unszolásának* engedelmeskedtek. Az apostol szívében egy hang megszólalt és így szólt hozzá: „Menj egy pogány országba és prédikálj!” És nyomban engedelmeskedett!

Ez az asszony nem kezdett költség-kalkulációba, nem tűnődött azon, hogy veszélyben van-e az élete vagy sikerrel jár; egyszerűen odament és úgy cselekedett, ahogy a szíve unszolta.

Egy másik személytől ezt igényelte az Úr: „Menj és oszd szét minden javadat!” És a keresztyén ment és mindenét a közös kasszába tette. Sohasem merült föl benne a kérdés, hogy vajon ez kötelessége? Nem, a *szíve* sürgette arra, és meg is tette azonnal.

Mi korunk gyermekeiként kikökkentünk a rendes kerékvágásból és megmerevedtünk a hagyományokban. Túlságosan könnyen tesszük, amit mások is tesznek, és megelégszünk saját irányunkkal, és csak formálisan teljesítjük úgynevezett keresztyén kötelességeinket.

Mennyire másképpen cselekedett Mária, aki figyelmen kívül hagyott minden formalitást, és azt tette, amire a szíve unszolta. Amit Mária tett, azt kizárólag az Úr Jézusért cselekedte. Miért nem adta el a balzsamot vagy drága kenetet, és mért nem adta a pénzt a szegényeknek? Talán azt gondolta: „szeretem a szegényeket és mindenkor kész vagyok támogatni őket; de most személyesen Uramért szeretnék tenni valamit.” Ebben van az igazi szépsége a Mária szeretetét kifejező cselekedetnek. Tudta, hogy mindent Jézusnak köszönhetett. Ő bocsátotta meg bűneit; Jézus volt a reménysége, öröme és mindene! Ezért fogant meg a szívében, hogy kell valamit

ajándékozni ennek a szeretett Úrnak. Érezte: nem elégedhet meg azzal, hogy valamennyi pénzzel támogassa; oda kell mennie Jézushoz és közvetlenül a fejére kell öntenie a drága kenetet. Sohasem elégítette volna meg Máriát az, ha abból Péter, Jakab vagy János részesültek volna; az egésztest Jézus fejére kellett öntenie! Ha pazarlásnak is tartották ezt mások – Mária jól tudta, ez egyáltalán nem tékozlás.

Április 4.

„Amikor Jézus észrevette, ezt kérdezte tőlük: »Miért bántjátok ezt az asszonyt? Hiszen jót tett velem...«” Mt 26,10

Mária valami *rendkívüli* dolgot tett az Úrért. Nem volt megelégedve azzal, amit mások tettek előtte, nem óhajtott másokat utánozni. Volt mersze ahhoz, hogy rendkívüli módon juttassa kifejezésre ragaszkodását. Egy megszentelt szív tört össze ebben az órában, amely szebb volt, mint az átlátszó alabástrompohár. A nárdus kellemes, szent illata csak egy összetört szívből áradhatott ki ilyen gazdagon.

Itt van egy lélek, aki határozottan kifejezésre juttatta az Üdvözítő iránti szeretetét. Egy szív, amely pompás gyümölcsöket termett. Az Úr védelmébe vette Máriát. *„Miért bántjátok ezt az asszonyt? Hiszen jót tett velem!”*

Ha morogsz mások miatt, mivel nem a te kitaposott utadon haladnak, mivel ők merészkednek egy kicsit is eltérni a megszokott útvonaltól, akkor itt az ideje, hogy megállj, s megfontold sokkal inkább azt, hogy Jézus érted is milyen gazdagon cselekedett. A szeretet nem sablonszerű. A te munkád sem pontosan olyan, mint az többieké. Tedd egyszerűen azt, amit Jézus megparancsolt neked. – A magának élő ember saját tulajdonának tart mindent, amit kapott. Ez a sajátossága. Bizony, sokáig kell kopognod egy ilyen keresztyén ajtaján, míg valami keveset kapsz tőle. Szerinte, ha valaki mások részére hajléktalan-szállást szeretne építeni, akkor egy egészen kis ház is elegendő. Hagyjuk magára! Kevesen vannak, akik *sokat* tesznek Mesterükért.

Te csak arra törekedj, hogy legyen tele a szíved szeretettel, és akkor engedelmeskedj az első lelki unszolásnak. Ne tétovázz! Bármennyire is szokatlannak tűnik neked a gondolat, menj és tedd meg! – Amikor az Úr azt mondta először Whitefieldnek: „Menj és prédikálj kint a szabadban!”, volt-e egyáltalán sejtelve Isten emberének a sikerről? Bizonyosan nem. Kétségkívül nem gondolt egyébre, mint hogy felálljon egy asztalra és ígét hirdetve megszólítson néhány ezer embert. Azonban az Úrnak nagy terve bontakozott ki ebből nem kevesebb, mint lelki

értelemben lánggra lobbantani az egész országot! És ezzel olyan ébredést eredményezett, amilyent ezelőtt még sohasem tapasztaltak.

Április 5.

„És ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie, / hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne.” Jn 3,14–15

Ma boldog örömhírem van mindenki számára, aki ismeri a bűneit. Ó ti, akik ma érzitek a bűneitek miatti felelősséget, hadd közöljem veletek: „Nézzetek Jézusra! Fontoljátok meg, hogy az érc kígyót a tábor közepén állították fel, hogy mindenki, akit megmart a mérgekígyó – láthassa és életben maradhasson. Krisztus is felemeltetett értetek, hogy mindenki, aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Te bűnös ember, ha azt súgja a füledbe a Sátán, hogy ki vagy zárva az üdvösségből, válaszold neki nyugodtan: „Ez a kis szó, »mindenki«, minden embert magába foglal, engem is!”

Úgy látom a Simon farizeus házába jött bűnös nőt, mint aki számos vétke és istentelensége alatt teljesen meggörnyedt és összetört. Azt mondja: „Nem lehetséges; az én esetem túl súlyos; Krisztus nem tud engem megmenteni!” De hallja, hogy ezt mondják: „*mindenki*”, és feltekint az Úr Jézusra, – és él!

Ti, akik megöszültetek bűneitekben és istentelenségeitekben, fontoljátok meg, hogy egy Üdvözítője van a nagy és kis bűnösöknek egyaránt. Ugyanaz az Üdvözítője az ősz öregeknek, mint a csecsemőknek; ugyanaz az Üdvözítője a szegényeknek, mint gazdagoknak; ugyanaz a Megváltója az utcaseprőknek, mint a fejedelmeknek; ugyanaz a Megmentője a szörnyeteggé torzult emberi lényeknek, mint a szenteknek – mindenkinek! Mindenki, aki Krisztusra tekint, él!

És ti, akik azt állítjátok, hogy nem tudtok hinni – ha csak egy parányi hitmagot ajándékoz nektek Isten, azt emeljétek az égre! Ha csak ennyit mondtok: „Ó Uram, szeretnék hinni, segíts hitetlenségemben!” Vagy, mint Simon Péter, csak a kezeitek nyújtjátok felé, felkiáltva: „Uram, segíts rajtam, mert elveszek!”, – az elég.

Jöjj Megváltómhoz! Jézus ígéretei olyan bizonyosak, mint az eskü. Vessd magad az Úr karjaiba, és ha nem ment meg téged, akkor hazug Isten szava, és megszegte Isten az ígétét! De mivel ilyen sohasem történt, vedd biztosra: Isten azt akarja, hogy mindenki „*aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” (Jn 3,16)

Április 6.

„Amikor meghallotta, hogy a názereti Jézus az, így kiáltott fel: »Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam!«” Mk 10,47

Sokféle mentegetődzés van, amikkel előhozakodnak az emberek, mert nem akarnak megtérni. A leggyakrabban ilyeneket hallunk: „Én egyszerű ember vagyok. A vallás finom embereknek való, olyanoknak, akiknek sok ideje van. Nem való az a munkásembernek.”

Textusunkban egy *koldusról* van szó. Társadalmi helyzete nem volt olyan tisztességes, mint a tiétek; mégis azt kívánta, bárcsak megnyílnának a szemei. És ti, akik sokkal magasabb szinten álltok, nem hivatkozhattok társadalmi állásotokra, mentegetődzve, hogy emiatt nem törekedtek lelketek megszabadítására.

Honnan ered az a hazugság, hogy az evangélium nem érvényes a szegényekre? Onnan-e, hogy sok helyen olyan pompás templomot építettek? Vagy onnan, hogy vasárnaponként legjobb ruhánkat öltjük magunkra? Vajon azt gondolja a munkásember, hogy őt nem látják szívesen, mivel pillanatnyilag épp munkanélküli és nincs vasárnapi öltönye? Hát ne engedjük magunkat befolyásolni a világban uralkodó sokféle előítéllettől. Mutassuk meg a munkásnak, hogy mi szívesen látjuk az istentiszteleteken és ez Isten előtt is kedves.

Ez a koldus mondhatta volna: „Nincs időm.” Koldulásból élt, és jóllehet Jézus Krisztus haladt el mellette, mondhatta volna: „Valóban nincs időm erre az úrra figyelni, bárki legyen is. Úgy tűnik, igen jól prédikál, de nekem koldulással kell foglalkoznom, és nem vesztegethetem az időt arra, hogy ezzel az úrral törődjek.”

Ez az, amit sokan mondanak: „Az üzletem teljes mértékben lefoglalja időmet. Napkeltétől késő estig folyton rohanunk, túl fáradtak vagyunk ahhoz, hogy olvassunk egy könyvből vagy imádkozzunk.”

De nézzétek: ez az ember félbeszakítja koldulását, hogy megkapja szeme világát! És ti is bizonyára elfelejthetnétek üzleteteket azért, hogy megnyíljon a lelki szemetek.

Április 7.

„Ha hűs szél támad, és megnyúlnak az árnyak...” Énekek 2,17

Mint mikor a katonák őrésében vannak és várják a hajnalhasadást: éjszaka van, és egyre sötétebb lesz. Hogy maradjunk éberek virradatig? Türelmes kitartással várjunk az éjszaka folyamán, amíg Isten akarja. Még ha egyre sűrűbb árnyék ereszkedne is ránk, vagy hideg, nyirkos levegő tölti is be környezetünket, – viseljük el!

A kereszt katonái sem kerülhetik el ezeket az árnyékokat; aki szolgálatára hívott el titeket, tudta, mi vár rátok. És ha éjszakai őrésre rendelt, maradjatok őrhelyeken.

Gyávaság lenne azt mondani: „Dezertáljunk, mivel olyan sötét van.” Ne próbáljatok Jónásként elmenekülni az Úr megbízatása elől! Ne tegyetek ilyet! Hiszen felvirrad a nap és visszahúzódnak az árnyak! Addig csak örködjete az éjszakában, és ne féljete az árnyaktól. Legyetek férfiak, legyetek erősek! Emlékezzete arra az éjszakára, amelyen Mesterünk értünk örködött a Gecsemánéban! Szenvedett a sötétség hatalma alatt. Most rajtatok a sor. Ne engedjete, hogy hatalmába kerítsen a félelem. És ha ez mégis megtörténne, ne rettenjen meg szívetek, emelkedjete felül félelmeteken, várva a hajnalhasadást, és eltűnnek az árnyak!

De mit tegyünk virradatig? Feladatunk a reményteljes örködés. Irányítsátok szemeteket kelet felé, és kémleljete az eljövendő reggel első jelei után.

„Örködjete!” Milyen kevesen végzik ezt a munkát! Nem örködünk a Sátán ellen úgy, ahogy kellene; és mennyivel kevésbé várjuk készen, örködve Urunk érkezését! Figyeljete megjelenése minden jelére, füleljete járműje kereke hangjára! Égjen a lámpás ablakotokban, hogy lássa: ébren vagytok! Örködjete, amíg fel kel a nap és elvonulnak az árnyak.

Április 8.

„Egyszer estefelé, amikor Dávid fölkelt a fekhelyéről, és a királyi palota tetején sétált, meglátott a tetőről egy asszonyt, aki éppen fürdött... / Dávid elküldött, és kérdezősködött az asszony felől.” 2Sám 11,2–3

Dávid üdvözült, és hozzátok szólok, akik üdvösséget nyertete. Kérlek, úgy fogadjátok Dávid bukását és vigyázatlanságát, ami bukását okozta, mint nektek szóló figyelmeztetést. Van néhány sajátos kísértés, mely a szorgalmasokat környékezi meg; de az összes kísértés megtámadja a lustákat.

Gondoljatok arra a módra, amit a falusiak alkalmaznak darazsak fogására. Édes folyadékot tesznek egy hosszú, szűk nyakú üvegbe. A semmittevő darázs rászáll, megszagolja az édességet, belopódzik az üvegbe, és megfullad a folyadékban. A méh is odarepül, de ha egy pillanatig nyugton marad, hogy érzékelje az illatot, nem megy bele az üvegbe. Mivel ő maga készíti a mézet, sokkal jobban lefoglalja ez a munka, minthogy megengedje magának ezt a csábító édességet.

Ráérő keresztyének ösztönzik a Sátánt, hogy kísértse meg őket. A lustaság résnyire megnyitja a szív ajtaját, és bejövetelre bátorítja a Sátánt. De ha reggeltől estig elfoglaljuk magunkat, ez bezárt ajtóként megakadályozza a Sátánt abban, hogy benyomuljon a szívünkbe.

Kedves barátaim, akik csak keveset teszten Krisztusért, hadd emlékeztesselek arra titeket, hogy egykor nem voltatok ilyen hidegek, mint most.

Valamikor volt egy nap, amikor Dávid csatarendben látta Izráelt és olyan merészen harcolt, mint egy oroszán. Milyen siralmas most látni, hogy az oroszán így megváltozott! Isten hőse otthon maradt az asszonyokkal!

Volt idő, amikor árkon-bokron keresztül is eljöttél, hogy hallgasd Isten Igéjét; de most unalmasnak tartod a prédikációt, miközben puha kispárnán üldögélsz. Annak idején eljöttél, hogy egy házi istentiszteleten részt vehess, vagy egy utcai prédikációt meghallgass. „Óh”, mondod, az csak „fellángolás” volt. – Áldott túlbuzgóság! Bárcsak visszaadná neked az Úr ezt a buzgóságot. Ez jobb, mint bármilyen más lelkesedés! Inkább fanatikusnak mondjanak, mint hogy herének nevezzenek Krisztus méhkasában.

Április 9.

„Egy esztendő múlva, abban az időben, amikor a királyok háborúba szoktak vonulni, elküldte Dávid Jóábot szolgálóival meg egész Izráellel együtt... Dávid azonban Jeruzsálemben maradt.” 2Sám 11,1

Kifejezetten szeretném ráirányítani figyelmeteket arra az időre, amikor Dávid lustasága miatt esett kísértésbe. Amíg ellensége, Saul üldözte, sohasem vonakodott attól, hogy hadba vonuljon. Ameddig úgy üldözték a hegyekben, mint egy foglyot, a jelleme majdnem makulátlan volt, és buzgóságát össze sem lehetett hasonlítani máséval. Erőtelmes hitéletet gyakorolt mindaddig, amíg nagy szenvedéseket kellett elviselnie.

Most azonban eljött a próbatétel órája: Saul halott, és egyetlen életben maradt utódja alázatosan, kegyelemkenyéren él Dávid asztalánál. Isai fiát már senki sem kényszeríti arra, hogy a vadkecskék ösvényein bolyongjon, vagy Éngedi barlangjaiban rejtőzködjön. Nagy ellensége már régen elesett Gilboa hegyén a filiszteusok nyilai által. Azonban *egy megkímélt ellenség* ólálkodik a leshelyen – jaj neked Dávid, ha legyőz téged!

Ó testvér, veszélyes idő az számodra, ha megszűnt a kísértés, ha már nem gyötör tégedet. Ha békében hagy a Sátán, a félelmetes orkán helyére halálos csend telepszik. Vigyázz, hogy ne veszítse el lelked korábbi erejét és éberségét, és ne süllyedj laodíceai langymelegségbe és közömbösségbe.

Amíg a Sátán támad jobbról is, balról is, nehezen lesz alkalmad arra, hogy a testi biztonság fekvőhelyén pihenj. A Sátán kutyája éberén tart, mert a füledbe ugat.

De ha megszűnik az üvöltés, elnehezülnek a szempilláid, ha nem akadályozza meg ezt Isten kegyelme. Ha nem kényszerülsz térdre a pokol dühös támadásai miatt, akkor nagyon borzalmas tapasztalatokat kell kiállnod. Komoly okod van tehát, hogy így kiálts: „Uram, ne hagyd, hogy elaludjam, mint a többiek, hanem tarts engem éberén és józanul.

Április 10.

„Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem.” Jn 10,27

Szeretnék ma a juh kiváltságáról szólni. „*Én ismerem őket.*” Ennek az ellenkezője a legszörnyűbb kijelentések egyike, ami majd az ítélet napján hangzik el. Akkor lesznek, akik majd érvényre akarják juttatni vélt jogaikat és ezt mondják: „*Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben üztünk-e ki ördögöket?*” (Mt 7,22) – Az Úr Jézus azonban ezt mondja nekik: „*Sohasem ismertelek titeket.*” (Mt 7,23) Milyen öröm azonban számunkra, hogy Megváltónk ismer bennünket!

Ha valaki egykori barátjára úgy talál rá, mint becsstelen és istentelen bűnözőre, azt hiszem, nem tartja lényegesnek, hogy ez a fickó a barátja volt, még akkor sem, ha be kell vallania, hogy korábban ismeretségben állt vele. Jézus Krisztus azonban, jóllehet tudja, milyen méltatlan vagyok, megvallja az ítélszék előtt, hogy ismer engem. Régi ismerősök vagyunk egymás számára. Ő már a világ teremtése előtt ismert minket. Ebben táruul fel Isten kegyelmének a gazdagsága.

Ezt az igazságot más szempontból is megvizsgálhatjuk.

Kedves testvérem, Isten egészen pontosan ismer téged, tudja, hogy beteg a tested vagy fáj a fejed. Ismeri a lelkedet minden érzékenységeddel, félelmeddel, aggódásaiddal és levertségeddel. Teljesen ismer. Lehet, hogy egy orvos nem fedezi fel a betegségedet, hogy mi kínoz, mi bánt, – Krisztus azonban teljes mértékben ismer. Ő mondja: „*én ismerem őket*”, ezért tud neked gyógyszerrel rendelni.

Ismeri bűnödöt. Ne csüggedj el emiatt, mert már eltörölte vétkeidet! Ő úgy ismeri bűneidet, hogy már megbocsátotta, és igazságával befedezte. Ismeri gyengeségeidet, és segít neked, hogy legyőzd azokat. Ismeri kísértéseidet is és hallja sóhajtásaidat. Olvasni tudja a szíved titkos kívánságait is. Ismeri adományodat, áldozatodat, amiket titokban adtál, és tudja, ha szereted őt.

Április 11.

„Ne nézzétek, hogy milyen barna vagyok...” Énekek 1,6

Minél érettebb egy keresztyén, annál jobban szégyenkezik bűnei miatt, mert gyűlöletesnek tartja azokat. Ha Isten világosságában szembesül önmagával, sokkal jobban megutálja magát, mint ahogy mások undorodnak tőle emiatt.

A keresztyén ember a szentségre törekszik és gyűlöli a bűnt. Nem szenvedheti el a legkisebb mértékben sem. Tudja, mi a bűn valójában.

Aki nem ismeri Istent, félelem nélkül szegi meg minden parancsolatát anélkül, hogy vádolná a lelkiismerete. Azonban aki a menny kedveltje, aki a királyi asztalnál fog ülni, aki saját maga megtapasztalta Isten szeretetét, nem szenvedheti el, bármilyen „kellemetlen úton” járjon is, hogy megszomorítsa a Szentlelket, és gyalázatot hozzon Krisztus nevére. Egy „kis bűnt” is, ahogy ezt a világ mondja, nagy bűnnek tart egy őszinte keresztyén.

Megkérdezlek titeket, tudjátok-e mit jelent elszomorodni amiatt, hogy meggondolatlanul beszéltek? Tudjátok-e, mit jelent meakulpázni amiatt, hogy haragusztok? Lehet, hogy egyszerűen ingerültek lettetek, mindazonáltal a ti óemberetek volt izgatott és meggondolatlan. Volt-e már álmatlan éjszakád amiatt, mivel úgy viselkedtél az üzletben, vagy olyan dolgot tettél, amit nem igazolhatsz érett megfontolással? Még sohasem sírtál amiatt, hogy nem bizonyultál Megváltóhoz méltónak, és hogy hibáztál akkor, amikor azt remélted, helyesen cselekszel? Keveset adnék üdvösségedért, ha még soha nem volt ilyen tapasztalatod.

A bűnbánat a keresztyénnek éppolyan ismertetőjegye, mint a hit. Ne gondold, hogy végleg leszámoltunk a bűnnel, ha már Krisztushoz jöttünk, és elfogadtuk bűneink bocsánatát Jézus vére által, ami egykor kiengesztelésként ömlött ki értünk. Bűnbánatot kell gyakorolnunk mindaddig, amíg bűnöket követünk el, és folyton szükségünk van megtisztulásra.

Amíg vétkezünk, vagy amíg bűnös hajlamunk folytán a bűn leselkedik ránk, Isten kegyelmére vagyunk utalva, hogy megundorodjunk a bűnöktől, és megalázzuk magunkat miattuk a Mindenható előtt.

Április 12.

„Ne nézzétek, hogy milyen barna vagyok, a nap sütött le engem.” Énekek 1,6

Most csak azokhoz szeretnék szólni, akik Isten szőlőskertjében dolgoznak.

Kedves testvérek, tevékenységünkhöz bizonyos rossz dolgok tapadnak, amiket a minket megvilágító nap ragyogásából ismerünk fel. Olyan rossz dolgok ezek, amiket meg kell vallanunk mennyei Atyánk előtt. Én megvallottam néhány ilyen dolgot, amiket aztán a nap úgymond elégetett.

Balsikereitek a ti buzgóságotokat is lehűti. Legelőször tűzzel és pezsgő étellel keltél útra, és az volt a szándékod, hogy mintegy tolod magad előtt a gyülekezetet, és szentül hitted, hogy a világ majd követi a példádát. Talán Lutherhez mérted magad, aki véghez vitte a reformáció művét. Ennek során sok testi dolog is történt, de a felszín alatt mégis az Isten iránti komoly buzgóság töltötte be a szívedet. Ám néhány éve olyan keresztyének közé kerültél, akik igen hűvösek, kimértek. Nem csökkent-e ennek következtében a lelked hőmérséklete? Talán nem sok megtérést láttál? Érzed-e, hogy elhidegültél lelkileg? Talán idővel gáncsoskodó és kritizáló lettél, úgy hogy ahol korábban csodálatosan építettél, ma inkább csak kritizálad a lelkipásztort.

Lehet, hogy másféle szenvedésben is volt részed. Úgy gondolod, hogy a keresztyén ember életmódja nyugodt, békés és zavartalan kell legyen. Olyan legyen a békességünk, mint egy vízfolyam.

De tudjátok-e, hogy ha túl sok munkát végzünk Isten szolgálatában, akkor a leg-erősebb kísértésünk, hogy ezt vagy azt az ügyet méltánytalan sietséggel végezzük el. Ha nem halad minden olyan gyorsan, ahogy szeretnéd, nagy a kísértés, hogy elszomorodj, s mint Márta, *„sok mindenért aggódsz és nyugtalankodsz”* (Lk 10,41). Ha ilyen állapotba kerülsz, ez káros neked is, és munkádnak is.

Azok szolgálnak Krisztusnak leginkább, akik kapcsolatban állnak vele; mert a töretlen közösség töretlen erőt jelent. Gyakran a Krisztussal való hiányos kapcsolat miatt gyengülünk el; inkább a félelem és az aggodás emészti fel az erőnket, mint a munka. Milyen sok mindent elhanyagolunk a váratlanul ránk telepedő gondok miatt, amik mérhetetlenül nyugtalanítanak!

Április 13.

„Ez vigasztalásom nyomorúságomban, mert a te beszéded megelevenít engem.”
[Károli ford.] Zsolt 119,50

Különös vigasztalásuk van a keresztyéneknek a szenvedésben. Azt mondja Dávid: *„Ez a vigasztalásom nyomorúságomban.”* Helyezz nyomatéket az *„ez”* szóra –, *„ez a vigasztalásom”*, ellentétben mások vigasztalásával. Az iszákos kiissza pohara tartalmát és azt mondja: *„Ez az én vigasztalásom nyomorúságomban!”* A fősvény veszi a pénztárcáját, megcsörgeti a pénzét – óh, ezeknek az aranyos hangoknak a zenéje gyönyörrel tölti el! És azt kiáltja: *„Ez a vigasztalásom nyomorúságomban!”* A többiek meg ebben vagy abban lelik vigasztalásukat. Egyesek embertársaik dicséretében, szívélyességről szóló tanúságtételben, filozófiai megfontolásokban. De az ilyen vigasztalások általában nem megfelelők, ha komolyan megvizsgáljuk őket.

Ha tehát istentelen és világi emberek erről vagy arról azt mondják, hogy *„Ez a vigasztalásom”*, akkor előáll a keresztyén ember és azt mondja, – miközben Isten ígését tartja maga előtt, ami tele van gazdag ígérettel: *„Ez a vigasztalásom nyomorúságomban!”* Nem szégyenkezik emiatt, hogy ez a vigasztalása. Nyilvánvalóan megvallja. Vigasztalását minden mással szemben előnyben részesíti és örömmel jelenti ki: *„Ez a vigasztalásom!”* Elmondhatod-e te is ugyanezt? *„Ez – Isten ígérete – az én vigasztalásom!”*

Némely keresztyén világosan meg tudja magyarázni, mit ért ezen a vigasztaláson. De sok keresztyén, jóllehet vigasztalást merít Isten ígéből és a Jézus Krisztusba vetett hitből, mégsem képes elmondani, miben is áll ez a vigasztalás. Sokan nem tudják megmagyarázni, mégis élvezettel részesülnek belőle. A tapasztalat jobb, mint a magyarázat, de mégis az a szép dolog, ha mindkettő egybeesik, úgy hogy a hívő azt mondhatja barátjának: *„Hallgass meg, el akarom mondani neked: Ez a vigasztalásom!”*

Kedves barátaim, meneküljete a szükség idején Isten ígéjéhez! Ismerkedjete meg Isten szavával, hogy aztán megragadhassátok azokat a pompás ígéreteket, amik megvigasztalhatnak titeket lesújtó körülményeitekben.

Április 14.

„Azért tehát ti is, ha teljesítettétek mindazt, amit parancsoltak nektek, mondjátok ezt: Haszontalan szolgák vagyunk, azt tettük, ami kötelességünk volt.” Lk 17,10

Kedves testvérek, fontoljuk meg, hogy minden munkával, amit az Úrért tettünk, bűneinknek csak egy részét törlesztettük. Remélem, nem süllyedtünk morális értelemben olyan mélyre, hogy nagy érdemnek tartsuk, ha fizetünk bűneinkért. Még sohasem tapasztaltam, hogy üzletemberek büszkék lennének arra, ha átutalnak üzlettársuknak ezer eurót. „Neki ajándékoztad?” „Nem, tartoztam neki.” – Ez nagy dolog? Mi ebben a rendkívüli?

Jézus Krisztus megvásárolt minket. Hozzá tartozunk, és nem vagyunk a magunkéi. Mindarra, amit cselekszünk, mint Teremtőknek és Megváltónknak jogosultsága van. Ha mindent megtettünk, akkor is csak annyit cselekedtünk, amennyit kötelesek voltunk megtenni.

Minden cselekedetünk hiányos és nagyon tökéletlen jelenleg, s nem lesz ez másként a jövőben sem. A szántásnál is vannak egyenetlenségek; a jószágról sem úgy gondoskodtunk, ahogy tennünk kellett volna. És így – tökéletlen szolgálatunk miatt – méltatlanok lettünk Urunk gazdagon terített asztalára. Megelégedettséggel tekinthet-e vissza valaki közületek az Úrért végzett szolgálatára? Én magam ezt nem merem megtenni, és azt kívánom, bárcsak újból kezdhethném az életemet. Sajnálom, hogy megengedek büszke szívemnek egy ilyen kívánságot, hiszen egy második élet minden valószínűség szerint szintén rosszul végződne. – Amit a kegyelem jelent számomra, azt mély hálaadással elismerem, de arra, amit magam tettem, kérem az Úr bocsánatát. Kérem Istent, bocsássa meg imádságaimat, mert fogyatékosok. Kérem, bocsássa meg nekem ezt a vallomást is, mivel nem olyan alázatos, amilyennek lennie kellene. Kérem őt, szárítsa fel könnyeimet, és tisztítsa meg gondolataimat, valamint ajándékozzon meg azzal, hogy teljesen megfedekezsem magamról, s kiábrázolódjék bennem Krisztus.

Ó Uram, te tudod, milyen helytelenül viselkedünk az irántad való alázat tekintében. Bocsáss meg nekünk. Haszontalan szolgák vagyunk, és ha törvényed szerint ítélnél meg, mindnyáján elpusztulnánk.

Április 15.

„Jézus így szólt hozzájuk: »Töltsétek meg a vedreket vízzel.« És megtöltötték színültig.” Jn 2,7

Rendszerint Krisztus, ha áldást akar adni, először parancsot ad. Többnyire megelőzi az engedelmességre szólító parancsszó az áldást rendelő hatalmi szót. Arra készült, hogy bort ajándékozzon, de nem azt mondja: „Legyen bor!”, hanem egészen határozott utasítást ad: „Töltsétek meg a vedreket vízzel.”

Van itt egy vak ember. Az Úr szándékában áll, hogy látással ajándékozza meg. Bekeni a szemét sárral és azt mondja: „Menj el, mosakodj meg a Silóám-tavában.” (Jn 9,7)

Ugye csodálkoztok ezen az alapelven isteni kegyelme csodáinak megnyilvánulásakor? – Itt van egy bűnös, aki szeretne üdvözülni. Mit mond neki Jézus? „Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz.” De képes arra, hogy magától higgyen? Hát nem halott bűneiben?

Testvérek, ne álljatok elő ilyen kérdésekkel, hanem azt vegyétek figyelembe: az Úr Jézus megbízza tanítványait, hogy menjenek, hirdessék a bűnben halott világnak: „Higgyetek! Térjete meg! Tartsatok bűnbánatot!”

Ugyanez az alapelv érvényes a hívők számára is. Ha Isten meg akarja áldani az övéit, utasítást ad nekik. Mi azt kérjük, bárcsak az egész világ meghódolna neki. És ő mit mond erre? „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön / Menjete el tehát, tegyete tanítvánnyá minden népet.” (Mt 28,18k.) Dolgoznunk kell!

Ha megtapasztaljuk, hogy hitre jutnak emberek és épül Krisztus gyülekezete, akkor bizonyos, hogy ezt az Úr maga vitte véghez. Teljes mértékben az ő kegyelme, annyira, mint ahogy az is az ő műve volt, hogy Kánában a vizet borrá változtatta. Mégis, először nekünk mondja: „Menjete el szerte az egész világba, hirdesséte az evangéliumot minden teremtménynek.” (Mk 16,15) Ily módon töltjete meg a vedreket vízzel. Ha engedelmeskedünk parancsának, meg fogjuk látni, hogyan munkálkodik, milyen hatalmas módon bánik velünk, és hogyan hallgatja meg imádságainkat.

Április 16.

„Jézus így szólt hozzájuk: »Töltsétek meg a vedreket vízzel.« És megtöltötték színültig.” Jn 2,7

Ha parancsot kapunk Krisztustól, mindig bölcs dolog, ha teljes buzgósággal teljesítjük. *„Így szólt hozzájuk: »Töltsétek meg a vedreket vízzel.« És megtöltötték színiültig.»*

Tudjátok, különbözőféleképpen lehet megtölteni a vedreket. Fontos, hogy Krisztus parancsolatainak teljesítésekor a legteljesebb hűséggel járjunk el. Töltsük meg „színiültig” a „korsókat.”

Ha a parancs így hangzik: *„Higgyetek!”*, akkor teljes erőttel higgyetek benne. Ha azt mondja: *„Prédikáljátok az evangéliumot!”*, akkor prédikáljátok „alkalmas és alkalmatlan időben”! Ne félevangéliumot adjatok a népnek! Ha bűnbánatot kell gyakorolnotok, imádkozzatok őszinte és mély bűnbánatért – „színiültig”!

Ha kutatnotok kell a Szentírást, vizsgáljátok elejétől a végéig. Krisztus parancsát soha se teljesítsétek félszívvel. Teljes szívből teljesítsünk mindent, amit parancsol nekünk – akkor is, ha még nem láthatjuk, miért adta nekünk ezt a feladatot. Erre ezt mondja néhány testvér: „Nem látjátok, hogy Isten saját tettét fogja véghezvinni? Ezzel az erőfeszítéssel csak azt éritek el, hogy Isten kiveszi a munkát a kezetekből. Az a helyes út, ha bízunk benne, a munkát rá hagyjuk és semmit sem teszünk.”

Kétlem, hogy ezek a testvérek igazán bíznak Istenben. Ezt a fonák megnyilvánulást így jellemezném: egy dogmatikus szolga miután parancsot kapott, hogy töltsé meg a vedreket vízzel, így ódzkodna és érvelne: „Uram, teljesen hiszem, hogy víz nélkül is tudsz bort adni az embereknek. Én nem akarok a te munkádba beavatkozni. Bizonyos vagyok abban, hogy nincs is szükséged a mi segítségünkre. Közreműködésünk nélkül is meg tudod tölteni a vedreket borral. Beavatkozásukkal nem akarjuk elrabolni dicsőségedet. Ha készen van a bor, inni akarunk belőle, és magasztaljuk a nevedet. De amúgy is, kérünk, bocsáss meg nekünk, mert túl nehéz cipelni a vedreket, és sok erőt igényelne, hogy tele töltsük vízzel azokat.”

Április 17.

„Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután, menj be urad ünnepi lakomájára!” Mt 25,23

Whitefield olykor húszezer hallgató előtt prédikált, és bizonyosságot tett Isten igazságáról Angliában, Skóciában, Írországból és Amerikában is, és ezrek tértek meg prédikációira. Üldöztetést és gúnyt szenvedett anélkül, hogy elbizonyta-

lanodott volna. Nem volt rá méltó a világ. Felebarátaiért élt, és végül értük halt meg... – Az Úr kezébe veszi őt és azt mondja: „*Jól van, jó és hű szolgám!*”

Látjátok, hogyan jutalmazza meg azt az embert az ingyen kegyelem, akit képessé tesz, hogy ilyen hatékonyan munkálkodjon!

De hadd adjak egy másik példát. Legyen szó egy szegény, törekény teremtesről is, aki az utóbbi három évben betegen feküdt. Szegény lány volt, aki varrással kereste mindennapi kenyerét, és agyondolgozta magát. Fiatalon halt meg, de érett kéveként jutott a mennybe. És azt mondja neki Ura: „Jól van, bátor és hűséges leány! Hű voltál a kevesen, sokat bízok rád ezután.” – A lány Whitefield mellett foglal helyet.

Ha alaposabban érdeklődsz utána, megtudod, hogy London egyik szűk utcájában lakott egy másik lánnyal együtt, aki szórakozó, könnyelmű teremtes volt. De beteg társa beszélt neki Jézusról, imádkozott vele és felolvasott neki a Bibliából. Sok harc után a lány hitre jutott, a beteg viszont kórházba került.

Amíg tehetette, ott is, traktátusokat osztogatott és beszélt a betegekkel. Később megkért egy másik asszonyt, hogy olvasson fel a Bibliából – inkább a felolvasó, mint saját maga érdekében. Aztán elaludt... És el lehetett mondani róla: „megtette, amire képes volt.”

A dicsőségben a megjutalmazás nem az adott talentumok kiválósága, hanem azok hűséges használata szerint történik, – ahogyan azokkal dolgozott.

Április 18.

„Majd így szólt: »Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.«”

Lk 23,42

A megfeszített lator volt Urunk utolsó hűséges társa a földön. Milyen szánalmas társaságot választott Urunk, amikor idelent időzött. Nem a vallásos farizeusokkal vagy a filozofikus szadduceusokkal lépett kapcsolatba, hanem a „vámszedők és bűnösök barátjaként” ismerték.

Mennyire örülök ennek! Feltételezem, attól sem vonakodik, hogy engem is barátjának nevezzen. Amikor az Úr engem barátjává fogadott, ezzel a döntésével bizony nem növelte a tekintélyét.

Vagy azt hiszed, nagy megtiszteltetés volt számára, hogy téged barátjává fogadhatott? Nem, inkább mély megalázkodásába került. Mert ha az Úr Jézus nem

ereszkedett volna le ilyen mélyre, hozzád se érkezett volna meg. És ha nem a legméltatlanabbakat kereste volna fel, bizonyosan nem jött volna hozzád.

Urunk legutolsó hűséges társa sem akármilyen bűnös volt, hanem a legmélyebb rétegből való. Gyilkosnak minősítették, a római bíróság tartóztatta le és ítélte el. Igazságos ítéletet hoztak felette, ezt ő maga is elismerte. Tehát egy olyan gonosztevővel érintkezett az Úr Jézus ezen a földön utoljára, akire rábizonyították a bűneit. Nézd, hogy lehajlik az Úr az emberiség legjelentéktelenebb személyéhez is!

Ha olyan ember olvasná ezeket a sorokat, akire törvényes úton rábizonyították bűneit, szeretném, ha hittel Jézushoz fordulna, hogy nyerjen bocsánatot és új szívet Jézus Krisztus által. Hozzá jöhetsz, bármilyen étellel, bárki vagy is!

Ez a látor példája az olyan embernek, aki a végsőkig a bűnbe merült, élete során egyáltalán nem kereste bűnei bocsánatát, de egyszer csak hitt Jézus Krisztusban, és nyomban üdvösségre jutott. Senki sincs kizárva közületek Krisztus végtelen irgalmasságából. Lehet akármilyen nagy is a bűnöd, ha hiszel Jézusban, megszabadít!

Április 19.

„Majd ezt mondták egymásnak: »Nem helyes, amit teszünk. Ez a nap örömhírnék a napja.«” 2Kor 7,9

Megértjük, hogy a négy leprás szegény ember miután felfedezte az asszírok elhagyott táborát, először saját éhségét és szomjúságát csillapította. Helyesen jártak el. Ki cselekedett volna másképpen?

Szeretnék minden embert tanácsolni, akik megtalálták Krisztust, hogy utánozzák a leprásokat ebben a vonatkozásban. Ha szívedbe fogadtad a Megváltót, akkor gyönyörködj benne, gazdagodj általa, és aztán menj és hirdesd másoknak is az evangéliumot!

Egy szóval sem ellenzem, bármilyen korán is indultok el. De azt komolyan rátok kötöm, ne menjetek addig másokhoz, amíg nem vagytok egészen biztosak a dolgotokban. Szeretném, hogy személyes bizonyágtételekkel vonuljatok ki, mert ebben rejlik nagy erőtök.

Ha túl korán indultok útnak, és nem ízelitek meg először személyesen és nem látjátok, milyen jóságos az Úr, hogy mondhatjátok a többieknek: „A táborban gazdag készlet van”? Hisz azt válaszolják majd: „Miért nem ettetek belőle?” Így meggyengül bizonyágtételek.

Úgy jó, ha hitetek megragadja a nagy ígéreteket, így igazi örömhírnökökként vonulhattok ki, és arról fogtok hitelesen bizonyosságot tenni, amit láttatok.

De különösen ezt szeretném, hogy meggondoljátok: Ha a leprások egész éjszaka folyamán a táborban maradtak volna, kényelmesen kinyújtózva és így énekelve: „Itt akarunk maradni”, – ha tulajdonképpen nem indultak volna el a városban éhező honfitársaikhoz, akkor brutális és embertelen lett volna magatartásuk.

Ha szívesen engedelmeskedtek Isten Igéjének, ezt nagyon jól teszitek; de ha mindezt csupán saját élvezetetekre történik és semmi sem következik ezután, akkor meg kell kérdezmem, milyen céllal üdvözlödtetek? Az Úr nem azért jött, hogy megmentсен, és aztán saját magunknak éljünk. Ő azért jött, hogy megváltson önzésüinktől.

Április 20.

„Ez a nap örömhírnek a napja. Ha hallgatunk és megvárjuk a virradatot, büntetés ér bennünket.” 2Kor 7,9

Félek attól, némelyek megelégszenek azzal, ha elmondhatják: „Nem iszunk. Nem káromkodunk. Nem vagyunk szerencsejátékok rabjai. Nem hazudunk.”

Ki mondta, hogy ezt teszitek? Szégyenkeznetek kellene, ha ilyen dolgokat tennétek. – De elég ez? Mit *tesztek* valójában? „*Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi: bűne az annak.*” (Jak 4,17) Már eleget hallottam bizonyos úgynevezett tökéletes emberekről, de még soha nem *láttam* ilyeneket.

Ha csak pozitív cselekedeti bűnökről lenne szó, talán össze tudnám hasonlítani magamat ilyen testvérekkel, mert én is azon fáradozom teljes erőmmel, hogy kifogástalan legyek. De ha megfontolom, hogy a *mulasztásból* fakadó vétiségek is igazi bűnök, akkor búcsút kell vennem a tökéletesség minden elképzelésétől, mert mulasztáson alapuló sokféle vétkeim eluralkodnak rajtam.

Kedves barátom, ha ismered az Urat, és még soha nem tettél bizonyosságot a nevééről, nem cselekedtél helyesen. Ha társaságban voltál anélkül, hogy Krisztusról szóltál volna, kudarcot vallottál. Ha alkalmad volt arra, hogy gyermekeknek elmond az evangéliumot, és nem tetted, nem feleltél meg a feladatodnak.

Ha ez a négy leprás huszonnégy órán át őrizte volna a titkát, lehet, hogy Samária falain belül százak haltak volna meg éhen. Vajon nem lettek volna-e vétkesek ezek a leprások a halálukért? Egyetértesz ezzel?

Nem ugyanolyan gyilkosság-e az is, ha mulasztásunk következtében hal meg valaki, mint mikor halálos lövés oltja ki valakinek az életét? Ha az utcádban úgy hal meg valaki, hogy nem ismerte a Megváltót, mivel nem fáradtál azon, hogy közöljed vele az örömhírt, megállhatsz-e majd ártatlanul az ítélet napján?

Ne mond: „*Talán őrizője vagyok én a testvéremnek?*” (1Móz 4,9) Mert ha ezt teszed, rettenetes választ kell adnom neked. Azt mondom: „Nem, Kain, testvérednek nem őrizője, hanem a *gyilkosa* vagy.”

Komoly igazságok ezek ! Bárcsak megáldaná Isten számotokra!

Április 21.

„*Mit adnátok nekem, ha kezetekbe adnám őt?*” Mt 26,15

Júdás nem várta meg, míg a Sátán ment hozzá, hanem ő ment eléje. Felkereste a főpapokat és megkérdezte tőlük: „*Mit adnátok nekem, ha kezetekbe adnám őt?*”

A régi teológusok közül mondta valaki: „Nem így cselekszenek az emberek általában, hiszen ők szabják meg tetteik árát.” De az élet és dicsőség Urát a vevők megszabott áron vásárolták meg.

Mit tudtak Júdásnak adni? Mire volt szüksége? Nem élelemre és ruházatra. Ezekkel gyakorlatilag ugyanúgy rendelkezett ő is, mint Mestere, és a többi tanítvány is. Mindene megvolt, amire szüksége volt, és mégis megkérdezte: „*Mit adnátok nekem?*”

Óh, némely ember hitét is ez a kérdés jellemezi. Csak akkor mennek templomba, ha valamilyen alamizsnát osztanak. De ha valahol valamivel többet kapnak, oda mennek.

Ezek között vannak, akik a Júdás eszéig sem érnek fel. Ismerek olyan férfiakat, akik ötszáz forintért is eladnák az Urat. Sőt, vannak olyan hitvallók is, akik a nálunk forgalomban lévő legkisebb pénzerméért is elárulnák Jézust. Készek letagadni az Urat, ha mégoly kevés is ezért a nyereség.

Ez közülünk mindenkit kísért, ne is tagadjátok! Mindnyájan szeretünk nyerni valamit. Ez a hajlam benne van minden emberben. De ha ez veszélyezteti Mesterünk iránti hűségünket, le kell győznünk, vagy meg kell semmisítenünk. Újra és újra vannak alkalmak, döntenünk kell: Isten vagy földi nyereség, Krisztus vagy harminc ezüstpénz.

Kérlek titeket, ne hagyjátok el Mestereteket, akkor sem, ha a világ a legjobb ajánlattal áll elő, ha előnyök tömkelegével kecsegtet is, sőt kiegészíti dicsőséggel, megbecsüléssel és tisztelettel.

Április 22.

„Én vagyok az ÚR, atyádnak, Ábrahámnak Istene, és Izsáknak Istene! Ezt a földet, amelyen fekszel, neked adom és a te utódaidnak.” 1Móz 28,13

A félénk lelkeknek nehéz úgy megragadni Isten ígéreteit, mintha személyesen nekik mondaná az Úr. Félnék attól, hogy vakmerőség részükről elsajátítani ilyen értékes ígéreteket. Általános szabályként alkalmazzuk, hogy ha már hitre jutottunk, úgy ragadjunk meg egy ígéretet, mint ami a mienk.

Isten azért adja nekünk az ajtózárhoz passzoló kulcsot, hogy nyissuk ki az ajtót, és ő belépjen az életünkbe. Soha nem tesz minket önhitté, ha alázatosan hiszünk Istenben. De az bizonyára nagy elbizakodottságra vall, ha valaki kételkedni mer az Úristen szavában.

Nem az a hibánk, hogy túlságosan bízunk Urunkban, hanem hogy fogyatékos a hitünk. Nehéz dolog lenne túlságosan is hinni Istenben, de sajnos általánosan elterjedt, hogy kevésbé bízunk benne. A *„legyen a te hited szerint”* (Mt 8,13) olyan áldás, amit az Úr soha nem von vissza. *„Minden lehetséges annak, aki hisz.”* (Mk 9,23) Meg van írva: *„nem mehettek be hitetlenségük miatt”* (Zsid 3,19). De sehol sincs szó arról, hogy aki hit által bejut, azt megfeddik vagy kikergetik túlzott reménysége miatt.

Hányszor beteljesedett az ígéret, mikor igazságként fogadtam el és eszerint is cselekedtem! Úgy törekedtem utána, mint Istent raktárkészletére, az Úr kezére bízta magam; és édes nyugalommal telt meg a lelkem. Az Istenben bízónak megvalósulnak saját vágyai.

Így hangzik az ígéret, amit azoknak ad az Úr, akik imádságban keresik adományait: *„Higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértetek, megkapjátok, és meg is adatik nektek.”* (Mk 11,24) Ez különösen hangzik, de igaz. Ez a hit logikája szerint van. Mond igaz hittel: *„Ez az ígéret az enyém”*, és azonnal a tied lesz. Hit által fogadjuk el az ígéreteket, nem látás és megértés által.

Április 23.

„Öreg korban is sarjat hajtanak, dús lombúak és zöldek maradnak.” Zsolt 92,15

Vannak fák, amik rendkívül sok gyümölcsöt ígérnek. Mivel azonban nem fejlődnek virágaik, nem is hoznak idejében gyümölcsöt. De azoknál, amelyeket Isten plántál, ő munkálja ki, hogy zöldelljenek és virágozzanak, így magas életkorban is sok gyümölcsöt teremnek. Nem csupán fiatal- és férfikorban, hanem idős korukban is gyümölcsöznek, akkor is, ha napjaik meg vannak számlálva.

Amikor mások csak levelet hoznak, ezek gyümölcse érett és zamatos. Amikor mások elhervadnak, ezek lassan érlelődnek. Öreg korban is gyümölcsöt hoznak, idejében, akkor is, amikor emberileg már nem sok gyümölcs várható –, ha testi erejük már csökken és lelki erejük lankad, ha igen csekély az esély terveik megvalósításához.

Ez az ígéret, hogy öreg korban is sarjat hajtanak, nem csupán megörvendeztető számítás, hanem boldogító ténynek is bizonyul. Milyen pompás gyümölcs az, amit némelyik idős ember terem. Sőt, nem úgy van-e, hogy Isten idős gyermekei hozzák a legjobb gyümölcsöt? Némely fiatal lelkipásztor felszínesen hirdeti az evangélium igazságait; de ha meg akarod igazán tapasztalni Isten igéje jóságát, kenetét, és be akarod lélegezni illatát, hallgass olyan prédikátort, aki alapos és mélységes tapasztalat alapján beszél.

Leírhatatlan szépség jellemzi azt a keresztyént, aki az Úr szolgálatában öszül meg. Ha egyre inkább szeretnél behatolni Krisztus igazi mélységébe, igazságába, életébe és erejébe, ne fiatal és tapasztalatlan tanúkhöz fordulj, hanem olyanokhoz, akik érett korban is gyümölcsöt teremnek. Ők inkább szólhatnak szívük tapasztalatának teljességéből. Szeretik Urukat és örvendeznek az övéinek. Tele vannak szeretettel, barátsággal, szelídséggel és igazi erővel – nem a test, hanem a Lélek erejével. Nekik örömet jelent, ha tanáccsal látják el a fiatalokat, és ha bátorítják őket az Úr útján.

Ó, milyen élvezetes egy aggastyánt így zöldellni és gyümölcsözni látni!

Április 24.

„Fülöp találkozott Nátánaéval, és így szólt hozzá: »Megtaláltuk azt, akiről Mózes írt a törvényben, akiről a próféták is írtak: Jézust, a József fiát, aki Názáretből származik.«” Jn 1,45

Nátánáél szerette az igazságot és törekedett arra, hogy megtalálja Krisztust. Mindenesetre egy kissé elfogult volt az előítéletek terén. Mihelyt közölte vele Fülöp, hogy megtalálta a názáreti Jézust, József fiát, Nátánáél azt kérdezte: „*Származhat-e valami jó Názáretből?*.” (Jn 1,46)

Fülöp frissen megtért ember volt, hiszen csak néhány nappal korábban találta meg az Úr Jézust. De minden igazán kegyelmet nyert lélek természetes ösztöne, hogy tovább mondja a Krisztusról szóló üzenetet. Ezért ment oda Fülöp, hogy közölje barátjával, Nátánáéllal a jó hírt. De milyen sok melléfogást követett el az evangélium prédikálásakor! De magasztalom Istent, hogy – ha fogyatékos módon is – ez mégis megfelelt arra, hogy az Úrhoz vigye Nátánáélt.

Kedves testvérek, ha még csak keveset tudtok Krisztusról, és sok tévedést követtek is el a vele kapcsolatos dolgok elmondásakor, ez ne tartson vissza attól, hogy elmondjátok az üzenetet. Isten keresztléni ezen és megáldja az igazságot. Fülöp azt mondta: „*Megtaláltuk Jézust, a József fiát, aki Názáretből származik.*” Ez a hír bizonyára népszerű volt, de nem ez volt az Úr megfelelő neve. Jézus nem Názáretből való volt; Urunk Betlehemben született.

Továbbá azt is mondta Fülöp: „József fia.” Ő azonban csupán névleg volt József fia, valójában a Magasságos fia volt. Fülöp olyan közönséges és téves néven nevezte Urunkat, ahogy azt a meggondolatlan tömeg tette. Nem azt mondta: „Megtaláltuk Isten fiát,” vagy „Dávid fiát”, de mindent elmondott róla, amit tudott.

Ennyi az egész, amit Isten vár tőletek és tőlem. Ó, milyen kegyelem, hogy prédikációnk tökéletlensége nem akadály a lelkek megmentésében! – Fülöp jóvá tette a hibáját azzal, hogy hozzáfűzte az elmondottakhoz: „*Jöjj, és lásd meg!*” (Jn 1,46) – Remélem, becsületes és nyitott vagy és te is jönni fogsz, hogy saját magad lásd meg az Úr Jézust!

Április 25.

„*Származhat-e valami jó Názáretből?*» – kérdezte tőle Nátánáél. Fülöp így válaszolt: »*Jöjj, és lásd meg!*«” Jn 1,46

Nátánáél jött is, hogy meglássa az Üdvözítőt. Ezzel megmutatta, hogy jóllehet elfogult volt a Messiással szemben, mégis eléggé őszinte volt ahhoz, hogy megvizsgálja a vele szembeni igényét.

Kedves barátom, ha előítéleted van az evangéliummal szemben, amire születésed és neveltetésed vagy egy másik vallás korábbi hitvallása ösztönöz, legyél eléggé becsületes ahhoz, hogy elfogulatlanul meghallgasd a jó hírt. Ezt ezen az oldalon elolvashatod, de ne utasítsd el anélkül, hogy alaposan megvizsgáltad volna. Gondolkozz el Krisztus életén és azokon az áldásokon, amikben azok részesülnek, akik hisznek benne!

A reformáció korában Latimer tartott egy prédikációt az evangélium tanításával szemben. Hallgatói között volt egy szent ember is, aki később mártír lett. Ez amint figyelt Latimerre, úgy vélte, érzékelhető valami a hangjában, ami őt becsületes ellenfélnek jellemzi. Ezért azt remélte, hogy Latimer, ha eléje tárják az igazságot, azt készségesen elfogadja. Felkereste hát egy megbeszélésre, és teljesen meg tudta nyerni a reformációnak. Ti is tudjátok, hogy ez az őszinte ember milyen becsületes és közkedvelt prédikátora lett aztán az Úr ügyének.

Te is, becsületes barátom, ha pártatlanul, a Jézus vérébe vetett hittel figyelsz a szabadulás evangéliumára, nem kell félned annak eredményétől.

Nátánél *igen gyorsan* jött Jézushoz. Mindig öröndetes, ha azt látjuk, hogy valaki sietve jön az Úrhoz. Sajnos, népességünk nagy tömege a padlón van a hitet illetően, és semmi készség nincs benne, hogy felkeljen.

Nátánél jött és látta Jézus személyét, de arra nem számított, hogy olyan vonásokat lát emberi alakjában, amik felismerésre vezetnek. Addig várt, amíg megszólalt a Messiás; és akkor, amikor érzékelte ennek a titokzatos személyiségnek a mindentudását, aki előtt nyilvánvalók gondolatai és titkos cselekedetei is, nyomban hitt benne.

Kérem Istent, adjon ilyen látást minden becsületes keresőnek, aki e sorokat olvassa.

Április 26.

„Amikor Jézus látta, hogy Nátánél közeledik feléje, azt mondta róla: »Íme, egy igazi izráélita, akiben nincsen álnokság.«” Jn 1,47

Ez az igevers közli velünk, hogy Nátánél becsületes, egyenes ember volt, olyan izráélita, akiben nincsen álnokság. Vannak, akik ösztönösen kígyó természetűek, csőrnek-csavarnak és kétszínűek. Nem is tudnak másként gondolkozni, csak görbe vonalak alapján. Az ilyen emberek képtelenek elmondani valamit egyértelműen, nem tudnak mások szemébe nézni, miközben beszélnek: mert tele vannak gyanak-

vással, hallgatólagos fenntartásokkal és óvintézkedésekkel. Kínosan odafigyelnek beszédjükre és nem merik kitergetni saját gondolataikat a világban addig, amíg ízig-vérig be nem csomagolták azokat alapos kétértelműségbe.

Nátánáél ennek az ellenkezője volt. Nem volt képmutató ember és nem volt alattomos csaló. Nyíltan kitárta a szívét. Mikor beszélt, tudták, hogy arról szól, amire gondol. Egyszerű, gyermeki módon őszinte ember volt, olyan átlátszó, mint az üveg. Őszintén készséges volt utána járni az igazságnak. Arra is kész volt, hogy elfogadja a mások bizonyágtételét és bizonyítékok vezéreljék.

Nem volt gyanakvó, nem volt bizalmatlan másokkal szemben. Becsületes, egyenes és természetes volt cselekvésében és nem volt mesterkéltné a beszédében sem. Mindez bizonyára feltűnt Fülöpnek is, és ezért ment hozzá egyenesen, mint olyan személyhez, aki méltó arra, hogy megnyerje a jó ügynek.

Nátánáél nem csupán becsületes volt, hanem *kereső ember* is. Azért ment hozzá Fülöp, mivel érezte, hogy *érdekelni* fogja a jó hír. „*Megtaláltuk a Messiást!*” – ez egyáltalán nem lett volna jó hír annak, aki nem kereste volna már korábban a Messiást.

Kedves olvasó, számodra is van remény, ha becsületesen vágyakozol az igazság megismerésére, hogy üdvösségre juss általa! Jó, ha kész vagy kiszolgáltatni magadat az Istentől áradó fénynek. Jó, ha óhajtod a felvilágosítást arról, hogy valóban Jézus-e az Üdvözítő, és ez vajon evangélium-e, és reménység-e a számodra. Csak jó származik abból, ha szilárdan elhatározod, hogy aláveted magad az ő akaratának.

Április 27.

„*A föld végéről kiáltok hozzád, mert elepedt a szívem.*” Zsolt 61,3

Dávid imádsága bölcs és időszerű. Nagy nyomás alatt van, ezért kéri Istent, bárcsak megkönnyörlne rajta nehéz helyzetében.

Azok a férfiak, akiket Isten elhívott nyája gondviselésére, nagy felelősséget éreznek az idők fenyegető jeleit látva. Mózes szíven hordozta a pusztában Izráel egész népe terhét, és minden igaz szolga így hordozza a szíven Isten gyülekezetét, és gyakran megterhelve érzi magát miatta.

Így igen fájdalmas számomra, mikor a gyülekezetekben a növekvő elvilágiasodást látom. Sok hívő keresztyén komoly félelemre ad okot számunkra. Látjuk, hogy megtűrnek olyan dolgokat, amiket atyáik nem tűrtek volna meg.

Gyülekezeteinkben vannak olyan családok, akik egyáltalán nem tartanak családi áhítatot, ahol azonban napirendben van fényűző ételek és italok fogyasztása. Az a gyanúm, jelentős közöttünk azoknak a száma, akik színházba járnak, kártyajátékokban vesznek részt, kétes értékű irodalmat olvasnak, és mégis gond nélkül járulnak az Úr asztalához.

Egyre jobban növekszik körülöttünk a modern teológia gonosz gyomnövénye, ami nem egyéb, mint hitetlenség, csak túl gyáva ahhoz, hogy saját nevét viselje. Vannak prédikátorok, akik elutasítják a Biblia szó szerinti inspirációját, elvetik a Biblia tekintélyét, és mégis eltűrik őket gyülekezeteik.

Látom, hogy a hitetlenségnek ez a kovásza minden irányban terjed, és egyik vagy másik ponton sokakat megfertőz. Mint a rákbetegség, úgy férkőzik egyre beljebb a gyülekezetek lelkébe. Isten szabadítson meg minket tőle!

Bárcsak magas sziklára állítana minket az Úr ilyen időkben: Isten végtelen és dicsőséges jelenlétébe! Így erősek és nyugodtak leszünk az Istenbe vetett bizalomban és messze magunk alatt hagyjuk a vihart.

Április 28.

„...mert aki felettem ítélkezik, az Úr az.” 1Kor 4,4

Egy pályakezdő fiatal könnyen elbízza magát, ha egy kicsit megdicsérik. És van elég értelmetlen ember, aki minden reményteljes kezdőt egyoldalú dicsérettel halmoz el.

Kedves barátom, ne értékeld sokra azoknak a helyeslését, akik arcodba dicsérnek! Ezek az emberek többnyire balgák és ezenkívül kétszínűek is. Úgy viselkednek, mint a macskák: előlről nyalogatnak, hátulról meg karmolnak. Ha valaki nyíltan mond a szemembe hízelgő szavakat, biztosra veszem, hogy óvakodnom kell tőle. Őrizkedj a hízelgő ember hálójától és hízelkedő csalétkétől.

Az emberek véleménye változó, és legjobb esetben jó és rossz keveréke, úgy hogy nem érdemes sokat adni rá. Ha az emberek fele megdicsér minket, a másik meg becsmérel, akkor a vélemények ellensúlyozzák egymást.

Egy közismert prédikátor hallotta, hogy a háta mögött azt mondta valaki: „Ha van egyáltalán jó ember a világon, az előttem haladó személy az.” Ez igen hízelgően hangzott. De amint bement a legközelebbi utcába, ezt hallotta az egyik közelében állótól: „Ha valaki rászolgált arra, hogy felakasszák, ez az az ember! Telebeszéli az emberek fejét a prédikációival!”

Ha hízeleg neked valaki melletted, azt is halld meg, amit legközelebb mond rólad. Ez lecsillapítja elbizakodottságodat. Jó dolog, hogy Istennek gondja van rá, hogy a túlzott dicséret egyik oldalon, gyakran túlzott feddéssel egyenlítődjék a másik oldalon. Mivel tehát biztosan gyaláznak és rágalmaznak olykor, ez sokkal jobb, minthogy vastag legyen az irhánk. A dicséret viszont túl érzékennyé teszi a bőrünket; megfoszt bennünket a lelki sérthetetlenséget biztosító vértől.

Az emberek tiszteletére való törekvés a legbiztosabb eszköz arra, hogy elveszítjük őket. Gondoljunk inkább arra, mennyivel végtelenül fontosabb Isten fölöttünk való ítélete, és úgy éljünk, hogy megdicsérhessen bennünket. Akkor nem fogunk futni szolgálai alázattal emberek kegye után.

Április 29.

„Bölcsé teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.” Zsolt 32,8

Az Úr nekünk szóló üzenetét érzékeljük ezekben a szavakban. Dávidnak épp azt ígérte, amire szüksége volt. Ő, aki Üdvözítőnk, tanítónk is akar lenni. Leereszkedik, hogy önmaga oktassa gyermekeit: hogyan járhatnak az igazság útján. A Szentlélek és az Ige figyelmeztetései vezetik a hívőket mindennapi vándorlásuk során.

Isten nevelése olyan áldás, amit gyermek-státuszunk alapján biztosít számunkra. A tapasztalat által történő oktatás a legjobb tanítási módszer. Igazán boldog emberek azok, akik – jóllehet sohasem ültek Gamáriel lábainál, mit sem tudnak Arisztotelészről és teljesen járatlanok a skolasztikus erkölcsben, mégis – megtanulták követni a Bárányt, bármerre megy is.

Az Úr szemével szeretne irányítani minket. Ahogy elegendő egy hű szolgának ura tekintete vagy intése, úgy kell nekünk is követnünk Mesterünk csendes útmutatásait. Így nincs szükségünk semmiféle mennydörgésre, hogy felrázzon lustaságunkból. Urunknak barátságos tekintete, lágy suttogása elég a számunkra.

Sajnos gyakran hasonlítunk azokhoz az állatokhoz, melyeket kantárral és zablával irányítanak. Nem szomorú, hogy gyakran igen meg kell fegyelmeznie Istennek minket, mielőtt hajolnánk akarataira?

Olyan készségesen kell engedelmeskednünk a Szentlélek fuvallatának, mint ahogy egy pille teszi azt a szélben.

De ó, a zabra, amivel Istennek gyakran meg kell fékeznie és gyengítenie erőnket, előbb tehetetlen teremtéseké kell tegyen bennünket! Ez jelzi, milyen csökönyös és zabolátlan az akaratum. Nem kellene öszvérként kezelnie bennünket, ha nem lenne bennünk olyan sok számartermészet. Ha mindenképpen dacosak akarunk maradni, fel kell készülnünk arra, hogy Isten szorosan meghúzza a gyeplőt és rövidebb kantárszáron tart, mint szeretnénk.

Április 30.

„...háta mögé dobtad minden vétkeket.” Ézs 38,17

Gyakran hallom, hogy tudatlan keresztyének ezt kérdezik: hogy van az, hogy valaki kegyelmet nyer, és mégis, minden nap meg kell vallania a bűneit. Azt tanítjuk, hogy abban a pillanatban, amint egy bűnös hisz az evangéliumnak, Isten elvette minden bűnét – a múltbelieket, jelenlegieket és azokat is, amiket a jövőben fog cselekedni.

Bonyodalom támad az Istennel való új kapcsolatunkban. Amikor bűnös emberként jövök Jézus Krisztushoz és hiszek benne, akkor Isten a *bíró*. Előveszi az ítélezésre vonatkozó nagy tartozásokat tartalmazó könyvet, áthúzza benne bűneimet és Krisztus érdeméért felment engemet. Ebben a pillanatban befogad a családjába. Most már tehát ettől kezdve más kapcsolatban állok vele: Isten számomra többé nem bíró, hanem *Atyám*. Ettől kezdve másfajta fegyelmezés alatt állok. Más bánásmódot élvezek, és új engedelmességet tanúsítok iránta.

De mi van akkor, ha valamilyen bűnt követek el? Jön a bíró és bírósága elé hurcol? Nem. Nem kell félnem semmiféle bírótól. Hiszen Isten az Atyám. Ő színe elé állít és beszél velem, vagy veszi a vesszőt és megfegyelmez.

Amikor Isten még bírám volt, sohasem *fegyelmeztet* meg. Akkor *megfenyegetett*, hogy előveszi a *fejszét*. Azonban most már elásta a fejszét. Mivel immár gyermeke vagyok, nincs szükség a fejszére, hogy megöljön vele. Tulajdon gyermekeit nem öli meg.

Jóllehet Isten gyermekei vagyunk, naponta követünk el bűnöket. Ilyenkor úgy illik, hogy valljuk meg Istennek – nem mint bírónak, hanem mint Atyánknak –, őszinte bűnbánattal vétkeinket. Ha ezt nem tesszük, Isten előveszi a vesszőt, ahogy Ezékiás esetében is tette. Megverte Ezékiást, halálos betegséggel. Amikor aztán Ezékiás bűnbánatot gyakorolt, Isten félretette a pálcát.

Így történt ez Dávid esetében is. Amikor bűnt követett el, vétke megzavarta Istennel való kapcsolatát. Isten Atyaként haragra gerjedt gyermeke ellen. De miután Dávid bűnbánatot tartott, az Atya ismét szívére szorította, és Dávid így énekelhetett: *„Te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem.”* (Zsolt 32,5)

Május 1.

„Erősítsétek a lankadt kezeket, tegyétek erőssé a roskadozó térdeket!” Ézs 35,3

A restség megbéníthatja a kezünket és a lábunkat. Karunk annál jobban megerősödik, minél többet használjuk. A kovácsnak erős az ökle, mivel folyton használja a nagykalapácsot. Aki hegyet mászik, vagy rendszeresen masírozik, megerősödik a lába. De akik otthon ülnek és keveset gyalognak, már attól is elfáradnak, ha csupán egy kis sétát tesznek. Tagjaink használata megerősít minket, ezzel szemben a lustaság legyengít. Sokan közülünk erősebbek lennének, ha többet dolgoznának.

Milyen lusta közösség mégis a keresztyén gyülekezet! Több tétlen személy van Jézus Krisztus gyülekezetében, mint bármely más emberi közösségben. Vannak néhányan, akik buzgón szolgálnak Istennek. De milyen sokan meg vannak elégedve annyival, hogy a helyükön ülnek és prédikációt hallgatnak anélkül, hogy bármit is tennének az Úr ügye érdekében. Vannak közületek, akik egész életükben egyetlenegy lelket sem nyertek meg Krisztusnak. Nem veszitek szívetekre az elveszett lelkek üdvösségét. Nem fordultok Istenhez komoly imádsággal szomszédaitokért, akik még a széles úton haladnak. Olykor, ha találkoztok egy alkoholissal, felsóhajtotok, s azt mondjátok: „Ó, milyen borzalmas!” De ezzel már ki is merült érdeklődésetek. Mit tesznek tulajdonképpen? Égetően szükséges, hogy szeretőbb szívünk legyen, és tevékeny életet folytassunk, különben elpusztul Krisztus egyháza a restség miatt.

Ha gyenge a térdetek, úgy szolgáljatok azzal az Úrnak úgy, amennyire csak tudtok. Ha ernyed a kezetek, dolgozzatok velük, és kérjétek Istent, hogy erősítse meg azokat. Testvér, látogasd a betegeket, segítsd a szegényeket, tanítsd a tudat-

lanokat, vigasztald a megszorodottakat! Meg fogod látni, hogy ezen az úton megerősödik a kezed, és a térded sem inog meg többé.

Május 2.

„Erősítsétek a lankadt kezeiket, tegyétek erőssé a roskadozó térdeket!” Ézs 35,3

Az a benyomásom, hogy korunkban a keresztyének igen meg vannak elégedve önmagukkal, jóllehet sok okuk lenne az ellenkezőjére. Ha olyan keresztyének életrajzát olvasom, akik már az örökkévalóságban vannak, elcsodálkozom rajtuk és csak sírni tudok azon, hogy mennyire mögötte vagyok ezeknek a férfiaknak, és mennyivel elmaradok tőlük Istentől kapott küldetésemben.

Ha Luther Márton szent rettegéssel gondolt a az egyházra törő veszedelemre, miért nem tudunk mi is úgy gondolkozni? Ha Kálvin éles szemmel képes volt felismerni a tévedés ködében az evangélium tanításait, miért nem tudjuk mi is? Ha mások csúfolást és kárt is vállaltak Krisztusért, miért nem vállalunk mi is? Semmi ok nincs arra, miért kellene Isten családjában a szentek legkisebbjeinek elmaradniuk a legnagyobbaktól. Tudom, korunkban tökéletesen meg vannak azzal elégedve a hívők, hogy személyes üdvösségük van. Hol van az a szent ambíció, ami nemes tettekre ragadja a keresztyéneket? Összetöporodott törpék lettünk, meg vagyunk elégedve a legalacsonyabb magaslattal, amire sikerült feljutnunk, és egyáltalán nem érdekelnek azok a magasságok, amik még fölénk tornyosulnak. A lankadt karok és a roskadozó térdek miatt van ez.

Az első évszázadokban az evangélium hamar eljutott minden országba. Egyáltalán nem volt olyan vidék az akkor ismert világban, ahol ne hallottak volna a keresztről. Jézus követői akkor félelmet nem ismerő férfiak voltak. Elhagyták szülőföldjüket, házukat és családjukat az ő nevéért, és elmentek mindenhová, hogy prédikálják az igét. Nekünk csak megélhetésünket kellene biztosítanunk, mielőtt elindulnánk, hogy hirdessük az evangéliumot. De aztán, ha sikertelennek bizonyul is fáradozásunk, hamar abbahagyjunk a munkát. Ha a mai keresztyénség is olyan imádkozókból állna, mint az apostolok és a mártírok, akkor a Sátán erődítményei hamarosan porba omlanának.

Május 3.

„Erősítsétek a lankadt kezeiket, tegyétek erőssé a roskadozó térdeket!” Ézs 35,3

Textusunk *kezeket és lábakat* említ. Ebből arra következtetünk, hogy igen fontos testrészekről van szó.

A félelem székhelye természetesen a *szívben* keresendő, de tagadhatatlan tény, hogy ha a keresztyén ember szíve remegni kezd, úgy munkás keze és imádkozó térde is elkezd reszketni. Alkalmatlan lesz a szolgálatra és az imádságra is. Meggyengül tevékenységében és Istennel való imaharcában is.

Egy idő után ezek a szomorú lelkek szeretnék gondjukat leplezni valamilyen felszínes derű álarcával, de most már erre is képtelenek.

Kezünk és lábunk igen fontos, mivel ezek végzik a keresztyén ember feladatait. Jóllehet Krisztus megszabadította a keresztyént bűnei következményétől, mégis zarándokként szilárd léptekkel kell haladnia a menny felé. Igaz, hogy győztünk a Bárány vére által, azonban harcosokként erős karral kell folyton küzdenünk.

Urunk minden keresztyéntől aktív szolgálatot vár el. Krisztus nem kispárnára helyezi Isten gyermekeit, hogy aztán boldog szendergésben vigye őket a mennybe, hanem életet ad nekik, és azt akarja, hogy fejlődjön ez az élet.

Ha meggyengülnek a kezek és lábak, csak keveset tudunk tenni. Krisztus szolgálói, hogy tudjátok felemelni a súlyos terheket, ha kezeitek gyengék és lábatok remeg? Hogy tudjátok lerombolni az ellenség falait, ha remeg a kezetek?

Ha meggyengül a térdünk, akkor könnyen odajutunk, hogy meghajlunk az istentelen világ előtt; csúszunk-mászunk és hízelgünk, rabszolgák leszünk, jóllehet szabad embereknek kellene lennünk.

Legyetek tehát éberek! Mert ha elveszítitek erőtetek és hatásokat az Úr szolgálatában, nagy kárt fogtok szenvedni.

Május 4.

„Ábrahám fölkel reggel, ...azután elindult arra a helyre, amelyet az Isten mondott neki.” 1Móz 22,3

Korán reggel kelt fel Ábrahám. Mi talán hosszú alvást engedtünk volna meg maguknak, vagy álmatlanul egészen délig feküdtünk volna, nyugtalanul ide s tova hánykolódva.

„Mit? Hogy megöljem a fiamat, az egyetlenegy fiamat, Izsákot?” A parancs nem határozta meg az órát; nem hangzott el kifejezett időpont e félelmetes utazásra

vonatkozóan. Legalább is Izsák érdekében ameddig csak lehetséges késleltetnénk a dolgot: „Hadd éljen addig, amíg lehetséges.”

Nem. Vonakodás eszébe sem jutott az ősatyának. A szent ember korán kelt fel. Ezzel is meg akarta mutatni Istenének, hogy bízik benne, és ellenállás nélkül kész teljesíteni parancsát.

Ó hívők, vigyétek gyorsan véghez, amit Isten parancsol nektek! Ne ingadozatok! A valódi engedelmesség abban mutatkozik meg, hogy igyekszünk teljesíteni az Úr parancsát.

Azzal is megmutatta Ábrahám szolgálatkészségét, hogy *saját maga készítette el a fát*. Ezt hangsúlyozza az Írás, hogy ő hasogatta fel a fát. Sok szolgának parancsolt, de most ő volt a favágó. Semmilyen munkát nem tartott jelentéktelennek, ha Istenért végezte.

Megszaggatott szívvel hasogatta a fát egyetlen, szeretett gyermeke feláldozásához! Ebben látjátok Ábrahám szolgálatkészségét. Adja Isten, hogy ugyanezzel a buzgósággal engedelmeskedjünk mi is úgy, hogy kitűnjék, nem kénytelen-kelletlen rabszolgák vagyunk, akiket a törvény fenyegetése kényszerít a szolgálatra, hanem az Atya szeretett fiai vagyunk, akik örömmel szolgálunk neki akkor is, ha ez a szolgálat Izsákunk feláldozását jelenti.

Május 5.

„*Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek, amit mondok?*” Lk 6,46

Engedelmeskedjete ez ígének, és tanuljatek meg szívből őszintének lenni! Az Úr Jézus mondja: „*Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek, amit mondok?*”

Bárcsak a lelketek mélyéig hitelessé tenne titeket a Szentlélek. Féljete egy szóval is többet mondani annál, mint amit igaznak érzékeltek. Soha ne engedjete meg magatoknak, hogy olyanról beszéljete, amit nem tapasztalhattatek meg, amiről csak olvastatek. Belső megtapasztalásotokat soha egy lépéssel se előzze meg külső istentiszteletek. Ha Krisztus valóban a szívetekben van, akkor nyilván engedelmeskedni fogtok neki. Ha nincs a szívetekben az Úr, ne is nevezzéte Uratoknak őt. Amint szívetekben gondolkoztate, úgy beszéljete vagy cselekedjete mindig. Ez a leglényegesebb, folyton ezzel dobbanjon együtt a szívetek. Rettenetes módfeletti hitvallást tenni Isten szentségéről, és mégis titokban bűnben élni. Így

tesznek közületek azok, akik meghallgatják szavaimat, ajánlanak másoknak is hűségem miatt, ők mégis képmutatásukhoz ragaszkodnak. Ez rendkívül fájdalmas.

Az ilyen emberek megértik, ha valaki kánaáni nyelven szól hozzájuk, de ők babiloni nyelven beszélnek. Követik Krisztust, de a szívük Béliálé. Ó, ezek az emberek nagyon megkeserítik a lelkemet!

Légy őszinte! Ha nem visz előbbre az igazság, ha még kétségbeeséssel küszködsz, akkor inkább maradj levertségedben, mintsem hogy hazugság által színleld reménységedet. Ne csald meg se magadat, se másokat! Csak az igazsággal tápláld magad. Fontold meg, ha csupán fából, szénából, szalmából készült véleményekre építesz, úgy nem teszel mást, csupán saját máglyádhoz gyűjtesz anyagot arra a napra, amikor a tűz mindenkit megemészt, akik szeretik és cselekszi a hazugságot.

Május 6.

„És ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie.” Jn 3,14

Amit textusunk hangsúlyoz, hogy tudniillik Mózes *felemelte* a kígyót, arról a 4Móz 21,9-ben azt olvassuk: Mózes egy póznára tűzte.

Drága barátaim! Jézust is föl kellett emelni, és ő is felemeltetett. *Gonosz emberek* emelték fel, amikor átokfára szegezték, megfeszítették. *Isten, az Atya* emelte fel őt, mert igen felmagasztalta, feljebb minden uralkodónál és fejedelelemnél.

Azonban az *igehirdetőnek* az a feladata, hogy ugyanúgy felmagasztalja őt. Sajnos, vannak az evangéliumnak olyan szolgálói, akik elfelejtették, hogy ebben áll a feladatuk ebben a világban.

Gondoljatok csak arra, ha Mózes annak idején, amikor Istentől azt a feladatot kapta, hogy emelje föl a kígyót, azt mondta volna magában: „Mielőtt ezt felemelem, előre kell bocsátanom néhány magyarázó megjegyzést a népnek. Érc kígyó helyett inkább egy pár aranyból való kígyót tűzök fel póznákra, és ezüsthímzéses függönyöket teríték eléjük, nehogy valami szentségtelen pillantás érje őket.”

Ez az, amit a mi korunk és korábbi korok számos prédikátora tenni akart. „A Bibliát”, mondja a magát igazhitűnek valló egyik egyház, „nem olvashatja a köznép! Hogy érthetné meg Isten szavát? Ez nem lehetséges”. Betakarják hát az érkígyót, szőnyeggel beburkolják, nem hagyják hogy szabadon álljon.

Ne legyen közösségünk velük! Az egyetlen dolog, amit tennünk kell: a megfeszített Krisztust fölemelni és ezt kiáltani a bűnösöknek: „Higgyetek őbenne, ő az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét!”

Május 7.

„Mint liliom a tövisek közt, olyan kedvesem a lányok közt.” Énekek 2,2

Sok hívő úgy érzi magát otthon, a családban, hogy nem értékelik többre, mint liliomot a tövisek között. Természetesen a szentek a szentek társaságát szeretik, de egyedül is helyt kell állniuk.

Jó tudni, Isten nem néz el fölöttük; meglátogatja szolgálait, akiket figyelembe sem vesznek a körülötte élők. Ha az emberek meg sem látnak téged, magányos hívő testvérem, te mégis elmondhatod: „Istenem, te látsz engem!”

A tövisek megakadályozhatják a liliomot növekedésében. Ugyanígy történhet az igaz keresztyénnel is hitetlenek környezetében. Isten kegyelme által mégis él és növekszik. Tudjátok, hogy a jó mag nem növekedhet a tövisek miatt, hiszen megfojtják a kis növényeket. Itt azonban olyan jó magról van szó, olyan pompás gabonaszárról, amelyik ott virágzik, ahol nem várnátok.

Nem lenne helyénvaló ha elfeledkeznénk meglátni igénkben az *üldöztetésre* való utalást, hiszen Isten legjobb gyermekeinek is sokszor szenvedniük kell. Tulajdonképpen egész életüket úgy kell eltölteniük, mint egy liliomnak a tövisek között.

Egyesek közületek ugyanilyen helyzetben érzik magukat. Nem mondhattok egy szót sem, amit ne kapnának fel azonnal, hogy szerencsétlenségekre alkalmazzák.

Manapság az üldözők nem tudnak titeket akasztófára juttatni; de a kegyetlen gúnyolódás okozta gyötrelem még létezik; ma talán még jobban tombol, mint egykor. Isten népét minden időben üldözték, miért történne ez másként veletek?

Hordozzátok a terheket igaz lélekkel, amiket minden kiválasztottal együtt közösen viseltek. Örvendezzen a liliom a tövisek között! Örüljön annak, hogy ő liliom és nem tövis! És ha megsebesítik, tartsa azt egészen természetesnek, és nyugodtan virágozzon tovább!

Május 8.

„Mint liliom a tövisek közt, olyan kedvesem a lányok közt.” Énekek 2,2

Nem azt mondja-e Urunk a mező liliomairól, hogy maga Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül egy? És ha Krisztus liliomaira gondolok, akik a Megváltó tulajdon igazságával vannak felékesítve és az ő képét viselik, mélyen átérzem az Úr szavainak igazságát.

Urunk azt akarja mondani, hogy a világ fiai legjobb állapotukban, legszebb ruhájukban, dicsőségükben és pompájukban hasonlóak az ő gyülekezetéhez, csak éppen hogy tövisek. Jóllehet a gyülekezet oly kicsinynek, olyan szegénynek és lenézettnek tűnik, mégis gazdagabb és nagyobb, mint a föld minden fejedelme, gazdagsága és dicsősége.

A tövisek értéktelenek; növekednek és terjeszkednek, gátolják a termőföldet a gyümölcsözésben, és csak azért növekednek, hogy végül a tűz martalékává legyenek. A liliom azonban mindenkinek szép és tartós örömet szerez. Kellemes illatot áraszt és ékesíti azt a területet, ahol található.

A tövisek a bűn gyümölcsei. A liliomok ezzel szemben az áldás képe, ahogy egy igazi hívő is áldás. A keresztyén ember hasonlít ahhoz a liliomhoz, amelyik sohasem szúr és mégis azok között él, akik tele vannak indulattal és rosszakarattal. A keresztyén hangja, temperamentuma és fellépése bizonyítja királyi származását, ha Isten Lelke valóban benne lakozik. A világ iránti viszonyában a keresztyén olyan, mint egy liliom a tövisek között.

Ilyen környezetben nincs-e rossz helyen ez a bájos virág? Krisztus mondta: „*Elküldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé*” (Lk 10,3). Az igen kellemes, mikor egy bárány bárányok között van, velük együtt legel a pásztor szeme előtt a zöld réten. A mi feladatunk azonban az, hogy az istentelen világ közepette liliom legyünk a tövisek között.

Május 9.

„Az ÚR ezt mondta Abrámnak: »Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!«” 1Móz 12,1

Ez az Abrámhoz szóló elhívás *elszakadásra* való felszólítás volt. Figyeljétek meg tehát, ha valaki hatékony elhívásban részesül, ez számára elválasztó kard, ami elszakítja régi kapcsolataitól. Tudatosítja benne, hogy ez a világ nem az ő hazája, és hogy ebben ő idegen.

Azt kívánom, hogy bárcsak minden keresztyén elhinné és meg is valósítaná ezt a nagy igazságot, hogy nem e világból valók, miként Krisztus sem ebből a világból való volt. Lehetetlen kísérlet az, hogy egy világi ember keresztyén vagy egy keresztyén világi legyen. *„Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.”* (Mt 6,24)

A keresztyén hit igaz lényege a világtól való elkülönülés. Jézus Krisztus az emberek között élt, evett és ivott, ahogy ezt a többiek is tették. Egyáltalán nem volt aszkéta, nem különült el a többiektől, hanem teljesen ember volt az emberek között. És mégis, milyen elkülönülten élt a bűnösöktől! Egy tökéletes ember, aki úgy különbözött mindenkitől, mintha angyal lett volna egy csapat ördög között!

Ilyenekké kell lennünk nekünk is. Menjetek az üzembe és irodába, a családhoz és a piacra, de az emberekkel való kapcsolatokban ne fogadjátok el az ő alapelveiket, és ne engedelmeskedjetez annak a démonnak, aki őket irányítja.

„Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” (Jn 17,15)

A Gonosztól lelkileg ekként megőrizve fogjátok lélekben végrehajtani azt, amit Ábrám betű szerint megtett. Ki fogtok menni rokonságatok és házatok népe közül, hogy az élő Isten elhívásának a befolyása alatt szentül éljetez.

Május 10.

„Ézsaiás így szólt: Mit láttak a palotádban? Ezékiás így felelt: »Mindent láttak, ami csak a palotámban van; semmi sincs kincstáramban, amit meg ne mutattam volna nekik.«” 2Királyok 20,15

Ha Ezékiás Istenhez méltóan fogadta volt Babilon királya küldötteit, akkor jövevényeket alkalomnak tekintette volna arra, hogy bizonyosságot tegyen Izráel igaz Istenéről e bálványimádó babiloniaiaknak. Ézsaiás próféta kérdésére akkor ezt válaszolhatta volna: „Beszéltem nekik az Úr hatalmas tetteiről, tudtul adtam nekik az ő dicsőségét, és visszaküldtem őket országukba, hogy mindenütt elmondják: az Úr, a mindenható Isten uralkodik.”

Igen elővigyázatosan kellett volna bánnia ezekkel a férfiakkal. Bálványimádók voltak és ezért egyáltalán nem illő társaság az Istent imádók számára. Amikor a királyhoz érkeztek, ezt kellett volna érezniük: „itt veszélyben vagyunk, úgy érezzük magunkat, mintha pestises betegek között tartózkodnánk”. A királynak ezentúl őrizkednie kellett volna attól, hogy hatalmával dicsekedjen, mivel világos volt,

hogy a nagy elismerés nem őt illeti; a siker nem az ő tiszteletére, hanem egyedül az Úr dicsőítésére történt. Nem a király volt, aki leverte az asszír seregeket. Nem is ő tartotta vissza a napot, magát sem tudta meggyógyítani. Minden dicsőséget egyedül Istennek kellett volna tulajdonítania. A Biblia megjegyzi, hogy Ezékiás örvendezett, mikor látta Babilon küldötteit. Nos, nem jó jel az, ha egy keresztyén örömet leli világi emberek társaságában. A babiloniak közönséges bálványtisztelek voltak, és helytelen volt Isten szolgájától, hogy a szívére szorította őket.

„*Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában*” (2Kor 6,14) – ez nem csupán házasságra vonatkozik, hanem minden bizalmas kapcsolatra is. Keresztyénként nem akartam, hogy nevem egy cégben egy istentelen ember neve mellett szerepeljen. Mert akár akarom, akár nem, ezzel én is viselem a felelősséget Isten és ember előtti vétkeiért. Ezékiásnak ez az első bűne – ugyanaz a bűn, amit Jósáfát is elkövetett, amikor kapcsolatba lépett Aháb bálványtisztele királlyal, hogy Tarsishajókat építsenek. A hajók összetörték; mert ha Isten szolgája Isten ellenségével lép szövetségre, csak szerencsétlenségre számíthat.

Május 11.

„*Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben.*”

Zsolt 42,6

A zsoltáros költő nem úgy szólítja meg magát, mintha kettős személyisége lenne. A hit szava ez, mely arra törekszik, hogy bizonyítékok alapján lecsendesítse félelmét, és így űzze el aggódását. „Tartósan megmaradnak a jelenlegi ínségek? Az ellenség örvendezése több, mint hiú fecsegés? A szent ünnepektől való távollétem egész életen át tartó száműzetés lesz? Miért történik ez a súlyos vereség, – honnan van ez a gyáva elcsüggedés, ez a hitetlen búskomorság?” A zsoltáros költő dorgálva rázza föl magát sötét rezignáltságából és példa ebben mindenki számára, akik közel állnak a csüggedéshez.

Gyakran az a legjobb gyógyszer, ha bánatunk oka után kutatunk. Nagy nyomorúság, ha valaki nem ismeri, sem nem érti önmagát. A tudatlanság köde felnagyítja megrettenésünk okozóit. Világos szemléletben viszont a szörnyűség is jelentéktelen aprósággá zsugorodik.

„Lelkem, miért vagy olyan nyugtalan bennem? Miért vagy olyan izgatott, mint a vihartól felkorbácsolt tenger, és miért háborognak bennem gondolataim úgy, mint egy lázongó néptömeg? Légy olyan nyugodt, mint amilyen szilárd Istentől

biztosított helyzetem! Ezért hát nem fogom magam a kétségbeesésnek kiszolgáltatni! Ó, szívem! Mire való a bizalom? Viselkedj férfiként, így megvigasztalódsz, felemelkedsz mélységes levertségedből, és a forrongó nyugtalanságból csendes békességhez jutsz. Várjad az Urat!”

Nekünk, türelmetlen embereknek bizonyára nehéz a várakozás, de ez pompás nyereséget eredményez. Isten változatlan, és ezért kegyelme az oka hajthatatlan reménységünknek. Ha a földön mindent elborít is a sötétség, ismét felvirrad a nap! És közben látjuk a csillagokat az éjszakai égbolton. A reménység lámpása nem attól ég, hogy külsőleg olajat adagoltok hozzá, hiszen lámpásotokat Isten *kegyelme* táplálja, – és ez állandóan új bátorságot nyújt. A reménységben nyilvánvaló, hogy Isten tulajdona vagytok, s erről pecsétetes okmányotok is van, még ha ezt a reménység olykor nem is tudja érthetően elolvasni.

Május 12.

„Senki sem bánja gonoszságát, és nem mondja: »Mit tettem?! «” Jer 8,6

Kevés ember veszi magának a fáradságot, hogy átgondolja életútját. Sok vállalkozó azért jut csődbe, mert szégyellik tüzetesen megvizsgálni üzleti könyveiket. Az emberek nagy tömege hasonlít ahhoz a strucchoz, amelyik ha üldözni kezdik, homokba dugja a fejét, becsukja a szemét és azt hiszi, biztonságban van, mivel nem látja üldözőit.

De fontold meg barátom, hogy életednek ilyen vizsgálata nem okozhat semmi kárt. Egyetlenegy kereskedő sem lesz szegényebb azáltal, ha átvizsgálja üzleti könyveit. Rájöhet, hogy szegényebb, mint gondolta, de nem a számadatok átvizsgálása tette szegényebbé. Jobb, ha a múltba tekintünk, és amíg lehet, változtatunk valamin, mintsem becsukott szemmel menjünk tovább hiú reménységgel, és csak a paradicsom kapujában döbbenjünk rá, hogy tévedtünk. Semmit sem veszítünk azáltal, ha leltározást végzünk, és semmi kárt sem okoz egy kis önvizsgálat.

Fontold meg azt is, hogy nagyon rövid az idő, amit ilyen önvizsgálatra kaptál. Hamarosan meg fogod tudni a nagy titkot. Az én szavaim esetleg nem elég kemények ahhoz, hogy lerántsák rólad az álarcot. Azonban van valami – halálnak nevezik –, aminek egyáltalán nem bókolkatsz. Ma szentnek tűnhetsz; de a halál hamarosan elveszi kölcsönzött öltözedet és leplezetlenül Isten ítélszéke elé állít.

Azt is fontold meg, bár magadat megtévesztheted, Istenedet azonban sohasem csaphatod be. Most használhatsz hamis súlyokat, és így a mérlegserpenyő, amiben

megmérnek nem az igazságot mutatja. De amikor Isten megvizsgál, ő nem fog szemet hunyni.

Bárcsak áldássá lennének ezek a figyelmeztetések a lelkünknek és arra szolgálnának, hogy mindnyájan megkérdézzük önmagunkat: „Mit tettem?”

Május 13.

„Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyéből merít, és azt jelenti ki nektek.”

Jn 16,14

Ha meg akarjuk ismerni, milyen kapcsolatban áll a Lélek munkája Krisztus művével, meg kell fontolnunk, hogy a Lélek feladata az Úrról való tanúskodás. Ő azért jön az emberekhez, hogy az emberek Krisztushoz jöjjenek.

Ne higgyétek, hogy azért jött a Lélek, hogy új evangéliumot, vagy olyasmit prédikáljon, ami nincs megírva a Szentírásban. Az emberek szeretnek előállni balgaságukkal és beképzeltségükkel és azt mondják, ezt a Szentlélektől nyerték. Én megvetem az ilyen istenkáromló szemtelenséget, és nem hallgatom meg őket.

Világos utasításunk van arra vonatkozóan, hogyan próbálhatók meg azok, akik azzal az igénnyel állnak elő, hogy a Szentlélek által szólnak, és miről ismerhetők fel, akik valóban általa szólnak. A Szentlélek Isten Igéje prédikálását használja meggyőzésre és megvilágosításra. Szokásos munkamódszere, hogy az értelmet Isten dolgaira irányítja, az emberi emlékezetben régen elfelejtett dolgokat megeleveníti és ezeket a szív és lelkiismeret megérintésére használja.

A Szentlélek egyetlen munkaprogramja, hogy kinyilvánítsa irántunk és bennünk Krisztust, és átformáljon bennünket Krisztus képére. Nem azon van, hogy minket erre vagy arra az eszmére képezzen, hanem Krisztushoz hasonlóvá akar tenni minket. Az Úr Jézus az a modell, amelyre a Szentlélek tevékenysége által bennünket formálni akar. Ezen munkálkodik mindaddig, amíg át nem alakultunk „az ő képére”.

A Szentlélek nem egy gyülekezet vagy közösség magasztalását végzi, és nem egy ember tiszteletére vagy egy szekta kitüntetésére törekszik. Egyetlen nagy célja: Jézus magasztalása. Mivel a Szentlélek egyes-egyedül Jézusra akarja figyelmünket összpontosítani, egyre inkább úgy vezet, hogy még jobban szeressük áldott Megváltónkat és imádjuk őt. Látjátok tehát, mennyire összekapcsolódik egymással Jézus műve és a Szentlélek tevékenysége.

Május 14.

„Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek.”

Jn 16,14

Vonatkoztassuk először ezt a próbakövet az igével való szolgálatra. Van a szolgáló testvéreknek egy sajátos csoportja, amelyik mindenekelőtt arra törekszik, hogy bizonyos *tapasztalatokat* magasztaljon. Ha te tőlük eltérő módon éreztél vagy tapasztaltál meg valamit, ezt lenézik, s nem tartják magasztalásra méltónak. Ha téged más módon, más ösvényen vezetett a Lélek, akkor ezeknek a testvéreknek a véleménye szerint soha nem volt igazi tapasztalatod az élő keresztyénségről. Ők ugyanis annyira jártasoknak vélik magukat a menny titkaiban, hogy a pápához hasonlóan csalatkozhatatlanoknak képzelik magukat kicsiny területükön.

E testvérek közül talán egyesek mély és borzalmas tapasztalatokat szereztek; nagy bűnökbe estek és hűtlenek lettek Urukhoz. Azonban modellnek tartják tapasztalatukat és azt mondják: „Ti egyáltalán nem vagytok keresztyének, ha nem éltek át ugyanolyan tapasztalatokat, mint mi”. Nos, egy szót se szeretnék szólni a tapasztalati keresztyénség ellen. Sőt, nagyon fontosnak tartom a tapasztalatot. De fontos, hogy ez az Úr Jézusról szóló megtapasztalás legyen. Minden igehirdetés, ami nem vezet olyan megtapasztalásra, amely Krisztust magasztalja, kétlem, hogy a Szentlélek vezetésével történt. Gondoljatok arra kedves testvérek, hogy a törvény átka alatt vagyunk, ha folyamatosan csak „erkölcsprédikációkat tartunk”; ha tanításunk csak abból áll, hogy akkor fogunk üdvözülni, ha ezt vagy azt teszünk. Azonnal hagyjátok el az ilyen „zsinagógákat”, mert ahol a test cselekedeteit hangsúlyozzák, és nem Krisztus tökéletes váltságművét magasztalják, ott nincs a Szentlélek. Ahol a mi Urunk Jézus Krisztus vére és igazsága helyére az ember cselekvését, akaratát, imádságát és érzését állítják, ott a Szentlélek nem munkálkodhat. Ha majd egyszer halálos ágyunkon fekszünk, nagy szomorúsággal fogunk visszagondolni minden olyan szóra, amivel bizonyos felekezetet magasztaltunk, vagy valamilyen külső szertartást a mi Urunk elé helyeztünk.

Május 15.

„Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek.”

Jn 16,14

Miután megvizsgáltuk ezen a próbakövön az igehirdetést, alkalmazzuk tovább a tanításra. Az arminianizmus irányzatában, ami az igazság és tévedés keveréke, olyan tant képviselnek, miszerint a hívő kieshet a kegyelemből. Ez a tan olyan gyalázatos Krisztusra nézve, hogy ki sem tudom fejezni.

Fekete korommal szennyezett ujjukat éppen Urunk címerpajzsára helyezik, és kigúnyolják őt szemtől szembe az egész világ előtt, mint olyat, aki elkezdte az építést, de nem képes azt befejezni.

Ez a tanítás sötét árnyékot vet Urunk *hatalmára*. Jézus azt mondta: „*Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből*” (Jn 10,28). De ez a tan megkérdőjelezi Urunk szavahihetőségét, szerinte a jó Pásztor juhait mégis elveszhetnek.

Ez a tanítás – miszerint kieshetünk Urunk kezéből – olyan szégyenfoltot vet Krisztus *lényegére*, hogy ennek alapján ő nem lenne méltó bizalmunkra. Ha valaki bebizonyíthatná, hogy az a személy, aki tényleg Krisztusban volt, elesett és elveszett, ezzel bebizonyíthatná azt is, hogy Urunk nem „az igazság”. Hiszen, ha Isten gyermeke kizárható az örökségből, – ha Krisztus elhagyhatja menyasszonyát, ha a jó Pásztor veszni hagyhatja a juhát, ha levághatók vagy oszlásnak indulhatnak Krisztus testének tagjai, – akkor az egész Szentírást eldobhatjuk, hisz értelmetlen a hívők Krisztusba vetett bizalma. Amely tanításban Krisztust gyalázzák, és sokra tartják az ember jóra valóságát, ott nyilván hamis és veszélyes tannal van dolgunk.

Ha ezzel szemben egy tan arra szolgál, hogy kiemelve az embert a porból és Krisztushoz vonja, – mint hatalmas Üdvözítőjéhez, aki üdvösségének kezdete és vége, – akkor bizonyossággal állítom, hogy ez csak a Szentlélek tana lehet, mert az Krisztust dicsőíti.

Május 16.

„Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémről merít, és azt jelenti ki nektek.”

Jn 16,14

A Szentlélek legfőbb célja: Krisztust dicsőíteni. Testvérek, amit a Szentlélek tesz, azt kell követnünk nekünk is. Ezért törekedjünk arra, hogy dicsőítsük Krisztust. Aki nem dicsőíti Krisztust, az nem a Szentlélektől van. És aki a Szentlélektől van, az elkerülhetetlenül tiszteli és dicsőíti a mi Urunk Jézust.

Tartsátok szem előtt ezt az igazságot minden *vigasztaláskor*. Ha valamely vigasztalás, amire szükségetek van, nem dicsőíti Krisztust, akkor gyanakvással tekintsetek rá. Ha egy látszólag kegyes ember az igazság nevében szól, és úgy találjátok, hogy az az igazság nem tiszteli Krisztust, forduljatok el tőle. Ez mérgező édesség, ami pillanatnyilag megigéz titeket, de elpusztítja a lelketeket, ha közösséget vállaltok vele. Csak azok a vigasztalások értékesek, amelyek Krisztust tárják eléink, amelyek arról szólnak, hogy az ő személyében, vérében, feltámadásában és dicsőségében van a ti eredetetek.

Az új *vallási mozgalmakat* is ezzel a mértékkel kell megítélnünk. Ha azok a Szentlélektől valók, dicsőítik Krisztust. Olykor-olykor nagy mozgalmak keletkeznek, és hajlamosak vagyunk reménységgel tekinteni rájuk, mert minden mozgalom jobb, mint a merev élettelenység.

Azonban idővel gondolkozzunk el és vizsgáljuk meg szent buzgósággal, milyen jó hatásai vannak a mozgalmaknak? Hogy kell ezeket megítélnünk? Milyen értékmérőt létesítsünk?

Nos, itt van: Urunk magasztalására törekszik-e ez a mozgalom? Krisztust hirdeti? Egyedül Krisztusra mutatnak az embereknek? Ne aszerint ítéljétek meg a mozgalmakat, kik a követői, nem is aszerint, amit megcsodálnak és dicsérnek, hanem Urunk ezen szava legyen a próbakő: „*Ő engem fog dicsőíteni*” (Jn 16,14).

Május 17.

„Ő pedig magához fogadta őket az éjszakának még abban az órájában, kimosta sebeiket, és azonnal megkeresztelkedett egész háza népével együtt.” ApCsel 16,33

Engedjétek meg, hogy komolyan emlékeztesselek titeket: a kötelesség teljesítésének elhalasztása bűn. Akartok-e olyanokkal haza menni, akik évek óta hívők, miközben ti még nem keresztelkedtetek meg? Engedjétek meg, hogy emlékeztesselek titeket: minden elhalasztott kiváltság veszteség.

„Miért beszélünk olyan sokat a keresztségről?” – mondja valaki. Sokat a keresztségről? Inkább joggal érdemelnék feddést azért, hogy keveset beszéljek róla. Mindannyian tanúsíthatjátok, hogy nem szoktam külön szólni a keresztségről, ha a textusban, – amitől sohasem térek el – nincs szó róla. Nem vagyok annak a híve. Soha nem tettem fő tanommá a keresztséget. Isten őrizzen attól, hogy bármikor is ezt tegyem. De nem hagyom, hogy bárki is megakadályozzon a teljes igazság hirdetésében. Az igéből tudjuk, hogy a Szentlélek állapította meg a keresztelés

rendtartását. Kevésre becsülitek, hogy tudósítsunk arról, amit ő jónak tart? Pál és Silás – az apostol és társa – nem merészelték elhanyagolni Isten eme rendelkezését. Akkor ti hogyan mernétek ezt megtenni?

Az éjszaka közepén történt mindez; *börtönben* voltak... Ha a keresztelést valamikor is figyelmen kívül lehetett volna hagyni, ott ez bizonyosan megtörtént volna. Egyáltalán nem volt méltó hely a keresztség véghezvitelére. Különösen az idő nem volt erre alkalmas. De ezt olyan fontosnak tartották, hogy ott és akkor az egész családot megkeresztelték! Ha ez Isten *parancsa* – és én komolyan hiszem, hogy az apostolok ezt így vették – akkor ne szégyelljük! A börtönőr és családja azonnal megkeresztelkedett. Senki sem aggályoskodott miatta; nem volt ellenvetés vele szemben; mindnyájan engedelmeskedtek Isten akaratának. Senki se riadjon vissza a keresztségtől kicsinyes félelemből, hogy tudniillik a víz kárt okozhat egészségének vagy bármilyen kellemetlenséget eredményezhet. Hanem egyszerűen teljesítsétek mindannyian, az Úr népéhez illően az Úr kívánságát és keresztekedjétek meg azonnal.

Május 18.

„Azután házába vitte őket, asztalt terített nekik, és örvendezett, hogy egész háza népével együtt hisz az Istenben.” ApCsel 16,34

Képzeljük el magunk előtt a börtönőr egész háza népét, amint Istenért tevékenykednek. Az apa világosságot kért, és a szolgák hozták a fáklyákat és lámpásokat, ahogy azokra szükség volt a börtönökben. A börtönőr az éjszaka ugyanazon órájában befogadta házába foglyait, és megmosogatta a veréstől támadt kék foltjaikat. Ez itt most az ő munkája volt, – és gyöngéd kezeknek való munka –, hogy enyhítse azoknak a vérző hátaknak a fájdalmát.

Aztán itt van egy megfelelő tevékenység az anya és a személyzet számára, mert elérkezett az ideje, hogy étellel kínálják Jézus követeit. A konyha megszentelődött azáltal, hogy Krisztus szolgái igényeire használták. Az egész ház igen megélenkült ezen az éjszakán. Mindnyájan hitre jutottak és megkeresztelkedtek, és az volt az első kérdésük: „Mit tehetünk Jézusért?” Világos volt számukra, hogyan segíthetnek annak a két férfinak, akik Krisztushoz vezették őket, és ezt meg is tették szívélyes szeretettel. Nem panaszkodott itt egy Márta sem, hogy egyedül hagyta a testvére a szolgálatban. Meg vagyok győződve arról, hogy egyetlen családtag sem volt itt, aki elzárkózott volna a vendéglátás ráháruló feladata elől, jöllehet mindez az éjszaka

kellős közepén történt. Gyorsan elkészítették az ételt, és milyen jókedvük lehetett, hogy a két szent embert megvendégelhették, akik most asztalhoz ültek ahelyett, hogy továbbra is kalodában szenvedjenek. Nos, nagy kegyelem, ha az egész család megmenekül a Sátán hatalmából és megkeresztelkedik, s ha az egész család buzgón tevékenykedik az Istennek való szolgálatban.

Mert mindnyájunk számára van valami tennivaló. Abba marad lelki növekedésünk, ha nem dolgozunk serényen s nem szenvedünk az Úrért. Gyermekeink is végezhetnek valamit a Mesterért, ha üdvösséget nyertek. Az a fiatal gyermek is a kereszt igazi misszionáriusa, amelyik megpróbál az Üdvözítőről beszélni fiú- vagy lánytestvéreinek. Neveljük úgy gyermekeinket, ahogy a spártaiak tették, akik már korán harcászatra tanították fiaikat.

Május 19.

„Azután házába vitte őket, asztalt terített nekik, és örvendezett, hogy egész háza népével együtt hisz az Istenben.” ApCsel 16,34

Ez a család azért örvendezett, mert *hittek* Istenben. Az Istenbe vetett hit minden bűn bocsánatát elnyeri, és általa Krisztus nekünk ajándékozza igazságát; Isten tulajdon gyermekeinek nyilvánít minket, áldását ajándékozza nekünk itt, és dicsőségét odafent! – Ki ne örvendezne ennek? Ha a család vagyont örököl, örül neki. De azzal, hogy megtalálták Jézus Krisztust, többjük van a világ minden gazdagságánál. És ennek méltán örvendeznek. De jóllehet örömük legfőképpen a hitükből fakadt, ez azzal is összefüggésben állt, hogy *megkeresztelkedtek*. Mert nem azt olvassuk-e az etióp kincstárnokról, hogy miután megkeresztelkedett, örvendezve haladt tovább az útján? (ApCsel 8,39).

Isten gyakran derült eget tár azok fölé, akik *engedelmeskednek* parancsainak. Ismertem olyan embereket, akik hosszú ideig kétségek között gyötrődtek, de hirtelen ugrálni tudtak örömükben, és új erőre kaptak, miután megtették, amit az Úr parancsolt nekik. A börtönőr háza népével kétség nélkül azért is örvendezett, mert alkalmat kaptak, hogy *szolgáljanak* az Úrnak. Örömet találtak abban, hogy vendégül láthatták Pált az asztaluknál. Szomorúak voltak, hogy börtönbe került, annak viszont örültek, hogy megmoshatták sebeit. A keresztyének akkor legboldogabbak, ha Krisztusért tevékenykedhetnek. Minél többet teszten Krisztusért, annál inkább érzitek boldogító szeretetét szívetekben. Örüljete testvérek, hogy hasznosíthatjátok magatokat, és felmagasztalhatjátok Krisztus nevét!

Isten megszentelte a börtönőr házát és az egész háznép boldogan szolgált az Úrnak. Igaz, – ahogy a világ mondaná –, hogy szomorú jövő várt rájuk; mert számolniuk kellett azzal, hogy üldözni fogják őket, és sokat szenvednek majd.

De – biztosra vehetitek – ha tudták volna, hogy halált kell szenvedniük, amiért hívökké lettek, mégis örvendeztek volna; mert megtalálták az Üdvözítőt, aki a hálaadás és öröm forrása minden hívő lélek számára.

Május 20.

„Örökre derülnek, kik rátekingenek, nem pirul az arcuk.” Zsolt 34,6

Tekintsünk az Úr Jézusra, ki hozzánk hasonlóan itt élt, közöttünk tartózkodott. Ha őrá néz a súlyosan megpróbált keresztyén, felüdülést nyer, és biztos vigasztalásra talál. Jézus türelmében és szenvedésében csodálatos útmutatást találunk, mely az éjféli sötétségben is fényes csillagként világít bánatunk egén.

Jöjjetek hát ide, Isten gyermekei! Bármilyen szomorúságban vagytok is – legyen az időleges vagy lelki jellegű: az Úr életében és szenvedésében örömet és vigasztalást nyertek, ha a Szentlélek megnyitja lelki szemeiteket, hogy őt lássátok.

Talán vannak köztetek néhányan, akik *szegénységük* miatt sóhajtoznak. Tekints az Úrra szegény, megtört testvérem, és felvidulsz! Nézd őt a pusztában! Negyven napig böjtölt és éhezett. Lásd meg, amint fáradtan vándorol az úton és végül leül Sikár forrásánál ő, a dicsőség Ura, aki kezében tartja a világot. Azt mondta egy oda érkező asszonynak: „Adj innom!” Hát nem a tanítványoknak kell-e gondoskodniuk mesterükről és a szolgáltnak urukról? Nos, ha éhezik és szomjazik az Úr Jézus, akkor ne csüggedj; hiszen mindebben közösséget vállalhatsz vele. Légy nyugodt és tekint rá, akkor felvidulsz!

Talán más valami miatt vagytok szomorúak. Esetleg *megrágalmaztak* benneteket. Hírneveteket, ami tiszta volt és makulátlan, bemocskolták. Ez valóban súlyos csapás, mégis mindenért kárpótlást és vigasztalást nyersz Krisztusban. Gyere és tekint rá, akkor felvidulsz!

A királyok Királyát samaritánusnak nevezték; azt mondták róla, Sátán van benne és nincs eszénél. Mondd, nem volt-e mindenkor tiszta és szent? Azt is beszélték róla, hogy falánk és részeges. Talán olyan személy is olvassa e sorokat, akit üldöznek és ellenségévé lettek barátai. Kedves keresztyén testvérem, fontold meg, hogyan üldözték Jézus Krisztust. Vajon rosszabbul megy-e sorod, mint öneki? Miért kellene szégyellned magadat, ha ugyanúgy gyaláznak tégedet is, mint Mesteredet?

Május 21.

„Jó, ha a férfi már ifjúkorában igát hordoz.” JSir 3,27

Ha módomban állna a fiatal keresztyéneknek könnyűvé tenni az Úrnak való szolgálatot, nem tenném meg. Ha lehetséges lenne a prédikációt szabad ég alatt igen laza keretek közt tartani, arra sem hajlanék. Mert az tesz jót nektek, ha igát hordoztok. És az is, ha szolgálatotok önmegtagadást igényel és alaposan megpróbálja türelmeteket. Jót tesz az nektek, ha kis tanítványaitok a vasárnapi iskolákban figyelmetlenek.

Jó az számotokra, ha az emberek nem ülnek csendben, és nem figyelnek szerényen, s a hitetlenek kérdésekkel zavarnak, amikor az utcán prédikáltok. Nem árt az igazi munkásnak, ha a Sátán azon iparkodik, hogy legyőzze; mert ha Isten állította oda a munkára, akkor a gonosz nem tudja legyőzni. De jót tesz neki a Sátán, ha megpróbál föléje kerekedni, mert így kifejleszti testvérünk lelki izmait, és működésbe hozza lelkierőit. Ha nagyon könnyű úton járnánk, szégyenletes lenne számunkra.

Tekintsetek Dávidra! Miután Sámuel olajt öntött a fejére és felkente Júda királyává, igen rossz lett volna számára, ha kényelemben töltötte volna az időt addig, amíg ezt a tényt hivatalosan is elismerik.

De Saul udvarába vitték és Saul többször is felé hajította dárdáját. Engedték, hogy megvívjon Góliáttal. Aztán száműzték és arra kényszerítették, hogy barlangokban és rejtekhelyeken éljen, és harcoljon életéért. És ez az eljárás nevelte igazi olyan hőssé, aki képes kormányozni Izráelt. Amikor trónra került, már mindenképpen érett és tapasztalt volt. Jó tehát, ha az Úrért való szolgálatban hozzászokunk a nehézségek elviseléséhez is.

Május 22.

„Efraimnak semmi köze többé a bálványokhoz.” Hós 14,9

Efraim, közöd volt eddig a bálványokhoz? „Igen”, mondja könnyel a szemében, „közöm volt hozzájuk.” A képmutatók kevesebbet gondolnak annál, mint amit szavaikkal kifejeznek, de az őszinte bűnbánóknál ez fordítva van.

Talán közületek is imádnak egyesek bálványokat. Hadd tartsunk szemlét szívetek templomában, és nézzük meg, milyen hamis dolgokat fedezhetünk fel ott?

Látok itt egy hatalmas bálványképet; be van aranyozva és csillogó ruhába van öltöztetve. Úgy tűnik, hogy szemei drágakőből vannak, homloka zafírral van díszítve. De ha egy pillantást vetünk a hiú díszletek mögé, mindenféle szennyet és rothadást látunk belsejében, jóllehet a bálvány külsejét olyan ügyesen díszítették, hogy bele is lehetne szeretni. E bálvány neve: *önigazultság*.

Visszagondolok arra az időre, amikor én is imádtam ezt a képet, amíg egy reggel megállapítottam, hogy bálványom feje csorba, keze leesett és férgek emésztették. Istenem, akit tiszteltem és akiben bíztam, most olyan lett előttem, mint egy halom trágya és szemét! Sajnos, sokan vannak, akik még soha nem jutottak el ilyen felismerésre. Bálványképük még kiváló állapotban van. Karácsony táján talán szorult helyzetbe kerülnek, de most úgy érzik, hogy még nem részegedtek meg eléggé, ezért bátran körbeadják egymás között a palackokat. Kijózanodásukkor aztán előhívják az aranyművest, hogy vonja be újra arannyal a bálványképet. Karácsony délelőtt elmennek a templomba, azt gondolva, hogy ezzel ismét mindent helyrehoztak. Speciális imákat mondanak, sőt valamivel több alamizsnát is adnak. Istenüket ismét kifényesítették, ami újra igazán tiszteletreméltónak tűnik.

Ez a varázslatos bálvány csak akkor fog összetörni, ha bejut a lélekbe Jézus Krisztus evangéliuma. És ahogyan Dágon darabokra tört az Úr ládája előtt, úgy fog összetörni az öinigazság is. Ó, bárcsak e bálványisten minden tisztelője eljutna oda, hogy ezt mondja: „Semmi közöm többé a bálványokhoz!”

Május 23.

„Ott álltak a szolgák és a templomőrök, akik tüzet raktak, mert hideg volt, és melegedtek. Péter is ott állt köztük, és melegedett.” Jn 18,18

Nincs mit csodálkozni azon, hogy a főpap szolgái éjszaka tüzet gyújtottak és melegedtek. De az már felfoghatatlan, hogy *Péter* is köztük volt és melegedett. Odament a tűzhöz, mivel azt gondolta, neki is úgy kell tennie, mint a többieknek, nehogy felkeltse valakinek a gyanakvását. A tűz fénye azonban megvilágította az arcát. És a tűz körül állók közül nyomban felismerte valaki és azt mondta: „Nem az ő tanítványai közül való vagy-e te is?”

Bármilyen gyenge is volt Péter hite, mégis annyira szerette Mesterét, hogy *nem akarta elhagyni*. Azonban nem volt bátorsága ahhoz, hogy *hozzá tartozónak vallja*

magát. Senki sem gondolhatta, hogy Jézus egyik követője kényelmesen melegíti majd a kezét, miközben gúnnyal és csúfolással illetik Mesterét. Van olyan keresztyén, aki a *megtiszteltetés* tüzenél melegszik. Mindenáron azt akarja, hogy nagyra becsüljék és tiszteljék. Ennek következtében megterheli lelkiismeretét, és alapelveivel ellenkezően cselekszik. De hogy lehet, hogy Jézus tanítványai, akiket megvetnek és kigúnyolnak, emberek tetszését keressék, és feláldozzák az igazságot azért, hogy Jézus ellenségeivel megkedveltessék magukat? Valahányszor leeresztjük zászlónkat az istentelenek gúnyolása előtt, és inkább ezt vállaljuk, mintsem azt, hogy Urunkról beszéljünk, – igen alantasan gondolkodunk. Valahányszor a gúnyolódástól való félelem miatt nem teszünk bizonyosságot, vagy restségből és kényelmességből elmulasztjuk a munkánkat, valahányszor megbecsülést keresünk ott, ahol Mesterünk elszenvedte a kárt – akkor mi is a csöcselék között ülünk, akárcsak Péter. Kényelmesen melegszünk a tűz mellett, miközben gyalázzák és bántalmazták Urunkat. Hát nem tudta Péter, hogy „a jó erkölcsöt megrontja a rossz társaság”? Nem tudta, hogy azok a férfiak, akik elfogták Urát, nem megfelelő társaság a számára? Az ilyen melegedés veszélyes. Inkább fagyoskodjunk, mint megégessük a kezünket. Ha nem viselkedhettek úgy egy társaságban, hogy ne kelljen megtagadnotok alapelveiteket, úgy jobb távol maradni attól a társaságtól.

Május 24.

„Ekkor megfordult az Úr, és rátekintett Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt mondta neki: »Ma, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.« / Aztán kiment, és keserves sírásra fakadt.” Lk 22,61–62

Péter helyreállítását két külső tényező idézte elő. Szívesen gondolok e kettő sajátos kapcsolatára: a kakas *kukorékolására* és az Úr *tekintetére*. Ebben a szegény kakasban megfelelő képet látok *igeszolgálatomra* vonatkozóan. De remélem, hogy a Mester *tekintete* összekapcsolódik gyenge *prédikációmmal*. Ha kimész, hogy valakit megnyerj Krisztusnak, ezt mondd magadnak: én képtelen vagyok egy kemény, lázongó szívet meglágyítani; de az Úr használni tudja szavaimat.

Az Úr tekintetében megismerem először *gondoskodó szeretetét*. Az Urat megkötözték, vádolták, arcába vágta, de gondolatai eközben az eltévedt Péter körül jártak. Áldott legyen neve, hogy mindig népén volt szeme, akár megvetették, akár dicsőítették! Szívesen szemlélem ebben az Úr *határtalan leereszkedését*. Ha Jánosra irányította volna tekintetét, azon nem csodálkoznánk. Az Úr azonban arra

tekint, akitől mi akaratlanul elfordultunk volna, miközben olyan szégyenletesen viselkedett. Hogy a dicsőség Ura rátekintett egy tanítványra, aki őt megtagadta, – ez határtalan leereszkedés!

Az Úr tekintetében *szerető lelkigondozói bölcsességet* is látok. Ő tudta leginkább, mire volt szüksége Péternek. Ezért nem szólt hozzá, hanem csak rátekintett. Korábban már szólt hozzá, amikor elhívta, és szava tette őt emberhalásszá. Amikor süllyedt, kinyújtotta a kezét, hogy megőrizze a vízbe fulladástól. Ezúttal azonban se nem szólt hozzá, se a kezét nem nyújtotta feléje, hanem azt tette, amire szüksége volt elesett tanítványának: Jézus „*rátekintett Péterre*”. Milyen bölcsen választja meg a módját az Úr szeretete kifejezésének, hogy a legjobb eredményt érje el bennünk! Nem lehet szavakban kifejezni, mennyi irgalom volt ebben a tekintetben.

Május 25.

„Ekkor megfordult az Úr, és rátekintett Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára...” Lk 22,61

Milyen sokatmondó tekintet volt ez Péter számára! Urunk arcán láthatók voltak még a Gecsemánéban történt események nyomai. Teste kimerült, és egész megjelelése a szenvedés látványát nyújtotta. Ha a szenvedés férfiai képét kellene hitelesen lefestenünk, akkor nyilván ez lenne a legalkalmasabb pillanat, amikor az Úr megfordult és Péterre tekintett. A fáklyafénynél és a tűz lobogó lángjánál látta Péter az udvarban a szenvedő Urat, és ez a kép mélyen belevésődött a lelkébe. Olyan embert látott, akit szeretett, és úgy látta, ahogy még sohasem.

Ugyanaz az Úr volt, aki a megdicsőülés hegyén is együtt volt Péterrel. Jóllehet vérrel volt bemocskolva az Úr arca, Péter mégis felismerhette, hogy ugyanaz a személy volt, akivel bizalmas közösségben élt három évig.

Mindezeknek bizonyára át kellett villannia e pillanatban Péter lelkén. Ezért nem csodálkozom azon, hogy amikor az Úr szavára visszaemlékezett, kiment és keservesen sírt. Valóban szerette Urát. Nem a *szívével* tagadta meg Mesterét, hanem *hirtelenkedő nyelvével*. Majdnem megrepedt a szíve a szomorúságtól, hogy megtagadott egy ilyen barátot.

Az Úr nem tett szemrehányást Péternek. Elég volt egyetlen pillantás, hogy felfedje Péter ostobaságát és a Mester megfontolt bölcsességét.

Azt olvassuk, hogy Péter visszagondolt Jézus szavára: „*Mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem!*” Az Úr tekintetével felfrissítette Péter

emlékezetét és megindította lelkiismeretét. Ám az Úr tekintetéből csak megbocsátó szeretetet lehetett kiolvasni, amit így fejezett ki: „Péter, mégis szeretlek téged! Megtagadtál, de én örök időktől fogva szerettelek és most sem fordítok hátat neked.” Ha arra gondolok, mi az, ami leginkább összetörné a szívemet, ha Uramat Péterhez hasonlóan megtagadnám, úgy vélem: ha azt mondaná: „Ha megtagadtál is, én mégis szeretlek.”

Május 26.

„Aztán kiment, és keserves sírásra fakadt.” Lk 22,62

Péter elfelejtette, hogy elhívott apostol, és az Úr istenségéről is megfélelmedezett. Éppen a Krisztus-követés útját hagyta el, és észre sem vette. Az Úr tekintete térítette magához, és ezzel elérte hogy Péter elvesztette magabiztosságát. A főpap udvarában tartózkodott, de már távozott is onnan.

Míg a tűznél melegedett, semmilyen veszélyt nem érzett, jóllehet a legrosszabb társaságban volt. De miért érdeklődött az ajtót őrző szolgálóleány iránt? Biztosan túlságosan is figyelt a megjegyzéseire. És mit törődött azokkal, akik a tűz körül álltak? Nyers fickók voltak, igaz, de ő meg egy szívós halász! Ezért úgy vélte, szükség esetén képes felvenni a versenyt a főpap szolgálival. Most azonban eltűnt az önbizalma.

Az Úr ránézett Péterre, és ő nyomban *megváltozott*: tartózkodott minden további merészségtől. Talpraesettségének tehát jobb részét mutatta meg ezzel, és nagy higgadtsággal s megfontoltsággal elhagyta a veszélyes társaságot.

A kegyelem lángjának szívében való újra élesztésével *halálos döfést adott testi határozottságának*. A palota, amelyben olyan rossz sora volt Urának, többé nem volt számára megfelelő hely. Péter nem melegedhetett tovább a tűznél és nem tehetett tovább úgy, mintha semmi sem történt volna, miközben kicsúfolták Jézust ellenségei. És most döbbsen rá, hogy *nem tartozik azok közé*, akik körülállták a tüzet. Semmiféle közös dolga sincs velük; ezért sietve távozott társaságukból.

Jó dolog ezt éreznie a hívőnek, hogy semmije sincsen ebben a világban. Kerüljétek azt a helyet, ahol elbuktatok! Menjétek ki onnan, még akkor is, ha barátságos tüzet kell is otthagynotok! Inkább jobb hidegben lenni, mint olyan helyen, ahol veszélyben van a lelketek.

A *magány* a megfelelő hely a bűnbánó embernek. Sokkal jobb számodra kint lenni a sötétben, mint annál a tűznél maradni, ahol nyers móka járja, miközben kicsúfolják Krisztust.

Május 27.

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” Mt 11,28

Jézus mindenkit hív, aki fáradt és megterhelt. Nyugalmat akar adni nekik. Nem azoknak ígéri ezt, akik csak álmodoznak a hozzájövételről. Feltétlenül *jönniük* kell.

Jézushoz kell jönniük és nemcsak az egyházhoz. Nemcsak megkeresztelkedni kell, vagy valaki máshoz jönni Urunk isteni személye mellett.

Amikor az érc kígyót felemelték a pusztában, az embereknek nem Mózesre, nem is a frigysátorra, nem is a felhőoszlopra kellett nézniük, hanem egyedül az érc-kígyóra. Nem volt elég, hogy tudtak valamit az érc kígyóról; mindenkinek reá kellett tekintenie. Ha beteg valaki, sok mindent tudhat a gyógyszerekről, mégis meghal, ha nem veszi be a valóban gyógyító orvosságot.

Jézus *Krisztusra* kell felnéznünk: *„Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek”* (Jn 1,12) Krisztus nekünk nem lehet mítosz, sem álom, sem fantom, hanem valóságos ember és valóságos Isten. Nem kényszerből kell őt befogadnunk, hanem lelkünk szívélyes és örvendező beleegyezését kívánja. Nem akarsz-e most hozzá jönni és egyedül benne bízni?

A galambot egy héja üldözte és védtelenül ki volt szolgáltatva neki. De megtanulta, hogy egy sziklahasadékban menedéket találhat. Ott teljes védelmet élvezett, és nem kellett félnie a ragadozó madártól. A kőszikla azonban nem segített volna a galambnak, ha nem repült volna be a hasadékba. Testének teljesen a sziklaszirt oltalmában kellett maradnia. Így menekülj te is Jézushoz, és csak az ő sebeiben keress szabadulást, így nem fog elérni Isten ítélete!

Az Úr úgy hív magához minket ebben az órában, ahogy egykor a hitetlen zsidóknak mondta: *„Mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok bűneitekben.”* (Jn 8,24) Az Úr őrizze meg e sorok olvasóját attól, hogy, ilyen módon pusztuljon el.

Május 28.

„Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, reá hallgassatok!” Mt 17,5

„Reá hallgassatok!” Figyeljete arra, amit mond, és törekedjete azt megérteni; vegyéte szívetekre és higgyéte el. Bízgate benne és engedelmeskedjete neki örömmel. Mindezt magában foglalja ez a felhívás: *„Reá hallgassatok!”* Arról van szó, hogy az Atya ezt mondja: „Nem Mózesre kell hallgatnotok, hanem Reá! Nem Illésre kell hallgatnotok, hallgassatok a Fiamra!”

Papok ezrei mondják ma is a világban: „Ránk hallgassatok!” Az Atya azonban azt mondja: *„Órá hallgassatok!”* „A Fiamra hallgassatok!” Sok hang követeli a figyelmünket: új filozófusok, régi és új teológusok, újra feléledő eretnekségek... Az Atya azonban azt mondja: *„Órá hallgassatok!”* *„Őt hallgassátok!”*

Azzal az igénnyel áll-e elő valaki, hogy őt Jézus Krisztus utódjának tekintsük? Az Atya nem utódokról beszél, hanem megparancsolja nekünk: hogy *őt* hallgassuk. Ha Jézus halott lenne, talán másra hallgathatnánk. De ő él, ezért ma is érvényes a parancs: *„Reá hallgassatok!”*

Ne *énrám* hallgassatok, mert nekem nincs igényem a figyelmetekre, mint ahogyan egyetlenegy embernek sincsen. Ó, bárcsak megértenénk, hogy egyedül Jézust hallgassuk, és bezárnánk a fülünket minden más hang előtt! Ő az Isten Fia? Akkor őt hallgassátok!

Péter, nem kell neked sátrakat építened. Az Atya megparancsolta, hogy Jézusra, Uradra hallgass! Jobb Krisztust hallgatni, tanításában hinni és neki engedelmeskedni, mint óriási katedrálisokat építeni számára. *Péter*, nem kell sokat aggódnod, vesződnöd és a Márta szerepét játszani! Jobb lenne, ha Máriával együtt Jézus lábaihoz ülnél, és csak őt hallgatnád.

Miként egykor Egyiptomban az emberek a fáraóhoz mentek és gabonát kértek tőle, és ő azt mondta nekik: *„Menjete Józsefhez!”* – ma azt mondja Isten az embereknek: „Mentek a Fiamhoz!” Senki sem mehet az Atyához, csak Jézus Krisztus által. Isten a Fia által szólt hozzánk. Hallgassunk Rá, hogy éljen a lelkünk!

Május 29.

„Nem tudátok, hogy az én Atyám házában kell lennem?” Lk 2,49

Az Úr Jézust mindenekelőtt teljesen és egészen az engedelmesség lelke töltötte be. Szolgai formát vett fel, amikor a földre érkezett, és mindenek felett kitűnt Isten iránti tökéletes engedelmisségével és osztatlan odaszántságával.

Emlékszel arra, amikor megtértél és újjászülettél, amikor ez új élet még friss és erőteljes volt benned, milyen forró vágy emésztett, hogy Istennek engedelmeskedj és neki szolgálj mindenáron, mindenféle módon?

Én még nagyon jól emlékszem rá, hogy még öt percre sem tudtam ellenni anélkül, hogy ne tettem volna valamit az Úrért és ügyéért. Ha kimentem az utcára, keresztyén iratokat vittem magammal. Ha vonaton utaztam, ki kellett dobnom néhány traktátust az ablakon. Ha volt egy pillanatnyi nyugalom, letérdeltem imádkozni, vagy Isten Igéjét tanulmányoztam. Ha emberekkel voltam együtt, Krisztusra kellett irányítanom a beszélgetést, hogy ezzel a lehetőséggel is Uramnak és Mesteremnek szolgáljak.

Ó, be kell vallanom, hogy ebből a buzgóságból és komolyságból sok eltűnt belőlem! És feltételezem, hogy közülünk sokan érzik ugyanezt, és fájlalják ennek a hiányát. Lehet, hogy az új élet pezsgésében Jézus ügyét szolgálva olykor meggondolatlanul cselekedtünk. Mégis azt óhajtom, bárcsak visszatérne ez az idő, minden meggondolatlanság és megfontolatlanság ellenére! Bárcsak ismét megtelne a szívem az első szeretet lelkesedésével, a Lélek túláradó befolyásával, ami engedelmességre ösztönzött, amivel örömet okozott, és gyönyörűséges volt Istennek engedelmeskedni!

A gyermek Jézusnak, drága Megváltónknak Istenének kellett szolgálnia. Engedelmeskednie kellett, nem tehetett másként. Bárcsak megajándékozna Isten minket is az engedelmességnek ugyanazon Lelkével, hogy ő munkálkodjon bennünk. Késztesen minket is úgy szolgálni Istennek, hogy mi is elmondhassuk: *„Nem tudtátok, hogy az én Atyám házában kell lennem?”*

Május 30.

„Mert tudom, hogy énbennem, vagyis a testemben nem lakik jó, minthogy arra, hogy akarjam a jót, van lehetőségem, de arra, hogy megtegyem, nincs.” Róm 7,18

Ha újjászülettünk, új teremtmények vagyunk. Mégis, a régi Ádám-természet bennünk marad. A bennünk lévő új élet nem semmisíti meg a régi természet

hajlamait. Az újjászületés új és magasztos meggyőződésre vezet minket, de a régi elv is megmarad és azon igyekszik, hogy érvényesítse magát.

Némelyek azt képzelik, hogy a testi értelmet megjobbíthatják, és az lassanként megszelídülhet és megszentelődhet. Azonban az Istennel szembeni ellenségeskedés folyton megmarad és nem békülhet meg Istennel. A régi természet földből való és földi, Krisztussal együtt meg kell feszíteni és el kell temetni, mert túlságosan rossz ahhoz, hogy megjavítható legyen.

Hallottam bizonyos hívőkről, akik arról álmodoztak, hogy a bennük lakozó bűnt már teljesen legyőzték, és nincs már bennük egyáltalán bűnös hajlam és kívánság. Ha ez így van, akkor gratulálok nekik, és azt kívánom, hogy ez bárcsak bennem is így lenne.

Azonban voltak bizonyos tapasztalataim ilyen „tökéletes emberekkel”, és úgy ismertem meg őket, mint akik a világ legkellemetlenebb, legindulatosabb és legérzékenyebb emberei. Közülük némelyek olyan förtelmes képmutatóknak bizonyultak, hogy úgy vélekedtem felőlük, mint akikben semmiféle tökéletesség nincsen.

Amikor hallom, hogy egy testvér azt állítja magáról, hogy ő hónapok óta nem vétkezett, eltűnődöm, vajon nem titkos szenvedélyek rabja-e, mint paráznaság, lopás vagy alkoholizmus... Biztosan érzem, hogy a hajó léket kapott valahol.

A bűn ereje, ami a testben leselkedik, az új élet megerősödésével fokozatosan gyengül. Egyre kevésbé nyilvánul meg, miközben a szent elv megerősödik. Istentől való új természetünk nem vétkezhet, mivel Istentől született. Nincs is hajlama a bűnre, hanem minden kívánsága, törekvése az ég felé, Krisztusra irányul.

Május 31.

„Azt mondta neki: »Hozz nekem egy hároméves üszőt, egy hároméves kecskét és egy hároméves kost, egy gerlicét és egy galambot! «” 1Móz 15,9

Miután Ábrahám hit által megigazult, Isten rávezette, hogy mélyebben megismerje az áldozat értékét.

Isten parancsára vágta le azokat az állatokat, amiket az Úr áldozatra szánt. Az ösatya keze vérrel van beszennyezve; veszi a kést, szétvágja az állatokat és rendben elhelyezi, ahogy Isten Lelke elrendelte.

Ábrahám megtanulja, hogy *csak áldozat által lehet Istenhez menni*. Isten minden ajtót bezárt, csak a vérrrel hintett ajtón lehet hozzá közeledni.

Miközben fülében csengett az ígélet, ami őt megigazította, látnia kellett az áldozatot. Az a hit, amely megigazít titeket, segít tökéletesebb és elevenebb betekintést nyerni Jézus Krisztus engesztelő áldozatába.

Nem csodálkozom, hogy gyengül a hitetek, ha elfeledkeztek elmélkedni azon az áldozaton, amit Jézus Krisztus hozott népéért. Olvassátok el újra és újra a Megváltó szenvedéseiről szóló tudósításokat, amik az evangéliumokban tárulnak elénk. Boruljatok le imádságban az Isten Báránya előtt és tartsatok bűnbánatot amiért elfeledkeztetek haláláról, ami mindennek a középpontja. Szemléljétek ismételten a helyettes áldozat csodálatos tényét, és megelevenedik a hitetek.

Sem teológiai stúdiumok, sem titkos bölcsességek kutatása nem hozhat áldást lelkednek, hanem egyedül csak az, ha Jézusra, a Megfeszítettre irányítod tekintetedet. Ez a leglényegesebb tápláléka a hívő életnek.

Tartsátok szem előtt azt, *akihez igazodtok!* Ábrahám *megigazult emberként nézte az áldozatot* egész nap, amíg a nap le nem hanyatlott, és elzavarta onnan a szárnyas ragadozókat. Így kell nektek is elűzni minden zavaró gondolatot. Mélyüljön el Krisztussal való közösségetek, és ne elégedjete meg, ha nem növekedtek a mi Urunk ismeretében és kegyelmében!

Június 1.

„Íme, három éve, hogy idejárok gyümölcsöt keresni ezen a fügefán, de nem talállok. Vágd ki, miért foglalja a földet hiába?” Lk 13,7

A vincellér nem most állapította meg először, hogy terméketlen a fügefa, és a szőlő ura sem először jött, hogy fügét keressen rajta. Isten, aki „még ezt az esztendő” is megadta nekünk, korábban már több évet adott. Kímélő türelme ezért nem új; ezt már korábban is próbára tettük.

Először *ifjúkorunk* idején voltak olyan esztendők, amikor gyümölcsöket teremhettünk Istennek. A zsenge gyümölcsöknek Isten különösen örül.

Hogy töltöttük el ifjúságunk éveit? Erőnket vadon termő fákra és buja ágakra pazaroltuk? Ha így éltünk, okunk van bűnbánatot tartani: hisz erőnk legjavát tékoztuk el!

Fiatalkori éveinket *férfikorunk* esztendei követték. Elkezdtünk családot alapítani, és olyan fához hasonlítottunk, amelyik erős gyökeret ver. Ez az időszak is nagyon értékes, igen hasznos. Teremtünk-e Istennek? Odszenteltük-e neki erőnk legjavát?

Ha nem így cselekedtünk, akkor bárcsak megfenyítene minket a múlt, bárcsak felemelt újjal figyelmeztetne most, ha „ezt az évet is” ugyanúgy tölthettük el, mint az előző esztendőket.

Aki eltékozolta fiatalságát és férfikorát, bizonyára elég sok bolondságot követett már el. Legyen elég immár, hogy élete elmúlt idejét a test akarátának szentelte. Szerfelett nagy könnyelműség és rossz cselekedet lenne, ha „*még ezt az évet is*” a bűn szolgálatában akarná töltetni.

Sokan közülünk *életük delén* vagyunk. Már megtettük életünk fele útját és mégsem tudjuk, hová megyünk? Már több mint ötven évet leéltünk és ezt a kérdést még mindig nem tisztáztuk? Nos, a bűnben való megmaradásunk szívünk érzéketlenségéről tanúskodik. Minél mélyebben belemerül a közömbösség álmába, annál nehezebb ebből a halálos szendergésből felébreszteni.

Június 2.

„*Uram, hagyd meg még ebben az évben.*” Lk 13,8

A vincellér nem kért hosszabb haladékot, csak egy évet. Ha a fa körülásása és megtrágyázása ebben az időszakban is eredménytelennek fog bizonyulni, akkor nem fog többet közbenjárni érte: a fának pusztulnia kell!

Igen, még ha az Úr Jézus is a közbenjáró, az irgalmasságért való könyörgésnek megvan az ideje és határa. Nem maradunk mindig épségben, és az ország romlását sem lehet folyton megakadályozni. Ha nem akarunk bűnbánatot gyakorolni, elpusztulunk. Ha az ásóval folytatott tevékenységből nem akarunk hasznot húzni, nem kerülhetjük el a fejszeceapásokat.

Mindegyikünknek adatik egy utolsó esztendő. Ezért mindenki gondolkozzon el ezen: „Vajon nem ez az év lesz életem utolsó esztendeje?”

Jézus tanítványa! Ha ez életed utolsó éve, övezd fel derekadat, és teljes komolysággal töltsd be küldetésedet! Kérjed felebarátaidat, béküljenek meg Istennel! Lehetséges, hogy már csak ez az év áll rendelkezésedre, hogy prédikáld az elveszett világnak a kereszt üzenetét.

Az Úr Jézus hamarosan visszatér, és akkor a békességet hirdető kereszt enyhe sugarai helyet készítenek a harag ítéletes paraszának. Akkor a megváltó helyett a bíróval állsz szemben. Most megment, akkor azonban ítélni fog.

Ma még van időnk, hogy mint Üdvözítőről szóljunk róla az embereknek. Ezért hadd mozgósítson e felismerés valamennyiünket a kegyelmi idő kihasználására.

Kedves meg nem tért olvasóm! Lehet, hogy ez az év lesz az utolsó esztendő! Felkészültél-e arra, hogy felemelkedik a függöny? Mindenkinek Krisztus ítélőszéke elé kell állni. Milyen jó azoknak, akik az Úr Jézusba vetett hitükkel félelem nélkül léphetnek Isten trónja elé! Gyere hát még ma Jézushoz, hisz ki tudja, talán ez lesz az utolsó napod!

Június 3.

„Egy dolgot kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy az Úr házában lakhassam egész életemben; láthassam, milyen jóságos az Úr, és gyönyörködhessem templomában.” Zsolt 27,1

A megosztott igyekezet szétszórtságához, gyengeséghez és kudarchoz vezet. Aki viszont egyre összpontosít, az célhoz ér. Bárcsak minden törekvésünket egy életcélban lehetne összegezni, és minden erre az egy mennyei dologra irányulna!

Dávid ezt az *egy*et kéri az Úrtól – és ez a helyes céltábla a mi kívánságaink számára is. Ebbe a tiszta forrásba merítsük vedrünket! Ezen az ajtón kopogtassunk! Ennél a banknál váltsuk be váltóinkat!

Azt várhatnánk Dávidtól ínséges helyzetében, hogy nyugalmat, biztonságot és ezer más dolgot óhajt. De nem, teljes figyelmével az Úr felé fordul, és minden másról lemond. Arra vágyik, hogy az Úr házában lakjon.

A szent kívánságok *határozott cselekvésekhez* vezetnek. Olyan vetőmagot kívánjunk, amit aztán szorgos munkával termékeny szántóföldre el is szórunk, egyébként nem hoz termést. Ha kívánságainkat nem követi hatékony igyekezet, úgy csak olyanok, mint az eső nélküli felhők.

Dávid arra törekedett, hogy az Úr házában lakjon. Legyen a mi kívánságunk is ez. Vágyakozzunk a mennyei, atyai házba, lelkünk otthonába. Csak akkor lakozhatunk ott örökre, ha szívünket nem kötik le e múló élet javai vagy bajai.

Dávid legfontosabb kívánsága az volt, hogy az Úr *jóságát* szemlélje. Valóban pompás feladat ez Isten igaz imádója számára úgy a mennyben, mint e földön!

Ne azért gyülekezzenek össze a hívők, hogy nézelődjenek, vagy magukat mutogassák, még csak azért sem, hogy prédikációt hallgassanak. Az Úr gyülekezetébe azzal a sóvárgással menjünk, hogy egyre jobban megismerjük, szemléljük Urunk dicsőségét és csodáljuk szeretetét. Milyen nagyszerű lesz majd, ha az Úr Jézus minden hívő követője „*nézheti a király szépségét.*” (Ézs 33,17)

Június 4.

„Mondd meg nekem te, kit lelkemből szeretek, hol legeltetsz, délben hol deleltetsz? Miért keresgéljelek társaid nyájainál?” Énekek 1,7

Ha szeretnétek megőrizni lelki üdeségeket, és nem akarjátok, hogy leburnítson a nap, miközben dolgoztok, akkor menjetek folyton Uratokhoz és beszéljete velük, legyen vele élő közösségetek. Szólítsátok meg szent vallomással: *„Te vagy, akit lelkemből szeretek!”* Kérjétek, hogy élessze fel bennetek ismét az első szeretetet!

Úgy tűnik, némely keresztyén elfelejtette, hogy egyre jobban kell szeresse az Urat. De bízom abban, hogy vannak olyanok, akikben elmélyül ez a szeretet és évről évre bensőségebbé lesz. Ha ez nem így van nálad, akkor ne nyugodj, míg vissza nem tér lelkedbe az első szeretet.

Ó, bárcsak megtelne a szíved Jézus Krisztus iránti szeretettel! Akkor sikerrel járnál az érte végzett tevékenységben, örömet okozna a munkád. Minél többet teszel a lelkekért, annál tisztább, szentebb és Krisztushoz hasonlóbb leszel, ha ezt vele együtt végzed. Legyen szokásoddá Jézus lábaihoz ülni és aztán szolgálj neki úgy, ahogy Márta is tette. Ha egyesíteni tudod e két, Jézus iránti magatartást magadban, nem maradsz gyümölcstelen.

Megfigyelted, hogy a menyasszony is kérdez: *„Hol legeltetsz, délben hol deleltetsz?”* Ez az a nyugalom, amire szüksége van a munkásnak. Ne hanyagold el az Úrral való közösséget. Térj vissza a csendbe!

Én úgy érzem, jelenleg nagyobb szükségem van Megváltómra, mint valaha. Jóllehet évek óta hirdetem evangéliumát, újra és újra keresztyénhez kell jönnöm, és akárcsak először, a Megfeszítettre való feltekintésben nyerek felüdülést.

Ó, Isten kegyelme legyen az őszinte lelkekkel, akik állandóan, hűségesen meg akarják őrizni szívüket.

Legyen gondod a lelked táplálására! Nem tudod hatékonyan latba vetni az erődöt, ha nem vagy egészséges és erőteljes. Ha nem fogadtad lelkedbe Isten erejét, egyáltalán nem áradhat erő belőled. Ezért szüntelen táplálkozzál Krisztusból.

Június 5.

„Ha nem tudod, ó asszonyok szépe, indulj el nyájam nyomán, és legeltesd kecskéidet a pásztorok tanyáinál!” Énekek 1,8

Némely keresztyén hajlamos arra, hogy állandóan bűneire gondol. Folyton szomorkodik miattuk ahelyett, hogy örvendezne a Krisztusban nyert igazságának.

Gondoljátok meg, hogy ugyanúgy igaz az is, hogy Krisztus vérében megmosva *tiszták* vagytok, mint az, hogy *feketék* vagytok, mivel lebarnított a nap. Jézus szavai szerint tiszták vagytok. Tisztaságotok tényét maga Jézus jelentette ki. Miután megmosta tanítványai lábát, így szólt: *„Aki megfürdött, annak csak arra van szüksége, hogy a lábát mossák meg, különben teljesen tiszta.”* (Jn 13,10) És hozzáfűzte: *„Ti is tiszták vagytok.”*

Az Úr olyan tisztára mosta népét, hogy az isteni igazság mércéje szerint semmiféle folt nincs rajtuk. Jézus tehát nem túloz, mikor így szólítja meg gyülekezetét: *„Ó asszonyok szépe.”*

Az Úr válasza a menyasszony kérdésére sok bölcsességet tartalmaz. Megmutatja a menyasszonynak, hova menjen, és így találja meg a barátját, és hozzá vezesse a nyáját. Így szól: *„Indulj el nyájam nyomán.”*

Ha meg akarod találni az Úr Jézust, azon az úton találod meg, amin a próféták jártak, az ősatyák és apostolok útján. Ha Jézussal akarsz élni, járd az engedelmes-ség útját. A szentek nem élvezhették az Úrral való közösséget, amikor engedetlenek voltak iránta. Az engedelmség ösvénye: a közösség ösvénye. Olvassatok utána, hogyan gyakorolták a közösséget és ugyanazt cselekedjétek.

Aztán ezt a szabályt fekteti le: *„Legeltesd kecskéidet a pásztorok tanyáinál!”*

Hol vannak ezek a pásztorok? Manapság sokan vannak, akik pásztoroknak adják ki magukat, de mérgező legelőkre vezetik juhaikat. Tartsd távol tőlük magad! De áldott legyen az Úr, hogy vannak itt mások is, akiket biztosan követhetnek! – Ha azt szeretnéd, hogy gyermekeid áldottak legyenek és üdvözüljenek, akkor tanítsd meg őket arra az igazságra, amit az apostolok tanítottak. Ha Krisztust prédikálsz igazán, teljesen és egészen, ha csak őt hirdeted, és kegyelmének gazdagságát

prédikálok, csak Krisztust és csak amit Krisztus kínál, akkor kecskéidet a pásztorok tanyáinál legeltetted.

Június 6.

„Eljön majd az idő – így szól az ÚR –, amikor nyomon követi a szántó az aratót, a szőlőtáposó a magvetőt. Must csurog a hegyekről, és ömlik a halmokról.” Ám 9,13

Jézus Krisztus minden hűséges szolgája éppolyan jól hirdeti az evangéliumot az alkalmatlan időkben, mint az áldott időkben. Ha Isten visszatartja a harmatot, nem gondolhatjuk azt, hogy nem kell szántani. Nem képzelhetjük, ha terméketlen idők jönnek, hogy ezek miatt abbahagyhatnánk a vetést.

Végeznünk kell munkánkat anélkül, hogy az eredményre figyeljünk. Ha elhintettük a vetőmagot, mi megtettük, amit kötelességünk volt, még ha a madarak felszedezték is a magot.

E jelenkorban jobb kilátásunk van a sikerre, mint máskor. Ezért annál szorgalmasabban kell végezzük a munkánkat. Ha egy kereskedő megnyit egy kis sarki boltot, rövid próbaidő után megállapítja, lehet-e valamit keresni. És mit tesz akkor, ha kedvezők a körülmények? Bővíti üzletét, és több munkást alkalmaz.

Így ma is jó lehetőségek vannak számunkra. Terjeszkedhetünk. Tehetünk valami kiváló dolgot Krisztus ügyéért. Nos, ahol eddig kevés tőkét, kis fáradságot és szerény eszközöket fektettetek be, most fordítsatok rá többet, mert akkor száz százalékos lesz a jövedelem. Ha egy bérlő tudná, hogy rossz termésű év következik, akkor talán csak egy, vagy két szántóföldet vetne be. De ha egy próféta meghirdetné: „A következő esztendő példátlan termést eredményez”, akkor az összes mezőit felszántaná, és földjeit teljesen bevetné.

Cselekedjete ti is így! Az Úr csodálatos termést ígér. Vagy azt akarjátok, hogy elvesszenek az emberek buzgóságotok hiánya miatt?! Ha áldás ideje van, de nem teszi mindenki a kezét az eke szarvára, úgy megérdemeljük a legsivárabb lelki aszályt, ami csak előfordulhat nálunk!

Június 7.

„Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm.” Zsolt 23,1

Ha az Úr a pásztorom, jól megy sorom és áldott vagyok! Ő képes gondoskodni minden szükségemről, és bizonyos, hogy kész is erre; mert a szíve tele van szeretettel. Ezért nem szenvedek hiányt semmiben sem.

Az időleges testi javak sem hiányoznak; mert vajon nem ő táplálja-e a hollókat és nem ő növeszti-e a mezők liliomait is? Hogy hagyná elpusztulni a gyermekét?

Lelki életemben sem szenvedek hiányt semmiben. Tudom, hogy kegyelme elég számomra. Bízom benne, aki megígérte: „Amilyenek napjaid, olyan lesz az erőd!” Meglehet, hogy nincs meg mindaz, amit szeretnék; de semmi sem hiányzik, ami valóban szükséges és üdvös. Mások, akik gazdagabbak és bölcsőbbek nálam, hiányt szenvednek, én azonban nem.

Dávid nemcsak azt mondja: „Nem szűkölködöm semmiben sem” most, hanem: „Nem *fogok* szűkölködni a jövőben sem.” Hadd jöjjön bármi; éhínség miatt romba dőlhet az ország, szerencsétlenség *pusztíthat* a városokban, – de én semmiben sem fogok szűkölködni.

Az időskor a vele járó betegségekkel sem fog ezen változtatni, sőt mindenem megvan és bővülök. Nem azért, mert jövőt biztosító pénztartalékom van a bankban, vagy mivel olyan ügyes vagyok, hogy meg tudom keresni a kenyeremet, hanem mert az Úr a pásztorom.

Az istentelenek mindig hiánnyal küzdenek, az igazak sohasem. A bűnös szíve sohasem elégedett; de a kegyelmet nyert lélek az Istentől való elégedettség palotájában lakik. Az ÚR az én pásztorom.

A bizalomteljes függőségnek ezt a tudatát ápoljuk mennyei Atyánkról. Ez mindig igaz: Ő gondoskodik rólam. Figyel lépéseimre és megőriz. Bármilyen helyzetbe kerülhet is a hívő ember – mindig gondoskodik róla a jó pásztor. A bárány az Úr tulajdona. A tulajdonos becsben tartja, drága árat fizetett érte.

Milyen csodálatos dolog, mi is ugyanolyan bizonyosan tudhatjuk és vallhatjuk, mint Dávid: az Úrhoz tartozunk!

Június 8.

„Akiknél a mag a sziklás talajra hullott: amikor meghallják az igét, azonnal örömmel fogadják.” Mk 4,16

Névleges keresztyének életrajzáról van itt szó. Elhangzik, hogy örömmel fogadják az igét. Nagyon boldogok. Sokan vannak, akik úgy vélik, hogy ez a megtérés biztos jele. Higgyétek el, hogy ez igen kétes jel. Van olyan öröm, ami nem a kegyelem gyümölcse, és van olyan békesség, ami önámítás folytán keletkezik és nem Isten szava által.

Őrizkedjünk téves logikával úgy következtetni, hogy azért van üdvösségünk, mivel boldogok vagyunk. A példázat szerint a gazdag ember is boldog volt, mikor minden napját pompás vigalomban élte, de végül a pokolba jutott.

Az igében ábrázolt személyek a hitnek csak a boldog oldalát látták. „Itt van az édesanyám” – mondja valaki – „milyen boldog keresztyén! Szeretnék én is olyan boldog lenni, mint ő, ezért befogadom én is Krisztust az életembe.”

Nos, ezek az emberek azt gondolták, hogy igen *boldogító* dolog megbocsátásban részesülni. És ez valóban igaz. Megbocsátást kapni, Isten gyermekének lenni, Jézust befogadni – milyen pompás, felemelő dolog! És végül a mennybe jutni, diadalmasan meghalni, a dicsőségben élni, ahol az Úr Jézus van – milyen nagyszerű kiváltság! Ki kételkedik ebben?

De az emberek *csak* ezt az oldalt látták és nem gondoltak arra, hogy időközben olyan keserves kísértésekkel is kell küzdenünk, amik erőt vesznek rajtunk. Megpróbáltatásokat kell elszenvednünk, komoly próbákat, amiket csak Istentől kapott segítséggel tudunk elviselni. „Jobb kezeket kell levágni”, „szemeket kivájni”, a „költségeket felszámolni”, hogy tisztán lássuk, elegendők lesznek-e a jövőre ígért jutalmak a jelen munkájáért.

Ezek az emberek örömmel fogadták az igét. Milyen reményteljesnek tűnt a magvető! De nem lehetséges a rügyek alapján kiszámítani a gyümölcstermést. Nem mind arany, ami fénylik, és nem minden tojásból lesz fióka.

Június 9.

„Amikor pedig felkelt a nap, megperzselődött, és mivel nem volt gyökere, kiszáradt.” Mk 4,6

Elmondható ezekről az emberekről, hogy gyorsan haladtak előre. A mag hamar kikelt, mivel nem volt mélyen a talajban. A felületi talajréteg gyors növekedést biztosított.

Ezek az emberek amely napon hallották az evangéliumot, befogadták, és azt hitték, máris üdvözültek. Tele voltak örömmel és siettek bizonytságot tenni. Nem volt szükségük időre, hogy higgadtan megfontolják, bizonytságot tehetnek-e, hanem azonnal hozzáfogtak, mint ahogy felrobban a puska poros hordó.

Bizonytságot tettek, és a következő héten már tanítottak is a vasárnapi iskolában. Teljesen biztosak voltak abban, hogy helyes úton haladnak. Sőt, türelmetlenek voltak más zárándokokkal szemben, akik nem tudtak olyan gyorsan futni, mint ők.

Csak egyoldalú evangéliumot kaptak, és ezzel teljesen meg is elégedtek. Saját szemükben igazak voltak. Sokra tartották magukat s úgy vélték, velük együtt a bölcsesség is kihal. Nos, nyilván nagy dolog ilyen emberekkel kapcsolatba kerülni, nem igaz? De be kell látnunk és meg kell tanulnunk, hogy nem minden dús levelű ág terem gyümölcsöt.

Hamarosan eljött a megpróbáltatás ideje is. A mag kikelt, de felkelt a nap is, és a növényt megperzselte. – Senki sem mehet a mennybe anélkül, hogy ne érné komoly vizsgálat az út folyamán. A próbának alá nem vetett hit, az ellenőrizetlen kegyelem nem kegyelem.

A megpróbáltatás üldözés formájában jött el. Ó, milyen sokan vannak, akik örömmel fogadták az ígét, keresztyénségüket azonban megtagadnák, ha máglyára vetnék, vagy börtönbe csuknák őket.

Egy gúnyos szó a társadalomban, egy csípős megjegyzés a keresztyénség ellen olyan személytől, akit általában tisztelsz; barátságtalan megszólások olyanoktól, akiktől azt reméled, hogy velük haladsz életed folyamán – ezek olyan dolgok, amik nem azonosak a máglyákkal vagy börtönnel, de mégis elegendők ahhoz, hogy legyűrjék a gyenge hívőket annyira, hogy hátat fordítanak Krisztusnak.

Június 10.

„Akinél pedig tövisek közé hullott, hallja az ígét, de e világ gondja és a gazdagság csábítása megfojtja az ígét, és nem hoz termést.” Mt 13,22

Szeretném kissé ábrázolni ezeket a töviseket. Az első típust „*e világ gondjának*” nevezi az íge. Ez különösen a szegények között növekszik. Ők felettébb hajlamosak a világi dolgok tekintetében aggodalmaskodni és kétségbeesni. „Mit fogunk enni? „Mit iszunk majd?” Ilyen aggódo kérdések emésztik őket.

De a gazdagokhoz is elérnek a gondok. „Hogy szerezhetek még többet? Miként fektethetem be a pénzemet?” Ez a mi korunk aggodalma, amitől legtöbbszörünknek őrizkednünk kell. Minden nemzedéknek megvannak a maga sajátos, különös gondjai.

A mi korunk gondja a becsvágy, a kollegákat utánozni, megbecsülést szerezni, és minden áron fényes karriert csinálni. Ez a gond sok embert úgy emészt, mint a rák. Ha hagyod, hogy ez a gond növekedjen a lelkedben, meg fogja fojtani a hitedet. Nem szolgálhatod Istent és a mammont is.

Vannak aztán mások is itt, akik a „gazdagság csábítását” érzik. Az Úr nem a „gazdagságról” beszél, hanem a „gazdagság csábításáról.” A gazdagság mindig lépre visz. Már a gazdagság megszerzése is becsapja az embert, mert helytelenül ítéli meg a dolgokat, ha nyereségre való kilátás kecsegteti. Az arany csengése gyakran megrontja a hallást. Határozzuk el a szívünkben, hogy soha ne a nyereség vagy veszteség határozza meg a magatartásunkat. Ne cselekedj igazságtalanul akkor sem, ha királyság lenne a jutalmad.

Lukács még egy másfajta gyomról is beszél, nevezetesen az „élet élvezeteiről.” Ezek a tövisek borzalmas szerepet játszanak napjainkban. Az élvezetet gyógyszerként kell használnunk, de soha nem táplálékként. Sok embernek minden szent gondolatát és jó elhatározását megsemmisítik az élvezetek iránti szenvedélyek. Ez a kor az élvhajászók kora.

Kedves olvasó! Nem azért jöttünk a világba, hogy eltékozzunk napjainkat! Ha csupán evilági dolgokra irányítod gondolataidat, akkor tönkreteszed a lelkedet, mert a jó mag nem fog növekedni.

Június 11.

„Akinél pedig tövisek közé hullott, hallja az igét, de e világ gondja és a gazdagság csábítása megfojtja az igét, és nem hoz termést.” Mt 13,22

A tövisek a talaj természetes terményei. A bűneset óta ezek a föld „elszülött gyermekei.” A bűn otthon van az emberi szívben és olyan gyorsan növekszik, mint egy gyomnövény. A tövisek a talajhoz tartoznak, sőt benne gyökereznek és erősen ragaszkodnak hozzá. A kívánságok megbilincselik erőnket és képességeinket, és nem engednek el, ha nem kényszerítjük őket. Sem a Szentléleknek, sem az új életnek nem adnak teret kétségbeesett küzdelem nélkül.

Ó, kedves olvasó! Te is bukott ember vagy. És ha te lennél a pápa vagy az USA elnöke, akkor is igaz, hogy bűnben születél, és újjá nem született szíved minden mértéken felül csaló és gonosz. Gonosz természetünk igen konzervatív és arra törekszik, hogy elnyomjon minden forradalmi kísérletet, ami Isten kegyelmét kívánja trónra ültetni.

Tudjátok-e, hogy olyan sok névleges keresztyén a tövises talajban marad? Ez azért van így, mivel elmulasztanak bizonyos dolgokat, amik megváltoztathatnák a tövises helyzetét. Honfitársaink dolga a tövises kiirtása és a helyszínen való elégetése.

A korábbi időkben, amikor az emberek megtértek, bűnbánatot gyakoroltak. A szenvedés nagy, súlyos ekéjét arra használták, hogy mélyen a lélekbe hatoljon. A tűz nagy hőséggel égett az emberek lelkében, és amikor meglátták a bűnt rettenetes izzó hevében, a szenvedés kiégette azt bennük.

De most mi gyors megtérési sémákkal dicsekszünk. Ami engem illet, én hiszek az azonnali megtérésben és igen örülök, ha tanúja lehetek ennek. De még inkább örülök annak, ha a kegyelem *alapos* munkáját látom és megállapíthatom a megtérő mélyreható bünfelismerését.

Soha nem szabadulunk meg a tövisektől olyan ekével, ami csak a felszínt érinti. Azok a mezők hozzák a legtöbb termést, amelyeket jól megszántanak.

Június 12.

„Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!” Jn 7,38

Nézzétek, milyen magától értetődő a folyó áramlása. Nincs szüksége szivattyúra, gépezetről sincs szó, sem a víz nyomásáról. A hívőnek nincs szüksége semmiféle izgalomra vagy testi erőfeszítésre, hanem spontán, nyugodtan és csendesen áradnak belőle az isteni áldások, hatások, csodás befolyások.

Előfordult már, hogy reggel nagy felfordulás vett körül, kiáltozást, trombitaszót és dobpergést hallottatok, és ezt a választ kaptátok kérdésekre: „A nap felkel és lármázik, hogy az egész világ észrevegye?” Bizonyosan nem így van. A nap süt anélkül, hogy beszélne róla. Éppen így hat a világban az igazi keresztyén, mint áldásfolyam, de messze áll tőle, hogy a figyelmet igényelné és magát fitogtatná. Lényegében mert nincs is tudatában, milyen rendkívüli áldások áradnak belőle.

Figyeljétek meg azt is, hogy itt nem egy folyamról, hanem „folyamokról” van szó. „Ó”, mondd, „idáig még nem jutottam el!” De Isten azt elérte már, hogy felismered és megvallod fogyatékoságodat, és bánkódsz miatta. Nos, aki már kezdi felismerni fogyatékoságát, azt tovább vezeti az Úr. Az élet lelke, ami kiárad belőled olyan, mint egy bővízű patak, de ne feledd el, hogy Istennek add a dicsőséget, és így valóban áldássá leszel az úton. Ó, bárcsak mindenki, aki Krisztushoz tartozónak vallja magát, ilyen forrássá válna!

Ezek a folyamok állandóan áradnak. Nem olyanok, mint azok a források, amik időnként elötörnek, hogy aztán ismét gyorsan elapadjanak. Legyen nyár vagy tél, nappal vagy éjjel, ahol a keresztyén jelen van, ott áldássá kell lennie.

Amikor Isten megdicsőíti magát, nem jelentéktelen adományokat ad, hanem mérték nélkül ajándékozza Szentlelkét. Isten mérhetetlen bőkezűsége válik nyilvánvalóvá gyermekein.

Június 13.

„Mert úgy határoztam, hogy nem tudok közöttek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítettéről.” 1Kor 2,2

Mire összpontosított Pál, miközben a korinthusiaknak prédikált? Igehirdetésének a tárgya Urunk Jézus Krisztus személye és műve volt. Pál úgy prédikált Jézusról, hogy minden tulajdonságát felmutatta, azonban egészen különösen szólt róla, mint megfeszítettéről.

Semmiféle kétértelműséget nem lehetett észlelni Pálnál, miközben a Názáreti Jézusról tanított. Úgy ábrázolta őt, mint igazi embert, mint akit megfeszítettek, aki meghalt és akit eltemettek, s ismét feltámadt a halottak közül valódi testi létben. Senki sem kételkedhetett abban, miközben Pált hallgatta, hogy az apostol hisz-e a mi Urunk Jézus Krisztus istenségében és emberségében; világos volt, hogy őt, mint igaz Istent imádta. Az apostol hasonlóképpen tisztán beszélt a Megváltó művéről, és különös hangsúlyt helyezett halálára.

„Borzalmas” – mondta a *zsidó*. „Hogy dicsérhetsz így egy embert, aki egy gonosztevő halálával halt meg, és átkozott volt, mivel fán függött!”

„Ó”, mondta a *görög*, „ne mondj nekem semmit a te Istenedről, aki meghalt!” Ne fecsegj tovább a feltámadásáról. Sohasem hiszek ilyen balgaságban.”

Pál azonban nem hagyta magát eltéríteni fő tárgyától. Nem mondta: „Uraim, azzal kezdem, hogy Jézus Krisztust példaképként mutatom be. Remélem, hogy ezáltal világossá teszem, hogy volt benne valami isteni és ő engesztelésül adatott bűneinkért.” Nem, Jézus szent személyével kezdte és úgy ábrázolta az Urat, ahogy erre a Szentlélek tanította: *középpontba állítva kereszthalálát*.

Igen, nemcsak elhatározta, hogy semmit sem változtat prédikációjának tárgyán, hanem azt is hozzátette, hogy nem is akar semmi másról tudni. Istennek az elveszettek iránti határtalan szeretetét tárta fel a megfeszített Jézusról szóló bizonyágtételével.

Június 14.

„Nem, uram! Bánatos lelkű asszony vagyok. Nem ittam bort vagy szeszes italt, hanem a lelkemet öntöttem ki az ÚR előtt.” 1Sám 1,15

Isten meghallgatta Anna imádságát. Amikor Éli részegséggel vádolta Annát, nem is sejtette, hogy az asszony hamarosan újra Sílóban lesz, és ő mély megbecsüléssel és örömmel fogja üdvözölni, mivel az Úr kegyelmével ajándékozta meg. És te, kedves bánatos lelkű nőtestvérem, nem keseregnél szívedben olyan sokat, ha tudnád, milyen nagy áldást tartogat számodra az Úr! Jó kilátásaid vannak a jövőre vonatkozóan!

Megpróbáltatásaid útja hamarosan véget ér, és minden megváltozik. A Vörös-tenger nyugtalanul hullámszik előtted, és félelmetesek a habjai. De egészen lecsendesedik, amikor átkel rajta az Úr népe.

Vegyétek ezt szívetekre, és engedjétek, hogy megvidámítson benneteket az Úr. Amit Isten megígért nektek, azt teljesíti is.

A bánatos lelkű Anna alkalmas anyja lett Sámuelnek. Nem minden asszony bízható meg azzal a feladattal, hogy fiatal prófétákat neveljen. Sok balga anyja gyermekét is balgává tette. Akinek ilyen „angyala” volt, abból hamarosan „komisz kölyök” lesz. Egy bölcs anyához hozzátartozik, hogy bölcs fiút nevel. Ezért Sámuel kiváló jellemét és életrajzát legnagyobb részben édesanyja szomorúsága gyümölcskének és szenvedése jutalmának tekintem.

Annának kevés ideje volt fia nevelésére, mert az hamar elhagyta a szülői házat, hogy az Úrnak szolgáljon. De Anna sikeresen elvégezte feladatát ebben a rövid időtartamban, mert a gyermek Sámuel már azon a napon imádkozott, amikor édesanyja elvitte a templomba.

Fontoljátok meg azt is, hogy Isten Annát további áldások elfogadására is előkészítette, mert Sámuel odaszentelése után még további öt gyermeket kapott Istentől. Nagy kamat volt ezért a kölcsönéért: *ötszáz százalékos* kamat!

Előbb azonban el kellett válnia Sámuelettől. Ezért hordozzátok csak szent bizalommal, amit rátok terhelt az Úr, és a megfelelő időben nagy áldásokban részesültök.

Június 15.

„Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg.” 1Pt 2,24

Ezek a szavak a legegyszerűbb és legvilágosabb módon fejezik ki, hogy az Úr Jézus valóban magára vette és elhordozta népe bűneit. Semmi értelme nem lenne a szavaknak, ha nem *helyettesítést* jelentene. A Szentlélek bizonyosan nem használna ilyen kifejező nyelvezetet, ha nem állna szándékában azt tanítani, hogy az Üdvözítő valóban elhordozta vétkeinket és helyettünk szenvedett.

A modern teológusok sok más tévtanítás mellett olyan tant is képviselnek, amellyel megpróbálják a helyettesítést vagy helyettes elégtételt kimagyarázni. Sőt, odáig is elmennek, hogy azt állítják: a bűn vagy igazság átruházása lehetetlen, és hogy egy ilyen helyettesítés erkölcstelen gondolat.

Az ige világosan tanítja: ahogy Ádám bűne miatt szenvedünk, Krisztus igazsága által megmenekülünk. Ahogy más miatt buktunk el, így másvalaki érdeméért történik helyreállításunk is: *A helyettesítés és beszámítás* szisztémájában élünk. Bár ennek ellentmondhat aki akar, számunkra örömdetes tény, hogy bűneink Krisztusra való átruházását Isten Igéje világosan tanítja, és hitünk tapasztalatában ez valósággal igazolódik.

Szövegünk nem tartalmaz semmi jelképet, hanem leplezetlen, szó szerinti tényeket közöl: *„Bűneinket maga vitte fel testében a fára.”* Ó, bárcsak abba hagynák az emberek az Istennel való perlekedésüket e világos igazsággal kapcsolatban! Amennyire bizonyos, hogy az Úr Jézusnak saját teste volt, amelyet keresztre szegeztek, úgy bizonyos az is, hogy bűneinket saját testében vitte fel a fára.

Urunk *értünk, helyettünk* lépett a törvény színe elé. Sőt, még többet is tett: Megjelent a vesztőhelyen, és vállalta helyettünk a halálbüntetést. Megváltónk, aki örökké áldott az örökkévalóságban, átkozott lett értünk, hogy áldásával elnyelje az

átkot. Sőt, szenvedett egészen a haláláig, bár semmit sem tett azért, hogy ilyen szégyent érdemeljen. „Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen.”

Június 16.

„Jöjjetek, vegyetek bort és tejet, nem pénzért és nem fizetségért!” Ézs 55,1

Látjátok, el akarok ma adni valamit! Meg akarlak hívni titeket, hogy jöjjetek és vegyétek, amit ma az evangélium hirdetésében felkínálok nektek. Általában az a szokás, hogy ha valaki el akar adni valamit, nagyon ajánlja az áruját, ismerteti kiválóságait és dicséri előnyeit. Hacsak lehet, megpróbálja felverni az ajánlott holminak az árát.

Mai feladatom, hogy *ingyen* kínáljak nektek valamit: *„Jöjjetek, vegyetek bort és tejet, nem pénzért és nem fizetségért!” Bort és kenyeret* ajánlok nektek!

Itt van az *evangélium leírása*. *Bor*, ami megörvendezteti az ember szívét (Zsolt 104,15), és *tej*, ami az egyetlen olyan táplálék, ami az élet minden alapanyagát tartalmazza.

Az evangélium hasonló a *borhoz*, mert megörvendeztet bennünket. Ha egy emberrel megízleltetitek Urunk Jézus kegyelmét, az igazán boldog ember lesz. Minden olyan vallás, amelyik kötelezővé teszi a szomorúságot, már az első pillanatban hamis vallásnak bizonyul, hiszen Isten a világ teremtetésekor teremtményeinek a boldogságát tartotta szeme előtt.

Az evangélium hasonló a *tejhez* is. Van-e szükségetek valamire, ami a szomorúságokban felemeljen titeket? Van-e szükségetek valamire, ami megerősítsen kötelességekben? Isten mindenre, amire elhívott téged, elegendő kegyelmet ad. Van-e szükségetek valamire, ami megtarthat a kísértésekben? Az evangéliumban mindenetek megvan, amiktől szilárdak és állhatosak maradtok.

Június 17.

„Ti szomjazók mind, jöjjetek vízért, még ha nincs is pénzetek! Jöjjetek, vegyetek és egyetek! Jöjjetek, vegyetek bort és tejet, nem pénzért és nem fizetségért!” Ézs 55,1

Amint egyszer Rowland Hill prédikált, az történt, hogy Lady Erskine hajtott el mellette. Sokat hallott már erről a figyelemre méltó emberről, akit annak idején az egyik legkiválóbb prédikátorként ismertek. Kiszállt hát a kocsijából és bement a templomba.

A prédikátor azonnal meglátta, felismerte és így szólt: „Gyertek, tartsunk árverést; árverezzük el Lady Erskinet. Ki akarja megvásárolni?”

Itt jelentkezik a világ. „Mi adsz érte, világ?”

„Az élet minden pompáját és hiúságát. Boldog és igen gazdag asszony lesz nálam, imádók veszik körül.”

„Világ, nem kapod meg. A lelke halhatatlan lény! Mit használna neki, ha az egész világot megnyerné is, de a lelkében kárt vallana?”

Ott jön egy másik szeretője – a Sátán. „Nos”, mondja ő, „élvezzen mindent, ami a szívéhez nőtt.”

„Ó, Sátán! Nem lehet a tiéd, mert én tudom, hogy ki vagy. Most szégyenletesen olcsó árat fizetsz érte, és azután az örökkévalóságban tönkreteszed a lelkét.”

De íme, itt jön még valaki, ő az Úr Jézus. „Uram, te mit adsz érte?”

„Az életemet, véremet adtam érte; drága áron vásároltam meg és örökéletet adok neki! A mennyet akarom neki ajándékozni és kegyelmemet árasztom ki a szívébe és örökre megdicsőítem.”

„Ó, így legyen, Úr Jézus”, mondta Rowland Hill, „legyen a tied.” „Lady Erskine, meg van elégedve a vásárlással?”

A hölgy mély meghatódottságában meg sem tudott szólalni. „Megtörtént!”, mondta a prédikátor. – „Megtörtént! Legyetek az Úréi. Őrá bízlak benneteket. Soha ne szegjétek meg a szövetséget!”

És Lady Erskine valóban sohasem törte meg ezt a szövetséget. Ettől az órától kezdve e könnyelmű és szórakozott dámából mélységesen megalapozott hitű, igazi keresztyén nő lett.

Június 18.

„Jézus ezt mondta neki: Barátom, hát ezért jöttél!” Mt 26,50

Az első szó, amit Jézus Júdásnak mondott, miután megcsókolta az áruló, ezt volt: „*Barátom*”. Figyeljük meg! Nem az volt, hogy: „Te gyalázatos gazember!”, hanem: „*Barátom, hát ezért jöttél?*”

Ó, ha maradt volna még valami jó Júdásban, most felszínre tört volna! Ha nem lett volna javíthatatlan áruló, akkor ebben a pillanatban kapzsiságának el kellett volna veszítenie hatalmát, és így kellett volna felkiáltania: „Uram! Azért jöttem, hogy eláruljalak; de a csókod megnyerte a szívemet. Ha téged megkötöznek, veled kötözzenek meg engem is. Megvallom neked bűnömet.”

Urunk ehhez még hozzáfűzhetett néhány szót, amikben szemrehányás is van. De figyeljétek meg, milyen barátságosan szól hozzá: „*Júdás, csókkal árulod el az Emberfiát?*” El tudom képzelni, hogy könny csillogott a szemében, és bizonyára remegett a hangja, amikor megszólította bizalmas barátját és ismerőst. „Elárulsz, Júdás, kincstárnokom, az emberfiát, szenvedő, szomorú barátodat, akinek nincs hová fejét lehajtania? Megszentségteleníted a szeretet leggyengédebb jelét?”

Ha Júdás nem lett volna teljesen vak, e kimondhatatlan szeretet hatására arcra borult volna és így kiáltott volna fel: „Nem, nem árulhatlak el, Mesterem, te szenvedő Emberfia! Menekülj e vérszomjas tömeg elől és bocsáss meg áruló tanítványodnak!”

Szeretném, ha csendes elmélkedéseitekben szemeteket újra és újra szenvedő Uratokra irányítanátok, miként vetették és utasították el az őt az emberek. Gondoljatok rá, és vegyétek fel a keresztet. Ne tartsátok különösnek, ha nektek is súlyos szenvedéseket kell vállalnotok.

De legyetek határozottak, soha se áruljátok el az Urat, ahogy ezt az egyébként bizalmas tanítvány tette, hanem a kegyelem Ura által kapaszkodjatok bele szégyenben és szenvedésben is, és kövessétek őt – ha kell, mindhalálig.

Június 19.

„*Előírhatok nekik ezernyi törvényt, azt gondolják, nem tartozik rájuk.*” Hós 8,12

Itt van a Bibliám. Csendesen állok e szent könyv előtt és csodálom a tekintélyét. Nem közönséges könyv. Nem az elmúlt idők filozófusainak az okfejtéseit tartalmazza. Ha ezeket a szavakat emberek írták volna, könnyedén elutasíthatnánk.

Ha csak egyetlen fejezetet olvasok is el, nagyszerű tartalmat és csodás titkokat találok benne. Ha a próféciákhoz fordulok, az ismeretnek olyan kincse tárul elém, amire ember sohasem gondolt.

Ó, könyvek könyve! Mivel Isten alkotott, ezért meghajlok előtted. A legfőbb tekintélyű könyv vagy, távol álljon tőlem arra használni értelmemet, hogy ellentmondjak neked.

Értelem! A te feladatod alázattal kikutatni, mit akar mondani ez a könyv, és nem azt állítani beképzelten, hogy mit kell mondania e könyvnek. Ülj le és hallgass, mert ezek a szavak Isten szavai!

Textusunk így hangzik: *„Előírhatok nekik ezernyi törvényt...”* A Biblia csak lényeges, nagy dolgokkal foglalkozik. Semmi jelentéktelen nincs a Bibliában.

Előfordult-e már valaha, hogy leültél megvizsgálni, vajon *megfelel-e gyülekezeted az Újszövetség előírásainak?*

„Ó”, mondod „én még soha nem emésztődtem ezen. Egyszerűen oda mentem istentiszteletre, ahová apám és anyám is ment.” – És szerinted ez valóban mély értelmű ok? Én is szeretem a szüleimet, de én nem követtem őket ebben, és hálát adok Istennek, hogy nem tettem.

Soha ne mond, hogy nem számít, hol és hogyan gyülekeznek össze az emberek! Mindannak, amit megírt Isten, jelentősége van. Ezért kutassatok az igazság után minden tekintetben és vizsgáljátok meg eredményeiteket Isten Igéje alapján.

Félek, hogy túl keveset olvassátok Bibliátokat. Egyesek közületek még sohasem olvasták végig, és be kell vallanotok, hogy nem vagytok bibliaolvasók. Így Istennek azt kell mondania rólatok is: *„Előírhatok nekik ezernyi törvényt, azt gondolják, nem tartozik rájuk.”*

Június 20.

„Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.” ApCsel 2,47

Szeretnék most arra utalni, hogy *az Úr naponta növelte a gyülekezetet*. Némelyik gyülekezet, ha egyszer egy évben valaki hitre jut általa, olyan nagy lármát csap, mint egy tyúk, amikor tojást tojik. Nos, az ősgyülekezetben a hívők nem lettek volna elégedettek ilyen kismértékű növekedéssel. Sírva és jajgatva jártak volna Jeruzsálemet, ha évente csak egy ember ment volna hozzájuk.

„De”, mondja valaki, „az sem elég, ha minden hónapban növekszünk egy fővel?”

Nos, néhány embernek ez is elég. Azonban, ha a szívünk Jézus iránti szeretettől áthevülten ég, akkor vágyunk arra, hogy naponta egyre többen jöjjenek a gyülekezetbe. Ha minden keresztyén naponta házról házra járna, hogy hirdesse az evangéliumot, a naponkénti vetés naponként új termést hozna.

Miért nem látjuk ezt gyülekezeteinkben?

Azért, mert sok gyülekezet nem is hisz ebben. Ha ilyen gyülekezetekben nagy növekedést tapasztalnának, lennének olyan testvérek, akik ezt nem tartanák igazi megtéréseknek, és így „megvetnék a kicsinyeket.” Morognának Isten bárányai miatt, mintha fiatal farkasok lennének, és hónapokig kint tartanák őket a hidegben, hogy lássák, vonítanak-e vagy bégetnek. Isten nem szeretné ezt látni.

Ő azt szereti, ha az övéi megtérésük után körültekintőek és vigyáznak a báránykákra. A jó pásztor azt szeretné, hogy lássuk el a bárányokat, hozzuk be őket a világ hideg mezejéről; meleg, védett helyet biztosítsunk nekik, és ott az ő számára neveljük fel őket. Ha látja, hogy egy gyülekezet ezt kész megtenni, akkor elküldi neki bárányait, de sohasem teszi ezt ott, ahol senki nincsen, aki törődjön velük.

Június 21.

„Szeresd felebarátodat, mint magadat!” Mt 19,19

Keresztyének! Hitetek mellé ragasszatok szeretetet, szeretettel tanúsítátok hiteteket! Gondoljátok meg, Krisztus előbb szeretett titeket! Szeretett, pedig semmi jó nincs bennetek. Szeretett, jóllehet gyaláztátok, megvetettétek és elutasítottátok őt. Minden hibátok, bűnötök, gonoszságotok és butaságotok ellenére is szeretett benneteket. Vére ontásával bizonyította irántatok való szeretetét. Mindent megadott nektek, amire szükségetek van a földön; és lakást készített nektek a mennyben.

Hogy követhetnétek hitelesen őt, ha még a szeretet sem gyakoroljátok? Ha a pogányok szeretetlenek, azon nem kell csodálkoznunk. A szeretetlenség azonban nyílt ellentmondás hitetekkel szemben. Hitetek súlyos megsértése ez! Ha nem szeretetitek felebarátaitokat, miről tudhatom meg, vajon hűséges követői vagytok-e Jézus Krisztusnak?!

Amikor elmélkedtem ezen a textuson, eleredtek a könnyeim, mert rádöbbsentem, hogy hirtelenségemben sokszor kemény szavakat mondtam sokaknak. Arra kellett

gondolnom, milyen gyakran megszorítottam felebarátaimat ahelyett, hogy szerettem volna őket. Ez arra ösztönzött, hogy megvalljam bűneimet. Ti nem vagytok bűnösök ebben?

Ha csak az lehetne boldog és csak az üdvözülhetne, aki betölti ezt a törvényt, hogy lehetne cselekedetek által üdvözülni?

Ó, milyen hálás vagyok ezért az evangéliumért!

Megszegtem ezt a törvényt, és ezért nekem nagyon drága a Megváltó, aki drága vérével minden bűnömért eleget tett! Nagyon hálás vagyok Megváltóm iránt, mert megbocsátja hiányosságaimat jószívűségében. És érzéketlenségemet, keménységemet és szeretetlenségemet is meg tudja bocsátani. Mély hálával tölt el, hogy bűneim ellenére a mennybe juthatok, mivel Jézus a Golgotán véghezvitt áldozatával engesztelést szerzett minden bűnömért.

Június 22.

„Szeresd felebarátodat, mint magadat!” Mt 19,19

Kit kell szeretnem? A felebarátomat. Ez alatt a kifejezés alatt értünk mindenkit, aki valahogy a közelünkben van. Felebarátunk a *szomszédunk*. Amikor a samaritánus megpillantotta a sebesültet a jerikói úton, tudta, hogy a felebarátja.

Szeresd felebarátodat akkor is, *ha más valláshoz tartozik*. Azt gondolod, te azokhoz tartozol, akik legközelebb állnak az igazsághoz. De felebarátod másként gondolja. Azt mondod, hogy az ő vallása egészségtelen és téves felfogású. Szeresd ezért annál inkább! Kemény beszéd nem fogja megtéríteni, kemény bánásmóddal nem lehet keresztyénné tenni. Szeresd! Bűnei nem ellened, hanem Isten ellen irányulnak.

Szeresd felebarátodat akkor is, *ha karriered útjában áll*. Ez olyan dolog, amit nem könnyű megvalósítani, mégis köteles vagyok ezt nektek, kereskedőknek, iparosoknak prédikálni. Ez nemcsak azt jelenti: „Ne gyűlöld!”, hanem: „Szeresd őt!” – Akkor is, ha megakadályozza, hogy meggazdagodj, ha megfoszt ügyfélkörödötől és beárnyékolja hírnevedet. Mégis, köteles vagy úgy szeretni, ahogy magadat szereted.

Szeresd felebarátodat akkor is, *ha megsértett bűnével*. Gyakran irtózva megdöbbenünk, ha szembe kell néznünk a bűnnel. Megszoktuk, hogy a házasságtörőket és tolvajokat, mint átkozottakat, kizárjuk a társadalomból. Nem helyes ez így!

Kötelesek vagyunk a bűnösöket is szeretni, és nem száműzhetjük őket a reménység földjéről. Sokkal inkább meg kell próbálnunk megnyerni őket.

Ó, kedves barátaim! Hogy szerethetitek ti ellenségeiteket, hisz nem szeretetitek még *felebarátaitokat* sem! Sőt, alig szeretitek még azokat is, akiket *testvéreiteknek* és *nővéreiteknek* neveztek. Hisz egyesek közületek perlekednek azokkal, akikkel ugyanazon hitbéli eledelen élnek. Ó, hogy várhatnám el, hogy szeressétek ellenségeiteket, ha sokszor még barátaitokat sem szeretitek?

Június 23.

„Egyetlen szó sem veszett el mindabból a jó ígéretből, amit megígért szolgálja, Mózes által.” 1Kir 8,56

Ennek az ígének az igazságát személyesen bizonyíthatom. Sok hívőt láttam kitartani súlyos megpróbáltatásokban, mert egyedül Isten ígérére bízták magukat. Sok haldoklót láttam, akik ugyancsak az ige által diadalmaskodtak a halálban.

De sohasem találkoztam még olyan hívővel, akinek a reménysége megszégyenült volna időleges megpróbáltatások miatt, vagy aki halálos ágyán megbánta volna, hogy az Úrban bízott. Minden tapasztalatom az ellenkező irányba mutat, és megerősít meggyőződésemben, hogy mindenkire hűséges az Úr, aki rábízta magát.

Készen lennék arra, hogy erről bíróság előtt is ünnepélyes nyilatkozatot tegyek. Kegyes csalás leple alatt nem ejtenék ki soha semmiféle hazugságot sem a számon. Viszont az igazság melletti tanúskodás felelősségével erről a fontos témáról, mint becsületes tanú fenntartás és kétértelműség nélkül vallomást tennék.

Sohasem ismertem olyan embert, aki halálos fájdalmában azért panaszkodott volna, hogy hitt Üdvözítőjében. Sőt, még többet mondok: Sohasem hallottam, hogy valahol vagy valamikor ilyesmi történt volna. Ha ilyen eset megtörténne, az evangélium gyűlölői mindenütt híresztelnék; minden utcán terjesztenék ezt a rossz hírt, és minden prédikátornak felhívnák rá a figyelmét. Minden templom vagy imaház előtt ott látnánk a gyalázkodókat, akik hirdetik, hogy „ez és az, aki olyan szent életet folytatott és a Megváltó érdemében bízott, az utolsó órában felfedezte, hogy csalás volt a keresztről való tanítás”.

Felszólítjuk és provokáljuk ellenfeleinket, hogy hivatkozzanak ilyen példákra. Bizonyítsa be a gonosz ellenség, ha teheti, hogy az élő Istennek akár csak egyetlen egy ígérete is nem igaz. Még soha senki sem állíthatta, hogy az Úr egyet is

becsapott volna népe közül, és ilyet soha nem is mondhattak, mert Isten hűséges minden szavához, amit kijelentett.

Június 24.

„De tagjaiban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaiban lévő törvényével.” Róm 7,23

Nem vagyok biztos abban, hogy minden keresztyén egyformán érzi a régi és új természet közti harcot. Egy keresztyén ember élete általában három periódusra oszlik:

Az első a *vigasztalás, vagy az új élet örömeinek korszaka*, amelyben a keresztyén örvendezik az Úrban, énekel és elmondja, mit tett vele az Úr. Minél többször teszi ezt, annál jobb.

Azután következik sok esetben a *harc periódusa*. Ahelyett, hogy gyermekként otthon lennénk, ekkor már férfiak lettünk, és hadba vonulunk. A sínai törvény értelmében az a férfi, aki frissen megházasodott vagy új házat épített, egy évig mentes volt a katonai szolgálattól, de azután neki is el kellett foglalnia a helyét a harcosok sorában. Így van ez Isten gyermekeivel is; egy ideig pihenhetnek, de aztán következik a harc.

A harc időszakát harmadik periódus követi, amit mi *nyugalomnak és elmélkedésnek* nevezhetnénk. Ekkor a hívők visszatekintve a megtett útra, az Úr jóságáról elmélkednek, mindazon áldásokról, amikkel megajándékozta őket.

Ifjú barátom! Ha még fiatal vagy a hitben, lehet, hogy úgy kedves az Úrnak, hogy megőriz sok-sok kísértéstől. De hamarosan neked is ki kell rántanod a kardodat. A bűn benned van és a Sátán rejtett helyeken lappang, hogy hozzád szegődjön. A harc oka ez: Az új természet bár a szívünkbe tér, hogy ott uralkodjon, azonban bűntől megromlott óemberünk, a „test” semmiképpen nem kész arra, hogy feladja a hatalmát. Új trón van a szívedben, új uralkodóval, és a régi uralkodó, aki trónfosztott lett és akit törvényen kívül helyeztél, mégsem fog lemondani.

A győzelem titka: Tekints fel Jézusra! Gondolj arra, hogy ő a kereszten kivívta a győzelmet az ellenség fölött, és ennek értelmében a te óemberednek vége van szenvedélyeivel és vágyaival együtt. Megváltód győzelmére tekintve te is győzni fogsz és hálát adhatsz Istennek.

Június 25.

„Senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.” Jn 10,28

Sokan megpróbálják bár, de senki sem képes rá.

Az ördög olykor szörnyen megrángatja és megtámadja Isten gyermekeit, hogy kárt okozzon nekik, de sohasem ragadhatja ki őket a pásztor kezéből.

Korábbi társaik zaklatása és régen elkövetett bűneik emléke újra és újra támadják őket nehéz, ravasz támadásokkal. De azt mondja az Üdvözítő: *„Senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.”*

Ebben van tehát a biztonságuk: Megváltójuk kezében vannak, az ő birtokában, aki szilárdan tartja őket, mint amikor valaki szorosán átkarol valakit és ezt mondja: *„Az enyém vagy.”*

Senki sem tudja kivonni őket Krisztus oltalmából. Szavát adta nekik, és becsületbeli ügye, hogy megőrizze őket. Ha gyermekei közül akár csak egyet is elragadhatna a Sátán, elképzelhetitek, miként örvendezne és diadalmaskodna: *„Nem képes az Úr megőrizni őket. Jóllehet ezt megígérte, de nem képes megtartani a szavát.”* Nos, biztosak lehettek benne, hogy a Sátánnak ilyen rettenetes diadaláról nem hallotok, sem itt, sem az örökkévalóságban.

Valaki ellenvetésként felhozhatná: *„De ők maguk eltávolodhatnak Uruk kezéből!”* Ezt válaszolom: Hogy lehet ez, ha korábban erről tett bizonyosságot: *„És nem vesznek el soha!”*? – Be kell ismerned, hogy ez az ígéret kizárja azt a gondolatot, hogy kicsúszhatnak a kezéből saját viselkedésük folytán. *„Senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.”*

Ki képes e kéz markolatát kioldani, amelyet durva szegekkel szegeztek oda értem? Az Úr Jézus túlságosan drága árat fizetett azért, hogy valaha is eleressen.

Annyira szeret engem, hogy mindenható erejének teljes bevetésével megtartatásomon munkálkodik. És mivel nincs nagyobb hatalom Istennél, senki sem képes kiragadni drága kezéből.

Június 26.

„Ránk tört Istenünk, az ÚR, mert nem megfelelő módon törekedtünk bánni vele.”

1Krón 15,13

Először azt szeretném megjegyezni az igéből, hogy Isten bűn fölötti ítélete rendkívül különbözik a mi ítéletünktől.

Ki az közülünk, aki ezt a történetet olvasva nem gondolt arra, hogy Isten túl keményen bánt Uzzával? Hát nem jó szándék vezérelte cselekvésmódjában? Hisz nem tudta elviselni, hogy Isten ládája a kocsiról a földre essen, és ezért nyújtotta ki a kezét. Megítélésünk szerint maga a bűn igen kicsi volt, az indíték pedig igen nemes, úgyhogy közbelépése majdnem indokoltnak tűnik. Hajlamosak vagyunk Uzzát felmenteni és azt gondolni, hogy nem szolgált rá arra az ítéletre, amit el kellett szenvednie.

Isten azonban nem túloz. Ő túl jó és túl igazságos ahhoz, hogy keményebben büntessen valakit, mint ahogy megérdemli.

Különösnek és túlzásnak tűnik előttünk az a tény is, hogy egykor Éva azzal, hogy evett a tiltott fa gyümölcséből, romlásba döntötte az egész világot, és behozta a halált is annak minden nyomorúságával együtt e világba. De ez csak azért tűnik nekünk így, mivel nem ismerjük igazán a bűn gonosz természetét. Az Isten ellen elkövetett legcsekélyebb bűn is olyan nagy gonoszság, olyan rendkívül borzalmas szörnyűség, hogy Isten igazságos lenne, ha minket egy szempillantás alatt pokolba taszítana miatta. Egyetlenegy szívünkbe rejtett rossz gondolat, egyetlen balgán kimondott szó kárhozatos bűn a szent Isten előtt.

Jó, ha megtanuljuk ebből a történetből, hogy *mennyire veszélyes és helytelen az Isten írott kijelentésétől való legcsekélyebb eltérés is.*

Felmerül olykor Jézus gyülekezetében a gondolat, hogy sok dolog, amit a Bibliában tanítanak, nem lényeges, és jó az, ha egy kicsit módosítunk az értelmükön, hogy jobban illeszkedjenek hozzánk. Úgy véljük, lényegében csak a fundamentális igazságokhoz kell szilárdan ragaszkodunk, s a többinek nincs nagy jelentősége számunkra.

Nos, fontoljuk meg ezt az igeverset, és szabaduljunk meg egyszer s mindenkorra ettől a tévedéstől.

Június 27.

„Ránk tört Isteniünk, az ÚR, mert nem megfelelő módon törekedtünk bánni vele.”

1Krón 15,13

Testvéreim, amikor Mózes megépítette a szövetség sátorát, Isten nem engedte meg neki, hogy kedélye és ízlése szerint építse azt. Minden gombot, minden hurkot, minden deszkát, minden reteszt, mindent előre megmondott isteni tervében, és Mózesnek mindent e minta alapján kellett elkészítenie, ahogy az Úr a hegyen megmutatta neki.

Nos, minden keresztyénnek Istennek ez előttünk levő könyvéhez kell, mint modellhez igazodnia. A mi Urunknak és Üdvözítő Jézus Krisztusunk Újtestamentuma a mércéje minden gyakorlatunknak. Ne gondoljátok, hogy módosíthatok néhány dolgon, hogy jobban illeszkedjen a hangulatotokhoz, vagy összeférjen saját gondolataitokkal vagy ízléseitekkel!

Nem szándékozom a részletekkel foglalkozni; azonban mindenképpen ragaszkodnunk kell ahhoz az általános tényhez, hogy az, amit Isten elrendelt helyes, és hogy semmi jogunk nincs azon valamit is változtatni. Az ígét úgy kell fogadjam ahogy van, irányadó vezérfonalként hitem és életgyakorlatom számára.

De vannak köztetek néhányan, akik sohasem olvassák Bibliájukat. Vallásotokat meggondolás nélkül másodkézből fogadtátok el, és másoktól vettétek kölcsön. Nem úgy közeledtek ehhez a könyvhöz, mint isteni kijelentéshez, hogy a forrásból merítetek. Mivel nagymamátok így és így tanított benneteket, ezért ti is ugyanúgy gondolkodtok; nagyapátok templomba vagy kápolnába járt, és ez az alapja annak, hogy ti is oda jártok. De nem jutottatok el Isten szavához, hogy véleményeteket szent mértéke alá vessétek.

Ezért van manapság olyan sok szekta. Ha valamennyien levett saruval járulnánk közvetlenül a Bibliához, egymáshoz is sokkal közelebb kerülnénk. Ha valamennyiünk gondolata meghajolna az írott ige előtt és semmi más tekintélyt nem ismernénk el a Biblián kívül, akkor nem lenne olyan megosztott és szétdarabolt az egyház, ahogy manapság van.

Június 28.

„Ekkor haragosan végignézt rajtuk, és sajnálta őket szívük keménysége miatt.”

Mk 3,5

Mi okozta az Úrnál ezt a haragot és szomorúságot? A zsinagógában lévők szíve keménysége és lelkiismeretük érzéketlensége.

A vándor talpa megkeményedik az úttól, arca érzéketlenné válik a hideggel szemben, egész teste megedződik és hozzászokik a kemény életmódhoz. – Vannak emberek, akik csak kis adagolásban szednek halálos mérgeket egészen addig, míg szervezetük hozzászokik és érzékeik eltompulnak hatásukkal szemben.

Ez az eltompulás akkor a legrosszabb, ha a *szívben* történik. A szívnek érzékenynek kell lennie. Sok ember szenved mégis *keményszívűség* miatt. Nem ismerünk-e mi is olyan embereket, akikben a szív csupán egyféle húszom? Ha van is tulajdonképpen szívük, az olyan, mintha nem lenne; mert senki iránt nincsenek részvéttel és nem ismernek szájalmat.

Az Úr zsidó ellenségei, akik szombaton a zsinagógában ültek, javíthatatlanok voltak. Elhatározták, hogy gyűlölik Jézust. Eltökélték szívükben és szorosan tartották is magukat ahhoz, hogy soha nem engedik magukat meggyőzni és sohasem adják fel a vele szembeni ellenállásukat, bármit is mond, akármit cselekszik vagy akar.

Jézus olyan érthetően tárta eléjük az igazságot, hogy meg kellett erőltetniük értelmüket, hogy annak vakító fénye ne hogy meggyőzze őket. Le kellett húzniuk a lélek függönyét, és be kellett zárniuk az elme redőnyeit, hogy ne láthassanak. Kénytelenek voltak látni, de nem akarták elismerni. Dohogva, némán hallgattak, jóllehet kötelességük lett volna válaszolni.

Nemde ugyanígy van ez sokaknál, akiket megérintett az evangélium? Érzik, hogy semmit sem tudnak szólni az isteni igazsággal szemben. Olyan bizonyossággal hat rájuk az ige, mintha kovácskalapáccsal vernék beléjük. De ők mégis elhatározták, nem engednek neki, megkeményítik magukat. Ércként viselik az ige okozta csapásokat. Bezárják a szájukat az élet vize előtt. Egy lovat oda lehet vezetni a vízhez, de tízezren sem tudnák rávenni, hogy akarata ellenére igyon belőle. Hasonló a helyzet az ige sok hallgatójával is.

Június 29.

„Ekkor haragosan végignézett rajtuk, és sajnálta őket szívük keménysége miatt.”

Mk 3,5

Fontoljátok meg, hogy mennyire *megszomorítjuk* az Üdvözítőt szívünk keménységével, miközben mégis tiszteletre méltó emberek szeretnénk lenni! Járhatunk istentiszteletre, ahogy ezek is tették; bibliaolvasók lehetünk, ahogy az írástudók is

azok voltak; megőrizhetjük a külső formákat, ahogy a farizeusok is megőrizték – mégis megszoríthatjuk az Urat keményszívűségünk miatt.

Haragra gerjeszthetjük őt anélkül, hogy igen bűnösök lennénk. Bizonyosan elmondhatom, hogy vannak azok között, akik ezeket a sorokat olvassák olyanok, akik még nem kötelezték el magukat a keresztyénség mellett, de soha egyetlenegy szót sem szóltak a keresztyénség ellen. Szigorúan közömbösök.

Az Úr haragos lett, mivel ezek az emberek csendben voltak akkor, amikor a becsületesség és őszinteség megkövetelte volna, hogy szóljanak. Ebben a vonatkozásban nem lehet semlegesnek lenni. Aki nincs Jézussal, az ellene van; és aki nem gyűjt vele, az tékozol. Vagy búza vagy gyom; nincsen semmi a kettő között!

Ó, ez a keményszívűség akkor is bennünk lehet, ha esetenként bizonyos mértékig megérint az ige. Úgy gondolom, nagyon kemény szíve van annak az embernek, aki olykor megmozdul az ige alatt, de elfojtja felindulását. Nagyon leverten siet szobácskájába, de rövid időn belül újra összeszedi magát és megszabadul a félelmétől. Elmegy egy temetésre, reszket a sír szélén, de aztán ismét vidám társaihoz szegődik és visszaesik bűneibe. Szereti a felkavaró prédikációkat hallgatni, de gondosan ügyel arra, hogy csak éppen megérintse a szívét, de ne legyen mély hatással rá. Kétségbeesetten védekezik a kegyelem hatásával szemben, ha intelmekkel és kérésekkel fordul hozzá. Gyakran részesül feddésben, de megkeményíti a nyakát. Olykor az Úrnak való átadás határán időzik, de ismét felveszi és megőrzi gonosz határozottságát és makacs kitartással csak a saját útján marad, bár jobb célra lenne méltó.

Nagyon kemény kell legyen a szívetek, ha ezt az állapotot ilyen sokáig kibíjátok. Bár csak ne lennének hiábavalóak e nektek szóló figyelmeztetések!

Június 30.

„Az ÚR szája szólt.” Ézs 1,20

Az egész Bibliát a Szentlélek ihlette. Mint mindig, úgy ma is, ezt szent könyvnek tartják. Hitelességét mutatja, hogy Urunk és Mesterünk sohasem kezelte megvetően, hanyagul, sem pedig kételkedéssel. Figyelemre méltó, mennyire tisztelte az írott ígét. Bár teljes lelkéből tudta prédikálni Isten kijelentését, mégis folyton nagy tisztelettel idézte a törvényt és a prófétákat.

A Bibliának ugyanezt a nagybecsülését figyelhetjük meg az apostoloknál is. Legfőbb tekintélynek tartották a régi Írásokat. Sehol nem találunk olyat, hogy az

apostolok kétségbe vonják a Biblia ihletettségét. Jézus egyik tanítványa sem kérdőjelezte meg soha a Szentírás tekintélyét. Ha ti ebben kételkedni akartok, semmi támogatást sem fogtok nyerni kételkedésetekhez Jézus vagy apostolai tanításában.

Mikor „*az Úr szája szólt*”, a történelem során a Szentlélekkel felkent prédikátorok félelemmel és reszketéssel adták át az üzenetét. A mi üzenetünk egyáltalán nem hanyagolható el, mert egyedülálló és egész lelkünket foglalkoztatja.

Egy kvékert, Georg Foxot *Reszketős*-nek nevezték el, mert amikor az Igét mondta, reszketett a megérzett igazság erejétől. Talán reszketnétek ti is, én is, ha hatalmába kerítene Isten ígéjének világos megértése, ha szilárdabban megragadna és igazán éreznénk a tekintélyét.

Luther Márton, aki sohasem félt emberektől, mégis kijelentette, hogy a térde gyakran remegett a nagy felelősség átérzésétől, amikor szószerkekre lépett, hogy prédikáljon.

Jaj nekünk, ha felszínesen merjük az Úr ígétjét szólni, és nem teljes szívünkkel, teljes lelkünkkel és minden erőnkkel! Jaj nekünk, ha az Igét a magunk fitogtatására használjuk!

Ó, sokkal jobb lenne követ törni az úton, mint olyan prédikátornak lenni, akin nincs rajta a Lélek pecsétje.

Július 1.

„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” Lk 22,9

Amikor úrvacsoráztok, vigyázzatok, hogy pontosan azt tegyétek, amit Jézus tett – nem többet és nem kevesebbet. Valahányszor megtöritek a kenyeret és isztok a kehelyből, gondoljatok Jézusra.

Milyen szomorú, hogy ezt elfelejtették a keresztyének! Az úrvacsora túl egyszerűnek tűnt nekik. Nem találták eléggé ünnepélyesnek és pompásnak, és így kiegészítették mindenféle ceremóniákkal és intézkedésekkel. Képzeljétek el, hogy ha Pál és Péter részt vennének egy misén, és látnák a sok térhajtást és mindenféle ceremóniát, amiket ma olyan fontosnak tartanak az úrvacsorához. Pál megragadná Péter karját és ezt mondaná: „A mi Mesterünk semmi effélét nem tett, amikor vette a kenyeret, hálát adott és megtörte.” Péter is azt válaszolná: „Igen, ami itt van, teljesen különbözik attól, amit a felső szobában tapasztaltunk Jeruzsálemben.” Pál

hozzáfűzné: „Valóban testvérem, ez teljesen más, mint ami annak idején volt, amikor az első hívők összegyülekeztek és Urukra emlékeztek!”

Kedves barátaim! Legyünk éberek és vigyázunk, hogy azzal a céllal ünnepeljünk az úrvacsorát, amire Jézus adta, tudniillik *az ő emlékeztére*. Jézus sohasem mondta: „Ezt tegyétek, hogy vértelen áldozatot mutassatok be.” Vagy: „Tegyétek ezt halálom folyamatos megismétléseként.” Az én számomra ennek a pusztá gondolata is istenkáromlás. Mert Urunk igényt támaszt arra, hogy *tökéletes* művet vitt véghez, és ő egyszer és mindenkorra meghalt a bűnökért. Akik azt képzelik, hogy a bűnért való áldozatot bármelyik pap folytathatja, megismételheti vagy kiegészítheti, semmissé teszik Krisztus áldozatát.

Ha úrvacsorázásra gyülekeztek össze, akkor gondolatok Jézus sebeire, gondolatok a borzalmas korbácsra, emlékezzetek a tövissel megkoronázott főre! Kérlek titeket, gondolatok magára Jézus Krisztusra! Ne gondolatok sem a megbo csátásra, sem a megigazulásra vagy megszentelődésre, hanem szent áhítatban kövessétek Jézus szeretete folyamatát egészen annak a forrásáig és mélységes háládatossággal gondolatok az Úrra.

Július 2.

„Ostobán viselkedtél ebben a dologban, és emiatt mostantól fogva háborúban lesz részed!” 2Krán 16,9

Az istenfélő Ászá király a szíriai Benhadád királytól, egy bálványimádótól kért segítséget, akivel nem lett volna szabad semmiféle kapcsolatot teremtenie és semmiféle szövetségre sem lépnie. És ami még rosszabb: Ászá rávette Benhadádot arra, hogy törje meg a Baasával való szövetségét, és segítsen neki Baasá ellen.

Igen visszás ez a kép. Itt látjuk Isten egyik gyermekét, aki az istentelent tanítja, hogyan legyen álnok; látjuk Isten egyik gyermekét, aki a Sátán érdekében tevékenykedik és egy pogányt tanít arra, hogyan legyen hűtlen ígéretéhez. Ászá talán arra gondolt, hogy háborúban minden megengedett. Elvetette az általános szabályt, az embereknek adott általános érvényű isteni mércét, és csalárd szívéhez alkalmazkodott, holott Isten gyermekeként mindent vissza kellett volna utasítania, ami becsstelen és álnok.

„Menj el és bontsd fel a szövetséget Baasával...” Ha a szíve jó állapotban lett volna, inkább hagyta volna kitépni nyelvét, mintsem így nyilatkozzon. Amint

azonban egyszer letért az Istenbe vetett bizalom természetes, egyszerű újáról, átláthatatlan bűnszövénybe bonyolódott és már nem látta többé a dolgok végét.

Ha az Úrral együtt haladunk, ez a legegyszerűbb, legszentebb magatartás; a test útja azonban mindig gonosz és szégyennel végződik. Ha a világ széles útját követitek, az nemsokára nyomorúságos, görbe, szolgai és keserves útnak bizonyul. Ó, de szégyenletes, amikor a menny örökösei így járnak! Milyen káros következményekkel jár ez lelki életükre! A kígyónak port kell fogyasztania, és ha mi is a kígyó alantas, csúszó-mászó, tekergő, hízelgő művészetét gyakoroljuk, akkor nyilván mi is port kapunk táplálékul.

Talán olyanokhoz szólok most, akik próba előtt állnak, akik szenvedést viselnek a családban, balszerencsések az üzletben vagy egyéb nehézségük van, és nem tudják, merre tartsanak. Emlékezz arra, hogy nem e világból való vagy, amint Krisztus sem e világból való. Gondosan figyelj oda, és vigyázz, hogy ennek megfelelően cselekedjél! Mások hadd tegyék, ami nekik tetszik! Te csak legyél mindig az Úr szeme előtt és őrizd meg magad becsületesen és őszintén.

Július 3.

„Ászának a lába és betegsége egyre súlyosbodott. De betegségében sem az ÚRhoz folyamodott, hanem az orvosokhoz.” 2Krón 16,12

Szorongatott helyzetében Ászá nem az Úrra bízta magát, hanem embereknél keresett segítséget. Isten ezért felelősségre vonta. Megbetegedett a lába és súlyosan ránehezedett Isten keze. Nos, most megtanulhatta a király, hogy beteg lábainak aranyból való papucskok sem adhatnak könnyebbülést, és kerüli az álom azt, akit betegség sújt.

Ez Ászát bűnbánatra kellett volna indítsa. Azonban a megpróbáltatás nem feltétlenül hozza helyre az embert. Ászá sem Istenhez folyamodott segítségért, hanem orvosért küldött.

Nem helytelen orvoshoz folyamodni. Az azonban elítélendő, ha valaki azonnal orvosért küld, ahelyett, hogy először Istenhez folyamodna, mert így az emberi erőt és bölcsességet részesíti előnyben Istennel szemben.

Így a király hitetlensége megakadályozta gyógyulását, bár Isten azt gyorsan megadhatta volna. Ászának voltak orvosai és gyógyszerei. Ezek azonban egyáltalán nem segítettek rajta, hanem valószínűleg még több szenvedést okoztak neki, mint amit ezek nélkül kellett elviselnie.

Milyen gyakran megtörténik ez velünk is, ha szem elől tévesztjük az Urat. Aki Istenhez tartozik, annak mindene megvan; az Isten nélkülinek azonban valójában semmije sincsen.

E betegség után háborúval és fájdalommal volt teljes Ászá élete. Borús volt az estéje és ítéletidő a végnapja.

Velünk is így történik, ha nem vagyunk éberek. Eddig igen boldog életet folytattunk Krisztusban, és tudjuk, hogy az Úr nem vetett el minket, mert ő nem utasítja el kiválasztott népét. De ha elkezdünk helytelenül cselekedni és szégyent hozunk a nevére, az Úr nyomban kijelenti: „Mivel szeretlek, ezért fegyelmezlek.”

Ha ilyen figyelmeztetést kapunk mi is, mint Ászá, ne engedjük, hogy lankadjon éberségünk, hanem vegyük szívünkre az Úr fenyítését, s a velünk közölt tanítást.

Július 4.

„És elindultak, hogy Kánaán földjére menjenek. El is érkeztek Kánaán földjére.”

1Móz 12,5–6

Elindultak és megérkeztek. Ez Isten minden gyermekének igaz története, bárkinek, aki valóban élő hittel megtért és elfogadta az Urat.

Milyen nyomorúságos minden olyan tanítás, amely kijelenti, hogy a hívők elindulnak ugyan Kánaán földjére, de sohasem biztos, hogy elérik az ígéret földjét! Ez a tanítás pokollá teszi a hívők életét a földön. Az a tanítás, amelyik tagadja, hogy a zarándokok erőről erőre jutnak, s biztos oltalom alatt haladnak a dicsőség felé, amíg valamennyien megérkeznek Isten elé a Sionra; az a tanítás, mely szerint Krisztus bárányait széttéphetik a farkasok, illetve, hogy a lelki templomba épült élő kövek a világban szétszóródhatnak, és hogy Krisztus tagjai elszakíthatók a szent testtől, valamint hogy Krisztus menyasszonya megcsonkítható – az ilyen tanítás ellen hevesen tiltakozik értelmem, tapasztalatom, hitem és egész lelki életem. Aki *Istentől született*, nem jut kárhozatra. Mivel élő mag van benne, a Sátán sem tudja elpusztítani! Mivel Krisztus él, minden benne hívőnek örök élete van!

Tehát elindulunk Kánaán földjére, és – legyen áldott Isten! – meg is érkezünk Kánaánba! Isten elhatározta, hogy valamennyi gyermekét dicsőségébe vezeti üdvösségük hercege által. Ha Isten ezt kijelentette, vajon ne teljesítené ígéretét?

El fogjuk érni nyughelyünket, mert oltalmazó vezérünk, aki előttünk jár, nem más, mint Jézus Krisztus. Ő megőríz minket, tüzes falként vesz körül: pajzsként védelmez, örökkévaló.

Ne fáraszson el bennünket az út hosszúsága, és ne kedvetlenítsen el egyenetlensége. Legyen áldott Isten, hogy sem a földnek, sem a pokolnak nincs hatalma arra, hogy zárándokai közül akár csak egyetlenegy is feltartson, hogy ne érkezzenek meg a mennyei városba.

Július 5.

„Nem mehetek.” Lk 14,20

Ha embereket hívunk evangélizációra, rendszerint ezekkel a szavakkal mentik ki magukat: „Nincs időm.” A nap mindenki számára 24 órát tartalmaz, számodra sem kevesebbet. Nincs időd? Ez különös! Mit csináltál egész idő alatt? Nyilván a neked adott idő egy részét elloptad Istentől, és jelentéktelen dolgokra használtad, amit Teremtőd joggal igényel a legfőbb célokra.

Elég időd volt mindennapi dolgokra. Közületek senkivel sem találkoztam a télen egy szál ingben. Nem jártatok félig felöltözve az utcán. „Ó nem, természetesen van időnk felöltözni.” Ha van időtök testetek felöltöztetésére, hogy nincs időtök lelketeket is felöltöztetni Krisztus igazságával?

Senkivel sem találkoztam még, aki azt mondta volna a nap végeztével: „Mindjárt elájulok, mert még semmit sem ettem mióta felkeltem.” Ó nem, mindenki elfogyasztotta reggelijét és ebédjét. Ha van időtök testeteket táplálni, miért nem tápláljátok a lelketeket is?

Sok ember van, akiket összekötve mind a tengerbe vethetnének anélkül, hogy hiányoznának e földön bárkinek is, mivel semmi jót nem cselekedtek egyetlenegy halandóval sem. Teljesen értelmetlen, céltalan életet folytattak. Mégis azt mondják, hogy nincs idejük.

Ilyen ellenvetésekkel nem sokra mész. Ha Istennel tanácskozol, legalább olyat mondj neki, ami a józan emberi értelemnek is megfelel. Hazudtok Istennek, ha azt mondjátok, hogy nincs időtök. Ha valaki meg akar tenni valamit és tulajdonképpen nincs rá igazán ideje, akkor valamin változtat és elegendő időt szakít annak a tevékenységnek az elvégzésére.

Ahol akarat van, ott út is van. Ahol a szív az Úr Jézus rendelkezésére áll, ott lesz elegendő ideje is az ő számára. Higgy az Úrban és akkor lesz elég idő az Úrnak való szolgálatra – és lesz időd hivatásod kötelező tevékenységeinek elvégzésére is.

Július 6.

„Megint egy másik azt mondta: »Most nősültem, azért nem mehetek.«” Lk 14,20

Férfiakhoz férfias magatartás illik. Ha egy férfi megígéri, hogy elmegy úrvacsorázni, úgy meg is kell tartania ígéretét. Nem mondhatja, hogy a felesége akadályozza meg az elmenetelében. Egy ilyen döntés helytálló országainkban is. Keleten viszont a férfi a ház abszolút ura, és az asszony ritkán mondhat valamit.

Sok férfi megharagudna, ha azt mondanánk nekik, hogy papucs alatt van, és még a lelkével sem rendelkezhetik. Valójában szánsalomra méltó az, aki így viselkedik: aki a bűneiért való feddést megpróbálja a feleségére hárítani.

Kedves férfi testvérem! Ha nem tévedek, te is önfejű, makacs ember vagy minden dologban, de ha a hitről van szó, úgy jajgatsz, mintha a feleséged uralkodna rajtad. Nem tudlak megérteni.

Ez a férfi azt mondta: „Nem mehetek.” Miért nem? Mert feleséget vett. Különös gondolat! Ez ok lehetne arra, hogy „jövök és hozom őt is magammal.” Ha egy férfiúnak olyan felesége van, aki szembeszegül Isten parancsával, az ne mondja, hogy meg nem tért felesége miatt nem tud eljönni a gyülekezetbe. Sokkal inkább jöjjön és imádkozzon Isten különös kegyelméért, hogy megnyerje a feleségét Krisztusnak!

Látjátok, két oka is van annak, hogy elfogadjátok a meghívást: nemcsak magatokért, hanem meg nem tért rokonaitokért is. Elszomorító az, ha a feleségem elkárhozik. De nem segíthetek neki azzal, hogy én is elpusztulok vele együtt.

Kedves férfi testvérem! Ne engedd, hogy visszatartson a feleséged. Ne keressünk átlátszó kifogásokat! Az a tény, hogy nem hívó a feleséged, ösztönözzön arra, hogy legyél még határozottabb Krisztus követésében – akkor is, ha egyedül kellene a mennybe menned.

Július 7.

„Amikor visszatértek Józsuéhoz, azt mondták neki: »Ne vonuljon föl az egész nép... Ne fáraszd oda az egész népet, mert kevesen vannak azok.«” Józs 7,3

Korábbi sikerük elbizakodottakká tette őket. Röviddel ezelőtt Izráel serege hat napig járta körbe Jerikót, és a hetedik napon a várfal leomlott. Most talán azt mondták magukban: „Hát nem omlottak-e le ezek a masszív falak, amikor körbejártuk őket?” Milyen nagyszerű nép vagyunk! Miért kellene most kirendelni az egész sereget ez ellen a kis város, Ai ellen? Két vagy háromezer ember teljesen elegendő, hogy ostrommal bevegyük ezt a városkát. Csodát tehetünk, ezért nincs szükség mindenkit mozgósítani.”

Testvérek, sok veszéllyel jár a siker, és egyikünk sem képes sokat elviselni belőle. Sok vitorlához sok fenéksúly kell ellensúlyként; különben feldől a hajó. Ha a gyülekezetek sok megtértet látnak munkájuk gyümölcseként, ha nagy evangélizálásokat tartanak, és sok „csatakiáltás” hangzik, igen természetesen azt feltételezik, hogy könnyen végrehajtható a munka és nem igényel semmiféle erőfeszítést. Ez aztán azt az elképzelést szüli, hogy a családlátogatásokra, az iskolai- és lakóházi összejövetelekre már egyáltalán nincs is szükség. Jerikó csatakiáltás által esett el. Így akarjuk megmutatni, milyen hatalmas nép vagyunk, és nem fogunk ezentúl csatasorban harcolni, és nincs szükségünk fáradsággal, sorban és rendben harcba szállni úgy, ahogy atyáink tették.

Ó, testvéreim, ezt a gonosz lelket ki kell űznünk, mert a Sátántól van. Közülünk néhányan túl sokat tartanak magukról, s ezért nem használhatja őket az Úr Jézus a munkájában. Jobban kell éreznünk gyengeségünket, többet kell arra gondolnunk, hogy a megtérés kizárólag Isten műve; egyébként semmi eredményt sem fogunk látni. Felelősségteljesebben kell hinnünk az Istenért való komoly munka szükségességében, hogy minden erőnket latba vessük annak a tudatában: az ő ereje munkálkodik bennünk. Bárcsak megszabadulnánk az elbizakodottságtól! Izráel ezt megengedte magának ebben a csatában, aminek vereség lett a következménye.

Július 8.

„Amikor korán reggel a város felé ment, megéhezett. / Meglátott egy fügefát az út mellett, odament, de semmit sem talált rajta, csak levelet.” Mt 21,18–19

Amint Urunk a fügefához ment, joggal várta, hogy gyümölcsöt talál rajta; mert ahol levelek vannak, gyümölcsöt is lehet találni. Az igaz, hogy nem fügeérés ideje volt; de a dús lombzatnak sem volt itt az ideje, mivel a fügék jelennek meg először.

Mint keresztyének, megvalljuk, hogy megszabadultunk az emberektől való félelemtől és ettől a gonosz nemzetségtől megmenekültünk. Krisztus egyáltalán nem várhat gyümölcsöt azoktól, akiket még a világ vezet és változó nézeteik irányítanak. Azonban joggal kereshet gyümölcsöt azoknál, akik azt vallják, hogy hisznek az ő igéjének. Gyümölcsöt keres az evangélistáknál, a vasárnapi iskolai tanítóknál, azoknál a testvéreknél, akik bibliaórákat vezetnek, és akik a fiatalok csoportját gyűjtik maguk köré, akiket vezetnek az evangélium megismerésében. Mindenkinél gyümölcsöt vár, akik az evangélium szolgálatában állnak.

Ahogy Jézusnak joga van, hogy dús lombosított fügefán gyümölcsöt keressen, ahhoz is joga van, hogy nagy dolgokat várjon el azoktól, akik követőinek mondják magukat.

Amikor az Üdvözítő a fügefához ment, nem leveleket keresett, mert azt olvassuk, hogy éhes volt, és az éhség nem csillapítható fügefalevelekkel. Azt kívánta, hogy megegyen egy-két fügét. Hasonlóképpen megköveteli, hogy tőlünk is kapjon gyümölcsöket. Éhezik a szentségünkre; azt kívánja, hogy meglegyen bennünk az ő öröme és teljes legyen az örömünk.

Hozzánk jön, akik teste tagjának mondjuk magunkat, és olyan dolgokat akar látni bennünk, amikben gyönyörködhet. Tetteket vár tőlünk, amik Isten parancsa szerint és Isten Lelke értelme szerint valók, és ha nem talál ilyenekre, akkor nem kapja meg, ami megilleti. Hát nem áldozta-e oda magát azért, hogy minket megtisztítson, hogy tulajdon népe legyünk, amely jócselekedetekre igyekezik?

Megraboljuk Jézus Krisztus jutalmát, ha nem dicsőítjük őt. És megszorítjuk a Szentlelket, ha nem folytatunk magasztalására való, istenfélő és szent életet.

Július 9.

„...de semmit sem talált rajta, csak levelet.” Mt 21,19

Az Úr csak leveleket talált ott, ahol gyümölcsre számított. Ha semmi más nincs, csak levél, azt úgy hívják, hogy *latszát*. Nem kemény kifejezés ez? Ha azt vallom, hogy hitre jutottam, de egyáltalán nem hiszek, nem hazugság ez? Ha kapcsolatban állok az élő Isten népével, de egyáltalán nincs istenfélelem a szívemben, nem képmutatás ez? Ha azt vallom, hogy védelmezem a Bibliát, de egyáltalán nem vagyok meggyőződve az igazságról, nem hazugság ez?

Ha semmi más nincs leveleken kívül, akkor az nem más, mint *hazugság*. A zöld levelek minden szépsége gyümölcs nélkül előttem nem más, mint *csalás*. A

kegyelem megtapasztalása nélküli hitvallás nem egyéb, mint egy halott lélek temetési beszéde. Ha csupán a nevünk az, hogy élünk, de halottak vagyunk, akkor hát milyen állapotban vagyunk! Ha keresztyénnek mondja magát valaki és bűnben él, az olyan, mint rózsavizet locsolni egy piszkos halomra, ami akkor is piszkos halom marad.

Amikor Urunk felfedezte, hogy a fügefán egyáltalán nincs gyümölcs, elszomrodott és elmarasztalta a fát. Helyes volt-e, hogy megátkozta? A fa már így is átok volt. Csak azért volt ott, hogy becsapja az éheseket, hogy eltérítse őket útjuktól és megtévessze őket. Isten nem akar tréfát űzni a szegényekkel és rászorulókkal. Egy üres hitvallás gyakorlati átok. Ezért jogos az Úr feddése.

A fának semmi haszna nem volt a helyén; nem szolgált emberek felfrissítésére. A gyümölcstelen hitvalló olyan helyet foglal el, ahol áldássá kellene lennie. De valójában rossz befolyás áramlik belőle.

Urunk mégis *jó céllal* átkozta meg a fügefát. Mert mostantól figyelmeztet mindenkit, akik látszatéletem folytatnak. Így erkölcsi hatást fejt ki másokra, ha az istentelen ember, aki keresztyén hitvallást tett, „elszárad.” Kénytelenek látni az egészségtelen hitvallástétel veszélyét, és akik bölcsek, nem fognak többé ilyen vétséget elkövetni.

Július 10.

„Ekkor így szólt hozzá: »Ne teremjen rajtad gyümölcs soha többé!«” Mt 21,19

A fa megváltozott: azonnal kiszáradt. Nemcsak a levelek lógtak rajta úgy, mint szélcsendben a zászlók; Nemcsak a kergén látszott, hogy az élet minden jelét elvesztette, hanem az egész fa elszáradt. Szomorú látványt nyújtott a fügefafa, amikor minden levelét elvesztette.

Láttam, hogy ugyanilyen módon pusztulnak el felületes hitvallók is. Már nem az az ember, aki volt; hírneve, szépsége reménytelenül odavan. Nem emeltek rá fejszét, tűz sem égette meg; Elhangzott egy ige, és a fa egészen a gyökeréig elszáradt.

Ezzel az igével nagy felelősséget vettem magamra, mert nyilvános hitvallást tettem, és ha nincs bennem Isten kegyelme, akkor Isten ítélete folytán egészen gyökerestől elszáradok – rettenetes példaként olyan embertömeg elé kerülök, akik látnak engem tűzben megégni! Ezt teszi Isten azokkal, akik nem hoznak gyümölcsöt az ő dicsőségére. Senki nem mondhatja, hogy túl kemény volt e

bánásmód a terméketlen fával. Testvérek, túl nehéz elvárni, hogy ha megvallunk valamit, ahhoz hűségesek legyünk?

Azonkívül kérlek titeket, ne gondoljátok, hogy túl keményen bánik bárkivel is az én Uram. Ő szelíd és gyengéd. Az egyetlen, amit valaha megsemmisített, ez a fügefa volt. Egy embert sem pusztított el, mint ahogy Illés tette, amikor tüzet kért az égből a Baal-papokra, vagy mint Elizeus, amikor medvék jöttek ki az erdőből. Ez csak egy terméketlen fa volt, aminek megparancsolta, hogy száradjon ki. Nem szeretné, hogy te is kiszáradj, ha hűséges vagy hozzá. A legkevesebb, amit elvárhat, hogy legyél hűséges abban, amiről hitvallást teszel.

Felháborodsz, ha felszólít, hogy ne pendülj egy húron a képmutatókkal? Ha morogsz figyelmeztetése ellen, úgy máris hűtlen lettél a szívedben. Alázd meg magad, borulj lábaihoz és mondd: „Uram, ha bármi is vonatkozik rám ebben a komoly igazságban, úgy kérlek, törd össze a szívemet, újíts meg Lelked által, és tedd gyümölcsözővé életemet!”

Július 11.

„Nagyon korán, a hajnali szürkületkor felkelt, kiment, elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott.” Mk 1,35

Urunk Jézus korán felkelt és egy csendes helyen félrevonulva imádkozott, mivel az imádságot minden tevékenységnél fontosabbnak tartotta. Semmire sem akart vállalkozni addig, amíg nem imádkozott. Nem akart ördögöt űzni, prédikálni, gyógyítani, sem semmi mást tenni, ami szükséges és hasznos, mielőtt nem kereste az Istennel való közösséget.

Figyelj erre testvérem, hogy ugyanezt a szabályt kövesd. Ne nézz egy ember arcára sem, mielőtt nem kerested Isten tekintetét! Ne beszélj senkivel sem addig, amíg nem beszéltél a Felséggel! Ne menj addig dolgozni, mielőtt körül nem övezted magad az „áhítat övével”, nehogy meghíúsuljon a munkád. Ne kezd el addig a futást, mielőtt minden terhet le nem tettél imádságban. Máskülönben elveszíted a versenyt. Mivel semmit sem tehetünk Istenünk nélkül; ezért ne is kezdjünk semmit sem nélküle.

Egy asszony nemrég ilyen mondott nekem: „Olyan egységben vagyok Isten szándékával és akaratával, hogy nem szükséges imádkoznom.”

Szomorúan, meglepve válaszoltam: „Kérem Istent, nyissa meg a szemét, hogy belássa: az önámítás csapdájába került. Mert az Úr Jézus sokat imádkozott – abszolút tökéletessége ellenére is.”

Elítélendő ez a fajta tökéletesség, amelyben az ember azt képzei, hogy nincs szüksége imádkozni. Ezt keményen el kell ítélnünk s én egyáltalán nem akarok erre szelíd szavakat használni. Úgy gondolom, hogy a tökéletességről szóló tanítás – ahogy azt gyakran tanítják – sok ember lelki vesztét okozza, aki hisz benne. Ha abbahagyják az imádkozást, lelki életetek is befejeződik.

„Ó”, mondja valaki, „én állandóan az imádság *lelkületében* élek, ezért nincs szükségem arra, hogy időt fordítsak az imádkozásra.” Nos, az Úr Jézus, aki náladnál is jobban tudta, hogy a legfontosabb dolog az imádság Lelke és nem maga az imádság, mégis rendszeresen visszavonult egy elhagyatott helyre imádkozni.

Bárcsak megtartana minket Isten az imádkozásban, hogy ebben is hasonlóbbak legyünk az ő Fiához!

Július 12.

„Bezárt kert az én húgom, menyasszonyom, bekerített forrás, lepecsételt kút.”

Énekek 4,12

Isten népe nem olyan, mint egy közönséges kert, hanem *zárt* kerthez hasonló. Ha a kert nem lenne zárva, az erdő vadállatai elpusztítanák a szőlőtőkét, és gyökereitől kitépnék a virágokat is. Istenünk végtelen irgalmasságából azonban bezárta a kertet, hogy egyetlen ellenség se juthasson be oda.

Bekerített forrás a gyülekezet. Hasonlítanak-e titkos gondolataink, érzelmeink, kívánságaink a hús vízforrásokhoz? Mert a vőlegény „lepecsételt” kútfőnek nevezi azt; másként minden átvonuló állat beszennyezné.

Vigasztaló gondolat minden hívőnek, hogy az Úr Jézus elkülönítette az istenfélőket a maga számára. Szigorúan rendelkezett, hogy valamennyi választottját megőrizze attól, ami tisztátalanná tehetné és megsemmisíthetné őket. Gondoskodásában mintegy sövénnel veszi körül őket, hogy senki se okozhasson kárt nekik. Elzárta őket az ellenségtől, s megőrzésük érdekében pecsétjével is ellátta őket. A keleten vándorló beduinok kifosztják a nyílt mezőket, de mivel a király kertjét bekerítik, lezárják, ezzel óvva és védve vannak azok pusztításától.

Egy kertben gyorsan fejlődnek a gyomnövények, és sajnos igen hamar növekszik a gyom a gyülekezetben és a szívünkben is. De a kertész ügyel arra, hogy kiirtsa a rossz növényeket és levágja a vadhajtásokat, hogy egyik értékes növény se legyen túlterhelt és ne fojtsa el a gyom. Minden egyes növényt, még ha gyöngék is, az Úr Jézus nagy gonddal kezel.

Szeretném, ha tudatosítanátok magatokban, hogy biztonságban vagytok. Nem kívánok erről sokat írni, de kérlek titeket, ezt higgyétek el és örüljetez neki. A keresztyének biztonságát önzetlenségük ösztönzőjének tekintem. Ha valaki üdvösséget nyert, elfeledkezik önmagáról. Ha tudom, hogy megszabadultam az ördög rabságából, akkor tudom teljes szívvel magasztalni Istent és szolgálhatok neki.

Július 13.

„Bezárt kert az én húgom, menyasszonyom, bekerített forrás, lepecsételt kút.”

Énekek 4,12

„Mindent Jézusért!” Ez legyen a mottó. Egyikünk se éljen önmagának, még olyan szempontból sem, hogy nagyszerű lélekmentőnek, szorgalmas és sikeres munkásnak tekintsék. Az Úr kegyelmében megalapozottan, valóban az Úr Jézusért kell élnünk. Bekerített kertnek kell lennünk, amely az ő számára van fenntartva.

Testvérem, olyan folyam legyen az életed, amely felfrissíti őt, ki életét adta érted. Lepecsételt kút vagy az Úr Jézus számára, kizárólag csak az övé. Ha éned vagy személyes hasznod előtérbe akarja törni, utasítsd vissza! Nem nyerhetnek ide bebocsátást.

Ez a kert szigorúan *magánterület*. Ha a világ, a test vagy a Sátán át akar ugrani ennek a falán, hogy a kútból igyon, vissza kell utasítanunk, hogy leprás ajkaik ne tegyék tisztátalanná a kút, és tettük ne tartsa vissza a királyt, hogy igyon a kút vizéből.

Egész lényünk lepecsételt kút legyen az Úr Jézus Krisztus számára. Legyen mindent Jézusé: a test, az értelem, a lélek, a szemek, a száj, a kezek, a lábak – minden Jézusé legyen! A falaknak teljesen körül kell zárniuk a kertet, mert ha bárhol is van még egy rés, lehetővé teszi az ellenségnek a behatolást. Ha lényünk egy része a bűn uralma alatt marad, akkor ez nyilvánvalóvá teszi rajtunk való hatalmát. Teljesen foglaltak kell legyünk Krisztus számára: adjuk át egészen magunkat a Megfeszítettnek!

Testvérek, az Úr Jézuséi vagyunk? Ismeri ő kertünk ösvényeit és új termésétünk rejtett forrásait?

Figyeljete arra, hogy teljes mértékben neki és érte éljete! Tudjátok, ahogy ő teljesen a tiéte, ekképpen ti is legyetek teljesen az övé! Szolgáljátok az Úrnak ott, ahol vagytok, akár a konyhában vagy a szobában, a műhelyben, az utcán vagy a mezőn. Örüljete annak, hogy foglaltak vagytok az ő számára. Legyetek bekerített kert és lepecsételt forrás – így átadtok neki mindent, ami a tiéte: kezetek munkáját és szívetek melegségét.

Július 14.

„Bezárt kert az én húgom, menyasszonyom, bekerített forrás, lepecsételt kút.”

Énekek 4,12

A gyülekezet teljesen el van választva a világtól. Lehet „keresztyén világról” beszélni? Én nem tudom meghatározni, hogy mi az és hol található. Valami igen különös keveréknek kell lennie. Tudom, mit értenek „világi keresztyén” alatt és gyanítom, hogy a „keresztyén világ” a világi keresztyének összességét jelenti. Jézus gyülekezete azonban nem ebből a világból való.

Sok kísérletet tettek már arra, hogy az egyházat befogadja a világ, és ahol ez megtörtént, az lett az eredménye, hogy a világ felemésztette az egyházat. Némelyek úgy gondolták, talán az lenne a legjobb, ha nem is lenne egyház. Ha a világ nem akar az egyházhoz jönni, az egyháznak kell mennie a világhoz. Úgy tűnik, ma ez az általános vélemény: Éljenek csak együtt az izráeliták a kánaánitákkal és képezzenek boldog családi életet!

Semmit sem gyűlöl úgy az Úr, mint a népe és a világ közti szövetséget. Ó, bárcsak egyre többen lennének a keresztyének között, akik gyakorolják az istentelen világtól való szent elkülönülést, határozott eltérést, a világtól való teljes tartózkodást.

Azonban vigyázzunk, hogy a világtól való elkülönülésünk úgy történjen, mint ahogy azt az Úr tette. Nincs szükségünk különcködő viseletre vagy rendhagyó hanglejtésre, hogy elzárkózzunk a társadalomtól. Világosan látjuk, Urunk sem tette ezt. Részt vett egy esküvőn és kenyeret evett egy farizeus házában. Úgy különült el a bűnösöktől, hogy szent és feddhetetlen volt, amit ők nem állíthattak magukról. Az emberek között lakott, mert olyan volt, mint mi; mégis, nem ebből a világból való volt, és a világ sem sorolhatta az övéi közé.

Vágyom arra, hogy a keresztyének jobban különüljenek el a világtól, mint eddig, mert akkor az egyház áldások erőforrásává válik a világ számára. Az lesz leginkább a világ javára, ha még csak az árnyéka sem vetődik fel a világ és Krisztus gyülekezet közti szövetségnek.

Július 15.

„Ha valakinek közületek száz juha van, és elveszít közülük egyet, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztaiban, és nem megy-e addig az elveszett után, amíg meg nem találja? Lk 15,4

Tekints a szerető pásztorra! Keresi elveszett juhát. Nézd aggódó arcát, *„amíg meg nem találja.”* Tele van izgatottsággal és feszülten figyeli, hogy észrevegye a leghalibabb hangot is: vajon nem az elveszett bárányának a bégetése az? Olyan a szeme, mint a sasé. Magas, sziklás hegyre hág fel és kémlel minden oldalra. Egész belső lénye izgatott, és feszült minden érzéke: Bárcsak rábukkanna valahol elveszett bárányára!

Ez csupán példázat, de hűséges képe a nagy pásztornak, aki azért jött le közénk, hogy összegyűjtse nyáját. Így ábrázolták őt az evangélisták: mint aki mindig éber, őrködő, éjjel-nappal tevékeny egészen addig, amíg meg nem találja az elveszettet. Semmilyen más gondolat nem élte, csakis az aggódó szeretet.

Figyeljete *állhatatosságára* is. Báránya már sok ideje össze-vissza bolyong. A nap felkelt és újra lenyugodott. De amíg él a bárány, addig a pásztor folyton keresi, amíg meg nem találja.

Amikor utánad és utánam jött, kitértünk az útjából. Ő azonban nyomon követett bennünket. Elrejtőztünk előle, ő azonban észrevett minket. Amikor már-már majdnem megragadott, mi mindig kitértünk előle, ő mégis fáradhatatlan szeretettel követett minket, amíg szívünket magához vonva, megtalált. Ha az első tíz év után már feladta volna a keresést, ha közülünk némelyekről lemondott volna ötven különböző alkalom után, melyeken lelkiismeretünket felrázta, már elpusztultunk volna.

Tanuljátok meg ezt a leckét a jó pásztorról: Így törekedjete egy elveszett ember megtérésére: addig kövessétek, amíg meg nem találjátok. Számoljátok sok elutasításra és szemrehányásra – míg egy napon eléritek a szívét. Ez legyen életünk fő célja, ezért éljünk és haljunk, fáradjunk és szenvedjünk, akár rövid, akár hosszú ideig, akár egyenes, akár meredek legyen is az út: teljes elkötelezettséggel igyekez-

zünk embereket vezetni Jézushoz. Úgy tegyetek ti is, mint az, aki titeket Jézushoz vezetett.

Július 16.

„Az az idő, amíg Dávid a filiszteusok mezején lakott, egy esztendő és négy hónap volt.” 1Sám 27,7

Dávid két gonosz dolgot követett el. Először úgy járt el, mint *hazudozó és csaló*. Kivonult és megverte a gesúriakat és más törzseket is. Amikor visszatért és Ákis megkérdezte, hogy hol volt, azt válaszolta: „Júda déli részén jártam.” Úgy tett tehát, mintha megtámadta volna saját népét, jöllehet valójában Ákis szövetségesei ellen fordult. Ezt sokáig így folytatta.

És akkor – mivel a bűn soha nem jár egyedül, mert a Sátán kutyái mindig párban vadásznak –, *vérontásban* bizonyult bűnösnek, mert mindegyik városban, amit elfoglalt, megölt mindenkit. Nem kímélt sem férfit, sem nőt, sem gyermeket, hogy senki se mondhasa meg Ákisnak, merre járt. Tehát egyik bűn követte a másikat.

Aki hisz Istenben és hitben jár, méltósággal cselekszik és mások megbecsülik. De aki bizalmatlan Isten iránt, aki saját, testi bölcsessége szerint jár el, állhatatlanná és felületessé válik.

Dávid nem csupán ezeket a bűnöket követte el, hanem kis híján még rosszabbakat is, mert Dávid Ákis barátja lett és vele együtt kellett kivonulnia az Izráel elleni háborúba. Dávidot tehát Ákis kíséretében látjuk, hogy kárt okozzon Isten népének. Igaz, Isten közbelépett és ezt megakadályozta. Ez azonban nem Dávid érdeme volt, mert tudjátok, hogy bűnösöknek minősülünk, mihelyt hajlandók vagyunk vétkezni, még akkor is, ha nem követjük el a bűnt.

Július 17.

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent.” Mt 5,8

Legyen tiszta a szíved, életed és ajkad. Ne tűrj meg semmiféle tisztátalan gondolatot, képet, még kevésbé ilyen szavakat. Teljes komolysággal kerülj minden buja tekintetet, minden kétértelmű szót és tisztátalan cselekedetet! Mindent, ami a

szemérmertlenség határát érinti, el kell utasítani. Csak a tiszta szívűek látják meg Istent.

Szövetkezzetek a szemetekkel, hogy nem tekintetek arra, ami beszennyez benneteket, és dugjátok be a fületeket, hogy ne figyeljetek mocskos beszédekre. Kérjétek Istent, hogy tiszta és szent állapotban őrizze meg a szíveteket. Isten szerelmére kérlek, őrizzétek meg ajkatokat, nehogy vesztét okozzátok másoknak bűnös beszédekkel. Attól a veszélytől, hogy durva és nyilvánvaló bűnbe esetek, nem félek annyira, mint hogy olyat követtek el, ami egy kissé közelebb visz benneteket a bűn útjához.

Kerüljétek a bűnös látszatot is! „De”, mondod, „mégsem lehetünk túlságosan szigorúak.” Napjainkban nem igen érint minket annak a veszélye, hogy túl szigorúak vagyunk a kegyességben. Nem lehetsz túl kegyes, túl hasonló a Megváltóhoz. Azon a nagy napon nem fog az Úr Jézus ilyen szemrehányást tenni a hívők egyetlen csoportjának sem: „Nem voltatok eléggé világiasak, nem fogadtátok el pontosan a változásokat és nem alkalmazkodtatok eléggé a világhoz.”

Amikor kijelentette: „*Legyetek tökéletesek, ahogyan mennyei Atyátok tökéletes,*” akkor olyan ideált állított elétek, amit sohasem lehet felülmúlni.

„De” mondod, „csak egy kicsit szeretném élvezni a bűn örömeit.” Ha valóban így nyilatkozol, akkor *egyáltalán nem vagy Isten gyermeke!* „Aki az Istentől született, az nem cselekszik bűnt.” Ez azonban nem jelenti azt, hogy az ilyen ember gyengeségből nem eshet bűnbe. De nem is jelent örömet neki vétkezni. Ő új teremtes, és abban leli örömét, hogy a lehető legközelebb éljen Istenhez.

Semmit sem veszítetek, ha lemondtok a bűn örömeiről. Milyen védett és örvendező a szentségre törekvő igaz keresztyén élete, és mennyire élvezi Isten békességét! Adja meg Isten, hogy megmaradjunk a tisztaság útján, még akkor is, ha mások szenteskedőknek neveznek és kigúnyolnak a bűntől való szent félelmünk miatt.

Július 18.

„*Nyomorúságában azonban kérlelte Istenét, az URat, és igen megalázta magát ősei Istene előtt. / És miután imádkozott hozzá, megkönyörült rajta.*” 2Krón 33,12–13

Hogyan? Manassé üdvözült? Manassé, ez a vérszomjas ember értelme megújulásával Isten nyájának tagja lett? Ő, a vérfoltos üldöző annak a hitnek a megvallójává vált, amit ki akart irtani?

Joggal mondja Hall püspök: „Ki panaszkodhat hát, hogy be van zárva előtte a mennybe vezető út, amikor látja, hogy egy ilyen nagy bűnös is bemegy oda? Magad vádold leginkább, megfélemlített lélek! Olyan személy van itt, aki embereket gyilkolt, nyíltan szembe szegült Istennel és a Sátánt imádta. Mégis megtalálta a bűnbánat útját.”

Ismertem egy idős asszonyt, aki azért nem akart vasúton utazni, mivel azt hitte, hogy bizonyos hidak rossz állapotban vannak. Attól félt, hogy ezek a hidak összeomolhatnak a súlya alatt, jóllehet sok ezer tonna halad át rajtuk naponként. Mindenki nevet az ilyen ostobaságon.

Nos, nézzétek meg ezt a roppan vonatot, amelyik átmegy a hídon. Nézzétek Manassét, megterhelve súlyos vétkekkel, és figyeljete a hídra, vajon ingadozik-e a bűnök terhe alatt, amint átgördülnek rajta. Ó, nem, fenntartja azokat anélkül, hogy meginogna; és Jézus minden bűn súlyát elhordozta, amit emberek valaha csak elkövettek. „Ezért mindenképpen üdvözítheti azokat, akik ő általa járulnak Istenhez.”

Hadd szóljak egy nőtestvéremhez, aki talán egy óvatlan órában elhagyta a hűség ösvényét, és azóta a szégyen útján jár. Kérlek téged, fogadd el ezt az üzenetet: A legnagyobb bűn, a legrendkívülibb vétek, a leghihetlenebb gaztett, sőt, a legszégyenteljesebb hitszegés is megbocsátható. Él a Megváltó, aki véghez vitte az áldozatot! Fordulj teljes szívvel az Úrhoz, valld meg bűneidet, add fel az énedet! Bízz Isten végtelen kegyelmében, Jézus Krisztusban az ő Fiában!

„Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az Úrhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani.” (Ézs 55,7)

Július 19.

„Az ÚR jóra fordította Jób sorsát, miután Jób imádkozott barátaiért, és kétszeresen visszaadta az ÚR Jóbnak mindazt, amije volt.” Jób 42,10

Az Úr arra használta fel Jób megpróbáltatását, hogy meggyógyítsa szolgáját. Nem vagyunk illetékesek kritizálni olyan embert, mint Jób, de azt tudhatjuk, hogy volt benne önmaga iránt egy kis elfogultság.

Jób sok mindennel rendelkezett, amire büszke lehetett, ahogy ezt a világ is elismerte, és nyilván jó véleménnyel volt önmagáról. Ezért Isten felhasználta a Sátánt, mint eszközét, hogy Jóbot megalázó és áldott lelkiállapotba hozza.

Súlyos próba által tette őt Isten alkalmassá arra, hogy nagy jutalmat kapjon. Isten olyannyira szerette Jóbot, hogy elhatározta, vagyonát megduplázza. Nem csupán Úzból való emberré, hanem világhírű emberré kellett lennie. Nem csupán néhány környékbeli embernek kellett tudnia róla, hanem minden embernek hallania kell Jób türelméről a megpróbáltatás órájában.

Kinek kell ezt végrehajtania? Kinek kell elkészítenie a dicsőség trombitáját, ami által Jób nevét hírül adják?

A *Sátán* elmegy a „kovácsműhelybe” és minden erejével azon dolgozik, hogy Jóbot híres emberé tegye. Bolond *Sátán*! Olyan talapzatot készít, amire Isten akarja ráállítani szolgáját, hogy ezrek csodálkozással tekintsenek rá. Ha haragossá akarjátok tenni a Sátánt, tárjátok elé Jób történetét. Ha meg akarjátok erősíteni bizalmatokat, a Szentlélek állítsa elétek Jób türelmét.

Ó, legnagyobb ellenségünk, saját hálód foglya lettél! Követ hajítottál el, ami saját fejedre zuhant. Gödröt ástál Jóbnak, de te estél bele!

Testvérek, ajánljuk magunkat hitben Isten gondoskodásába és őrizetébe, akkor minden dologban ő hordoz bennünket Jézus vére által, és Szentleke erejével hatalmas diadalban részesülünk.

Július 20.

„Amikor az ÚR megérezte a kedves illatot, ezt mondta magában az ÚR: »Nem átkozom meg többé a földet az ember miatt, bár gonosz az ember szívének szándéka ifjúságától fogva.«” 1Móz 8,21

Különös logika! Az 1Móz 6-ban azt mondja Isten, hogy mivel az emberek gonoszok, ezért elpusztítja őket. A 8. fejezetben kijelenti, hogy ember gonosz ifjúságától fogva, és ezért nem akarja elpusztítani.

Ennek a végső következtetés magyarázatát a vers kezdetén lévő kis ténykörnyében találjuk: „... az ÚR megérezte a kedves illatot.” Engesztelő áldozat volt ott, és ez okozta a nagy különbséget. Ha Isten a bűnre néz áldozat nélkül, így hangzik az ítélet: „Üsd! Átkozott! Pusztulást érdemel!” De ha áldozat van ott, Isten

könyörülettel tekint a bűnösre. És ha el is hangzott az ítélet: „Üsd!”, az ítélet a Fiút érte, akit Isten áldozatul rendelt, és a bűnöst megkíméli.

Cselekedeteink azért gonoszak, mert teljességgel romlottak vagyunk, de ez még nem mentség számunkra. Bűnösökként születünk, és Isten keresi az útját-módját annak, hogyan kegyelmezzon meg. Az igazságszolgáltatás semmi okot sem talál arra, amiért felmentsen minket; azonban a kegyelem megtalálja ennek az útját.

Mi mindannyian valamilyen módon elbuktunk, mint ahogy Ádám, a mi nemzetségfőnk is elesett. Ádám bűne által gonosz a szívünk ifjúságunktól kezdve. És nekem úgy tűnik, Isten irgalma itt lép a színtérre. Úgy tűnik, azt mondja Isten: „Ezek az én teremtményeim *képviselőjűkben* buktak el; ezért egy *képviselő* által menthetem meg őket. Ádám által pusztulásba jutottak; nos, valaki más által akarom megmenteni őket.”

„Mert ahogyan Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy a Krisztusban is mindnyájan életre kelnek.” (1Kor 15,22)

Így áldott lett a pusztulás útja, mert lehetővé tette, hogy bekövetkezzék az üdvösség áldott útja: – üdvösség, helyettesítés által, – üdvösség, áldozat által, – üdvösség az új szövetség fejedelme által, akit értünk áldozott fel Isten, hogy megérezze a jó illatot és megszabadíthasson bennünket!

Július 21.

„Az ÚR így felelt: »Megnyugtat téged, ha az orcám megy veletek?«” 2Móz 33,14

Mit kívánhatott volna Mózes ennél többet? És óhajthatnánk-e mi valami nagy-szerűbbet. Olyan balgák vagyunk, hogy gyakran emberi erősségekben bízunk, jóllehet csak akkor vagyunk erősek, ha az Úr van mellettünk.

Figyeljük csak meg, hogy Mózeset nem arról tájékoztatja Isten, hogy elküldi hozzá az apósát, hogy elkísérje; azt se közli vele, hogy Józsué, az utódja vezetni fogja a népet; a hetven vénről sem szól neki, akik majd megosztják vele a felelősség terhét. Jelenlétükkel támogatták Mózeset és segítségére voltak; de az igazi erő nem bennük volt: *„Orcám megy veletek.”*

Nagy jelentőségű és nagy megpróbáltatásokkal teljes utat kellett megtennie; azonban itt volt a teljeskörű gondoskodás, ami mindent biztosított, amire csak szüksége volt. És Istennek nem volt szüksége arra, hogy valaki segítségére legyen.

De az Úr még ezt is hozzáfűzte: „*Megnyugtat téged...?*”

A keresztyén munkásnak fölöttébb fontos, hogy nyugalma legyen, ami Mózesnél is lényeges volt. Akik legtöbbet dolgoznak, azoknak kell legtöbbet pihenniük, és ha a lelkükkel dolgoznak, csak akkor lesznek sikeresek, ha nagyon sokat pihennek. Isten tehát azt mondja: „*Megnyugtat téged...*” Azt a nyugalmat, amit Isten ad, bátran elfogadhatjuk.

Azt hiszem, Jézus sok szolgája jobb munkás lenne, ha többet pihenne. Üdvözítőnk aludt, miközben vihar kerekedett a Galileai-tengeren, jóllehet tudta, hogy vihar közeledik. De ő olyan nyugodtnak és boldognak érezte magát Atyja szeretetében és gondoskodásában, hogy lepihent a hajó hátsó részén aludni.

Ha gyengének és nyugtalannak érzitek magatokat és nem tudjátok, hogy mit kell tennetek, akkor lépjete Isten színe elé és nyugalmat találtok.

Július 22.

„*Serkenj, serkenj föl, Debóra, serkenj, serkenj, mondj éneket!*” Bír 5,12

A szomorkodás legyengít, a kételkedés pedig elveszi az erődöt. „*Az Úrban való öröm a ti erősségeitek.*” Az Úr örömeiben való növekedés egyúttal a kegyelemben való gyarapodás. Tudom, vannak keresztyének, akik félnek attól, hogy igazán boldogok legyenek, de nem az ige szerint járnak el, mert a Bibliában ezt olvassuk: „*Sion lakói örvendezzenek királyuknak!*” (Zsolt 149,2)

Ha a zúgolódás és panaszkodás szent kötelesség lenne, sok keresztyén egyből szentté válna. Ha Isten megparancsolná a szomorkodást, úgy biztosan boldogokká tennék őket cselekedeteik, mivel mindig szomorúak.

Ehelyett erre figyelmeztet Isten igéje: „*Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete!*” (Fil 4,4) Hát semmi okod nincs erre? Nem cselekedett-e Isten nagy dolgokat veled? Nem emelt-e ki „a pusztulás verméből”, a sárból és iszapból? Krisztus vére árán váltott meg, és mégsem törnek fel benned a hálaadás szavai? Isten már a világ alapvetése előtt szeretett, s te mégsem zenged az ő dicséretét? Az ő gyermeke vagy, Jézus Krisztus örökostársa, mégsem fakad fel ajkadon a hála éneke? Isten már harminc, negyven, ötven éve vezet a pusztában, mégsem látod meg kegyelme bizonyítékát, amiért hálát adhatnál neki?

Jöjj, szedd össze a bátorságodat, boldogságodra összpontosíts, ne a nyomorúságodra. Felejtsd el egy időre fájdalmaidat, és gondolj arra, milyen gyakran kaptál

segítséget nyomorúságodban. Az Úr nevében üzd el kétségeidet és félelmeidet, és kezdj el Isten Vigasztaló Szentlelke által felhangolva újra hálát adni Uradnak és örvendező szívvel magasztalni őt.

Dicsőítsd Istent akkor is, ha kételkedések merülnek fel benned, ha kísértések ostromolnak, szegénység vesz körül, vagy összegörnyedsz betegség miatt. Ha gazdagok vagyunk, nem nehéz Istent énekekkel magasztalni. Könnyű megcsókolni Isten kezét, amikor ad; de dicsérni őt akkor is, ha elvesz tőlünk valamit – ezt jelenti valóban magasztalni őt.

Július 23.

„*Serkenj, serkenj föl, Debóra, serkenj, serkenj, mondj éneket!*” Bír 5,12

Eszerint fel kell kelünk, ha magasztalni akarjuk Istent? Azt válaszolom: szedd össze mindenekelőtt *a test minden erejét*. Mert a tested lusta. Mivel világi dolgokkal terheltük le magunkat, tagjaink ellankadtak. De ha az Istentől való öröm megragad minket, új élet árad belénk: az elnehezedett szemhéjak könnyűvé válnak, az álmos szemek újra ragyognak, és új, mennyei gondolatok töltik meg az elfáradt elmét.

Azonban bizonyos, hogy *lelkünk minden erejét* is fel kell ébreszteniünk.

Serkenj fel *emlékezetem*, idézd az ének szövegét! Mond el, mit tett értem Isten az elmúlt idők napjaiban! Járd be és vizsgálj át ifjúságom idejét, és vedd számba Isten jóságának bizonyosságait, amiket már oly korán megértettem! Énekelj az Isten türelméről, ami követett engem elpártolásomban is, és megkímélt ellenállásom ellenére is.

Serkenj fel, *ítélőképességem*, és működj a zene ütemére. Számold meg Isten jóságának sok-sok homokszemecskéjét, ha képes vagy rá.

Számítsd ki, ha tudod, Isten kimeríthetetlen gazdagságát, amit a te Urad, Jézus Krisztus kimondhatatlan ajándékával adott neked. Serkenj fel kedvesem, mert vezérénekésként neked kell megadnod az alaphangot. Ébredj és énekelj Uramnak!

Serkenj fel, *reménységem*, nyújtsd ki a szeretet karját növérednek és énekelj a jövőbeli áldásokról. Énekelj halálom órájáról, amikor az Úr velem lesz fekvőhelyemen. Ébredj fel te is, hitem! Énekelj a hiteles és bizonyos ígéretekről! Dicsérd az örök szövetség dicsőségét.

És te, *türelmem*, kezdj szelíden örvendező dalba! Zengj éneket arról, ahogy Isten segített neked, hogy kitarts a legnehezebb, legkeserűbb órák szenvedéseiben. Énekelj arról, ahogy folyvást hordozott a kimerítő úton, és zöld ligetekre és friss folyóvizekhez vezetett.

Sőt, ti is, a *kegyelemnek bennem található minden rezdülései*, magasztaljátok őt, akitől származtok! Kegyelem gyermekei, magasztaljátok Atyátokat, áldjátok annak a nevét, aki megőriz s gyarapít titeket.

Minden, ami bennem van, dicsőítse és áldja az Úr nevét!

Július 24.

„*Tedd meg mindazt, ami a kezed ügyébe esik, és amihez erőd van.*” Préd 9,10

Isten gyermeke, te egyben az Úr Isten szolgálja vagy, tevékenykedj tehát ott, ahol erre lehetőség van! A *felebaráti szeretet*, amit megtehetsz, talán nem a legnagyobb, de kezdetnek jól megfelel. Dolgozz szorgalommal, teljes szívből és hittel, és tapasztalni fogod, hogy Urad minden pillanatban megfelelő segítségben részesít.

Szenteld magad annak, amivel az Úr megbízott, és nyugodj meg abban, hogy Urad s az övéi látni fogják, mit teljesítesz. Ha pedig magasabb hely illet meg, akkor a ház ura feljebb ültet téged.

Krisztus ma is ugyanúgy igényli, mint egykor, hogy az ő szolgálói teljes szívükből, teljes lelkükből és minden erejükkel szolgáljanak neki, ne álljanak soha tétlenül. Egy hívőnek sem kell sokáig várnia, amíg megkapja Isten hívását. Azonban elhangzik sok hívás, és senki sincs, aki meghallja.

Először szolgálj csak *egyszerű katonaként* az Úr seregében; a legelső fokon kell kezdeni a szolgálatot. És akkor megtapasztalod, hogy a legfőbb király kegyelméből, szolgálátod jutalmaként, amit elvégeztél, s a fáradságért, amit elviseltél, előléptet magasabb pozícióba. Aki fel akar emelkedni, annak először le kell szállnia. Aki lefelé halad az önmegtagadás útján, az már elérte a megbecsülés ormát. Aki legkisebbnek tartja önmagát, az már a legnagyobb. Türelmes szolgálat, barátságos megértés, gyengéd együttérzés, teljes odaadás, szelíd alázat – mind olyan dolgok, amik hamarosan magasabb helyre emelnek. És ezeket mindnyájunknak gyakorolnunk kell. Ezek nélkül egy tekintélyes pozíció igen kockázatos megtiszteltetés lenne!

Vannak, akik életük nagy részét arra használják fel, hogy megfelelő hatáskört keressenek, aztán életük hátralevő részét is főleg azzal töltik el, hogy még nagyobb hatáskörben csilloghassanak. A nap tizenkét órájára van szükségük, hogy megállapítsák a szőlőben, hol működhetnek legjobban. Ám, ha a sok gondolkodás helyett azonnal munkába állnának, sokkal többre jutnának.

Július 25.

„... a kegyesség pedig mindenre hasznos, mert megvan benne a jelen és a jövő élet ígérete.” 1Tim 4,8

Vannak bizonyos keresztyének, akik egyfajta álszeméremmel kezelik a hitet, mintha nem lenne köze a mindennapi élethez. A maguk módján hisznek Istenben a lelki dolgokat és jövőbeli életüket illetően; de teljesen elfelejtik, hogy az igazi kegyességben megvan úgy ennek az életnek, mint a jövőbeli életnek is az ígérete. Majdnem szentségtörésnek tartják, hogy Istenhez forduljanak a mindennapi kis dolgokért is.

Bizonyára megrettennének, ha merészen szemükbe mondanám a véleményemet: eljárásuk megkérdőjelezi hitük hitelességét. Mert ha a hitük az élet kis szükségseiben sem lehet segítségükre, vajon erősítheti-e őket majd a haláluk óráján? Ha semmit sem használ nekik a táplálkozásra és ruházkodásra vonatkozóan, úgy mit használhat halhatatlan lelkük érdekében?

Ábrahám életében jó, ha komolyan megfigyeljük, hogy ennek *a hitnek köze volt földi zárandoklata minden eseményéhez*. Összefüggésben van ez egyik országból a másikba való vándorlásával, unokaöccsétől való elválásával, az ellenséges támadókkal szembeni harcával, és különösképpen fia régen megígért születésével.

Az ősatyák életében semmi sem történt, ami kívül állt volna Istenbe vetett hitük hatáskörén. Nincs választóvonal náluk földi és lelki életük között: úgy vonultak, mint zárandokok, úgy küzdöttek, mint harcosok, úgy ettek és ittak, mint szentek, papokként éltek és prófétákként beszéltek. Hitben jártak, hitük határozta meg az életüket.

Nemcsak a rendkívül fontos dolgokban bíztak Istenben, hanem mindenben. Még a szolga is így imádkozott sátrában, amikor Ábrahámától kapott megbízással küldetésben járt el: *„URam, Ábrahámnak, az én uramnak Istene! Adj eredményt még ma.”* (1Móz 24,12) Nos, ez igazi hit volt. Ezt a példát kövessük, és ne engedjük, hogy emberi képzelgéseink elködösítsék az ígéret lényegét és a hitből való életet.

Július 26.

„A magam szőlőjét nem őriztem.” Énekek 1,6

Nemrég olvastam egy olyan emberről, aki Svájc felséges hágóin idegenvezetőként szolgált, és feladata abban állt, hogy felhívja az emberek figyelmét a tavak, patakok és gleccserek szépségére.

Kötelessége teljesítése során bizonyos idő után oda jutott, hogy már különösebb érzések nélkül ismételte előadásait. Valamikor a szép tájak iránti őszinte szerelemből választotta idegenvezetői hivatását. De miután turisták ezreinek ismételgette állandóan ezeket a gyönyörűségeket és dicsérte a táj szépségét, idővel gépiessé vált a munkája. Korábbi lelkes ábrázolása egyhangú fecsegés lett.

Nos mindenki számára, aki az Úrért dolgozik, álljon intő figyelmeztetésként ez a példa, és emlékeztessen minket az önelégültség veszélyére. Miközben másoknak adsz tanácsot, bölcsnek tartod magadat; miközben másokat figyelmeztetsz, úgy érzed, hogy te biztonságban vagy. Buzgósággal, nagy lelkesedéssel kezded el munkádat – de hogyan folytatod? Fennáll az ellaposodás veszélye, tudniillik, hogy szent szavakat használsz másokkal szemben anélkül, hogy az ennek megfelelő érzések jelen lennének a lelkedben.

Kedves barátaim, óvakodjatok attól, hogy mások számára olvassátok a Bibliát. Magatoknak való személyes táplálékként fogadjátok mindig a Szentírásból vett textust, és ne elégedjete meg azzal, hogy nagyszerű prédikációt írtok annak alapján.

Táplálkozzatok Isten Igéjéből, mert csak így őrizhetitek saját szőlőtöket. Amikor letérdeltek imádkozni, ne feledkezzetek el másokért is közbenjárni; de titkon végzett könyörgéseitekben imádkozzatok rendszeresen saját épülésetekért és a kegyelemben való növekedésetekért is.

Úgy prédikáljatok a Jézus vére erejéről, hogy az emberek érezzenek meg valamit ennek a megváltó vérnek bennetek kifejtett erejéből! Ne beszéljete a vízről anélkül, hogy meg ne mosakodnátok benne! Ne mutassatok a mennyre úgy, hogy eközben hátat mutattok neki, és a pokolba vivő úton haladtok. Vigyázzatok magatokra, hogy miközben másoknak prédikáltok, nehogy alkalmatlanná legyetek!

Július 27.

„Azután Eleázár..., egyike annak a három vitéznek, akik Dávid mellett voltak, amikor csúffá tették a harcra gyülekezett filiszteusokat. Az izráéliek már visszavonultak...” 2Sám 23,9

A filiszteusok összegyülekeztek a harcra, és az izráéliek is kivonultak, hogy harcoljanak ellenük. De valamilyen okból a csata elől elmenekültek, jóllehet fegyveresek voltak. Eleázár azonban jóvá tette honfitársai hibáját, mert megállt és vágta a filiszteusokat.

Olyan ember volt, *aki jól ismerte önmagát és Istenét*. Ezért nem törekedett eltűnni a nagy tömegben, vagy elfutni, miközben a többiek elmenekültek. Gondolkodott magában és cselekedett is önmagáért. Istenre nézett. Nem mások viselkedését tartotta mérvadónak, hanem mikor katona társai elmenekült, ő felkelt és vágta a filiszteusokat. – Egyesek kiváló személyes elkötelezettsége olyan tanítás, amelyből mindnyájunknak okulnunk kell. A nagy napon személyre szóló lesz az ítélet. Akár egy vagy tíz talentumot bízott rád Isten, az ítélet nagy napján azért fog számadásra vonni, amiért te felelős voltál, és nem azt kéri számon, amiért mások voltak felelősek.

Eleázár, Dodo fia *érezte, hogy férfiként kell cselekednie*, ezért bátran kihúzta a kardját a körülméletlenek ellen. Nem olvassuk, hogy azok feddésére pazarolta volna az időt, akik elfutottak, még csak nem is kiabált utánuk, hogy forduljanak vissza, hanem az ellenség felé fordította tekintetét, és teljes erejével ütött-vágott maga körül. Példája elég feddés volt, és hatékonyabb, mint tízezer figyelmeztetés.

Tegyük fel, hogy az a véleményed, hogy Isten egyháza igen szomorú állapotban van. Sajnálattal tölt el, hogy sok tehetséges ember képességét, gazdagságát nem szenteli az Úrnak. Nem csodálkozom azon, hogy így érzel; de tulajdonképpen az lenne a legkézenfekvőbb, hogy vagyondat, s amid csak van teljesen az Úr rendelkezésére bocsátod.

Nagyon könnyű mások munkájában hibát találni; de ennél sokkal hasznosabb, ha jobban végzed saját munkádat. Van-e az egész világon csak egyetlenegy bolond, aki nem kritizálással tölti idejét? Ezért ha Isten szerint bölcs vagy, testvérem, ne elégedetlenkedj felebarátod iránt, hanem kelj fel és vágd a filiszteusokat!

Július 28.

„De ő ott maradt, és vágta a filiszteusokat, míg csak bele nem fáradt, és hozzá nem ragadt a keze a kardhoz.” 2Sám 23,10

Ez a bátor férfi – jóllehet nekigyürkőzött és vágta a filiszteusokat – *mégiscsak ember volt*. Egészen addig harcolt, amíg elfáradt a keze és nem küzdhetett tovább. Ereje határához ért és a harc feladására kényszerült.

Ez bátoríthatja valamennyire azokat a nemeslelkű férfiakat, aki elfáradtak Isten szolgálatában. Talán korholják magukat, de valójában semmi okunk nincs rá. Mert elmondható róluk az, ami Eleázárról is, hogy végül is nem a küzdelembe fáradtak bele, jóllehet abban fáradtak el.

Jó, ha ezek között ti is különbséget tudtok tenni. Szeretnénk, ha éjjel-nappal szolgálhatnánk az Urat, de a test gyenge, és nincs több erő bennünk. Ez egyáltalán nem különös és nem is valamilyen bűnnek a következménye.

Talán Eleázár *az ellenség szörnyű sokasága miatt fáradt el*. Már lekaszabolt belőlük több tucatot, de még mindig jöttek. Úgy tűnik, megismétlődött vele az, ami Sámsonnal is, amikor vágta a filiszteusokat.

Talán eszköz voltál több ember Krisztushoz vezetésében, de a hitetlenek borzalmasan nagy létszáma fenyegeti kedélyedet, és úgy érzed, igen elfáradtál.

Lehetséges, hogy Eleázár *azért fáradt el, mivel senki nem segített neki*. Nagy segítséget jelent, akárcsak szóbeli támogatást is kapni egy bajtárstól, és érezni, hogy nem vagy egyedül. Amint Eleázár körültekintett, csak a menekülő gyávák hátát látta, ő azonban kardjával kaszabolta a filiszteusokat. Ki csodálkozik tehát azon, hogy végül is elfáradt?

De milyen jó, hogy *csak annyira fáradt el, amennyire megengedhető volt*. Vagyis az Úr nem engedte addig a fáradtságot, amíg nem győzött, amíg le nem vágta a filiszteusokat.

Eleázár csak *akkor gyengült el, amikor zsákmányosztásra került sor*. Nos, ha akkor hanyatlunk vissza, ha eljön a dicséret ideje, semmi okunk sincs nyugtalankodásra. Van elég ember, akik bár nem végeztek semmit, de készségesen hazavisznek bármit a keresményből, ami mások érdeme.

Július 29.

„De ő ott maradt, és vágta a filiszteusokat, míg csak bele nem fáradt, és hozzá nem ragadt a keze a kardhoz.” 2Sám 23,10

Emlékszem arra, amit egy tengerésztől olvastam, aki kétségbeesetten harcolt, hogy elhárítsa egy ellenséges hajó támadását. Amikor véget ért a küzdelem, megállapította: nem tudja kinyitni a kezét, hogy elengedje a szablyáját. Olyan erővel ragadta meg, hogy lehetetlen volt elválasztani a kezét a kardtól, mielőtt azt végre nem hajtották műtéti beavatkozással. – Ez történt Eleázár esetében is. Kezének a kardhoz való odatapadása tanúsította, hogy milyen erővel ragadta meg a fegyverét.

Először *úgy fogta meg, hogy megtarthatta*. Kíváncsi vagyok, hogy új megtérteink jobban ragadják meg az evangéliumot, mint ahogy teszik. Sok fiatal nem veszi komolyan, hogy egyre gazdagodjon a Szentírás megismerésében. Bölcs mondásokat csipegetnek innen-onnan, mint ahogy a galamb csipegeti a borsót, de nem látják a hitre vonatkozó tanítások egymásra épülő összefüggéseit. Az igaz ember azonban, aki Istenért harcol, úgy ragadja meg az igazság fegyverét, ahogy egykor az ragadta meg őt, és tisztán látja, milyen nagy nyereség részese lett. Aki teljes szívvel, értelemmel és igyekezettel ragadja meg Isten Igéjét, azt Isten bizonyosan meg fogja tartani.

Miután Eleázár jól megragadta a kardját, *szilárdan tartotta a kezében*. Bármilyen történet is vele a csata folyamán, egy pillanatra sem engedte el a fegyverét. Ha csak egyszer is lazítva kinyitotta volna a kezét, nem merevedett volna oda a kardhoz. – Ó, kedves fiatalember, ha teljes szívvel megragadod a régi evangéliumot, az állandóan meg fog tartani téged és soha nem engedi, hogy ellankadjon a kezed. És akkor, mi fog ebből következni? Nos, az, hogy végül is kezéd képtelen lesz az ellankadásra. – Örömmel tölt el, amikor olvasom, s megfigyelem komoly munkások kitartását, akik az Úr Jézusért való tevékenységüket annyira szívből, iránta való szeretettel végezték, hogy nem is lehetett attól eltéríteni őket. *Evans* úgy megszokta, hogy öreg pónijával városról városra utazott, prédikálni az evangéliumot, hogy halálakor azt hitte, még mindig az öreg pónikordén van, és ezek voltak utolsó szavai: „Gyerünk tovább!” – Látjátok, mennyire a kardjához ragadt a keze!

Július 30.

„A hadinép is visszatért hozzá, de csak fosztogatni.” 2Sám 23,10

Nem szomorít el titeket, amikor látjátok, hogy sok keresztyén inkább hasonlít a hitetlenekhez, mint a hívőkhöz? Nem nyomaszt annak látványa, hogy mindnyájan elfutnak az ütközetkor?

Nyugodjatok meg: visszatérhetnek. A ti Krisztusért hevülő személyes bátorságotok veheti rá őket arra, hogy visszajöjjenek. Ha az Úr megerősít titeket, bátorságotokból a gyengék erőt merítenek. Arra képtelenek, hogy egy élő filiszteus szemébe nézzenek, de ahhoz értenek, hogy kell kifosztani egy halottat. Visszatérnek egy idő után, amikor zsákmányt osztanak.

Alapjában véve nem kis dolog az Úr legyőzött népét felbátorítani.

Úgy hiszem, Eleázár örült annak, hogy ismét a csatatéren látja őket. Úgy gondolom, egyáltalán nem feddte őket, hanem talán azt mondta nekik: „Nos, visszatértetek? Osszátok el a zsákmányt egymás között! Igényt tarthatnék az egésze, de nem akarok. Lehet a tietek.”

Vannak példák arra, hogy aki az Úrral él közösségben és Isten nevében szól, az egész közösséget visszatérítheti a helyes útra. Ha Isten iránti hűségért könyörögsz, és ha kegyelme benned él, akkor legyél határozott a csata napján, és így te fogsz erősíteni más, ingadozó lelkeket.

Fiatalember, talán egy nagy üzletház szolgálatába állsz. Ez igen veszélyes neked, de ha az Úr megerősít, az egész házat templommá formálhatod. Legyen bátorságod, hogy Eleázár legyél: hogy előre menj és egyedül is vágd a filiszteusokat! És így hamarosan rájössz, hogy mások is vannak a házban, akik véka alá rejtették véleményüket. Da ha látják, hogy előállsz, nyíltan az Úr oldalára állnak.

Sok gyáva leselkedik körülötted. Igyekezz, hogy megszégyenítsd őket.

Sokan határozatlanok. Hadd lássanak egy bátor embert, és számukra ő lesz a zászlóvivő, aki köré összegyülekeznek.

Július 31.

„Fizessen meg tetteidért az ÚR, legyen bőséges jutalmad az ÚRtól, Izráel Istenétől, akinek a szárnyai alá jöttél oltalmat keresni.” Ruth 2,12

Milyen jutalmat kapnak azok, akik az Úr szárnyai alá jönnek oltalmat keresni?

Szeretnék erre azzal válaszolni, hogy *teljes jutalmat kapunk majd egykor* ama napon, ha ezt a földi testet letesszük, ha Krisztusban elalszunk, hogy lelkünk mindenkor az Úrral legyen. Ebben az átmeneti állapotban már tökéletes boldogságot fogunk élvezni, de még teljesebb jutalom vár ránk, ha az Úr visszajön és megdicsőíti testünket. Akkor Jézus *Krisztushoz leszünk hasonlók!* Ez a kimondhatatlan gyönyörűség, teljes díj azoknak, akik az Úr szárnya alá jöttek oltalmat keresni.

Van azonban *egy jelenlegi jutalom* is, és erre hivatkozik Boáz. Jóllehet sok szenvedésben és bánatban van része a hívőnek a földön, mégsem marad el jutalma ebben a világban sem. Az Istentől való boldogság nemcsak a jövőre szól, hanem egyben a mostani életre vonatkozó ígélet is. Aki először Isten országát keresi és annak igazságára törekszik, annak minden más dolog is a javára válik.

Hogy fog hűségemért jutalomban részesíteni az Úr? Először is a *lelkiismeret mély békessége* által, amit nekem ajándékoz. Kaphatnék-e ennél jobb jutalmat? Ha valaki elmondhatja: „Vétkeztem, de Isten minden bűnömet megbocsátotta” – nemde kimondhatatlanul nagy ajándék ez a bocsánat? Bűneimet Jézus magára vállalta, elhordozta azokat, úgy hogy örökre elvette és tökéletes felmentést kaptam. Milyen felbecsülhetetlenül nagy ajándék ez!

A szív, amely Jézus Krisztus vére hatalma által tiszta lett, megtelik mély békességgel. Egy belső hang hirdeti neki Isten békességét, és a Szentlélek megpecsételi ezt a békességet bizonyosságtételével.

Ruth Izráel Istenéhez való jövetelével mindent feladott, alapjában azonban mindent megnyert. A nyereségre való kilátás nélkül Naóminak engedelmeskedett, eközben azonban azt tette, ami helyes Isten előtt, és így olyan áldásban részesült, ami őt igazán gazdaggá tette.

Augusztus 1.

„*Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű...*” Mt 11,29

Az áldott tevékenység egyik fő követelménye az alázat. Sokan eltűntek már Jézus használható szolgálóinak a listájáról, mivel büszkeségükben felfuvalkodtak és a Sátán csapdájába estek.

Olykor úgy érzem, egyes vezető keresztyént figyelve, – akiket meg is nevezhetnék –, hogy végzetes hibát követtek el. Mihelyt megtértek, és kiemelte

őket Isten korábbi kapcsolataiból, közkedvelt igehirdetőkként a nyilvánosság elé emelték őket. Nagyon sajnálatos, hogy így kiskirályok lettek, s ezzel bukásuk útját készítették elő. Mert lelkimunkásokként nem tudták kezelni a hirtelen történt változást. Jó lett volna, ha az első tíz vagy húsz esztendőben szakálásnak és szidalmazásoknak tették volna ki őket; mert ezzel valószínűleg megkímélték volna őket nagyon sok későbbi nyomorúságtól.

Mindig igen hálás vagyok azért a nyers bánásmódért, amit életem korábbi időszakában kellett elszenvednem különféle emberektől. Abban a pillanatban, amikor valamilyen jó dolgot tettem, nyomban rám támadtak, s olyanok voltak, mint egy farkas kutya mögöttem. Nem volt időm leülni és azzal dicsekedni, amit tettem; mert üvöltöttek és állandóan dühöngtek ellenem. Úgy hiszem, ha hirtelen felemelkedtek volna, ide állítva, ahol most vagyok, valószínűleg engem is hirtelen mélybe taszítottak volna.

Ha valaha kísértést érzel, hogy ezt mondjad: *„Ez az a nagy Babilon, amelyet én építettem,”* gondolj Nebukadneccarra. *„Száműzték az emberek közül, füvet evett, mint az ökrök, és az ég harmatja áztatta testét, míg olyan hosszúúra nem nőtt a szőre, mint a sasnak a tolla...”* (Dán 4,30)

Istennek sok eszköze volt, hogy megalázza a nagy Nebukadneccart, és téged is igen könnyen meg tud alázni, ha felfuvalkorsz elbizakodottságodban. Isten csak azt tudja megáldani és használni, aki tényleg alázatos.

Augusztus 2.

„Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű...” Mt 11,29

Az alázat nem azt jelenti, hogy lesújtó véleményünk van önmagunkról. Ha valaki így gondolkodik, nagyon valószínű, hogy önértékelése igenis helyes és valós képet fest magáról. – Ismertem néhány embert, akiknek beszédjük alapján mindenesetre igen lesújtó véleményük volt önmagukról. Olyan kevésre tartották erejüket, hogy egyáltalán semmi kísérletet sem tettek valami jó véghezvitelére. Úgy beszéltek, mint akiknek nincsen önbizalmuk.

Volt néhány ismerősöm, akik olyan csodálatosan „alázatosak” voltak, hogy állandóan könnyű helyet kerestek maguknak. Túl alázatosak voltak ahhoz, hogy tegyenek valamit, amiért némelyektől talán feddést kapnak. Ők ezt a magatartást

alázatnak nevezték, én azonban úgy hiszem, jobban illene erre a „*kényelemhez ragaszkodó bűnös szeretet*” elnevezés.

Igaz alázat vezet minket arra, hogy helyénvaló módon gondolkozzunk önmagunkról, vagyis az igazságnak megfelelő módon. – A lelkek megnyerése ügyében az alázat tudatosítja bennünk, hogy mi semmik vagyunk és ha Isten sikerrel ajándékozik meg munkánkban, minden dicsőséget neki kell tulajdonítanunk. A lelkek megmentéséért egyedül őt illeti magasztalás.

Miért próbáljuk meglopni Isten dicsőségét? Tudod-e, milyen sokan megpróbálták már ezt a lopást elkövetni: „Amikor azon és azon a helyen prédikáltam, az istentisztelet végén tizenöten jöttek hozzám, hogy megköszönjék kiváló prédikációmat.” Nos, az ilyenek azt mondanám: Megérdemelnéd, hogy felakasszanak szép prédikációddal együtt, valóban méltó vagy a kárhozatra, amiért magadnak tulajdonítottad azt a dicsőséget, ami egyedül Istent illeti meg! – Emlékeztetek a fiatal herceg történetére, aki bement az apja hálósobájába, és alvó apját halottnak véelve elvette a királyi koronát, és a saját fejére helyezte, hogy lássa, hogy passzol neki. A király, aki ezt észrevette, ezt mondta: „Várj még egy kis ideig fiam, amíg meghalok.” Mi sem érinthetjük és viselhetjük még azt a koronát, ami jog szerint megillet minket.

Augusztus 3.

„Népem romlását úgy gyógyítják, hogy könnyelműen mondogatják: Békesség, békesség! – de nincs békesség!” Jer 6,14

Az emberek nagy többségéről nehéz megállapítani, vajon különösen meggondolatlanok-e vagy hitetlenek. Azokról beszélek, akik elhatározták, hogy nem törődnek magukkal. Ez a mottójuk: „*Együnk, igyunk, mert holnap úgyis meghalunk.*”

Szeretném egy ilyen ember képét megfesteni, s elétek tárni. Odaát az egyik házban lakik egy gazdálkodó. Sötét éjszaka van. A rablóknak az a szándéka, hogy betörjenek. Nem fogják kímélni sem a gazda életét, sem a javait. Lenn az udvaron megkötözve van egy kutya; ugat, ugat és üvölt. „Nem tudok így nyugodtan aludni”, mondja a honfitárs, „a kutyám szörnyű lármát csap.” Majd dühösen kimászik az ágyából, előveszi megtöltött puskáját, kinyitja az ablakot, céloz és lelövi a kutyáját.

„Úgy”, dünnyögi, „most legalább csend van.” Visszamegy az ágyához és lefekszik elégedetten. „Most már nyugodtan aludhatok, mert megöltem a kutyámat.” –

Óh, bárcsak hallgatott volna a hűséges jószág figyelmeztetésére! Hamarosan érezni fogja a borzalmas késpengét, és bánhatja halálát okozó bolondságát.

Így tesztek ti is, ha megölitek hűséges, javatokra szóló drága lelkiismereteket, egyetlen barátotokat, miközben a Sátán és a bűn felmásznak restségek ágyába, hogy meggyilkolják és örök halálba taszítsák lelketeket.

Mit gondolhatnánk arról a tengerésről, aki minden vihardarat lelő, abban a hitben, hogy akkor nem lesz több vihar? Nem azt mondanátok: „Milyen bolond! Hisz ezeket a jó gondviselés küldte, hogy figyelmeztessék a viharra. Miért öli meg őket? Nem ezektől kell félnie, hanem a vihartól és a tomboló tengertől!”

Ugyanígy nem a lelkiismereted okozza a szívedben végbemenő nyugtalanságot, hanem a bűneid. Lelkiismereted, amely hűségesen ellátja feladatát, azt mondja most neked, hogy nincsen minden rendben az életedben. Óh, ébredj fel álmodból, és hallgass lelkiismeretedre!

Augusztus 4.

„Népem romlását úgy gyógyítják, hogy könnyelműen mondogatják: Békesség, békesség! – de nincs békesség!” Jer 6,14

Félelmetes bűn terhelődik azokra a prédikátorokra, akik hamis békességbe ringatják a lelkeket. Nem tudok elképzelni olyan gonosztevőt, akit nagyobb vérbűn terhelne annál, mint aki hallgatóit átadja zsákmányul a pokolbeli oroszlánnak, miközben hízeleg nekik.

Az az orvos, aki folyamatosan mérget adagol egy rákos betegnek, félannyira sem olyan kegyetlen szörnyeteg, mint Isten állítólagos szolgája, aki vigasztalást ígér gyülekezetének ahelyett, hogy azt kiáltaná feléjük: *„Jaj a gondtalanoknak a Sionon!”* (Ám 6,1)

Az a kormányos, aki azt állítja, hogy a hajót egy bizonyos kikötőbe kormányozza, de közben azzal foglalkozik, hogy lyukat fúrjon a hajón, hogy elsüllyessze, nem nagyobb áruló, mint az, aki azért ragadja meg egy gyülekezet kormányrúdját, hogy azt tönkre tegye, ahelyett, hogy Krisztushoz vezetné a tagjait, felhívva az igazságot és elaltatva az emberek lelkiismeretét édes, hízelkedő szókkal. Inkább megbocsáthatunk egy gyilkosnak, aki barátságot színlelve kezet nyújt, és aztán átdöfi a szívünket, mintsem annak, aki sima szavakkal jön hozzánk s Isten követének álcázva magát, valójában azonban Isten elleni lázadást vet el a szívünkbe és megnyugtat, még ha Istennel szemben állunk is.

Igen hitvány indíték vezette e hamis prófétákat. Szelíden prédikáltak, mivel a nép ezt úgy szerette, s mivel így hírnévre tettek szert körükben, és hitvány beszédük célra vezetett.

Krisztus keresztyének ilyen árulói nem csupán magukat döntik pusztulásba, hanem másokat is magukkal ragadnak a pokolba vezető úton.

Augusztus 5.

„Népem romlását úgy gyógyítják, hogy könnyelműen mondogatják: Békesség, békesség! – de nincs békesség!” Jer 6,14

Azoknak, akikkel ma foglalkozunk, azért van békességük, mivel életüket állandóan betölti az érzéki vágy és léhaság.

Alig hagyod el az egyik szórakozóhelyet, ismét másikba igyekszel. Érzed, hogy soha nem vagy boldog, ha nem tartózkodsz vidám társaságban, ahol a frivol szórakozás túlharsogja lelkiismereted hangját. Az Istentől elhagyott Saul királyhoz hasonlóan a te lelked is nyugtalan. Ezért olyan zenét keresel, ami lecsendesítse a benned tomboló vihart, és elcsitítsa egy időre lelkiismereted figyelmeztetéseit is.

De miközben az ilyen ragyogó kompozíciók hangjai egyre feljebb emelnek, kérlek, ne felejtsd el, hogy bűneid lefelé visznek a pokolba!

Aztán, ha nem elégít ki a zene, akkor egyre több alkoholt kívánsz majd, mígnem a lelked megdermed, és olyan érzéketlenné válsz, mint a kő.

Nem csoda hát, ha „békességed” van. Hiszen mindenkinek „békessége” van, ha már kőkeménnyé vált a szíve. Milyen nagy zivatar kell, hogy érzékelní tudja? Milyen viharok indítják meg egy gránitszikla alapjait? Elpusztítod a lelkiismeretedet, és még csodálkozol azon, hogy semmit sem érzékelsz?!

És ha cserben hagy a zene és az alkohol, úgy meglehet, a táncot keresed. Heródiás lánya is a táncban tetszett meg Heródesnek, és ezért Keresztelő János lefejezésével kellett fizetnie.

Mibe kerülnek neked érzéki vágyaid? Örök kínszenvedés egy óráig tartó boldogságért! Istentől való örök elszakadás néhány bűnös napért! Kérlek, legyél bölcs: állj meg, és csendesedj el! Hallgass a lelkiismereted szavára! Ne táncolj örülten a szakadék peremén, hanem nyisd ki a szemed és gondolkozz!

Bárcsak feltartóztatna Isten Lelke könnyelműségében és nem adna nyugalmat, amíg meg nem ízlelted azt az igaz, maradandó örömet és békességet, amit egyedül Isten adhat neked!

Augusztus 6.

„Népem romlását úgy gyógyítják, hogy könnyelműen mondogatják: Békesség, békesség! – de nincs békesség!” Jer 6,14

Vannak olyan emberek, akik rendkívül közömböseké váltak mindennel szemben, ami korábban megindította őket. Ezek azok, akikről Isten jogosan lemondott. Ők lábbal taposták türelmét. Hiszen Isten már korábban is bántódott amiatt, hogy megvetik Lelke figyelmeztetéseit. Mivel nem voltak hajlandók bűnbánatot gyakorolni, Isten jogos büntetésként kiszolgáltatja őket, hogy egyre keményebbé váljon a szívük.

Ezek közül az egyik fiatalembert kegyes édesanyja nevelte, és szinte már a bölcsőben hallotta a drága evangéliumot. És jóllehet előtte állt istenfélő édesapja követésre hívó példája, ő mégis a bűn felé fordult, és drága édesanyját bánatában megöszölve juttatta a sírba. Az édesanya temetésekor a fiatalember magához térve mondogatta: „Én öltem meg! Csakugyan én öltem meg!” Összetörten haza ment és egy napig józanul viselkedett. Azután azonban egyik szomszédja elcsábította, és még gonoszabb lett, mint korábban.

Majd újabb figyelmeztetést kapott: veszélyes betegség támadta meg. De meggyógyult; új erőre kapott – és tovább folytatta megátalkodott életét, mint ahogy korábban is tette.

Egyik este, amikor ismét az egyik bűnbarlangba indult, valami visszatartotta; úgy tűnt, hogy lelkiismerete figyelmezteti: „Gondolj arra, amit édesanyádtól tanultál...” Csendesen megállt, egy pillanatra összeszorította az ajkait, gondolkodott és fontolgatta esélyeit. Végül így döntött: „Akkor is oda akarok menni, ha elkárhazok!” El is ment, és attól a pillanattól fogva csodálkozva tapasztalta, hogy soha többé nem rettentették meg az édesanyjára, vagy a Bibliára vonatkozó gondolatai. Nem lett többé nyugtalan soha. Mintha azt mondta volna Isten: „Hagyjátok el, nem akarom többé figyelmeztetni, egye meg elvakultsága gyümölcsét; nem akarom többé visszatartani!”

Isten őrizzen, hogy olvasóim közül valaki hasonló sorsra jusson!

Augusztus 7.

„Ekkor kisgyermeket vittek hozzá, hogy megérintse őket, a tanítványok azonban rájuk szóltak.” Mk 10,13

Urunk tanítványai tiszteletreméltó férfiak voltak, akikről feltételezhetjük, hogy hiányosságaik ellenére, azáltal, hogy az Úr Jézussal éltek, nagyon szelídeknek és elnézőknek kellett lenniük. Erre abból következtetek, hogy ha ilyen férfiak is rászóltak a gyermekeiket Jézushoz vivő anyákra, akkor ez meglehetősen *gyakori bűn Jézus gyülekezetében*. Úgy látom, majdnem mindenütt érezhető ennek a téves magatartásnak hűvös ridegsége.

Nem szeretnék barátságtalan állítást tenni, de úgy gondolom, ha egy kis önvizsgálatot tartunk, sokan közülünk bűnösnek találhatják magukat ezen a ponton és a fáraó pohárnokával együtt el kell mondaniuk: *„Be kell ma vallanom, hogy vétkes vagyok.”* (1Móz 41,9)

Vajon, ugyanolyan fontos nekünk a gyermekek megtérése is, mint a felnőtteké? Mindenki megtérését szívünkön viseljük? – Félelmetes, mennyire benyomulhat a hívő szívébe is a kaini lelkület, úgy, hogy végül is azt mondja: *„Talán őrzője vagyok én a testvéremnek?”* (1Móz 4,9) Borzalmas, ha mi magunk „zsírosat eszünk” és „édeset iszunk”, az éhező tömeget pedig hagyjuk elpusztulni. Ha törődők a lelkek üdvösségével, miért tartjátok méltóságon alulinak, hogy ez a törődés a fiúk és lányok üdvével kezdődjön? Sajnos, sokan így gondolkoznak.

Elfogadom, hogy az apostolok viselkedése a Jézus iránti buzgóságukból következett. Ezek a kegyes férfiak arra gondoltak, hogy a gyermekek megzavarhatják Jézust szolgálatában. Azt gondolták, hogy az Úrnak most komolyabb munkái vannak: elnémítani a farizeusokat, tömegeket tanítani és betegeket gyógyítani. Nincs most az ideje annak, hogy gyermekekkel zaklassák! Jóllehet ez a buzgóság Istenért történt, mégis értelmetlen volt.

Isten óvjon meg attól, hogy elítéljük óvatos testvéreinket! Ugyanakkor kíváncsi vagyok, hogy óvatosságuk ott mutakozzon meg, ahol valóban szükséges. A gyermekek nem okoztak a Megváltónak semmiféle szégyent. Sokkal több okunk van arra, hogy a felnőttektől féljünk!

Augusztus 8.

„Amikor ezt Jézus észrevette, megharagudott, és így szólt hozzájuk: „»Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké az Isten országa.«” Mk 10,14

A tanítványok megakadályozták a gyermekeket abban, hogy Jézushoz jöjjenek, mivel nem ismerték a gyermekek jelentőségét. Egy lélek értéke nem a személy életkorától függ.

„Óh, ez csak gyermek!” – „A gyermekek idegesítőek!” – „A gyermekek mindig útban vannak!” Gyakran lehet hallani ilyeneket. Isten legyen irgalmas azokhoz, akik megvetik a gyermekeket.

Talán megharagusztok rám, ha azt mondom, hogy értékesebb egy fiatal megmentése, mint egy felnőtt emberé. Isten végtelen irgalmából történik, ha azok is üdvösséget nyernek, akik már betöltötték hetvenedik életévüket; de ezek már nem sok jót tehetnek hátralévő idejükben. Ötven- vagy hatvanéves korban már majdnem használhatatlanok vagyunk; és ha életünket eddig a Sátánnal töltöttük, mi marad akkor Istennek?

De a fiúkból és lányokból még lehet valami. Ha most átadják életüket Krisztusnak, még tartalmas, hosszú és boldog életet folytathatnak, miközben teljes szívükkel szolgálnak Istennek. Ki tudhatja, milyen kitüntetést kap Istentől valamelyikük? Talán pogány országokat áld meg általuk. Vagy egy egész ország népe világosságra jut rajtuk keresztül.

Egyik híres tanítónak az volt a szokása, hogy kalapot emelt fiataljai előtt, mivel arra gondolt, valamelyikük még miniszterelnök is lehet. Így kell nekünk is tisztelettel tekintenünk a megtért gyermekekre; mivel nem tudjuk, milyen nagy fényt áraszt majd világosságuk az emberek között.

Óh, testvéreim, becsüljük a gyermekeket valódi értékük szerint! Akkor nem akadályozzuk őket, hanem azon buzgólkodunk, hogy nyomban Jézushoz jussanak.

Adja Isten, hogy otthonosan érezzük magunkat a gyermekek között: foglalkozzunk félelmeikkel és reménységükkel, legyünk részesei bimbózó hitüknek és kibontakozó szeretetüknek.

Augusztus 9.

„Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem.” Zsolt 23,4

Ezt az összehasonlíthatatlanul nagyszerű igeverset számtalan halálos ágy mellett énekelték már, és ez az édes vigasz sokszor megvilágosította a halál árnyéka sötét völgyét.

Minden szónak mélységesen gazdag jelentése van önmagában is.

„*És ha járok is,*” – ez azt jelenti, hogy a hívő egyáltalán nem kapkodva és nyugtalanul halad, ha a halálhoz közelít, hanem teljesen nyugodtan folytatja vándorlását Isten áldó kezének vezetése alatt. A „*járok*” kifejezés – egy olyan lélek szabályos lépteit jelenti, aki ismeri az utat és tudja, hová vezet. Isten haldokló gyermeke nem izgatott, nem rohan, nem vesz erőt rajta a kétségbeesés. De nem is áll tétován, mint aki nem akarna tovább menni. Nem tanácstalan, nincs megszegyenülve, ezért egyszerűen folytatja eddigi járását.

Csak *áthaladunk* a sötét völgyön; nem maradunk benne. Átmegyünk a halál sötét órájában és belépünk hirtelen a halhatatlanság világos fényébe. Nem halunk meg, hanem *aludni* térünk, hogy a dicsőségben felébredjünk. Nem a halál a cél, az csak átmenetel, ami ehhez a célhoz vezet.

A halált a völgyön való átmenetellel szemlélteti a zsoltáros. A hegyen kitörhet a vihar, a völgy azonban a csend helye. Ilyenek gyakran a keresztyén utolsó napjai és órái: egész életében a legbékésebbek.

Ezt nem is „a halál völgyének”, hanem „a halál árnyéka völgyének” nevezik. Éspedig azért, mert a halált lényege szerint Jézus legyőzte és csupán az árnyéka maradt még meg.

Azt mondta egyszer valaki: *ahol árnyék van, ott fénynek is kell lennie.* Így van ez itt is. Senki sem fél egy árnyéktól, hisz ez senki elől sem zárhatja el egy pillanatra sem az utat. Egy kutya árnyéka nem tud megharapni; egy kard árnyéka nem tud megölni; a halál árnyéka sem tud elpusztítani. Ezért ne féljünk tőle!

Augusztus 10.

„Ne félj Ábrám! Én vagyok a pajzsod: jutalmad igen bőséges.” 1Móz 15,1

Milyen gyöngéd szeretettel igyekszik elűzni az Úr gyermekei félelmét! Olyan ez, mintha azt mondaná: „Egészen egyedül vagy; de ne félj, mert én veled vagyok. Sok munkád van; de ne félj, mert én akarok segíteni neked. Ne félj se a jelen, se a jövő miatt.”

Az Úr tudta, hogy Ábrahámot a harc után az elbátortalanodás veszélye fenyegeti. Ez gyakran előfordul a merész embereknel. Az ilyenek nem félnek a harc tüzeiben; megállják a helyüket veszélyben és csatában is. De a harc végeztével elbátortalanodnak, és ekkor szükségük van az Úrnak erre a „*Ne félj*” üzenetére. Gyakran nyugodtak vagyunk a viharban, és izgatottság vesz erőt rajtunk a csend idején. Ez olykor magunknak is rejtély, de áldott legyen az Úr neve, aki megért minket és megfelelő pillanatban megvigasztal.

Az Úr hozzáfűzi még ezt is: „*Én vagyok jutalmad.*” Nem azt mondja: „Meg akarlak jutalmazni”, hanem: „*Én vagyok a jutalmad.*” Ez az egyetlen jutalom, aminek igazán örvendhet a keresztyén ember.

A tékozló fiú példázatában ezt mondta az apa az idősebb fiúnak, amikor az duzzogott testvére visszafogadása miatt: „*Fiam, te mindig velem vagy és mindenem a tied.*” Nem volt-e elég ez a jutalom? A hívőnek elég az a gazdagság, hogy övé Isten, elég az a megbecsülés, hogy gyönyörködik benne Isten, és elég az a boldogság, hogy Isten örömét leli benne. Tudhat-e Isten többet adni önmagánál?

Isten a *pajzsod és jutalmad*. E kettős titulus által Isten elűz minden félelmet és kétszeresen is bizonyossá tesz. Ezért tegyél le minden gondot az Úr kezébe és várj csendben az Úrra teljes bizodalommal.

Augusztus 11.

„*Amikor beszállt a hajóba, követték őt a tanítványai. / És íme, nagy vihar támadt a tengeren, úgyhogy a hajót elborították a hullámok.*” Mt 8,23–24

Ez a Galileai-tengeri vihar az egyháztörténelem miniatűr tükörképe. Az egyház mindenkori történetének rövid szemléltetését látjuk itt. Sőt, ennek fényében nemcsak az egyház történetéről nyerünk tájékoztatást, hanem rövid foglatban mindenkinek a lelki történetét is, aki Jézussal közösségben szeli át az élet tengerét.

Az Úr Jézus együtt van tanítványaival a hajóban. Mi más ez, mint az egyház közössége Urával? Ki kételkedik abban, hogy az egyház a tengeren van, hiszen amíg a földön él, ki van téve megpróbáltatásoknak, szenvedéseknek, fáradságoknak

és veszélyeknek? A veszélyes Galileai-tengeren úszó hajó, benne az Úrral és tanítványaival a legtalálhatóbb képe a földön küzdő egyháznak.

Hogy *egy idő után hirtelen vihar támad*, azzal számolnunk kell. Lehetséges, hogy más hajók szép utat tesznek meg kedvező széllel – az egyház hajójára azonban ez nem érvényes. Az egyházban is vannak csendes időszakok, de ezek általában nem tartanak sokáig. A hajó vitorlája előbb vagy utóbb bizonyosan viharos zivatarnak lesz kitéve.

Az a hajó, amelyiknek Jézus a kapitánya, arra rendeltetett, hogy érzékelje a vihart. Minden vitorla, minden deszka, vagyis a hajónak minden egyes része, melyen flottánk admirálisának lobogója leng, ki van téve a szélnek és a hullámoknak.

Sok vihar éri az egyházat, és milyen közel került hajótöréshez a gnoszticizmus, a pápizmus és a racionalizmus hamis tanai miatt! Megpróbáltatásnak van kitéve szüntelenül. Az ördög csatlósai a végsőig üldözik a szenteket és a vérükből isznak. Könny és vér borította el az Úr szentjeit. Útjuk nem volt kéjutazás, hanem olyan mentőcsónakban tették meg útjukat, amit vihar idejére készítettek elő. Az Úr igazi hajója viharban volt és viharban lesz egészen az Úr visszajöveteléig.

Augusztus 12.

„És íme, nagy vihar támadt a tengeren, úgyhogy a hajót elborították a hullámok.”

Mt 8,24

Jézus a hajóban tartózkodott, annak a hátsó részén egy vánkoson *aludt*. Úgy gondolom, valamennyien ismeritek az egyháztörténelemnek azt a szakaszát, amit ez a jelenet ábrázol. Aztán bajba kerültek; az emberek a hajóban megrémültek és attól féltek, hogy elpusztulnak. – *A baj imádsághoz vezetett*. Gyakran súlyos megpróbáltatások által keletkeztek erőteljes imádságok.

Akkor *felkelt a Mester* és nyilvánvalóvá lett hatalma és istensége. Tudjátok, hogyan cselekedett az Úr Jézus a reformáció korában és időről időre az ébredések idején. Jézus megdorgálta reszkető szentjeit kishitűségük miatt, és lecsendesítette a szelet és a hullámokat, és csendes, békés időszak következett a szegény, zivatarnak kitétt egyházra.

De azt is mondtam, hogy a tengeren való vihar minden hívő ember egyéni lelki hajózását is csodálatosan szemlélteti. Mindenkiét, aki az Úrral a menny kikötője

felé halad. *Krisztussal vagyunk*, vele valóban boldogok vagyunk és ezért van kellemes utunk. De vajon csendes marad utunk mindig? Nem, nagy viharokra kell számítanunk. Igen gyorsan új és új vihar támad. A hajó megdől, ingadozik és hullámok borítják el.

Mégis, a legnagyobb viharban is, az Úr Jézus él a szívünkben, ezért vagyunk biztonságban. Nem a tengerészek szaktudása ment meg, hanem az, hogy Urunk főkormányosként van a fedélzetén. Ő az, aki irányítja a szelet és a tengert, és akinek a vezetése alatt még egyetlenegy hajó sem veszett oda, amelyik a kereszt zászlaját hordta.

Olykor úgy tűnik, *alszik az Úr* a szívünkben. Nem halljuk a hangját, és igen jelentéktelennek látjuk őt. Aztán a nagy nyugtalanság imára ösztönöz bennünket, ami nyilván sokkal korábban is megtörténhetett volna.

Sajnos gyakran úgy van, hogy nem imádkozunk addig, amíg térdre nem kényszerülünk. De tudjátok, mi történik akkor, ha az Úr szelíd szemrehányással illet és megaláz minket! Milyen mély békesség áraszt el azután! Akkor ezt mondjuk: „Bárcsak adná az Úr, hogy ez örökké így maradjon!” De amíg a földön élünk, folyton visszatérnek a veszélyek a tengeren.

Augusztus 13.

„Gyümölcseikről ismeritek meg őket.” Mt 7,16

Nincs jogunk ahhoz, hogy megítéljük felebarátaink indítékait és gondolatait, kivéve ha azok cselekedetekben és szavakban is kifejeződnek. A belső dolgokat Istenre kell hagynunk, a külsőket azonban megítélhetjük, sőt, meg is kell ítélnünk.

Szeretnék titeket önvizsgálatra vezetni. A Gal 2,22-ben Pál a Lélek gyümölcseinek kilenc különböző összetevőjéről beszél, amelyeknek bennünk is meg kell lenniük. Mi a helyzet ezzel kapcsolatban nálunk?

Terem-e gyümölcst benned a *szeretet*? Nem azt kérdezem, hogy tudsz-e beszélni a szeretetről, hanem hogy kiárad-e belőled? Nem azt kérdezem, áradozol-e a szeretetről, hanem ez irányítja-e a szívedet? Úgy szereted-e Istent, ahogy a gyermek szereteti az édesapját? Szereted-e Jézus Krisztust, aki vérével vásárolt meg? Mit tudsz a felebarátaid iránti szeretetről? Milyen az Úr iránti szereteted?

Tudsz-e nyugodtan ülni és meg vagy elégedve azzal, hogy üdvösséget kaptál, miközben szomszédaid közül sokan elkárhoznak? Látható-e benned a lélekmentő

szeretetnek ez a gyümölcse? Ha nem, akkor érvényes rád Jézus szava: „*Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt.*” (Jn 15,6)

Aztán itt van az *öröm*. Keresztyénséged kínos kötelesség, súlyos lánc, amit rabként kell cipelned? Vagy olyan, mint egy hárfa, aminek a hangja szerint énekelsz? Ismered-e az Úrban való örömet? Érzed-e a kibeszélhetetlen, dicsőült örömet, amikor ígéretekről olvasol a Szentírásban?

Van-e igazi örömed, amikor imádkozol belső szobádban, olyan öröm, amit nem adhat a világ, de elvenni sem tud? Aki még soha nem szomorodott meg bűnei miatt és soha nem bánta meg azokat; aki még soha nem örült annak, hogy bocsánatot kapott, az a keresztre sem tudott még hálás örömmel felnézni.

Van-e *türelmed*? Ha megtéréseidkor semmit sem változott a jellemed, tulajdonképpen semmi változás nem történt benned. Járulj Istenhez és kérd őt, hogy kezdjen el benned alapos munkát, mert a kegyelem műve még nem érvényesült benned. Jaj nekünk, ha gyümölcstelenek vagyunk!

Augusztus 14.

„*Vagy ha az egyik király el akar indulni, hogy harcba bocsátkozzék egy másik királlyal, vajon nem ül-e le előbb, és nem tart-e tanácsot arról, hogy szembeállhat-e tízezer élén azzal, aki hússzezerrel jön ellene?*” Lk 14,31

Ha nem tudsz felnézni Istenre és nem mondhatod neki, hogy „Atyám”, s a szíved nem dobog érte hűségesen, akkor még Isten ellensége vagy.

Gondolkodj el azon, mit jelent Isten ellenségeként harcolni Istennel? Valóban elvárhatod, hogy te fogsz győzni? – Ellentétbe kerültél törvényével, mivel nincs szándékodban, hogy megtartsad azt. Ezért ezen a ponton harcba állsz Istennel.

Úgy véled, van esélyed arra, hogy sikeres leszel? Valóban biztos vagy benne, hogy legyőzheted a szent Istent, és látható lesz a dicsőség ormán a bűn győztes lobogója? Nos, akkor próbálkozzál vele szemben! Ez azonban a Sátánéhoz hasonló becsvágy lesz, aki inkább akart a pokolban uralkodni, mint a mennyben szolgálni. Micsoda reményben ringatod magad?

Hadd irányítsam a figyelmedet néhány olyan dologra, amik esetleg eszedbe juttatják, hogy ez olyan egyenlőtlen harc, amit nyomban fel kell adnod.

Gondolj Isten páratlan *hatalmára*! Amikor Heródes harcolt Istennel, férgek emésztették meg és elpusztult. Isten még mindig mindenható, s a teremtettségben

szolgák számtalan hadával rendelkezik, akik teljesítik parancsait és hallgatnak szavára.

Akkor tennél legjobban, ha várnál egy kicsit és fontolóra vennéd a dolgot, hogy szembeszállhatsz-e vele. Olyan sok barátod van? Tudsz toborozni hadsereget, ahogy Isten képes erre? – Legyél tehát bölcs és lépj szövetségre vele Krisztus vére által, és ne menj előre az elkerülhetetlen vereségbe, miközben megpróbálsz legyőzni Istent.

Gondold meg azt is, milyen nagy Isten *bölcsessége*, és az ő „bolondsága” a legnagyobb bölcsességedet is felülmúlja. Egy jó tábornok többet ér, mint egy regiment katona. Figyeld meg Isten hozzáértését és végtelen bölcsességét, aki vezeti a menny seregeit. Ő az öregkorú (Dán 7,9), és tapasztalata az örökkévalóságból való. Tervei messze felülmúlják minden szándékodat; jól ismeri azokat a rejtett utakat, amiken haladsz.

Augusztus 15.

„Vagy ha az egyik király el akar indulni, hogy harcba bocsátkozzék egy másik királlyal, vajon nem ül-e le előbb, és nem tart-e tanácsot arról, hogy szembeszállhat-e tízezer élén azzal, aki hússzezerrel jön ellene?” Lk 14,31

Minden értelmes ember arra törekszik, hogy a terveit a lehetőségeihez igazítsa. Nem kezd házat építeni, ha nem tudja befejezni, háborúzni sem kezd, ha semmi reménye nincs arra, hogy kivívja a győzelmet. Jézus Krisztus soha nem kívánta, hogy tanítványa értelmetlen legyen, aki őt vakon kövesse, az ezzel járó tények felmérése nélkül.

Milyen jóleső és fontos sokszor csendesen leülni és elgondolkozni. A legtöbben közületek tele vannak olyan gondolatokkal, amikkel a világ is foglalkozik. Annyira igénybe vesznek üzleti tevékenységeitek, hogy képtelenek vagyunk benneteket gondolkodásra bírni, hogy leüljete és nyugodtan, józanul szembenézzetek a tényekkel, hogyan festenek az örökkévalóság fényében. – Az Úr viszont nagyon is ésszerűen kívánja tőletek, hogy azt tegyétek lelki ügyeitek vonatkozásában, amit minden józan kereskedő rendszeresen elvégez vállalkozásában. Rossz üzletemberek vagytok, ha sohasem készítek mérleget és nem végeztek leltározást. Valószínűleg hamarosan csődbe juttok, ha nem végeztek rendszeresen alapos ellenőrzést.

És így szeretné az Úr, hogy leüljete időnként és tisztában legyetek azzal, hol álltok, és mik vagytok. Azt szeretné, hogy valós zárlathoz jussatok, hogy meg-

tudjátok, nektek mit kell tenni vagy másokkal elvégeztetni, mit vállalhattok fel ésszerűen, és hol lehet és hol nem lehet a ti állásotok. – Szeretném ma különösen a meg nem térteket felkérni, hogy gondolkozzanak el komolyan arról a háborúról, amit Istennel folytatnak, és remélem, megfontolásuk során arra az elhatározásra jutnak, hogy hozzá folyamodjanak és az ő feltételei alapján békét kérjenek.

Talán vannak itt néhányan, akiknek az a vágyuk, hogy azonnal békét kössenek Istennel és háborút indítsanak a Sátánnal szemben. Ezeket viszont arra kérem, gondolkozzanak el komolyan és fontolják meg egy ilyen háborúban a győzelem lehetőségét, vajon szembe szállhatnak-e pusztán emberi erővel a sötétség rémes fejedelmével.

Augusztus 16.

„Vagy ha az egyik király el akar indulni, hogy harcba bocsátkozzék egy másik királlyal, vajon nem ül-e le előbb, és nem tart-e tanácsot arról, hogy szembe szállhat-e tízezer élén azzal, aki hússzezerrel jön ellene?” Lk 14,31

Szeretném, ha te, aki még Isten ellensége vagy, megfontolnád, hogy neked is van *lelkiismereted*. És még nem szabadultál meg bűneid fogságából. Biztos lehetsz benne, Istennek van elég útja és eszköze arra, hogy borzalmas kínszenvedéseket okozzon neked, ha nem fogadod el őt barátodnak. – A lelkiismeretnek az ember fegyverhordozójává kellene lennie, aminek pajzsa alatt vívhatja az igazság harcait. De ha ellenségeddé teszed lelkiismeretedet, akkor magadat is súlyosan megsebesíted. Tény, hogy van lelkiismereted, mely Isten mellett foglal állást és ellened tanúskodik; és nem tudsz tőle megszabadulni. Ez igen borzalmas helyzet annak, aki ellenséges viszonyban van Istennel.

Ha én Isten ellensége lennék, úgy azt szeretném, bárcsak egyáltalán nem lenne olyan vekkerem, amelyik figyelmemet a Mindenható szent jellemére és igaz törvényére irányítja. Annak örülnék, ha szabad lennék az erkölcsi törvény minden következményétől. – De lelkiismereted van, és éberén jelentkezik, még nem halott a bűn és szégyen minden érzésére. Sőt számíthatsz rá, hogy eljön az idő, amikor már nem pihenhetsz nyugodtan az ágyadban és képtelen leszel arra, hogy bárhol is békét találj. Megvallom, hogy Isten ellenségeként nem szeretnék az Isten partján álló, engem mardosó lelkiismerettel együtt harcolni Isten ellen.

De fontold meg, hogy neked is meg kell hálnod, ezért veszélyes dolog ellenséges viszonyban állnod Istennel. Talán azzal nyugtatod magad, hogy van még idő a

kibékülésre. De ez bizonytalan. Akkor is, ha még húsz vagy harminc évet élnél is, – ugyan, mit érsz vele? Minden esetre egy kevés idő még rendelkezésedre áll, aztán meg kell halnod.

Kedves barátom, milyen borzalmas lesz úgy meghalnod, hogy háborúban állsz Istennel!? Nem ajánlhatom neked ezt a harcot. Bizonyosan tragikus véghez jutsz! Ezért addig köss békét Istennel, amíg van időd megtenni!

Augusztus 17.

„Különben követséget küld, amikor az még távol van, és megkérdezi a békefeltételeket.” Lk 14,32

Olyan ez, mintha azt hallanám valakitől: „Jó, kész vagyok feladni az Istennel való harcot, de mit kell tennem, hogy békét kössek vele?”

Megkérdezlek: *küldtél-e közbenjárót Istenhez?* Mert ez az első tennivaló. Közbenjáró nélkül nem tud elfogadni. Jézus Krisztus a közbenjáró Isten és emberek között. Nos, rá tudod-e bízni ügyedet? Ha igen, akkor rendben van minden.

Isten neki semmilyen kérését nem utasíthatja el. Ő mindent megnyer, amit az Atyától kér. Az Atya gyönyörködik benne és örül annak, hogy teljesítse minden kérését. Ez az szabadító kész arra, hogy képviselje ügyedet. Arra vár, hogy megkegyelmezhessen neked.

Én is azért küldtettem, hogy szeretete és kegyelme örömeidet hozzam neked, és hogy figyelmeztesselek arra az ítéletre, ami mindenkire elkövetkezik, akik elfordulnak Jézustól. Azt a feladatot kaptam, hogy felszólítsalak téged és minden bűnös lázadót, hogy azonnal, úgy ahogy vagy, jöjj a kegyelem trónjához.

Krisztus követeként kezeskedhetem arról, hogy ha jössz, nem fog elutasítani. A békefeltétel nagyon rövid. *Küld el az árulót*, mert nem lehet béke Isten és közötted, amíg szállást adsz a bűnnek. Ne kövess el több vétket és legyél kész megtagadni minden bűnödöt. Mert a befogadott áruló lehetetlenné teszi Istennel való megbékélésedet.

Bűnös ember, mit szólsz ehhez? Nehezedre esik feladni bűneidet? Túl sok ez neked? Ember, elő a késsel és vágd el a torkát minden gonoszságoknak!

Nincs olyan bűn, amiért érdemes lenne elkárhozni! Megéri-e neked egy kis tobzódás, kicsapongás és féktelenség, ha a pokol örök tüze következik utána?

Megfelelő kárpótlás-e egy vagy két óráig tartó könnyelmű szórakozás az örökkévaló tűzért, ami egy csepp vízzel sem enyhíthető?

Kérlek, legyél józan! Ne tékozz el lelkedet semmiségekért! Ne tedd zálogba az örökkévalóságot pillanatnyi délibábokért, képzelődésért!

Augusztus 18.

„Különben követséget küld, amikor az még távol van, és megkérdezi a békefeltételeket.” Lk 14,32

Talán, mivel megismerted saját helyzetedet, nyugtalan lettél és most azt mondd: „Nem akarok tovább Isten ellenségeként élni. A barátja szeretnék lenni.”

„De”, így szólsz magadban, „ha Isten barátja vagyok, a Sátán ellensége kell legyek. Nos, a mai naptól elkötelezem magam, hogy örökké harcolok a Sátánnal szemben.”

Kedves barátom! Azt kívánom, hogy csendesedj el egy pillanatig. Nem szeretném, hogy elhamarkodd a békekötést, amíg meg nem fontolod, mit szándékozol tenni?

Szeretnék néhány szót a füledbe súgni, és az első az, hogy *a bűn nagyon édes*. A bűnkehely legfelső cseppjei ragyognak és elbűvölőn szikráznak. Időnként öröm van a bűnökben. Ez mérgezett édesség; csak időbeli megtévesztés. Ó de sokat ígér a világ! Nos, hogy állhatnál szembe a bűnnel, ha annyira varázslatos?

Barátom, bizonyosan teljesen másnak találod majd a kísértés óráját, amikor eljön, mint most, amikor ezeket a sorokat olvasod. Most, amikor a kísértés messze van tőled, elhatározod, hogy helyesen fogsz eljárni.

Azonban gondold arra, hogy olyan örömök csábítanak, amik igen agresszívek. Most feladhatod a bűnöket, de nem tudod, mit lesz a Kísértő a jövőben? Ó, milyen sok lélek átkozott lett, mert elbukott azáltal, amit *a világ szerelmének* nevezünk! Nem könnyű az ösztöke ellen harcolni, ha olyanokat használ, amiket nagyra becsülsz és teljes szívből szeretsz.

Eléd tárom ezt a dolgot megfontolásra: folytathatod-e a harcot a Sátánnal minden nehéz körülmény között is? Ha angol katonatiszt lennék, nem csaphatnám be az embereket és nem kísérhetném őket hazug bölcsességgel azért, hogy a király zászlaja alá sorakozzanak.

Csupán arra kérlek, hogy komolyan mérd fel a költségeket, nehogy úgy járd, mint az, aki elkezdett házat építeni és a munkáját nem tudta véghezvinni.

Augusztus 19.

„Vagy ha egy asszonynak tíz drachmája van, és elveszít egy drachmát, vajon nem gyújt-e lámpást, nem söpri-e ki a házat, és nem keresi-e gondosan, míg meg nem találja?” Lk 15,8

Ki kereste a drachmát? A tulajdonosa, személyesen. A drachmát elvesztő asszony lámpást gyújtott és kisöpörte a házat, szorgalmasan kereste, míg meg nem találta.

Úgy gondolom, hogy ez az asszony a Szentlelket ábrázolja, vagy sokkal inkább a gyülekezetet, amelyikben működik a Szentlélek. Soha nem találta meg az a lélek, amelyiket nem keresi a Szentlélek. Ő a nagy lélek-megtaláló. Ő a birtokosa. A lélek az ő tulajdona, és eredményesen meg tudja keresni.

Ezt a kereső munkát a gyülekezet által végzi.

A gyülekezet nem ruházhatja át a munkáját senki másra. Az asszony nem fogadott szolgákat, hogy seperjék ki a házat, hanem maga végezte el ez a munkát. Ha Isten gyülekezete komolyan gondolja: „A mi feladatunk a bűnösök megkeresése”, akkor azt hiszem, sok lelket megtalálnak, és azok megmenekülnek.

Nos, figyeljétek meg, az asszony megfelelő eszközöket használ arra, hogy elérje célját. Először is lámpást gyújt, aztán előveszi a seprűjét és kiséperi a házat, hogy a felgyűlt port eltávolítsa.

Ó, hogy megtisztul a keresztyén gyülekezet, ha Isten Szentlelke készíti erre! A gyülekezet tagjai felismerik, „testvéreink közül némelyek nem Isten szava szerint élnek; ezért megkeményedtek bűneikben. Ezeket a gonosztevőket, míg meg nem térnek, ki kell utasítanunk. Másként hitünk nem erőteljes – s ez akadályozhatja a lelkek megtérését. Ezt mindenképpen orvosolni kell.”

Figyeljétek meg, nem lehet kiséperni a házat úgy, hogy ezzel ne okozzunk átmeneti kényelmetlenséget és zavart. A por megterheli azokat, akiknek nem fűződik érdeke az elveszett drachmához; torkukba kerül a por és elkezdenek köhögni.

Ne törődj ezzel jó asszony, seperj csak tovább! Ne törődj azzal, hogy felfered a port, csak találd meg a drachmát! Ha lelkek szabadulnak meg, csak pornak minősülnek a szabálytalanságok és furcsaságok.

Augusztus 20.

„Megragadták, megölték, és kidobták a szőlőn kívülre. / Mit tesz hát majd a szőlő ura? Eljön, és elveszíti a munkásokat, azután másoknak adja a szőlőt.” Mk 12,8–9

Gondolatok arra, ha elutasítjátok Isten Fiát, semmi reményetek nem marad. Ő Isten utolsó ajándata. Nem küldhetett senki mást; nincs más követe a mennynek. Ha elutasítjátok Jézust, minden reménységeitek elveszett.

Azt kívánom, fontolja meg minden meg nem tért olvasó, hogy nincs más evangélium, és Krisztuson kívül nem adatott senki más a bűnökért. Olykor valami „nagy reménységről” beszélnek, hogy végül mindenki üdvözülni fog, mintha ilyesmit tanítana az evangélium. De ez csak mese és semmi alapja nincsen a Szentírásban. Jézus, aki ezt mindenki másnál jobban tudta, elmagyarázta, hogy aki nem hisz benne, az elkárhozik. *„És nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének!”* (ApCsel 4,12)

Mi egyebet tehet még Isten? Halálba adta a Fiát, de ha elutasítod ezt a nagy áldozatot, milyen lehetőség marad még? Isten végtelen bölcsességével a legjobbat cselekedte, és rettenetes ítélet vár mindenkire, aki megveti ezt az áldozatot.

A szőlőmunkások azért határozták el, hogy megölik az örököst, mert azt vélték: „Akkor mienk lesz az örökség.”

Gyakran mondják: „Ne zaklassatok minket a hitetekkel, mi lelkiismeretfurdalás nélkül szórakozhatunk. Nem vagyunk szabadok? Hát ki a mi urunk? Ha megszabadulunk Jézustól, nem fogjuk örökösen azt hallani, hogy Isten teremtményei vagyunk és érte kell élnünk. Nem áll szándékunkban Istennek szolgálni. Egyáltalán nem akarunk ennek a háztulajdonosnak bérleti díjat fizetni. Mi a magunk urai akarunk lenni.”

Ó, nem lesz tietek az örökség, és ha egy rövid ideig hozzátok is tartozott, egykor Krisztus ítélőszéke elé fogtok állni. És mit fogtok tenni azon a napon ti, akik elutasítottátok az Üdvözítőt és úgy haltatok meg, hogy nem kaptatok üdvösséget?

Augusztus 21.

„Saul, Saul, miért üldözöl engem?” ApCsel 26,14

Ezzel azt akarta az Úr mondani, hogy „Saul, mivel sértettelek meg? Szóltam valaha keményen ellened? Miért vagy olyan ingerült? Ha keserű ellenséged lettem volna és arcon köptelek volna, akkor sem lehettél volna dühösebb ellenem, mint amilyen most vagy. – De miért haragszol arra, aki soha nem adott rá okot? *Miért üldözöl engem?* Nem voltam tiszta, szent és minden bűntől tiszta? Nem volt-e a magatartásom jótétemények egész sorozata? Halottakat támasztottam fel, poklosokat megtisztítottam, kenyeret adtam az éhezőknek – nos, milyen ok alapján gyűlölsz engem?”

Ez a kérdés rád is vonatkozik. Miért üldözöd és bántod Jézust? Követett-e el valaha valami rosszat ellened? Megkeserítette-e az evangélium az életedet vagy kárt okozott neked? Ezt nem állíthatod.

Ó, ha igazán látnátok Jézust, az Urat, bizonyosan megszeretnétek! Ha valóban felismernétek értékét, akkor nem gyűlölnétek! Nem volt lakása, sem otthona, sem aranya, sem ezüstje. Mindenki üldözte, és nem volt barátja, aki mellé álljon. Ó, ha látnátok volna nyomorúságában és szálnalmas állapotában, és megfigyeltétek volna ellenségei kegyetlenségeivel szembeni jóságát, akkor meglágyulna a szívetek és ezt mondanátok: „Ó, nem, Úr Jézus, nem üldözhetlek téged! Ha nem akarok tanítványod lenni, legalább ellenséged ne legyek! Ha nem tudlak szeretni, legalább ne gyűöljelek.”

Ó, bárcsak üdvözítő kegyelmével ajándékozna meg benneteket Isten ennek a kérdésnek a megválaszolásakor!

Augusztus 22.

„*Saul, Saul, miért üldözöl engem?*” ApCsel 26,14

Ha nem ilyen közvetlenül tette volna fel az Úr ezt a kérdést, bizonyára nem érintette volna ilyen mélyen az apostolt. Akkor csak olyan nyílhoz hasonlított volna, ami elsuhan az ember mellett. De mivel ilyen személyesen hangzott: „Miért üldözöl engem?” – közvetlenül Saul szívébe fúródott. Kérem az Urat, hogy ez a kérdés közületek némelyeket bárcsak ilyen igazán szíven találja!

Emlékszel-e még arra, kedves testvérem, milyen személyesen célozta hozzád igéje nyilat Isten, amikor először érezted, hogy szíven talált? Én nagyon világosan emlékszem, hogyan történt ez. Úgy tűnt, mintha egyedül én lettem volna csak a teremben, mintha egy fekete fal zárt volna körül és egyedül lettem volna a prédiká-

torommal. Úgy véltem, minden amit mond, csak rám vonatkozik. És ez mindig így volt, amikor emberek bizonyosan meghallották Isten szavát: úgy érezték, hogy kizárólag az ő szívüket vette célba.

Ha megkérdeztétek volna Saul, kit is üldözött tulajdonképpen, azt válaszolhatta volna: „Csak néhány nyomorult, tudatlan halászt, akiket félrevezetett egy csaló. Ezek az emberiség söpredékét képezik, és érthetetlen előttem, miért ragaszkodnak bolondságukhoz. Ezért üldözöm őket.”

De figyeljétek meg, mennyire másképpen látta az Úr Jézus ezt az ügyet. Nem azt kérdezte: „Saul, Saul, miért üldözted Istvánt?” Vagy: „Hogy jössz te ahhoz, hogy embereket akarsz börtönbe vetni Damaszkuszban?” Nem. Hanem ezt kérdezte: „Saul, Saul, miért üldözöl *engem*?” Fontos igazság: *az Úr Jézus minden jogtalanságot, amit övéivel szemben követnek el, úgy értékel, hogy neki okoznák.*

Augusztus 23.

„Saul, Saul, miért üldözöl engem? Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod.”

ApCsel 26,14

Az ökörhajcsár ösztökéjére utal ez a kép. Ha szántáskor az ökör nem akart elég erősen húzni, megdöfte a hajtó egy hosszú bottal, aminek a vége szűrös vasból állt. Mihelyt megérezte az ökör az ösztökét, olyan hevesen rúgott a hajtó ellen, ahogy csak tudott, helyett, hogy húzott volna. Védekezett az ösztöke ellen, de ezáltal az ösztöke még mélyebben és érezhetőbben befűrődött a húsába.

A hajtó azonban nem tágított. Minél jobban rúgott tehát az ökör, annál inkább megsebezte az ösztöke. De végül is el kellett indulnia; mert az embernek volt ereje és képessége ahhoz, hogy akarata szerint irányítsa az állatot. Rugdalózhatott ameddig csak akart, mégis, ezzel nem okozott szenvedést a hajtónak, hanem csak magának ártott.

„Nehéz nektek az ösztöke ellen rugódoznotok”, mert először is *ezzel egyáltalán nem éritek el a célotokat.* Ha az ökör kirúg az ösztöke miatt, nem a hajtót találja el, hanem csupán magát sérti meg. Ha üldöztétek Jézust, hogy ezáltal gátat vessetek evangéliumának, vajon megakadályozhattátok ezzel az ő művét? Nem, sőt tízezer rugdalózással sem lennétek képesek arra, hogy feltartóztassátok a szent Isten hatalmas seregét futásában.

De a dolog másképpen is alakulhat. Ha az ökör kirúg a hajtó ellen, *ezzel semmi jót nem tud elérni*. Nos, vajon nyertetek-e valaha is valamit azzal, hogy ellenállatok Krisztusnak?

Megmondom, mit használt ez nektek. Megrokkant egészséget szereztek magatoknak, amivel a sírig együtt kell élnetek. Háztartási eszközök nélkül szűkölködtök, mert iszákosságotok minden értéktől megfosztott benneteket. Gyermekeitek a bűn rabjai lettek és átkozzák az Üdvözítőt, mert ezt tanulták tőletek. Ezt nyertétek a Krisztussal szembeni ellenállásotokkal!

Augusztus 24.

„Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval.” Róm 12,21

Vagy te győződ le a gonoszt, vagy az győz le téged; csak egyik lehetőség érvényesülhet. Nem békülhetsz ki a gonosszal, és az sem békül ki veled. Harcolnod kell, – és e harcban vagy győztes leszel, vagy a gonosz győz le téged.

Az előttünk lévő igék egy skót tiszt szavait juttatják eszembe, ahogy az ellenség láttán kiáltott katonáinak: „Fiúk, itt vannak! Ha nem veritek meg őket, ők vernek meg titeket!”

Ugyanígy vezet minket is Pál a gonosz ellen, és bölcs vezetőhöz hasonlóan így ösztönöz a harcra: „Győzzetek, vagy ők győznek le titeket!” Nem lehet kitérni a harc elől, nincs fegyver-, sem tárgyalási szünet, az ellenségeskedés megszüntetése sem lehetséges; mert a csata végéig küzdeni kell, és csak egyik vagy másik fél győzelmével érhet véget.

Bárcsak soha nem ismernénk meg az ellenség győzelme miatti *szégyent és nyomorúságot*, hiszen Isten kegyelme állandóan győzelmet tud adni nekünk! Ha csak egy pillanatra is legyőz az ellenség, akkor felfedezi lelki életünk szomorú gyengeségét, és nagy fájdalmat okoz siralmas helyzetünk. A szelíd lelkiismeret igen megszorodik, ha vereséget szenvedünk, és bukásunk mindennap fájdalmat okoz majd, mivelhogy engedjük győzni a gonoszt.

Ha legyőz az ellenség, *szégyent hozunk Urunkra* és okot adunk az ellenség gyalázkodására. Akik ballépéseinket lesik, nagy lármával mindenütt hírré teszik az országban, hogy Krisztus szolgáját legyőzte a gonosz. Véssétek tehát a lelketekbe, hogy le kell győzni a gonoszt; szükségszerű tehát, hogy folytassuk ezt a háborút, és megnyerjünk minden csatát.

Augusztus 25.

„Ismeret nélkül az igyekezet sem jó.” Péld 19,2

Ő, aki elküldött, hogy lelkeket nyerjünk meg, nem engedte meg, hogy alattomos-ságot alkalmazzunk, s ne engedjük érvényesülni az igazságot. Urunk munkája ilyen gyanús módszerek nélkül is véghezvihető.

De talán egyesek ezt hozzák fel ellenvetésként: „Isten azonban olykor féligazságokat is megáldott!”

Ne legyetek ebben annyira bizonyosak! Merem állítani, hogy *Isten nem áldja meg, ha valaki meghamisítja az ő igazságát*. Megáldhatja azt az igazságot, amelyik tudatlanságból tévedéssel keveredik. De sokkal több áldás keletkezne akkor, ha az igehirdetés összhangban állna Isten ígéjével.

Nem tudom elhinni, hogy az Úr Jézus megáldja az evangéliumi torzításokat –, és hogy ebben a vonatkozásban nem ítéli meg túl keményen az igazság elhallgatását. Ha nem győzzük meg az embereket teljes romlottságukról, komoly károkat szenvedhetnek. Nem fognak igazán meggyógyulni, mert nem is tudják, milyen betegségben szenvednek. Sohasem fognak felöltözni igazán az üdvösség ruhájába, mert semmit sem tettek annak érdekében, hogy levetkőzzék önmagukat.

Sok prédikációban az ember Isten iránti *elidegenedéséről* van szó. De nem leplezik le eléggé az ilyen lelkiállapot önzőségét és rosszindulatiságát, és ezért nem munkálják eléggé a lelkiismeret mélyreható vizsgálását és ébresztését.

Meg kell mondani az embereknek, hogy örökre elkárhoznak, ha Isten kegyelme nem hozza ki őket Istennel szembeni ellenségeskedésükből. Emlékeztetni kell őket Isten szuverenitására, arra, hogy neki nem kötelessége kihozni őket ebből az állapotból, sokkal inkább jogosan járna el, ha benne hagyná őket. Az embereknek meg kell ismerniük, hogy semmi érdemük nincs Isten előtt jogaik érvényesítésére, hanem ha üdvözülni akarnak, ez csak *kegyelemből* történik, egyedül kegyelemből.

Az a fegyver, amivel az Úr legyőzi az embereket, az igazság, amint Krisztusban található. Bízunk feltétlenül a régi evangéliumban!

Augusztus 26.

„Amint távozása közben feszülten néztek az ég felé, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában, / és ezt mondták: „Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe.” ApCsel 1,10–11

Hajlamosak vagyunk utánozni Jézus tanítványainak a hibáit. „Ó”, mondod, „én sohasem fogok így állni égre függesztett tekintettel.” Nos, nem vagyok ebben olyan biztos. Mert *vannak igen kíváncsi keresztyének, akik viszont nem engedelmesek Istennek.* Elhanyagolják a világos szabályokat, és ehelyett a homályosan érhető ígék megoldására törekszenek. – Arra a személyre gondolok, aki állandóan a Jelenésekben közölt harag kelyhéről, pecsétről és trombitákról beszélt. Nagyon jól ismerte ezeket az apokaliptikus jelképeket, de nem tartott házi áhítatot hét gyermekének. Jobb lett volna, ha a kelyhek és trombiták helyett több gondot fordít a fiaira és a leányaira.

Ismertem embereket, akik nagyon elmélyültek Dániel próféciaja tanulmányozásában és különösen is jól tanítottak Ezékielről, de elfelejtették a 2Móz 20-at és egyáltalán nem vallottak világos nézeteket a Római levél 8. fejezetéről. Nem feddem őket azért, hogy Dánielt és Ezékielt tanulmányozták, mégis azt kívánom, bárcsak buzgóbbak lennének szomszédaik megtérése érdekében és körültekintőbbek a szegény szentek támogatásában. – Hasznos a Nabukadneccar látomása szerinti tíz lábujjról elmélkedni. De nem tudom megérteni, hogy engedheti meg magának valaki, hogy ilyen tanulmányokkal foglalkozzon, közben pedig elhanyagolja a gyakorlati, Isten szerinti életet a mindennapi dolgok területén. – Azt kívánom, bárcsak megértenének minden titkot; de ne felejtsetek el, hogy *fő feladatunk ezt hirdetni: „Íme, az Isten Báránya!”* Kutassatok minden jövőre vonatkozó dolgot, de legelőször is arra törekedjete, hogy gyermekeiteket az Üdvözítőhöz vigyétek és Isten munkatársai legyetek gyülekezete építésében. Minden erőnket igénybe veszi a nyomorúságok tömkelegével és a mérhetetlen nagy tudatlansággal való küzdelem. És ha nem feleltek meg Isten elhívásának, úgy azt kell mondanom nektek, jóllehet nem viselek fehér ruhát: „Keresztyén férfiak, miért álltok itt a titkok felé tekintve, mikor olyan sok tennivaló van Jézus Krisztusért?” Ne *kíváncsiak* legyetek, hanem *engedelmesek*!

Augusztus 27.

„Akik pedig szétszóródtak, elmentek, és hirdették az igét.” ApCsel 8,4

Az igéből kitűnik, hogy a szétszóródott keresztyének kivétel nélkül evangélizáltak. Itt nem az apostolok beszédéről van szó, mert ők nem mentek el Jeruzsálemből. A többiek azonban elmentek mindenüvé és prédikálták az igét. Nem is a karizmás evangélistákról van itt szó, akik helyről-helyre járva prédikáltak, hanem azokról, akik szétszóródtak. – Alig van valami, ami több kárt okozott Isten országában, mint a „papok” és „laikusok” közti különbségtétel. Isten Lelke soha nem tett ilyen megkülönböztetést. Az Úr megváltottai valamennyien mind királyok és papok. – Amikor Isten az ő egyházának *tanítókat, pásztorokat és evangélistákat is adott*, ezt nem azért tette, hogy olyan emberekből álló osztályt képezzen, akiknek végezniük kell Isten munkáját, miközben mások csendben ülnek.

Izráel népe tagjai a régi időkben mindenütt akkor győztek, amikor *közösen és egyöntetűen vonultak a háborúba*. Amikor azonban elhagyták ezt az elvet és csupán néhány kiválasztott embert küldtek a csatába, akkor megverték őket. Minden keresztyénnek a kereszt harcosává kell lennie és teljes szívvel az Úrért való szolgálatban kell állnia. Minden megtért ember adja tovább, amit Isten világossá tett számára, és mindenki, aki ivott az élő vízből, legyen olyan forrássá, akiből élő víz folyamai ömlenek.

Fülöp, akinek korábban az volt a feladata, hogy alamizsnát osszon az egyházban, Samáriába ment, hogy hirdesse az örömhírt. Eljött az idő, amikor már nem volt szükséges, hogy adományokat osszon a szegényeknek, és Fülöp munkához látott, amihez keresztyén mivoltánál fogva elhívatást nyert, és hirdette az evangéliumot. Ezt a munkát minden keresztyénnek a benne levő Szentlélek által végeznie kell.

Amikor István diakónus – aki elsőként kezdett bizonyosságot tenni – meghalt, Fülöp lépett a helyére. Egy katona elesik, és másik lép a helyére. Mindnyájunk felelőssége az örömhír továbbadása és senki sincs mentesítve vagy kizárva az alól, hogy ennek a szolgálatnak bármelyik részét személyesen végezze.

Augusztus 28.

„Itt az ideje, hogy cselekedj, URam, mert megszegették törvényedet.” Zsolt 119,126

Megállapítjuk, hogy *ma sokan tagadják a Szentírás ihletettségét, és ez azt jelenti, hogy megszegik Isten törvényét.* Mi haszna lenne a Bibliának számunkra, ha nem ihlette volna a Szentlélek? Ott, ahol egyetlen téves lépés is pusztulásba visz, mindenkinél rosszabb egy tévedő vezető. Ha ez a könyv nem igazán Isten szava, akkor vége van jelentőségének, tekintélyének és erejének.

Egyesek megszegik Isten törvényét azzal, hogy olyan etikai tanítást adnak, ami nincs összhangban Isten igéjével. Pimaszul semmibe veszik a tulajdonjogot, mintha sohasem mondta volna az Úr: „Ne kívánd!”

A tisztaságról, amely biztosítja a családi élet szilárdságát, senki sem akar hallani és ehelyett szabad teret adnak az érzékiségnek, amire csak a hitvesi szeretet illetékes.

Egy másik irányzat azzal töri meg Isten törvényét, hogy kiterjeszti a külső formákat és olyan pozícióra emeli a ceremóniákat, amit sohasem szabad elfogadni. Ezek követőire vonatkozóan azt mondhatom: *„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekszenek.”* Megszegik Isten törvényét hagyományaik által. Hogy indokolják a maguk fundálta formákat és ceremóniákat, olyan magyarázatot adnak nekünk, amik elfátyolozzák az evangéliumot, és szabad folyást adnak a papok koholmányainak, a szerzetességnek, a Mária-kultusznak és képek imádásának.

Vegyük észre komolyan, hogy nagy bűn Istent másként tisztelni, mint ahogy ő azt elrendelte. Mária imádása az Úr megsértése. Egy feszület előtt meghajolni azt jelenti, hogy hódolat leple alatt bálványimádást végzünk. A babona az igazságnak ugyanolyan ellensége, mint a hitetlenség.

A gonoszság növekedése ösztönözzön imádkozásra bennünket. Ha megfelelő lenne szívünk állapota, minden utcán elhangzott átok meghallásakor imádkoznánk.

„Uram, a bűn tevékeny, legyél Te is az!”

Augusztus 29.

„Írok nektek, ifjak, mert legyőztétek a gonoszt.” 1Jn 2,13

Isten gyülekezetének vannak olyan tagjai, akiket már nem lehet „gyermek”-nek nevezni, hanem mivel férfiakká lettek, ezért joggal nevezik őket „atyák”-nak. A lelki gondolkodású középosztályt „ifjak” névvel illetik. A természetes életkor és a szív igazi állapota között gyakran nagy különbség van. Némelyik idős ember

csaknem olyan értelmi szinten van, mint egy „gyermek”. Ezzel szemben éveiket illetően vannak olyan gyermekek a gyülekezetben, akik lelkileg már „ifjak”, és vannak fiatalok, akik ifjú koruk ellenére „atyák” a lelki közösségben.

Isten szolgálói közül némelyeket nagy kegyelmével ruházza fel, és már fiatal korukban férfiakká formálja őket. Gondoljatok csak Józsefre, Dávidra, Sámuelre, Jósiásra és Timótheusra. Tehát nem a családi regiszterben rögzített életkorról beszélünk, hanem lelki érettségről.

A lelki érettség a növekedés függvénye, ezért vannak közöttünk gyermekek, fiatalok és atyák.

Gyermekeként bizonyosan eléggé jól tudtátok, hogy az Úr megmentett titeket. Megismertétek az Atyát, és ez az ismeret áldás volt számotokra. Most azonban már *ifjak* lettetek: sokkal többet tudtok az Atyáról; tudomást szereztetek a megváltás munkája szélességéről és hosszúságáról, magasságáról és mélységéről, mert Isten tanított benneteket.

Még nem vagytok *atyák*, mert nem rendelkeztek olyan alapokkal, hogy határozottak és szilárdak legyetek, mint a lelki atyák. Nem bírtok még az atyák tapasztalataival, és ennek következtében nem is vagytok eléggé óvatosak és megértők; ifjakként olykor több a buzgóság bennetek, mint az ítélőképesség.

Az atyák szeretik a megfontoltságot és nyugalmat; elmélyülten kutatják azt, amit „megismertek kezdettől fogva.”

Az ifjak ezzel szemben készen állnak a harcra; ők a gyülekezet katonái. Az a feladatuk, hogy harcoljanak a hitért és kiterjedjen a Megváltó királyi uralma. Adjon nekik az Úr sok kegyelmet ehhez!

Augusztus 30.

„Írtam nektek, ifjak, mert erősek vagytok, és Isten igéje lakik bennetek, azért legyőztétek a gonoszt.” 1Jn 2,14b

A Krisztusban atyáknak hamarosan el kell hagyniuk a földi lét színterét; a kegyelemben való érettkor azt mutatja, hogy készek bemenni a dicsőségbe. Nem Isten szerinti eljárás mód, ha a kévéket a mezőn hagyják, amikor teljesen érettek arra, hogy a csűrbe takarítsák. Az atyákat tehát nemsokára hazaszólítják, és vajon hol kereshetnék máshol utódaikat, mint a Krisztusban fiatalok között.

Vizsgáljátok meg magatokat, vajon valóban a Krisztusban fiatalok közé lehet-e számlálni benneteket. Állapítsátok meg, vajon elég rátermettek vagytok-e, hogy azok sorába kerüljete, akik már felnevekedtek és erőteljes életet élnek, és akik a gyülekezet teherbíró szolgálattevői közé számítanak.

Mikor az apostol az ifjak erősségéről beszél, nem testi erejükre gondol. Ez inkább gyengéjük lenne, mint erősségük. Éppen ezért figyelmezteti az apostol fiatal barátját, Timótheust: „Az ifjúkori kívánságot pedig kerüld!” (2Tim 2,22)

Ha Sámson történetét olvassátok, köszönjétek meg Istennek, hogy nem adott nektek olyan szervezetet és alkatot, mint Sámsonnak. Könnyű lenne-e nektek, ha Sámsonhoz hasonlóan, szenvedélyek uralnának benneteket?

A fiatalok élete tele van veszélyekkel, és így van ez szellemi állapotukkal is. Így ábrázolja ezt a korosztályt igeversünk is. Jóllehet az idős kor számos gyengeséggel és betegséggel jár, nagy előnye viszont az, hogy a szenvedélyek lecsillapodnak. A fiatalok azonban nem számolhatnak azzal, hogy testi erejük segíti őket lelki küzdelmeikben. Sokkal inkább fentről való erőt kell kérniük, hogy testi erejük ne ártson lelki erejüknek.

Az ifjú örülhet, hogy fiatalos erővel sok munkát végezhet az Úr szőlőjében. De ne dicsekedjen erejével, hanem gondoljon arra, hogy Isten „nem a lovak erejében leli kedvét, nem a férfi izmaiban gyönyörködik.” (Zsolt 147,10)

Augusztus 31.

„Írtam nektek, ifjak, mert erősek vagytok” 1Jn 2,14c

A fiatalember ereje az *Úrért való munkában* mutatkozik meg. Aki Krisztusban ifjú, az buzgó munkás. Olyan sok ereje van, hogy nem tud tétlenül ülni; szégyenkezne, ha hagyná, hogy mások viseljék a nap terhét és hőségét. Ezért így imádkozik: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” És a válasza nyomban kimegy a szőlőskertbe, hogy elvégezze a szezonnak megfelelő munkát. Örömmel végzi munkáját, mivel erős. Áldott az a gyülekezet, amelyiknek a tegze tele van ilyen „fiatalokkal,” nem kell félnie az ellenségtől.

Ezeknek a fiataloknak ahhoz is van erejük, hogy *szembe szálljanak az ellenséggel*. Támadás éri ugyan őket, de mivel hordozzák a hit pajzsát, képesek kioltani a gonosz minden tüzes nyilát. Ha valahol azt látják, hogy másokat támadás ér, ott előlépnek, hogy megvédjék a lesújtottakat. Állandóan készen állnak, hogy a Lélek

kardjával visszaverjék a hit elleni támadást. Ellenállnak a kísértéseknek és sértetlenek maradnak a veszélyek közepette.

Tekintsetek Józsefre! Ahol ezren is elestek volna, ő hófehér marad. Dáviddal összehasonlítva, József példakép arra, ahogy egy hasonló kísértés által megtámadott fiatal jobban megdicsőítheti Istent, mint egy idősebb személy.

Nagy erővel támadt a gonosz Józsefre: Ifjú volt és fiatal; akkor támad rá a kísértés, amikor kötelességét végzi. Egyedül van a kísértő személlyel, így senki sem vesz tudomást róla, ha bűnt követ el. De ő bátran ellenáll a támadásnak és legyőzi a gonoszt.

Világos a kontraszt tehát ahhoz az idősebb emberhez viszonyítva, aki már apa Izráelben, aki elhagyta a helyes utat, hogy gonosz tettet kövessen el, s kívánsága kielégítésére mocskos bűncselekményt hajtott végre.

Tanuljuk meg ebből, hogy sem az évek, sem a tudás, sem a tapasztalat nem őrizhet meg bennünket a bűntől, hanem az *időst és fiatalat is Isten kegyelme őrizheti meg*, hogy ne győzhesse le a kísértő semmilyen kísértéssel.

Szeptember 1.

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből!” Mk 12,30

Sokan abban lelik hiábavaló örömeiket és gyönyörűségüket, hogy szemlélődő, meddő életvitelt folytatnak. Hisznek az Atyában, Fiúban és Szentlélekben. Nagy tisztelettel örvendenek a kijelentésnek, Isten igéje elbeszéléseinek. Elmélkednek Istenről, az isteni dolgokról; Isten a tanulmányaik tárgya. Helyes hitbeli meggyőződésük van, szigorúan igazhitű emberek, és mindenről tájékozottak. A hitcikkelyekről képesek alapos vitákat is folytatni. Egyszóval: buzgók az isteni dolgokban.

De sajnós vallásuk élettelen halhoz hasonlít: hideg és merev. Nincs benne éltető erő. Jóllehet tudnak helyesen ítélni, vizsgálódni, de nincs bennük szeretet. Bár sokat gondolkodnak Isten dolgairól, de nem gyakorolják a közösséget. Elmélkednek Istenen, de képtelenek őt szeretni. Ó, hidegvérű gondolkodók, rátok vonatkozik ez a parancs!

Valaki talán felpattanva tiltakozik: „Elismerem, hogy igaza van, de ez a szemrehányás azért rám egyáltalán nem illik. Én minden vasárnap kétszer megyek

templomba, házi áhítatot tartok családommal, gondom van rá, hogy minden reggel imádkozzam és Bibliát olvassak.”

Nos, mindez nagyon jó, barátom, de mindezeket megteheted anélkül, hogy szeretnéd Istent. Igen, közületek egyesek úgy járnak prédikációt hallgatni az istentiszteletekre és imádkozni az imaösszejövetelekre, mint paripa az úszatóba. Nem meritek megszentésteleníteni a vasárnapot, de a szívetek mélyén mégis megtennétek, ha tudnátok. Kötelességérzetből teszitek, amit tesztek, de egyáltalán nem boldogít titeket. Nem ver gyorsabban a szívetek, ha az Úr Jézus nevét említik. Lelketek nem szárnyal a boldogságtól csodálatos műveinek szemlélésekor, mert nincs szeretet iránta a szívetekben. Mialatt ajkatokkal tisztelitek Istent, szívetek távol van tőle.

Szeptember 2.

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből!” Mk 12,30

Isten megparancsolta, hogy teljes szívből teljesítsd parancsolatait, és ha ezt nem tudod megtenni, akkor kárhozatra ítélek.

„Ó”, kiáltja valaki, „akkor kicsoda üdvözülhet?” Nos, éppen erre a pontra szeretnék eljuttatni benneteket.

Ki üdvözülhet a törvény által? Senki sem ezen a világon. Érzed-e már, hogy bűnös, elveszett és elkárhozott ember vagy? Kész vagy-e feladni minden önbizalmadat és egyedül arra rá bízni magad, aki Isten rendelkezéséből váltságul meghalt a bűnösökért a kereszten? Ha erre igennel válaszolsz, akkor Krisztus érted teljesítette a törvényt. És a törvény nem kárhoztathatja azt az embert, akit Krisztus felmentett.

És ha a törvény így támadna ellened: „Kárhoztatlak, mert nem tartottad meg a parancsolatokat!”, bizony mondom, nem árthat neked, még egy hajsza sem görbülhet meg a fejedben. Mert jóllehet te nem teljesítetted a törvényt, de Krisztus ezt megtette érted. És Krisztus igazsága a tied. Ebben higgy teljes szívvel, és arra hivatkozz, hogy Krisztus kifizette a váltságdíjat érted; és te szabad vagy, mivel Krisztus eleget tett a törvénynek!

Miután megtudtad, hogy az Úr Jézus, Üdvözítő, betöltötte a törvényt, borulj térdre és valld meg neki: „Uram, köszönöm neked e nagy szabadítást, hogy nem ítélt el engem már a törvény, mert hiszek benned. Ezért Uram, segíts nekem hálás életet élni, hogy erőddel cselekedhessem akaratomat! Adj nekem Uram új szívet,

mert a régi képtelen Téged szeretni. Adj új életet, mert a régi szentségtelen. Szenteld meg gondolataimat, Te gondolkozzál bennem, s adj lelkemnek új erőt Szentlelked által, hogy mostantól örökre megújult szívvel szerethesselek.”

Szeptember 3.

„Amikor azután beszállt a hajóba, kérlelte őt az előbb még megszállott ember, hogy mellette maradhasson. / Ő azonban nem engedte meg neki ezt.” Mk 5,18–19

Ha nemrég jutottál hitre, úgy elvárom, hogy szívből kívánj mindig felhőtlen közösségben lenni Jézussal. De el akarom mondani neked, hogy ez a kívánság valószínűleg miként fog megvalósulni. Nyilván úgy érzed magad, mint Péter, aki három hajlékot kívánt építeni a szent hegyen és ott akarta tölteni napjait. De ez nem volt lehetséges, és ezt te sem teheted meg. Vissza kell menned otthonodba, talán alkoholista férjedhez vagy veszekedő feleségedhez, istentelen édesapádhoz vagy barátságtalan édesanyádhoz. Úgy hiszem, kibeszélhetetlenül boldog vagy, ha egyedül lehetsz, és olvashatod a Bibliádat, meditálhatsz és imádkozhatsz, és nyilván azt mondd: „Uram, bárcsak mindig ezt tehetném.” Nos, erre szükséged van, de nem ez a cél. Neked ott kell lenned az üzlethelyiségedben, fel kell vened hétköznapi öltözkédedet, és ne tartsd magadat kevésbé boldognak azért, mert meg kell mutatnod hitedet a mindennapi életben.

Igen gyakran hallok ilyeneket: „Arra gondolok, milyen jó lenne mindig Jézussal lenni! De engem annyira lekötnek a hétköznapi tennivalók, az elintézendő dolgok. Ó, bárcsak átadhatnám magamat egészen az Úr szolgálatára.” És ezt úgy érted, az lenne ideális, ha teljes erőbedobással hirdethetnéd az evangéliumot.

Nos, ezzel kapcsolatban nincs semmi ellenvetésem. Ha erre hív el az Úr, legyél engedelmes és hálás, hogy hűségeseknek ítélt és szolgálatába állított. De ha úgy véled, hogy az evangélium hirdetése által közelebb vagy az Úr Jézushoz, tévedsz. Igen gyakran túlterhelt leszel az Úr szolgálatában, és könnyen lehetséges, hogy elveszíted a Mestert épp az ő szolgálatában. Sok kegyelemre és erőre van szükségünk, hogy ne győzzön le bennünket ez az alattomos kísértés szolgálatunk folyamán. De Krisztussal járhatsz a hétköznapi munka közben is, akkor is például, ha írószereket adsz el; Krisztussal járhatsz dokkmunkásként is. Krisztussal járhatsz, még ha kéményseprő vagy is. Nem habozom azt állítani, hogy Isten kegyelme által mindenféle tevékenységben együtt járhatsz Krisztussal, ha őszintén szereted őt.

Szeptember 4.

„Menj haza a tieidhez, és vidd híriül nekik, milyen nagy dolgot tett az Úr veled és hogyan könyörült meg rajtad.” Mk 5,19

Felüdítően áldott dolog Jézus lábainál ülni. Viszont ha a veszély helyszínére állít az Úr a csatatéren, akkor ez a legtiszteletreméltóbb helyzet. Ezért ilyenkor nem ülhetünk le énekelni és hallelujázva örvendezni, hanem fel kell állnunk és mindent latba kell vetnünk Jézusért. Kedves barátom, arra törekedj, hogy *Jézusnak szolgálj! Folyton vele lenni*, ez mindent felülmúló nagy megtiszteltetés. És az embereknek is ez a legjobb.

Krisztus elhagyja a gadarénusok vidékét. Arra kérték, menjen el onnan, és ő így is cselekedett. De úgy tűnik, azt mondja ezeknek az embereknek: „Én elmegyek ugyan, mivel erre kértetek. Elmenetelem ítéletként sújt titeket, mivel elutasítottatok. De mégsem megyek el teljesen: itt maradok teáltalad, meggyógyult testvérem. Lelkemet adom beléd, hogy így veled maradjak. Hallani fognak tégedet, még akkor is, ha nem akarnak engem hallani.” Amikor az Úr Jézus elment, ez az ember ott maradt. Oda mehettek hozzá, hogy tőle hallják, miként rohantak a disznók a tengerbe. És ha ők nem jöttek hozzá, ő odamehetett hozzájuk, hogy mindent elmondjon nekik, ami történt. Tehát az Úr képviselője volt ott, akire a nagy Megváltó rábízta ezt a szolgálatot, mielőtt tovább ment onnan.

Az Úr Jézus a mennybe ment, és téged, kedves testvérem itt hagyott, hogy folytatd a munkáját, amivel megbízott. Jó Krisztussal lenni; de még jobb, ha Krisztus felhasznál a szolgálatában. Itt azonban olyasmi történik, ami mindent felülmúl, tudniillik: *lehet érte munkálkodni és egyszersmind vele lenni.* Kívánom, hogy minden keresztyén törekedjen erre a méltóságra. És hogy erre képes legyél, ne csak az legyen fontos, hogy *sokat végezz* Jézusért, hanem *legyél folyton együtt vele.*

Georg Müller igen bölcsen jegyezte meg: „Soha ne menj ki reggel addig a szobádból, amíg nincs minden rendben közted és Isten között.” Legyen folyamatos közösség az Úr Jézussal, így tudsz vele lenni és ugyanakkor neki szolgálni.

Szeptember 5.

„Nincs itt egyebünk, csak öt kenyérünk és két halunk.” Mt 14,17

Jézus tanítványai ezen a napon férfiak, asszony és gyermekek ezreit látták maguk előtt, akik nemcsak testi kenyérre, hanem az élet kenyérére éheztek. Látták, hogy pénzüket olyan dolgokra adták, ami nem kenyér, ami nem elégíthette meg őket. Országútjaikon lerogynak az éhség miatt és elpusztulnak az ismeret hiánya miatt. Talán látták, hogy voltak, akik máris elájultak. S ami még rosszabb, vannak itt olyanok, akik úgy tesznek, mintha táplálnák őket. *Tévhiten* alapuló törekvésük szerint kenyér helyett követ, és hal helyett kígyót kínálnak nekik. Még a *formalisták* is ajánlanak megvételekre valamit ezeknek az éhes embereknek, hogy táplálják őket.

A *hitetlenség* egyszerűen megpróbálja meggyőzni őket arról, hogy egyáltalán nem is éhesek, hanem kissé idegesek, és kigúnyolják őket étvágyuk miatt. Amilyen lehetetlen vízbuborékokkal megelégtíteni a testet és árnyékkal megtölteni valakinek a száját, éppen olyan lehetetlen csalásokkal megelégtíteni az embereket. Elgyengülnek, éheznek, közel vannak a halálhoz. Akik azt állítják, hogy gondjukat viselik, csak gúnyolódnak rajtuk ínségeik miatt. Jézus tanítványai, lássátok meg a szemetek előtt lévő nagy ínséget! Fogja fel értelmetek, mozduljanak meg érzéseitek, hadd dobogjon részvéttel szívetek a milliányi szenvedő láttán! Kérlek titeket, ha nem tudtok segíteni nekik, legalább sírjatok miattuk!

Sejtem, hogy gondolkodtok szívetekben és szinte hallom, amint suttogva mondjátok egymásnak: „Kik vagyunk mi, hogy táplálhassuk ezt a tömeget! Ezek az éhes, haldokló emberek számtalanok, annyian vannak, mint tenger partján a homok.” Igen, ez így is van. Mégis, fontoljátok meg, hogy *ez a ti feladatotok*. Isten megparancsolta minden embernek, hogy tartson bűnbánatot, térjenek meg, higgyenek Krisztusban, és mi közöltük veletek a parancsát. Ó, testvéreim, tudjátok, hogy Jézus Krisztus szerte járt és jót cselekedett. De gondoljatok arra is, hogy azt mondta: „*Aki hisz énbenem, azokat a cselekedeteket, amelyeket én teszek, szintén megteszi, sőt ezeknél nagyobbakat is tesz. Mert én az Atyához megyek.*” (Jn 14,12) Minél nagyobb tehát a feladat, annál inkább ösztökéljen munkára benneteket!

Szeptember 6.

„*Nincs itt egyebünk, csak öt kenyérünk és két halunk.*” Mt 14,17

Hallom, ahogy zúgolódtok: „Nagy a tömeg és kevés pénzünk van. Csak öt árpalisztból sült kenyérrel és két hallal rendelkezünk, de hát ez igen kevés. A halban

több a szálla, mint a hús. És mi ez ennyinek? Nincsenek bőséges erőforrásaink. Nincs vagyonunk, hogy misszionáriusokat készítsünk fel és csapatostól küldjük ki őket a missziómezőkre, hogy magasra emelhessék a kereszti zászlóját. Nincs sok szónokunk. Érezzük gyengeségeinket.”

Néhányan közületek még esetleg ezt is hozzáfűzik: „Mit tehetek én magam személy szerint? Kinek lehetek én hasznára? És mit tehet az a pár keresztyén? Nevet a világ az ilyen gyenge csapaton. Sikerral akkor járhatnánk, ha a nagyok és nemesek mellénk állnának! Ha csatlakoznának hozzánk a gazdagok kincseikkel, akkor talán tehetnénk valamit!” – Hallok egyik idős ember sóhaját: „Ó, érzem a feladat súlyát, de egyre csökken az erőm, s közben pusztulásába rohan a világ. A sír szélén állok, gyenge és tehetetlen vagyok, semmit sem tehetek.”

De hadd mondjam meg neked: mi is ugyanezt érezzük, akik fiatalok vagyunk. Úgy nézünk ki, mint ha egyetlenegy ember állna szemben egy hatalmas sereggel, vagy mint egy gyermek, aki gyenge kezével egy hegyet akarna elhordani. Éveink tova tűnnek; a halál egyre közelebb kerül; emberek milliói pusztulnak el; a pokol egyre inkább megtelik; sokan zuhannak a kárhozatba. Minél inkább érezzük felelősségünket, annál inkább érezzük alkalmatlanságunkat is. „Uram, te hívtál el munkádba minket, de ez túl nehéz nekünk. Nem tudjuk elvégezni azt, amivel megbíztál. Lábad elé esünk és megvalljuk, hogy *képtelenek vagyunk* táplálni ilyen nagy tömeget.”

Hogy is mondtuk? Hogy ezt a feladatot mi nem tudjuk elvégezni? Vonjuk vissza mégis a szavunkat és jelentsük ki: „Uram, meg kell tennünk, amivel megbíztál! Érezzük gyengeségünket, de mivel te biztatsz bennünket, ezért a te erőddel indulunk táplálni az éhezőket, és nem torpanunk meg!”

Szeptember 7.

„Ő pedig ezt mondta: »Hozzátok ide nekem azokat!«” Mt 14,18

Jézus első parancsára kötelességünk a *feltétel nélküli engedelmesség*. „Hozzátok ide nekem azokat!” – „Uram, ez csak öt árpakenyér.” – „Hozzátok ide nekem azokat!” – „Csak két hal van itt. Nem éri meg a fáradság. Nem tarthatnánk meg ezeket magunknak?” – „Hozzátok ide nekem azokat!” – „De ez csak két kis hal.” – „Hozzátok ide nekem azokat!”

A gyülekezet kötelessége, amikor felülvizsgálja készleteit és azokat nem találja elégségeseknek a munkájához, hogy mindent amije csak van, vigyen oda Jézushoz.

Van itt egy testvér, aki azt mondja: „Van egy kevés pénzem, de igazán kevés.” „Nem tesz semmit”, mondja az Úr, „hozd ide amid van, hozd ide nekem.”

„Ó”, mondja más valaki, „csak kevés időt tudok szakítani arra, hogy mások javára szolgáljak.” – „Hozd ide azt nekem!” – „Gyenge képességekkel rendelkezem”, mondja valaki. „Kevés ismeretem van, a beszédem is elég hitvány.” – „Hozd ide azt nekem!”

Minden adományt, amivel csak rendelkezik a gyülekezet, oda kell vinnie Jézushoz, oda kell neki szentelnie.

Nos, jegyezzétek meg – most mondok egy komoly üzenetet, amit közületek egyesek talán nem képesek felfogni és elfogadni: Ha van bármi, ami a titek ebben a világban, és nem szenteltétek oda az Úr ügyének, ezzel megraboltátok az Urat! Az, aki igazán keresztyén,

mindent átadott Krisztusnak, ahogyan önmagát is rendelkezésére bocsátotta. Semmit sem mond a magáénak abból, ami az övé, hanem kijelenti, hogy *mindenestől az Úr tulajdona*. Nem vagyunk hűségesek az Úr ügyéhez, ha nem valljuk mi is ezt és nem cselekszünk így.

Isten szolgálói, hozzatok ide mindent, amit eddig visszatartottatok. „*Tegyetek próbára engem – mondja a Seregek URa. Meglátjátok, hogy megnyitom az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok rátok!*” (Mal 3,10)

Szeptember 8.

„*Szerelmesem ragyogó és piros, tízezer közül is kitűnik.*” Énekek 5,10

Azt látjuk itt, hogy a menyasszonynak nem kell sokáig gondolkodnia, mielőtt válaszol. Megkérdezik tőle? „*Mivel különb szerelmesed a másokénál?*” A válasz spontán felfakad belőle. Hogy lehet ez? Nos, azért mert, a szívében ott élt a válasz. Ezért mondja: „*Szerelmesem ragyogó és piros, tízezer közül is kitűnik.*” Tehát nem azt mondja: „Várj egy kicsit, először is el kell olvasnom a kérdést, és gondolkodnom kell rajta”; hanem mivel a szerelméről van szó, azonnal tud válaszolni. Felsorolja vőlegénye érdemeit, hogy meggyőzze Jeruzsálem leányait.

És én példaként ajánlom őt nektek.

Tanulmányozzatok az igét, hogy hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjon. Ha olyasmit tanítottam nektek, ami nem nyilvánvaló a Szentírásban, vagy ha valamit csupán az én tekintélyem alapján fogadtatok el,

sürgősen kérlek: ne legyenek ezek mérvadók számotokra addig, amíg meg nem vizsgáljátok Isten csálhatatlan ígéje alapján.

Nem félek az eredménytől, sőt, amennyiben itt vagy ott tévedtem, kérem az Urat, hogy tanítson engem és titeket is, hogy együtt növekedjünk a Lélek egységében. Arra törekedjünk mindnyájan, hogy Isten tanítson bennünket. És ehhez az isteni tanításhoz aztán illesszünk szent életet és Jézus Krisztusról való hiteles bizonyoságtételt, hogy környezetünk az igazság befolyása alá kerüljön.

Bárcsak ismét igazi ébredési időket küldene nekünk az Úr!

Miben is állt korábban, a lelki ébredés idején a metodisták ereje? Egyszerűen abban, hogy hiteles őszinteségük szorosán összekapcsolódott Istennek szentelt életükkel. Nos, éppen ez hiányzik manapság Isten egyházában. Legyen hát olyan erős az Úr Jézusról szóló bizonyoságtétel, hogy felfigyeljenek rá az emberek és kérdezzék meg: „Mivel különb szerelmesed a másokénál?”

Adja Isten, hogy legyen kész feleletünk a számukra, amit Isten megáldhasson a javukra!

Szeptember 9.

„Egy hang szól: Kiálts! Én kérdeztem: Mit kiáltsak? Minden test csak fű, és minden szépsége, mint a mezei virágé.” Ézs 40,6

Szövegünkben kiderül, hogy még Ézsaiás is – bár ő kétség nélkül azok közé tartozott, akiket Isten oktatott – ezt kérdezi: „Mit kiáltsak?” Nem tudta, hogy Isten népe vigasztalójának először megpróbáltatást kell elszenvednie.

Egyes prédikátorok elfelejtették, hogy a törvény szigorú nevelő, melynek Krisztushoz kell minket kényszerítenie. Terméketlen, töretlen, parlagon heverő mezőre vetik a magot, és nem veszik tekintetbe, hogy a göröngyös földet ekével fel kell törni. Némely lelkipásztor arra törekszik, hogy nagyszerűnek ábrázolja Jézust azok előtt, akik gazdagnak és elégedettnek tartják magukat. Nem csoda, ha hiábavaló a munkájuk.

Világos, hogy az a kötelességünk, hogy még az öntelt bűnösöknek is prédikáljuk Krisztust. De bizonyos, hogy nem fogadják be az életükbe addig, amíg öntelt módon elégedetten gondolkodnak magukról. Csak a betegeknek van szükségük orvosra. A Szentlélek munkája, hogy meggyőzze a bűnösöket bűneikről, és amíg ez

nem történik meg velük, nem lehet meggyőzni őket arról, hogy Istennél keressék az igazságot úgy, amint az Jézus Krisztusban van.

Meg vagyok győződve arról: ahol valaki valóban a kegyelem rendelkezésére bocsátja magát, abban *Isten munkája rombolással kezdődik*. A Szentlélek nem épít régi alapra. Sohasem építene fára, szénára és szalmára. Tüzet bocsát a büszke „én” minden Bábelére. Széttöri íjainkat, összezúzza fegyvereinket, és tűzben égeti meg harci szekereinket. Ha minden önhittség eltűnt, csakis akkor – és nem előbb – ajándékozza lelkünkbe Jézust, a kiválasztott, drága sarokkövet. A felébredt bűnös, aki kegyelemért kiált, csodálkozni fog, hogy lelke, ahelyett, hogy hamar békességben részesülne, Isten rettentő haragja miatt roskad össze. Az Úristen nem tisztíthat meg addig, míg meg nem győzött tisztátalanságodról.

Szeptember 10.

„Egy hang szól: Kiált! Én kérdeztem: Mit kiáltak? Minden test csak fű, és minden szépsége, mint a mezei virágé. / Elszárad a fű, elhervad a virág, ha ráfúj az ÚR szele.” Ézs 40,6–7

Ha Isten Lelke elkezd munkáját egy személy életében, akkor *minden, ami a testtől van, elkezd száradni benne*.

Tudjuk, hogy ott, ahol a kegyelem munkálkodik, *megszűnik a testi kívánságokon alapuló öröm*. Ha Isten Lelke lakozást vesz bennünk, ami eddig édes volt, keserű lesz, ami világos és ragyogó volt, fénytelenne válik.

Nem lehetséges, hogy valaki kedveli a bűnt és egyúttal isteni élet részese is. Az újjá nem született embernek a világ szépnek tűnik minden élvezetével együtt; számára olyan, mint egy virággal borított tavaszi rét. Ezzel szemben az újjászületett embernek már olyan, mint egy pusztaság, mint egy lakatlan vidék. Élvezeteinkről, amikben örömlünket leltük korábban, most azt mondjuk: *„Igen nagy hiábavalóság! Minden hiábavalóság.”* (Préd 1,2) Undorodunk a földi élvezetektől, és csodálkozunk, hogy is élvezhettük egykor ezeket?

Figyeljétek meg továbbá: amikor eljön a Szentlélek, *elpusztítja a test minden virágát; azaz elhervad saját igazságunk* is. Mielőtt eljött Isten Lelke, igen jónak tartottuk magunkat. Erkölcsi és vallási értelemben is. Megkockáztattuk azt képzelni magunkról büszkeségünkben, hogy nem vagyunk mi olyan rosszak, amint azt Isten ígéje ábrázolja.

Ó, kedves olvasó, amikor Isten Lelke ráfúj tested jóságára, annak hivatkozó szépsége nyomban eltűnik, és más hatás alá kerülsz. Ha alaposan megvizsgálod tevékenységed indítékát, olyan sok rosszat fogsz találni magadban, hogy a vámszedővel felkiáltasz: „*Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek!*” (Lk 18,13).

Szeptember 11.

„*Amikor meglátta Jézust, felkiáltott, leborult eléje.*” Lk 8,28

Valóban azt hiszed, s azért szomorkodsz, hogy ha Jézus lesz a szíved lakója, úgy fel kell adnod örömeidet? Hadd kérdezzem meg, milyen örömökre gondolsz? Arra az öröme, hogy láthatod gyermekeidet felnőtté válni? A jó cselekvés öröme? Arra az öröme, mely abból fakad, hogy teljesíted kötelességedet Isten színe előtt? A jó lelkiismeret öröme? Annak öröme, hogy tudhatod: felebarátaid előtt is, és Isten előtt is becsületesen megállhatsz? Nos, Jézus Krisztus egyetlenegy ilyen örömet sem fogja elvenni. Az örökkévalóság iránt érzett jó reménység öröme? Gondolsz? Vagy arra az öröme, hogy van egy jó barátod, akivel megoszthatod minden aggodalmadat? Egyet sem vesz el az Úr Jézus ezek közül. Egyetlen igazi örömet sem ismerek, amit valóban igaznak neveznek, amit fel kellene adnia valakinek, ha keresztyén lesz.

Ó igen, tudom már, hogy mire gondolsz. Arra, hogy nem ragaszkodhatsz tovább *a bűneidhez*? Nos, most már értelek. Miért nem mondtad ezt így először? Nevezd bűnnek a bűneidet, ne mond azokat örömöknek! Tanuld meg, hogy a bűnös örömök, amik igen hamar véget érnek, csak az ördög csalétkei, amikkel saját horgán viszi romlásba az embereket.

Semmilyen igazi élvezetet nem fogsz elveszíteni, csak azt, ami hiábavaló és káros a lelkednek, ami önmagában nem kielégítő és méltatlan természetedhez. „Ó”, mondd, „hát akkor fel kell adnom a *szabadságomat*?” – A *szabadságodat*? Milyen tekintetben? A szabadságodat arra, hogy becsületes és őszinte életet folytass? A szabadságodat, hogy szeresd felebarátodat? A szabadságodat, megvizsgálni, megítélni, megismerni önmagadat?

Nos, tudom, mire gondolsz: a *vétkezésre* való szabadságra, arra a szabadságra, hogy tönkre tedd magadat. Legyen hála Istennek, hogy ezt a szabadságot elveszi tőled, mert sohasem volt jogod arra, hogy ilyen veszélyes, pusztító eszköz legyen a birtokodban. Értsd meg tehát, hogy megtérésed nem a szabadságod elvesztését jelenti, hanem azt, hogy minden ördögi kötelékedtől megszabadít az Úr!

Szeptember 12.

„Mi közöm, hozzád Jézus, a magasságos Isten Fia?” Lk 8,28

Az emberek általában azt gondolják, ha befogadják az evangéliumot, nem lesznek többé boldogok, fel kell adniuk minden örömet s élvezetet, és szomorú életre lesznek ítélve. Vajon így vannak-e ezek?

Ha becsületes ember védelmez egy ügyet, nem teszi azt mérlegelés nélkül, sőt, minden oldalát kész vallani az igazságnak.

Az ige olykor úgy hat a bűnös szívében, mint a só a nyílt sebben, vagy mint vessző az ellenszegülő hátán. Ezért elismerem, hogy az evangélium, – ha megéri az emberek lelkiismeretét, ám ők továbbra is kitartanak bűneikben – igen kellemetlen, rettenetesen siralmas helyzetbe hozza őket.

Ismertem olyan embereket, akik az iszákosság bűnében éltek és emellett mégis, amint már megszokták, rendszeresen eljártak istentiszteleteinkre. Valószínűleg a gyülekezet impozáns nagysága vagy a prédikátor sajátos jellege tetszett nekik, és ezért visszajártak. Bizonyos hatással volt rájuk az ige, és egy ideig bírták, de idővel felismerték: „Ez így nem mehet tovább. Az igehirdető túlságosan is kiélezte az ige kését. Vagy fel kell adnom bűneimet, vagy el kell távoznom innen.” És amikor már a prédikáció által egészen nyomorultnak érezték magukat, teljesen feladták, hogy továbbra is hallgassák az evangéliumot. Egyikük fogcsikorgatva és lábával dühösen dobantva távozott el tőlünk, azzal az elhatározással, hogy soha többé nem jön vissza ide. De éppen ő volt egyike azoknak, akik hamarosan visszatértek.

Néha nagyon örülök, ha ilyen hatás mutatkozik. Reménységgel vagyok azok iránt, akiknek lelkiismeretük még eléggé él ahhoz, hogy nyugtalanítsa őket az igazság. Ezek bár nagyon igehallgatók, de nem feledékenyek.

Szeptember 13.

„Mi közöm hozzád Jézus, a magasságos Isten Fia? Kérlek, ne gyötörj engem!”

Lk 8,28

Szeretnék feltenni egy-két kérdést azoknak, akik attól félnek, hogy az Úr Jézus búskomorrá teszi őket. Legyetek kérlek nyitottak és becsületesek.

Attól féltek tehát, hogy szomorúak lesztek. Hát annyira boldogok vagytok jelenleg? Attól féltek, ha befogadjátok Jézust, bánatosok lesztek. Valóban annyira túláradoz az örömtől ebben a pillanatban, és olyan rendkívül boldogok vagytok, hogy attól féltek, megsemmisül kis édenetek?

Kételyeim vannak izgató „élvezeteitekkel” kapcsolatban, mert jól tudom, nem lehet vétkezni anélkül, hogy a bűn már ebben az életben is ne okozna sok aggodalmat.

Akik hazudnak, átkozódnak, esküdöznek és Istent hátuk mögé vetik, nincs annyi örömük, mint ahogy állítják. Ti, akik hitetek miatt úgy sópánkodtok, mintha szomorú dolog lenne hinni, a legnagyobb képmutatók vagytok.

Hadd közöljek veled egy egyszerű igazságot. Miért éppen te mondd, hogy a vallás szomorúvá teszi az embert, hiszen te máris olyan szomorú vagy, hogy ennél sötétebb képet nem lehet festeni? Ha józan ésszel elgondolkozol azon, mi vagy és hová mégy, akkor igazán beláthatod, hogy ennél nyomorúságosabb állapot nem lehetséges. Ne azon töprengj hát, hogy a hit szerencsétlenné tesz, hiszen máris elveszett nyomorult vagy. Légy józan és ne hibáztasd azt, amit még ki sem próbáltál!

Vajon megmarad majd halálod óráján is állítólagos örömed és vidámságod? Nyújtanak-e majd vigasztalást a világi élvezetek a másvilágon? Vánkossá lesznek-e majd a pokolban ezek az örömek fájó fejed számára? Jól tudod, hogy nem így lesz! Ne csinálj hát nagy ügyet ezen örömek elvesztése miatt, mert semmit sem érnek. Ha az Úr Jézusba vetett hited elveszi mindezen örömödet, csak gonoszságokat vesz el tőled, és igazán örülni fogsz, hogy megszabadultál tőlük.

Szeptember 14.

„Akkor ezt mondta nekik: »Miért féltek ennyire? Miért nincs hitetek?«” Mk 4,40

A tanítványok úgy vélték, hogy erős hittel ragaszkodnak Jézushoz. Hiszen minden nap vele voltak, hallgatták tanításait és hittek benne, még ha nem is értettek meg mindent. Meghitt közösségben voltak tehát vele, s köréje gyülekeztek, hogy hallják közvetlenebb magyarázatait, és hálások voltak ezekért a magántanításokért. Nem kételkedem abban, hogy mindnyájan meg voltak győződve: határozottan hisznek Jézusban. Hát hogy kételkedhetett volna ebben Uruk?

Testvéreim, nincs igazi rálátásunk s egyikünk sem tudja elképzelni, milyen szegényes a hitünk valójában. Ha bajba kerülünk, nagyon kicsinek bizonyul a halom búza a szérűn, a cséplőszán alatt.

A Krisztussal való nyugodt szolgálatuk egyik napja után nagy vihar támadt, és ez próbára tette a hitüket. S olyan kevés maradt belőle, hogy Jézus csodálkozva kérdezte: „*Miért nincsen hitetek?*” Gondoljátok meg, hogy tulajdonképpen *csak annyi a hitünk, amennyiről a megpróbáltatás órájában teszünk bizonyosságot*. Mind-az, ami nem állja ki a próbát, nem más, mint testi bizakodás.

A látszólagos hit tulajdonképpen nem hit. *Csak az a Jézusba vetett valódi hit, ami akkor is tud bízni benne, ha nem képes megérteni őt, és akkor is hisz benne, amikor nem látja őt*. Ez a vihar azért volt súlyos kísértés, mert akkor lepte meg a tanítványokat, *amikor az engedelmesség ösvényén jártak*.

Hiszen Mesterük parancsolta meg nekik, hogy keljenek át a tengeren, ami egyáltalán nem volt kirándulás. Most nem valamelyik tanítvány indítványát követték, aki azt mondta: „*elmegyek halászni*”, hanem nagy vezetőjük parancsára szálltak hajóra. Engedelmesek voltak tehát, mégis bajba kerültek. Ez a tényállás megzavart már sok hívőt, de az ilyen tapasztalatok egyáltalán nem újkeletűek. Isten élő hitű gyermekeinek többnyire ár ellen kell úszniuk. Harc nélkül sohasem nyerünk koronát.

Szeptember 15.

„*Akkor ezt mondta nekik: »Miért féltek ennyire? Miért nincs hitetek?«*” Mk 4,40

Figyeljétek meg, hogyan vizsgáztak a tanítványok a viharban! Jól kezdték a próbát, de aztán hamarosan nyomorúságos állapotba kerültek.

Bizonyára láttunk már ragyogó tollazatú madarat, amint parádézott a napfényben. Megcsodáltuk a szépségét. De amint lezúdult egy záporosó, egészen más alakban láttuk bátor madarunkat. Csurom vizesen és sárosan keresett menedéket. Alig gondolhatta volna bárki is, hogy ez ugyanaz a teremtmény, amelynek az éneklése nemrég minden társát provokálta. Tényleg odalett gyönyörűsége.

Nos, mi is ilyen madárhoz hasonlítunk egy-egy súlyos megpróbáltatás után. Test szerint ragyogóan nézünk ki, amíg meg nem próbáltatunk, de aztán lehullanak a szárnyaink és elrejtőzünk.

Szánalom rejlik az Úr tanítványaihoz intézett kérdésében. Félelmük igen megkülönböztette őket Jézustól. Szolgái voltak, és ezért olyanoknak kellett volna lenniük, mint amilyen a Mesterük. Azért is szánja őket, mivel félelmük miatt még önmagukra sem hasonlítanak. Férfiak voltak, de szorongásuk miatt teljesen elgyen-

göltek. Akik korábban a hit példaképei voltak, igen gyávákka lettek most, mikor elfogyott a hitük.

Az Úr azért is szánta a tanítványokat, mivel félelmük *boldogtalanná* tenne őket. Halálra sápadtak, amikor észrevették, hogy vízzel telik meg a csónakjuk.

De nem kell így kétségbe esnünk. Törekedjünk bátor hozzáállásra. Vigyük gondjainkat Isten elé és ne adjunk teret a hitetlenségnek. Tulajdonképpen sok „szenvadásunket” saját magunk okozzuk magunknak: a hitetlenség üllőjén a balsejtelem kalapácsával verjük ki azokat. – Urunk, bocsáss meg nekünk!

Szeptember 16.

„Pedig a te szolgád féli az URat ifjúkorától fogva.” 1Kir 18,12

Óbadjához ifjúkori kegyességének különös ismertetőjelei vannak. – Általában így ábrázoljuk a gyermekek kegyességét: *„Szeretik Istent.”* Beszélünk arról is, hogy *„boldogok”* és így tovább.

Én kételkedem abban, hogy helyes volna ez a megközelítés. Hiszen Isten Lelke mondja: *„A bölcsesség kezdete az ÚR félelme”* (Zsolt 111,10); *„Megtanítalak benneteket az ÚR félelmére.”* (Zsolt 34,12) A gyermekek nagy öröm részesei az Úr Jézusba vetett hit által. Ha valóságos ez az öröm, az Úr iránti szent *hódolat és tisztelet* sem fog hiányozni életükből. Az öröm viszont lehet a Lélek kedves gyümölcse, de ugyanúgy a testi természet gyümölcse is lehet. Ezért nem szabad az örömet, vagyis az evangélium örömmel való fogadását a kegyelem legjobb és biztos jelének tekintenünk.

Aztán, jólesik látnunk, hogy a gyermek sok mindent ismer Isten dolgai közül. Az ilyen *ismeret* is igen kíváncsú, és mégis, nem döntő bizonyítéka a megtérésnek. Természetesen lehet ez az ismeret Istentől való gyümölcs, de mivel a felnőtteknél is gyakran előfordul, hogy ismerik a Szentírást és értik az evangélium teljes tanítását, de mégsem tapasztalták meg Isten szabadítását, ugyanez előfordulhat a gyermekek esetében is.

Nos, az *igaz istenfélelem*, amit olyan sokan lebecsülnek, az őszinte kegyesség egyik legjobb bizonyítéka. Ha egy gyermek, vagy felnőtt Isten félelmét tartja szeme előtt, az bizonyítéka Isten Lelkének a munkája az életében. De ezzel nem szolgai félelemre gondolunk, hanem arra a szent félelemre, ami hódolattal adózik a felséges Isten iránt és komolyan értékeli minden szent dolgot.

Ahhoz, hogy az ifjú keresztyén Isten tetszésére legyen, mindenekelőtt szükséges, hogy irtózzon a hamisságtól, legyen gyengéd lelkiismerete és szent sóvárgás töltse be Isten iránt. Arra kérem a gyermekek, fiatalok valamennyi oktatóját, vegyék ezeket komolyan figyelembe. A mai keresztyénségben állandóan növekvő rajongás mélyen aggaszt engem. Nem tudok elviselni olyan keresztyénséget, amelyik csak felhevített levegőben képes élni.

Szeptember 17.

„Történt Józsué halála után, hogy Izráel fiai megkérdezték az URat: Melyikünk vonuljon fel elsőnek a kánaániak ellen, hogy harcoljon ellenük?” Bír 1,1

Gyakran úgy értelmezzük Kánaánt, mint a menny szimbólumát, az Izráelen áthaladó Jordánt pedig, mint a halál jelképét. Ez költői és tanulságos. De ha alaposabban vizsgáljuk a hasonlatot, még többet is láthatunk.

Ha valóban igaz, hogy az Újtestamentum magyarázza az Ótestamentumot, akkor látnunk kell még valami mást is azon a tejjel és mézzel folyó földön. *„Mi, akik hiszünk, bemegyünk abba a nyugalomba.”* (Zsid 4,3) Azaz, akik hisznek Jézusban, már átmertek a Jordánon és bejutottak az ígért földjére. Krisztus uralma alatt élnek, az ő királysága határain belül és minden az övék, amit Isten megígért nekik.

Ez a kép az *érett hívőt* ábrázolja, aki átjutott élete első pusztai szakaszán, és most elérkezett arra a szintre, hogy valóban örvendezik lelki kiváltságának, és Krisztussal együtt lélekben a mennyei helyeken tudhatja magát.

Ez a kiváltságos állapot azonban e földön egyáltalán nem jelent számára zavartalan nyugalmat. Ellenkezőleg: állandó háborút folytat *„a gonoszság lelkei ellen, amelyek a magasságban vannak.”* (Ef 6,12) A kánaánitákat ki kell űzni, vagyis: természetes hajlamainkat és romlottságunkat, bűnös szokásainkat és kedvteléseinket, lelkünk rosszra való vonzalmát és ösztönét. Amit Józsué nem tudott megtenni, azt Urunk Jézusunk tökéletesen végrehajtotta.

Izráel feladata az volt, hogy ítélje meg azokat a népeket, akik azt a földet birtokolták, azaz űzze ki és semmisítse meg őket tökéletesen. Józsué, a hős vezér már nem élt. Ki vállalhatta el akkor a nép vezetését? A kánaániták hatalma annak idején megtört, de amikor Józsué meghalt, az ősi népek újra erőre kaptak.

Így megtapasztaljuk mi is gyakran, hogy bűneink, amikről már azt hittük, halottak, hirtelen újra nekibátorodnak és megpróbálják érvényesíteni uralmukat.

Szeptember 18.

„Akkor a tanítványok külön odamentek Jézushoz, és megkérdezték: »Mi miért nem tudtuk kiűzni?«” Mt 17,19

Mi miért nem tudtuk kiűzni? Mondd meg, Mester, hogy ezek az esetek miért haladják meg az erőnket? Azt mondta az Úr, hogy a tanítványoknak *nem volt elég hitük*. Senki sem várhatja, hogy eszköz lesz egy bűnös megtérítésében, ha nem hiszi határozottan, hogy ez a bűnös megtérhet. Ha azzal a hittel prédikálok, hogy hallgatóim közül egyesek üdvösségre jutnak, akkor az megtörténik. Ha ezt nem hiszem, Isten mégis megáldhatja igéjét, de nem nagy mértékben, és bizonyos, hogy ő engem hitelenségemért nem fog elismerésben részesíteni.

Whitefield idejében voltak olyanok, akik folyton más és más prédikátorokat hallgattak. De kinek a prédikálására tértek meg? Whitefieldre, aki igen mély hitű ember volt és kegyességben mindnyájukat felülmúlta. Úgy prédikált nekik, mint aki hittel várta, hogy a süketek meghallják az evangélium dallamát és a halottak életre támadnak a nagy üdvözítő nevében elhangzó, határozott felszólításra.

Rowland Hill napjaiban megtért néhány teljesen lezüllött, semmirekellő ember, akik folyton nyugtalanították London lakosait. Miért? Hogyan történt ez? Mivel Rowland Hill úgy hirdette az evangéliumot ezeknek a nagyon bűnösöknek, hogy közben hitt abban, hogy megtérnek.

Művelt kortársai azt mondták: Csak a csőcselék özönlik Rowland Hill hallgatására. – „És mi van ebben rossz?”, mondta Hill, „Isten hozta csőcselék! Pontosan ők azok, akikre várok. Én hiszem, hogy ha ezek az emberek meghallják az evangéliumot, üdvözülhetnek.”

A többiekből hiányzott a hit; mert ha olyan hite van valakinek, mint a mustármag, de hűséges, akkor az a hit erős. Hillnek hatalmas hite volt, és így Isten eszköze volt a nagyon nagy bűnösök megtérésénél. Ha egy nagyon bűnös, Sátántól megszállott ember közöttünk nem tér meg, meg vagyok győződve arról, hogy ez a mi kishitűségünk miatt van így. Ha Isten hatalmat adott neked, hogy elhiggyed: egy bizonyos lélek megtér, akkor az meg fog térni, ne legyen tehát efelől semmi kétséged!

Szeptember 19.

„Ez a fajta pedig nem távozik el, csak imádságra és böjtölésre.” Mt 17,19

Azt hiszem, azt akarta mondani ezzel az Úr, hogy ilyen esetekben nem elég az ige szokás szerinti hirdetése és a naponkénti imádkozás. Ehhez rendkívüli hitet kell kapni Istentől, és szükség van rendhagyó imádkozásra és sok esetben böjtölésre is.

Mire való a *böjtölés*? Úgy tűnik, ez nehéz kérdés. Láthatóan az imádságban való kitartással van kapcsolatban, amit Urunk sokszor gyakorolt és ajánlotta tanítványainak is. Nem egyfajta vallásos teljesítmény ez, ami önmagában is elismerésre méltó, hanem olyan gyakorlat, ami az imádsággal van szoros kapcsolatban. Úgy gondolom, igen sok áldást veszítettünk el a keresztyén gyülekezetben, mivel abbahagytuk a böjtölést.

Egy régi puritánus értekezés címe: „A böjtölés táplálja a lelket”. A szerző ebben megosztja tapasztalatait. Böjtölésekor sokkal buzgóbban imádkozott, mint máskor.

Vannak csenevész emberek, akiknek alig van valamicske hús a csontjukon, akik igen jól érzik így magukat, miközben mások elhájásodott testalkattal restek lettek és tunyaság vett erőt rajtuk. Ezek inkább a földön elterülő lomha kövekhez hasonlítanak, mint a magasban szárnyaló madarakhoz. Gondolom, az ilyeneknek nagyon is ajánlhatjuk Krisztus szavait.

Az ok, amiért néhány ember sohasem jutott még Krisztushoz – emberileg szólva – mivel nincsenek olyanok, aki alkalmasok lennének segíteni nekik, mert *„ez a fajta nem távozik el, csak imádságra és böjtölésre.”*

Bárcsak elhinnétek az Úr szavát és böjtölnétek néhányan egy-egy ilyen nagy bűnösért és meglátnátok, vajon megtér-e vagy sem. Felszólítalak titeket, hogy a Mester előírásának megfelelően merjétek ezt megpróbálni, hogy lássátok: hitetek gyakorlásával böjtölés és imádság következményeként nem üzi-e ki Isten a leggonoszabb Sátánt is, aki valaha is elfoglalhatta egy ember szívét!?

Szeptember 20.

„De ha valaki háza minden kincsét kínálná is a szeretetért, csak megvetnék érte.”

Énekek 8,7b

Néhányan igen olcsón jutottak a keresztyénség szeretetéhez, és ezért nagyon gyorsan túl is adtak rajta. Sokan beleegyeznek, hogy együtt imádják Istent más testvérekkel és hallgassák az evangéliumot, mindaddig, amíg szegények. Mihelyt azonban valami gazdagsághoz jutnak, hamar kiderül, hogy a világ az ő igazi gyülekezetük.

Gyakran megkérdezik ilyen emberek: „Ha valaki keresztyén, de nem vesz részt egy elvilágiasodott közösségben, akkor hol legyen tulajdonképpen? Nos, mindig azt válaszoltam nekik: „Hol legyünk? Nos ott, ahol Krisztus akarja: a táboron kívül, hogy hordozzuk az ő szegényét.”

Azonban az elkülönülésnek ezt a helyét a táboron kívül nem mindig fogadják szívesen hitvalló keresztyének sem. Nagyon fájdalmas látni, milyen sokan büszkén fordulnak el a tiszta evangéliumtól és Jézus hűséges gyülekezetétől, és még ha eleinte kissé nyugtalanok is, idővel megszabadulnak minden aggályuktól és növekszik világi meggyőződésük.

Nos, engem nem szomorít el, hogy jólét van és ezáltal az Úr megrostál minket. Minden földművesnek van szórólapátja; ha megáll a szérűjén, azt mondja: „Jóllehet sok jó mag van itt, mégis tudom, hogy sok pelyva is van alatta.” És örömmel használja szórólapátját s megtisztítja búzáját.

Ha a szájhős hitvallók elmennek, mehetnek. *„Közülüink indultak el, de nem voltak közülüink valók; mert ha közülüink valók lettek volna, megmaradtak volna közöttünk. De nyilvánvalóvá kellett lennie, hogy nem mind közülüink valók.”* (1Jn 2,19) Sokan vannak, akik elpártolnak Isten népétől és elhagyják az Urat, mivel bizonyos táborokban hitetlenként több anyagi hasznot húzhatnak. S mivel nekik a világi nyereség a legfontosabb, eladják az Úr Jézus Krisztust.

Szeptember 21.

„Ekkor hívatta a fáraó Mózeset és Áront, és ezt mondta: Menjetek, áldozatok Isteneteknek itt az országban!” 2Móz 8,21

A Sátán a fáraóhoz hasonlóan, nem tudta megakadályozni Istent abban, hogy megváltsa népét a Bárány vére által. De mindent megpróbál, hogy Isten népét a saját uralma alatt tartsa. „Igen”, mondja a Sátán, „világos, hogy keresztyénné kell lenned. Nem tudod ezt a körülményt hosszabb ideig elviselni, mert nyugtalan vagy bűneidben. Megértem, keresztyénné kell lenned; de maradj ott, ahol vagy – a

világban. Áldozz Istenednek ebben az országban!” Ezzel azt sugallja: Élj a bűnben és így legyél hívő. Bízd magad Jézusra, de egyébként tedd meg mindazt, amit bűnös szíved kíván. Ó, Isten színe előtt kérlek titeket: Ne engedjétek magatokat megtéveszteni ilyen alattomos hazugságokkal, mert lehetetlen, hogy nyugalmat és békességet találjatok mindaddig, amíg bűnben élték.

Kedves olvasóm, Jézus azért jött el, hogy megváltson a bűnünktől és nem a bűnünkben. Azt mondják, hajdan Markus Antonius egy igába fogott két oroszlánt, és velük járta Róma utcáit. Nos, ha megtette is ezt, sohasem foghatta volna egy igába a bűn oroszlánját és a Júda törzséből való oroszlánt. Mert ezek halálosan gyűlölik egymást. Senki sem szolgálhat két úrnak. A Sátán is úr akar lenni, és Krisztus is urad szeretne lenni. Semmiféle kompromisszum nem lehet közöttük. Ezek után a Sátán, kissé visszahúzódva ezt a megjegyzést teszi: „De természetesen ezzel nem azt gondolom, hogy nem kell feladnod legdurvább bűneidet. Ám azt tanácsolom, szeresd a világot, élvezd világi örömeidet, érezd jól magad a világi emberek körében és legyél mégis keresztyén.”

Nem! Ez nem lehetséges! Isten igéje nyilván kijelenti: *„A világgal való barátság ellenségeskedés az Istennel.”* (Jak 4,4) Mit gondolnál valakiről, aki megvágja magát késsel, csak azért, hogy meglássa, milyen mélyen vághat önmagába anélkül, hogy halálosan megsértené magát? Kérlek hát titeket: Ne menjetek bele ilyen veszélyes kísérletekbe! Határozottan utasítsátok vissza a Sátán minden közvetítési javaslatát, és ne is álmodjatok arról, hogy megmaradhat bennetek az Atya szeretete, miközben szeretitek a világot!

Szeptember 22.

„Akkor ezt mondta a fáraó: Én elbocsátalak benneteket, hogy a pusztában áldozzatok Isteneteknek, az ÚRnak. Csak nagyon messze ne menjetek!” 2Móz 8,24

Azt mondja a Sátán: „Igen, látom, a lelkiismereted azt mondja, hogy ki kell menned a világból és szakítanod kell bűneiddel, de ne menekülj túl messzire, hogy szükség esetén visszatérhess. Mindenekelőtt, ne tedd meg nyilvánosan ezt a lépést. Ne csatlakozz semmiféle gyülekezethez. Tedd azt, amit a patkányok a burkolat mögött: Sose gyere elő táplálékot szerezni, csak majd akkor, ha este lesz. Nem kell feltétlenül színt vallanod s kijelented: „Keresztyén vagyok!”

Barátom, őrizkedj a Sátán eme cselétől! Ha egy keresztyén katona a laktanyában ezt mondja: „Nem akarok letérdelni, amikor imádkozom, hisz különben hozzám

vágják a csizmám; jobb lesz magamnak megtartanom a keresztyénségemet”, – biztosan helytelenül cselekszik.

De ha Istenbe vetett bizalommal bátran így szól: „Meg akarom mutatni a zászlómat. Keresztyén vagyok, s ezt megvallom, bármi történjék is!” Ezáltal még jobban megszilárdul az Úrban. A Sátán azonban úgy szeretne rászedni benneteket, hogy lassacskán bukjatok el. Álljatok ellene! Vegyétek fel kereszteteket és kövessétek az Úr Jézust!

Mózes tudta, hogy Isten népének végérvényesen el kell távoznia Egyiptomból, úgy, hogy a mély Vörös-tenger volt köztük és Egyiptom között. Tudta, hogy soha többé nem térhetnek vissza. Ezért ragaszkodott ahhoz, hogy minél messzebb kerüljenek ettől a területtől.

Így szeretnék Isten nevében én is ösztönözni benneteket: aki úgy látja, hogy a Sátán ilyen megalkuvásra akarja rávenni, adja át magát teljesen Istennek. Milyen nagy áldás, ha azt mondhatja valaki: „Minden kompromisszumot visszautasítottam. Kérem Istent, válasszon el engem örökre a világtól, ahogy Pál esetében is történt, aki azt mondta: *„Megfeszítettett számomra a világ, és én is a világ számára.”* (Gal 6,14)

Szeptember 23.

„Nem úgy lesz! Csak ti, férfiak, menjeteek és szolgáljatok az Úrnak, hiszen ti is ezt kívántátok!” 2Móz 10,11

A Sátán nem enged. Ma is így szól: látom hova akarsz eljutni. Mindenáron arra törekszel, hogy keresztyén legyél. De ne terheld meg a feleségedet azzal, hogy a házadba viszed Krisztust.”

Hát nem volt-e rafinált a fáraó ötlete, hogy tudniillik minden férfi elmehet, de az asszonyok és gyermekek, mint rabszolgák, az ő tulajdonai maradjanak. Válaszoljunk neki így: *„De én és az én házam népe az URat szolgáljuk!”* (Józs 24,15) Ezt mondta egykor Józsué, és most mindnyájunknak ugyanezt kell határozottan mondanunk. Imádkozzunk azért, hogy egész házunk népét megnyerjük az Urnak.

„A gyermekeket azonban hagyjátok itt!” A fáraó igen jól tudta, hogy hamarosan visszatérnek hozzájuk, ha így mennek el. Melyik férfi menne közülünk a pusztába úgy, hogy közben rabszolgaságban hagyná feleségét és gyermekeit? Hát nem gyötörne minket a kiáltozásuk? Nem óhajtanánk ismét látni őket? Szomorú szívvel kell mondanom, hogy sok hitvalló keresztyén van, akik azt a benyomást keltik, mintha teljesen az Úr mellett döntöttek volna, azonban gyermekeiket átengedik a

fáraónak, a Sátánnak. Van olyan keresztyén, aki feláldozza gyermekét e világ Molokjának. Beleborzadunk, amikor azt olvassuk, hogy a pogányok feláldozták gyermekeiket a bálványisteneknek.

De ma is, sok keresztyén hozza olyan helyzetbe gyermekeit, olyan környezetnek és hatásoknak teszik ki őket, hogy azok minden valószínűség szerint elpusztulnak. Ne legyen ez így nálatok, hanem mondjátok: „Házam népét Isten segítségével úgy akarom vezetni, hogy semmi kísértést ne gördítsek gyermekeim útjába. Ha édesanyjuk könnyei és édesapjuk figyelmeztetése ellen mégis el akarnak menni, döntésükért nem szeretnék én magam felelős lenni.” Ha ezek a megjegyzések valakit igen közletről érintenek, és azt mondja: „Úgy vélem, ön nagyon személyes hangot üt meg”, akkor pontosan elértem amire törekedtem.

Szeptember 24.

„Ekkor hívatta a fáraó Mózeset és azt mondta: Menjetek, tiszteljétek az URat, de juhaitok és marháitok itt maradnak!” 2Móz 10,24

Azt mondja ma is a Sátán: „Ne használd a javaidat Isten számára. Ne használd tehetségedet és képességedet az ő szolgálatában, különösen ne áldozd pénzedet Jézus ügyére. Tartsd meg magadnak. Egy nap talán még szükséged lesz rá. Tartsd meg saját élvezeteidre. Különben élj Istennek és nemes eszméidnek, de ebben a tekintetben magadnak élj.”

Nos, a hűséges keresztyén így szól: „Amikor átadtam magam az Úrnak, akkor mindenemet neki adtam, amim van. Talpamtól fejem búbjáig mindenestől az Úré vagyok. Ő azt kéri tőlem, hogy becsületesen gondoskodjam mindenekelőtt házam népéről, és eszerint kívánok eljárni. De mégsem vagyok a magam ura. Krisztus drága áron vásárolt meg. Ezért mindenem az övé, amivel most rendelkezem, vagy ami később lesz a tulajdonom. És azon fáradozom, hogy mindezeket az ő vagyongazdálkodóként, parancsa szerint használjam fel. Nem akarom javaimat a Sátánnak átengedni. Mindennek velem kell jönni; házamban minden az Úré, mert mindenem, ahogy saját magam is, az Úr tulajdona.”

Az ilyen keresztyén Mózes szava szerint jár el: „Tudom, hogy áldoznom kell az Úrnak, de azt nem tudom, hogy mennyit? Én nem tudom megmondani, mennyi a szegények szükséglete, a gyülekezet szükséglete és Isten királyi uralmának a szükséglete ebben a világban. Ezt nem tudom felmérni, de azt tudom, hogy mindenem, amim van, az Úr rendelkezésére áll. Ha szüksége van a Megváltónak ezekre, akkor

legyen az övé. Ha viszont a Sátán igényel valamit, egy fillért sem kaphat ebből”. Nos, testvéreim, akik valljátok, hogy Krisztuséi vagytok, szenteljétek magatokat teljesen az Úrnak! Ezt mondjátok: „Akár élek, akár meghalok, akár dolgozom, akár szenvedek – minden, ami vagyok és mindenem, amim van, örökre Uramé legyen.” Csakis az ilyen magatartás bizonyítja, hogy teljesen szabadok vagytok a Sátán hatalmától.

Szeptember 25.

„Dávid is visszatért, hogy megáldja háza népét. De Míkal, Saul leánya kijött Dávid elé, és ezt mondta: »Milyen dicső volt ma Izráel királya! Úgy mutogatta magát szolgálóinak a szolgálói előtt, ahogyan csak féleszü ember szokta magát mutogatni!«” 2Sám 6,20

Dávid megpróbáltatása olyan oldalról jött, ahonnan a legkevésbé várta. Gyakran legjobb barátaink okozzák nekünk a legmélyebb fájdalmat. Nem tapasztaltuk-e, hogy sok keresztyén asszony hitének legnagyobb ellensége épp a férje volt? És sok keresztyén férfiúnak vajon nem a felesége jelentette-e a legnagyobb akadályt a mennybevezető útján? Vannak itt olyan ifjak, akiknek szívét kibeszélhetetlen öröm töltötte el a kegyelem jó hírének meghallásakor. Elfelejtették minden gondjukat és ínségüket. De aztán tapasztalniuk kellett, hogy saját testvéreik kinevették és bolondnak titulálták őket.

A világ úgy hiszi, hogy egyetlen értelmes ember sem lehet keresztyén, s az örökkévaló dolgokon gondolkodni a legnagyobb ostobaság. Ha valaki csak egy rövid órára is elfordítja gondolatait a földtől és az örökkévalókon gondolkodik, az náluk az örültség jele. Nos, a mi véleményünk szerint épp a másik oldalon van az esztelenség. Ha megfontoljuk ennek az életnek múltó dolgait, valamint a jövőendő élet komoly valóságát, akkor nyilván a minket megvetők között található az esztelenség, és nem nálunk. Amíg kétféle ember és két ellentétes természet létezik a világon, elkerülhetetlenül lesznek háborúk, harcok, ellenállások és viszályok. Ez volt tehát a nagy megpróbáltatás, amit Dávidnak is el kellett szenvednie. Figyeljétek meg, hogy mennyire súlyos és szerfelett nehéz volt ez a megpróbáltatás.

A természetes érzelmek ezer szállal fonódnak össze a lélekben, úgy hogy nem lehet őket könnyen szétszakítani. S olyan érzékenyek, mint a legfinomabb idegszálak, és soha nem sérülhetnek meg anélkül, hogy ne okoznának súlyos szívfájdalmakat. Dávidnak nem volt könnyű feldolgozni azt, ami vele most történt.

Míkal volt szíve öröme és alapjában jó felesége volt. Egykor még az életét is kockáztatta érte. Mégis, szíve öröme most lelke ellensége lett!

Szeptember 26.

„És ha még ennél is jobban megalázkodom, és még alávalóbb leszek magam előtt, akkor is tisztelni fognak a szolgálók, akiket te emlegetsz.” 2Sám 6,22

Hogy válaszolt Dávid felesége gúnyos beszédére? Vajon visszavonult és gyáván viselkedett, hátat fordított a feddés ostorának és meghátrált? Nem tett ilyet, hanem őszintén beszélt: *„És ha még ennél is jobban megalázkodom, és még alávalóbb leszek magam előtt...”* – Adja Isten, hogy ti is ilyen döntést hozzatok! Ha hibáztat a világ, azt mondjátok: „Köszönöm a feddő szót; arra törekszem, hogy még inkább rászolgáljak. Még határozottabb akarok lenni; ezért még több visszatetszést és megütözést is tapasztalhatsz, ha akarsz.” – Menjetek bátran előre ahelyett, hogy meghunyászkodjatok. Mutassátok meg ellenségeiteknek, hogy nem ismertek visszavonulást, hogy nem ennek az elvtelen új korszaknak a puha fájából faragtak benneteket! Lehet, hogy rengeteg embert láttok magatok körül, akik a férfi nevet viselik ugyan, de állandóan szélirányba forognak. Arra kérem Istent, olyan igazi férfiakat támasszon egyházában, akik következetesen síkraszállnak azért, amit helyesnek ismertek meg; igazi férfiakat, akik még állhatatosabbak, amikor akadályok keresztezik a haladásukat, s ezeket félre kell tenni az útból; még hűségesebben tartják magukat Urukhoz; s ha ellenfeleik szembe szállnak velük, és leteperni igyekeznek őket, annál erősebben védelmezik az igazságot a tévelygéssel szemben. Az üldözők a csalánhoz hasonlítanak. Ha szelíden megérintitek, megszúr, de ha határozottan megragadjátok, nem árthat. Ragadjátok meg tehát, aki ellenáll nektek, nem brutális bosszúvággal, hanem a nyugodt döntés erős fogásával, és így kivívjátok a győzelmet. Egyetlenegy bibliai alapelvet se adjatok fel! Álljatok ki az igazság minden egyes írmagjáért; úgy harcoljatok értük, mint saját életetekért. Gondoljatok elődeitekre, akiket megvetéssel taszítottak ki a keresztyén egyházból, mivel nem akartak meghajolni koruk tévedései előtt. Nehogy már ezek a lágy idők tegyenek titeket a hőslelkű atyák gyáva fiaivá! Ha sehogyan sem tudnátok elszenvetni a kegyetlen gúnyolódás rendkívüli megpróbáltatásait, úgy kiáltsatok az Úrhoz, tőle vegyetek erőt, és viseljétek azokat türelemmel, viseljétek el örömmel, és boldogok lesztek, ha osztozhattok Urunk megvetésében.

Szeptember 27.

„Legyen bátor az ország egész népe – így szól az ÚR –, és dolgozzatok, mert én veletek vagyok! – így szól a Seregek URa.” Hag 2,4

A bátortalanság fokozatosan egyre inkább elrabolja az erőnket. Abból következtek erre, mivel a próféta háromszor is mondja Zerubbábelnek: *„Légy erős!”* Mindnyájan gyengék lettek, bátortalanságukban leengedték a karjukat, térdük erőtlenné lett és megbotlottak. A hit felövez erővel, a hitetlenség ellenben erőtlenné és fáradttá tesz. Higgy, és hited valósággá válik!

Egy bátortalan sereget szent háborúba vezetni nem könnyű vállalkozás. Amint nehéz volt egykor Xerxesnek is perzsa csapatait harcra kényszeríteni a görögök ellen. Mivel a hatalmas király katonái féltek a harctól, korbáccsal kényszerítették őket a harcmezőre. Nem csoda hát, hogy vereséget szenvedtek! Semmire sem jut az a gyülekezet, amelyet állandó nógatással kell figyelmeztetni és buzdítani a szolgálatra. A görögöket nem kellett fenyegetni és ütlegetni. Elkötelezetten vonultak fel az ellenség ellen, bátran, mint egy oroszlán, bármilyen nagy nehézségekkel járt is ez a feladat.

Olyan férfiakra van szükségünk, akik hisznek alapelveikben, akik hisznek a kegyelemről szóló tanításban, és akik hisznek Istenben, mint aki Atya, Fiú, Szentlélek. Hiányoljuk azokat, akik buzgón harcolnak a hitért, különösen napjainkban, amikor még szószékről is nyilvánosan csúfolják az igaz kegyességet, kigúnyolják azt még felavatott prédikátorok is.

Olyan férfiakra van szükségünk, akik szeretik az igazságot: akiknek ez olyan drága, mint az életük. Olyan férfiakra, akiknek a szívébe a régi tanítást a Szentlélek írja fel lángbetűkkel. Nincs szükségünk olyanokra, akik üres szívvel szajkózzák azt, amit megtanultak. Olyan férfiakra van szükségünk, akik azt mondják, amit tudnak és megtapasztaltak.

Bárcsak olyan népe lenne a Seregek Urának, amely neki szolgál, amely erős az Úrban és az ő hatalmas erejében!

Szeptember 28.

„Aki pedig az egyet kapta, elment, gödröt ásott a földbe, és elrejtette ura pénzét.”

Mt 25,18

Indítson komoly önvizsgálatra annak megfontolása, amit ez a haszontalan szolga elkövetett és amit elmulasztott.

Elásta urának pénzét. Biztosan olyan helyre fektette a tőkét, ahol senki sem találhatta meg és nem is lophatta el. S ezzel véget is ért a szolgálata.

Nem volt tolvaj és nem élt vissza a rábízott pénzzel. Nem folytatott könnyelmű életet, mint az elveszett fiú, aki eltékozolta a javait. Ő nem, sokkal jobb ember volt! Takarékoskodott és semmiféle veszélynek nem tette ki magát. A talentum még úgy volt, ahogy megkapta, csak becsomagolta egy kendőbe és elrejtette a földbe. Egy fillért sem költött el szórakozásokra, nem fordította azokat tobzódásra, és ezért nem is vádolhatta ura a pénz elherdálásával. A szolga azt hitte magáról, hogy hűséges.

Ó, nem azt nevezi az Úr hűségnek, ha ott maradunk, ahol vagyunk. Ha csak megőrzöd amid van, anélkül, hogy többet szereznél hozzá, akkor a földbe rejtjed a talentumot és hagyod, hogy semmi hasznót ne hozzon. Nem elég megtorpanva ellenállni a rossznak, haladnod kell előre!

Ezt a szolgát ura *gonosz és rest* szolgának nevezte. Nem feltételez ez az elnevezés gonosz tetteket? Nem feltétlenül, de világos ebből, hogy nem helyesen cselekedni is gonosz dolog. Nem Jézusért élni, azt jelenti, – gonosznak lenni. Haszon nélkül lenni a világban, nem szerezni megbecsülést az Úr nevének, *restnek* lenni azt jelenti: gonosznak lenni.

Nyilvánvalóan sok gonosz ember van a világon, akik nem akarják, hogy így nevezzék őket. Egy tanulót megkérdezett a tanára, hogy mit csinált. Ő azt hitte, teljesen igaza van, amikor így válaszolt: „Semmit sem csináltam.” A tanár azt mondta: „Éppen ezért szólítottalak meg: A feladatodat kellett volna teljesítened.” Nem lesz mentség számodra, ha így válaszolsz az utolsó napon: „Semmit sem csináltam.” Aki nem tesz semmit, az gonosz és rest szolga.

Szeptember 29.

„Hit által gondolt József élete végén Izráel fiainak kivonulására, és rendelkezett teteme felől.” Zsid 11,22

Feltételezem, hogy József legalább 60 vagy 70 éven át, mint alkirály, előkelő állást töltött be Egyiptomban, egy nagy nép minden gazdagságával a lába előtt. Mégis hű maradt egész idő alatt atyái hitéhez. Bárcsak adna Isten nektek is ugyanilyen hűséget, akik magas pozícióban vagytok!

Ne feledjétek, hogy Józsefnek e hosszú időszak nagy része alatt nem voltak hittestvérei, akikkel érintkezhetett volna. Milyen komoly megpróbáltatást jelentett ez neki!

Ismertem embereket, akik igen lelkesedtek Krisztusért, amíg buzgó keresztyénekkal éltek együtt. Nagyon tevékenyek voltak, amíg élő hitű lelkipásztoruk volt, de nyomban hajótörést szenvedtek, amikor kikerültek a keresztyén közösség hatásköréből, vagy arra kényszerültek, hogy száraz prédikációkat hallgassanak.

József olyan országban élt, ahol egy házban sem hangzott imádság az igaz Istenhez, nem volt barátja, akivel beszélhetett volna az ígéről. Nem volt senki, aki tudott volna valamit Istenről, vagy arról a szövetségről, amit Isten kötött népével.

Teljesen egyedül volt egy bálványimádó nép között, Egyiptom minden kísértésével körülvéve. Nagy gazdagsága s temérdek földi kincse volt, és meg is próbált ezekkel egész idő alatt úgy élni, mint a többiek. Mégis, ahhoz tartotta magát, akit nem látott, és végül is atyái Istenébe vetett bizalommal, teljes hittel halt meg.

Komolyan lelketekre szeretném kötni mindnyájatoknak, akik szeretetitek az Urat: arra törekedjétek, hogy a kegyelem munkája legyen olyan mély, igaz és alapos, hogy ha Isten akár királlyá tenne is titeket e földön, akkor se legyetek büszkék, és ha e világ minden kecségtető kísértésének is ki lennétek téve, ellenállhassatok mindnek, és győzzetek fölöttük.

A kegyelemnek ilyen mély munkáját látjuk Józsefnél: hite erős volt, hatalmasan diadalmasnak bizonyult bármilyen világi körülmények között.

Szeptember 30.

„A szegényeknek hirdettetik az evangélium.” Mt 11,5

Így történt ez Jézus idejében, és így lesz ez az evangéliummal az idők végéig: a szegényeknek hirdettetik!

Ebben a világban majdnem minden szélhámos vallásalapító többnyire a gazdagokhoz és előkelőkhöz, a hatalmasokhoz és tekintélyes személyekhez fordult. Még a keresztyén igehirdetők közül is kevesen vették a fáradságot, hogy igehirdetéseikben a szegényeknek prédikáljanak. Kifejtették tanításaikat a fejedelmek előtt, felkeresték a nemesek kastélyait, és ott adták elő úgynevezett kijelentéseiket.

Urunk kiváltképpen a szegényekhez fordult. Csodálatos bölcsességét látjuk ebben, hogy így járt el. Ha meg akarnánk gyűjtani egy házat, alulra helyeznénk el a

tüzet: így cselekszik munkájában Üdvözítőnk is. Amikor meg akarta váltani a világot, és azt akarta, hogy térjen meg minden rendű és rangú ember, ezt a leg-szegényebbeknél kezdte el, hogy felfelé terjedjen a tűz. Jól tudta, hogy amit a szegények befogadnak, az végül a gazdagokhoz is eljut.

Ha a szegényeknek kell prédikálni az evangéliumot, akkor nyilván ott kell felkeresni őket, ahol találhatók: a kerítéseknel és az országutak mentén. Ezért haszontalan dolog, hogy válogatott körökből való személyek díszes, pompázó kápolnát építsenek azzal a céllal, hogy aztán ott prédikáljanak nekik. Hiszen ezek szégyenkeznek majd oda belépni, és így nem is hallhatják az ígehirdetéseket. Ezért ott kell prédikálni az evangéliumot, ahova valóban el is jönnek a szegények.

És ha nem akarnak eljönni, akkor nekünk kell elmenni hozzájuk. Ó, bárcsak Isten adna gyermekeinek olyan komolyságot és buzgóságot, hogy elvigyék az evangéliumot az utakhoz és kerítésekhez, hogy kényszerítsenek bejönni mindenkit, amíg meg nem telik a ház!

Add, Úristen nekünk kegyelmednek ezt az ismertetőjelét, hogy *az evangélium hirdettessék általunk a szegényeknek!*

Október 1.

„És szegényeknek hirdettetik az evangélium.” Mt 11,5

Ha szeretnénk elérni a szegényeket, az evangéliumot megszólító módon és meggyőzően kell elmondanunk. Olykor, ha erősen fáj a fejem, és nem tudok elaludni, azt kívánom, hogy egyik vagy másik unalmas prédikátort halljam; mert határozottan állítom, hogy akkor elaludnék.

De elgondolhatjátok, nem valószínű, hogy a szegények követnének ilyen prédikátorokat. Egyáltalán nem érthetik választékos kifejezéseiket, fellengzős, tudományos szavaikat. A szegényeknek olyasmire van szükségük, ami megfelel az igényeiknek. Úgy kell prédikálnunk, ahogy az Úr Jézus is tette: meg kell alázzuk magunkat és érthetően kell prédikálnunk az evangéliumot.

A puritánok hallgatására nagy embertömegek gyűltek össze, mivel nem száraz teológiát hirdettek hallgatóiknak, hanem példákkal magyarázták az evangéliumot.

Az Úr Jézus jó prédikátor volt; az értékes gyöngyöket megpróbálta mindenk előtt arany foglalatba helyezni, hogy lekösse hallgatói figyelmét. Nem akart székes-egyházba menni, hogy ott néhány fő átláthatatlan gyülekezetének prédikáljon, mint

kedves testvéreink teszik ezt némelyik nagyvárosban, hanem olyan hatalmas módon prédikált, hogy többnyire túl kicsiknek bizonyultak a helyiségek az őt hallgató embertömegeknek.

Azt hiszem, csak akkor lehet prédikálni az evangéliumot a szegényeknek, ha az Üdvözítőt tartjuk az igehirdetők példaképének. Vállaljuk fel szívesen, hogy legyünk Urunk Jézus együgyű emberei. És amíg megállapítjuk, hogy hitre és üdvösségre jutnak emberek ilyen prédikációk által, ne hagyjuk el lesajnált ösvényünket.

Október 2.

„Mi tehát azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket.” 1Jn 4,19

Egyik kedves testvérem mondta el nekem nem régen a következő történetet a híres Robert Hall prédikátorról, aki kiváló beszédképességgel magával ragadta az embereket. Ez a hatalmas igehirdető éppen olyan egyszerű volt, mint amilyen nagy, és sohasem volt boldogabb, mint amikor szegény hívőkkel beszélhetett a keresztyén életben nyert tapasztalatairól.

Folyton lóháton utazott, és egyik napon a heves hóesés miatt egy kis faluban kellett maradnia. A „Fekete hattyúhoz” fogadó gazdája arra kérte a prédikátort, térjen be hozzá, és biztosította, hogy nagy örömet szerez neki azzal, ha vendégfogadójában szállásolhatja el. Hall őszinte keresztyénnek ismerte, és elfogadta a meghívását. Miután megpihent kissé a tűznél, azt mondta neki a fogadós: „Ha nincs ellenére, ide hívom néhány szomszédomat, s megkérjük, tartson egy prédikációt a söntésben, mindnyájan örömmel meghallgatjuk.” A gazdák aztán összegyűltek a fogadóban, és olyan csodálatos prédikációt hallottak, amit bizonyára soha nem felejtettek el.

Azonban, miután mindnyájan elmentek, súlyos depresszió támadta meg Hallt, és azt mondta a fogadósnak: „Nagyon levertnek érzem magam és kételyeim vannak kegyelmi állapotomat illetően is. Mondja meg, mit tart hiteles bizonyítéknak arra vonatkozóan, hogy valaki Isten gyermeke? – „Nos”, válaszolta a fogadós, „ha valaki szereti Istent, az bizonyosan Isten gyermeke.” – „Ha ezt mondja”, mondta a hatalmas igehirdető”, akkor minden rendben van velem.

Aztán elkezdett beszélni neki Ura szeretetéről és kegyelméről, dicsérte nagyságát és jóságát, majd ezt mondta a fogadósnak: „Köszönöm önnek, köszönöm barátom! Ha az Isten iránti szeretet az istengyermekiség jele, akkor tudom, hogy ez megvan bennem, mivel én senki mást nem tudok úgy szeretni, mint Istent.

Nos, ami ezt a nagy embert felvidámította, talán újra segíthet nektek is. Ha szeretitek Istent, ez biztos jele, hogy ő kegyelmébe fogadott és szeret titeket.

Október 3.

„Az ÚR Júdával volt, ezért tudta birtokba venni a hegyvidéket. De a völgy lakóit nem lehetett kiűzni, mert vas harci kocsijaik voltak.” Bír 1,19

Júda férfiai ki tudták űzni a hegyvidék lakóit; a völgy lakóit azonban nem, mivel harci kocsijaik voltak. Amennyi hitük volt, addig ment velük Isten, és amíg hitük volt, azzal bármit megtehettek. De amint csüggedten latolgatták, vajon ki tudják-e űzni a széles völgyek lakóit, nem is sikerült győzelmet aratniuk felettük. Félelem vett erőt rajtuk a harci kocsik miatt, melyeknek kerékabroncsaiba török voltak erősítve, így a kocsik útjuk folyamán levágták az ellenség harcosait, ráadásul a kocsik kerék-tengelyeire is nagy sarlókat helyeztek. Új találmányok voltak ezek akkor, és rettenetes pánikot okoztak.

Júda férfiai elvesztették Istenbe vetett hitüket és gyávaság lett úrrá rajtuk. Ha Istenben hittek volna, az ő nevében győztesen haladtak volna előre, s a lovak modern szekereikkel együtt hamarosan elmenekültek volna előlük.

Valóban ez történt mindig, amikor Isten hitet adott népének. De most hiányos volt a hitük. Túlságosan is önmagukban bíztak. Ha egyedül Istenbe vetették volna bizalmukat, ezeknek a vas harcikocsiknak csupán nulla értéke lett volna számításukban. Vasból készült tüzes kocsik semmit sem számítanak a mindenható Istennel szemben. Ámde Júda harcosai nagy jelentőséget tulajdonítottak nekik.

Hitük mértéke szerint hatalmuk addig terjedt, hogy meg tudták verni a hegyvidék férfait, de arra már nem volt erejük, hogy nyílt terepen megtámadják a lovasságot, ahol azok teret nyertek, s ide-oda forgolódhattak.

Ez a történet rámutat a mi hitünk gyengeségére is. Hallgatólagosan feltételezzük, hogy Isten segíthet nekünk egy bizonyos pontig. Nos, vajon nem azt fejezzük ki ezzel, hogy eddig a pontig segíthetünk magunkon? Ha ezt a hitet pontosabban megvizsgáljuk, nyilvánvaló, hogy bizonyos fokú önbizalom rejtőzik benne. És az önbizalom közvetlen rokonságban áll az Istennel szembeni bizalmatlansággal.

Ó, bárcsak olyan hitünk lenne Istenben, amely minden ígéletét komolyan veszi, és várja azok beteljesedését!

Október 4.

„Ti azonban, szeretteim, épüljetek szentséges hitetekben, imádkozzatok a Szentlélek által, / tartsátok meg magatokat Isten szeretetében, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmát az örök életre.” Júd 20–21

Júdás apostol borzalmas képet fest az utolsó napokban bekövetkező eseményekről. Ír azokról, akik szakadásokat támasztanak és sötét színekben szemlélteti őket.

Ellenfeleink ábrázolása után most minket is utasít, hogy készüljünk fel a védekezésre és állítsuk csatarendbe erőinket. A 20–21. versekben megnevezi Júdás azt a négy erődítményt, melyeket gondosan őriznünk kell, ha vissza akarjuk verni a közeledő ellenséget.

Az „*építés*” a leghatékonyabb védekezés a kételkedők és tévtanítók támadásai-val szemben. Ezek többnyire a tudatlanok és gyengék között szerzik meg zsákmányaikat. De nem fog sikerülni rájuk vetniük magukat, ha már megalapozódtak és meggyökereztek az igazságban. Ahhoz, hogy jelen korunkban elhárítsuk a tévtanításokat, fő feladatunk alaposan megismerni az igazságot, és erre oktatni testvéreinket.

A „*Szentlélek által való imádkozás*” olyan fegyver, amivel Isten serege képes összezavarni az ellenség táborát. A szentek imádságai hatalmas tűzérés, amivel hatékonyan védelmezhetjük Jeruzsálemünk falait. Az imádkozó gyülekezet megvizsgálja a hamis próféták lelkét, és mivel gonoszok, kiteszítja őket.

Júdás harmadik ajánlata: „*Tartsátok meg magatokat Isten szeretetében.*” A keresztyének közösségét, azokat, akik teljes szívből szeretik az Urat, bizonyára nem képesek legyőzni a csúfolódók és a testi gondolkodásúak. Ezzel szemben az alvó, pusztuló gyülekezetekben úgy növekednek a tévtanok, mint a borostyán a régi kolostorok omladozó falain.

Végül Júdás az Úr eljövetelére hívja fel a figyelmünket: „*Várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmát az örök életre.*” Krisztus visszajövetelére összpontosítva az egyház nem fél az emberek üres, öntelt szavaitól.

Október 5.

„Hirdesd az igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő.” 2Tim 4,2

Hirdesd az Igét, vagyis: hirdesd Krisztus *szeretetét*, hirdesd *engesztelő áldozatát*, hirdesd az *újjászületést*, hirdesd Isten *teljes tanácsvégzését*. Az evangélium e régi kalapácsa még mindig darabokra töri a legkeményebb sziklát is; e régi pünkösdi tűz, még mindig ég és hat a tömegben. Ne próbálj hát semmi újat, hirdesd csak az örökérvényű igét ezután is.

Ha valamennyien az égből küldött Szentlélek által prédikálnánk, ámulattal tapasztalnánk, milyen következményei lesznek igehirdetésünknek. Hisz alapjában véve a nyelv hatalmának nincsenek határai! Tekints csak egy gonosz nyelv hatalmára – milyen nagy bajt okozhat! Nos, nem ad-e Isten sokkal több hatalmat egy megszentelt nyelvnek, ha igazán használják?

Tekints a tűz erejére: egy kicsiny szikra egész várost lángba boríthat. Ugyanez történik, ha Isten Lelke velünk van. Ne azzal számoljunk tehát, hogy hányan vagyunk, vagy mit tehetünk. Ahogy nem számíthatjuk ki egy kicsiny láng hatásának erejét, úgy az isteni igazság hatásának sem húzhatók meg a határai, amikor azt örömmel hirdeti egy Isten Szentlelkétől újjászült lélek.

Légy tehát nagy reménységgel, testvér, bármennyire lesújtóak is éjszaka a szégyentelen utcai jelenetek, vagy az utcasarkokon éktelenkedő kocsmák, bármennyire nagy is a gazdagok istentelensége és a szegények tudatlansága. Haladj előre, folytasd tovább a prédikálást Isten nevében, mert a Krisztus evangéliuma az egyetlen reménység a világ számára. Ha nem menti meg az embereket az evangélium prédikálása, akkor semmi sem fogja őket megmenteni. Ha elhibázott az Úr Jézus útja, az Isten irgalmasságáról szóló örömmüzenet, akkor aggass az égboltra gyászuhanásokat és örök éjféltbe fojtsd a napot. Mert akkor nem marad emberi fajunknak semmi más, csak a sötétség homálya.

Isten utolsó ajánlata: a Jézus áldozata által végbement bűntől való szabadítás. Örüljünk, hogy ebben nem lehet csalódní. Higgyük el hát fenntartás nélkül és aztán haladjunk az igehirdetésben egyenesen tovább.

Október 6.

„Mivel nem volt miből megadniuk, mind a kettőnek elengedte. Közülük vajon melyikük szereti őt jobban?» / Simon így válaszolt: »Úgy gondolom, hogy az, akinek többet engedett el.«” Lk 7,42–43

Akinek többet engedett el, az szereti őt jobban. Ahol a bűn leplezetlenül nyilvánvaló, kézzelfogható, és már nem tagadják, ott eredményez a bűnbocsánat a legmélyebb szeretetet. Így beállhatsz az első sorba és legjobban szeretheted Jézust.

De nem akarlak úgy felszólítani titeket erre a különleges hálára, hogy ne törekednék rá én magam is. Vagyunk egy páran, akik más okból köteleztük el magunkat arra, hogy Jézust teljes szívvel szeressük: jóllehet sohasem voltunk alkoholisták és nem éltünk erkölcstelenül, mégis ezekhez hasonló nagy bűnöket kellett megvalatlanunk. Hiszen lelkiismeretünk ellenére, az igazság felőli korábbi meggyőződések, szent nevelés, és Isten jóságának különleges megtapasztalásával szemben vétkezünk. Ezért szégyenkezve foglaljuk el a legalacsonyabb helyet, miközben mindenkét felülmúlva kötelességünknek érezzük, hogy magasztaljuk Isten mérhetetlen kegyelmét.

Egyszer egyik prédikációmban kijelentettem, hogy mivel a dicsőségbe bemenők közül én vagyok a legnagyobb adós az isteni kegyelem iránt, ezért úgy hiszem, én fogok ott a lehangosabban énekelni.

De amikor lejttem a szószékről, egy idős asszony ezzel állt elé: „Nagy hibát követett el a prédikációjában. Azt mondta, hogy a mennyben ön énekel majd a lehangosabban. Nos, ez nem úgy lesz, mert én önnél is sokkal többet köszönhetek Isten kegyelmének. Nagyon bűnös voltam, és sok bűnöm bocsáttatott meg; ezért önnél is jobban fogom magasztalni Istent.”

Hát ezt én nem akartam elismerni, de nem vitatkoztam vele. Csendben átengedtem neki az első helyet, amit egyidejűleg magamnak is igényeltem.

Lehetséges, ti is úgy tartjátok, hogy jobban szeretitek az Urat, mint én, mert okotok van rá. Én azonban lelkemben tiltakozom, hogy közületek bárki is túl tegyen rajtam a Jézus iránti szeretetben.

Október 7.

„Amint süllyedni kezdett, felkiáltott: »URam, ments meg!«” Mt 14,30

Az Úr szolgáinak a *süllyedés ideje válik leginkább javukra*. Péter elfelejtett imádkozni, amikor elkezdte veszélyes tengeri útját. De amikor elkezdett süllyedni, imádkozó emberré tette a veszély. Segélykiáltásával majdnem elkésett, de mégsem volt túl késő kiáltania.

A test fájdalma vagy a lélek félelme imádságra ösztönöz, ahogy a hullámok partra sodorják a hajóroncsot. A róka elrejtőzik az üregében, a madár védelmet keres a fészkeben, a próbát viselő keresztyén pedig a kegyelem trónjához siet, mert ott tudja biztonságban magát. A menny nagy mentőréve az imádság. Sok ezer hajó talált ott menedéket viharos időben. Mi is, ha észrevesszük, hogy közeleg a vihar, nem tehetünk jobbat, mint kifeszítjük az összes vitorlát és e kikötő felé vesszük az irányt.

Rövid imádság is éppen elég. Péter imája alig volt több, mint egy sóhajtás; de elég volt, hogy eljusson az Úr füléhez és szívéhez. Nem az imádság hosszúsága fontos, hanem az ereje. Az ínség érzése megtanít kevés szóval kérni.

Ha imádságunkból hiányoznának a büszkeség rikító tollai, akkor lenne igazán erős szárnypár, és annál jobban felemelkedne. A szóáradat olyan az áhítatban, mint pelyva a búzában. Kincsek tárolására kis ládikó szükséges. Az imádság igazi tartalmát sokszor némely hosszú és bőbeszédű imádságban akár három szóban is össze lehetne foglalni, hasonlóan a süllyedő Péter segélykiáltásához.

Ahol legnagyobb a szükség, ott van a legközelebb Isten segítsége. Ha a veszély félelmes segélykiáltásra kényszerít, biztosan meghallgat az Úr Jézus. Amit meghall, az a szívébe hatol, és keze sem marad tétlen.

A legnagyobb ínség pillanatában is, ha segítségül hívjuk az Urat – keze olyan gyors, hogy jóvá teheti tétovázásunkat. És ha már majdnem megfulladunk a búbánat keserű hullámaiban, mégis emeljük fel szívünket hittel Üdvözítőnkhez. És ha ő mellettünk van mindenható segítségével, akkor minden rendben van.

Október 8.

„Amikor az egyik napon tanított, és ott ültek a farizeusok és törvénytudók...”

Lk 5,17

Ezek a férfiak ott ültek, ahol Jézus prédikált, ahol a tömeg hallgatta, ahol az irgalmasság csodáit vitte véghez. De folyton csak kritizáltak és csipkelődő megjegyzéseket tettek.

Mit jelentett számukra e kiváltságos helyzet?

Mindenekelőtt *felelősséget* vállaltak magukra. Nem tudod hallgatni az evangéliumot és elutasítani Jézus Krisztust úgy, hogy mégis ott maradj, ahol vagy. Vagy jobb leszel vagy rosszabb, miután hallottad az evangéliumot. Vagy élet illata leszel

az életre vagy halál illata a halálra. Gondolj arra: Sodomának és Gomorának elviselhetőbb sorsa lesz az ítéletkor, mint Bétsaidának és Korazinnak, ahol hallották az evangéliumot. Ezt elutasítani a legnagyobb bűnnek számít Istennél; egy bűn sem ér fel ezzel.

Ó ti, akik újra s újra „ott ültök” és gyakran halljátok az evangéliumot, mennyi temérdek bűn terhelődik így rátok!

Ezenkívül a szívetek is *megkeményedett*. Minden egyes óra, melyen hallod az evangéliumot s eltorlaszolod előle a szívedet, egyre valószínűtlenebbé teszi, hogy valaha is bejuss Isten országába.

A rozsdás reteszt nehezen lehet kimozdítani a helyéről. A régóta kitaposott, mindennapi közlekedésre használt ösvény már úgy megkeményedett, mintha kővel burkolták volna be. Attól félek, hogy a te lelkiismereted is megkeményedett az evangélium hallgatása során. Ha olyan hallgatóság előtt szólhatnék, amelyik korábban soha nem hallotta az evangéliumot, bizony több reménységgel lennék irántuk, mint rátok vonatkozóan, akik már évek óta hallgatjátok az igehirdetéseket.

Remélhetem-e, hogy most még elérem azokat a szíveket, melyekre már olyan sok nyilat kilőttek, de valamennyi cél tévesztett?

„Ó Isten, légy kegyelmes azok iránt, akik olyan régóta ott ülnek!”

Október 9.

„Jóás egész életében azt tette, amit helyesnek tartott az ÚR, mivel erre tanította Jójádá főpap.” 2Kir 12,3

Jóás története fölöttébb tanulságos. Látunk itt egy embert minden elképzelhető előnyös tulajdonsággal felszerelve, akinek évekig ragyogtak sokat ígérő jellemvonásai, de akit élete végén mégsem tartottak méltónak arra, hogy atyái sírjába, Júda többi királyai mellé temessenek el. Sajnos, nem volt méltó királyi temetésre, mivel élete utolsó része elhomályosította és beszennyezte egész életpályáját.

Nagyon fontos, hogy egy személy erkölcsi és lelki vizsgálatakor belássunk a felszín alá is. Joásnál minden jel arra vallott, hogy megvan nála mindaz, amit kívánni lehetett tőle. Bárcsak valóban az lett volna, aminek látszott, és nem tért volna el az Úrtól!

Habár Joásnak istentelen szülei voltak, ő Isten csodálatos gondviselése folytán mégis kegyes nevelést kapott: egyik istenfélő nagynénje nevelte fel, aki Jójádá fő-

pappal kötött házasságot. Mindketten nagy odaadással gondoskodtak kis unokaöccsükről, és így Jóás abban a kiváltságban részesült, hogy hat évig rejtve maradt náluk az Isten házában.

Szinte hihetetlen, mennyire nem tudjuk eléggé komolyan értékelni egy gyermek életének első hat esztendejét. Az ebben az életkorban nyert hatások erőteljesen befolyásolják egész életét. Jóás olyan helyen tartózkodott, ahol minden nap Istent dicsőítő énekeket énekeltek.

Hetedik életévében furcsa módon koronázták királlyá. Ő volt a törvényes trónörökös, de megkoronázása a legnagyobb óvatossággal és Jójádá pap nagy szakértelmével valósulhatott meg. Jójádá főpap megfogalmazott egy okiratot, amit a király aláírt. Ez az irat az Istennel való szövetségekötést tartalmazta, amiben Jóás királyként megfogadta, hogy engedelmes lesz a legfőbb király iránt, pártatlanul kormányoz a törvénynek és igazságnak megfelelően és nem lesz népe zsarnoka. Jóás királysága első felében szerencsésen és sikeresen uralkodott a nép felett, amely áldott lett kormányzása idején. Jójádá pap pedig hűséges miniszterelnöke és tanácsadója volt királyi unokaöccsének.

Október 10.

„Jójádá halála után azonban odamentek Júda vezető emberei a királyhoz, és leborultak előtte. A király hallgatott rájuk...” 2Krón 24,17

A fiatal Jóás Jójádá főpap jelenlétében rendkívül alkalmazkodó volt.

De aztán Jójádá meghalt. Más tanácsadók jöttek és hízelegtek a királynak. Elképzelhetitek, ahogy jönnek ezek az urak, meghajolnak, hajbókolnak mielőbb a közelébe érkeznek. Jójádá ilyet ritkán vagy talán soha nem tett; királyt megillető megbecsüléssel bánt unokaöccsével, de tisztelettel és felelősségteljes őszinteséggel beszélt vele.

Amíg élt Jójádá, Jóás számára ő volt a fő tekintély. Most azonban önmagát látta nagyembernek, akihez mindenki odafordul és megcsodálják. Júda fejedelmei, a birodalom modern emberei eljöttek és meghajoltak a király előtt. Szinte halljuk, ahogy mondják: „Királyi felség, gratulálunk hogy megszabadult a felügyelőjétől. Most már gondolhat önmagára is. Nagyszerű dolog, hogy fiatalemberként megszabadult végre öreg nagybátyja hatalmából. Kétségtelenül tiszteletre méltó ember volt a főpap; jelen voltunk a temetésén és kinyilvánítottuk iránta teljes, köteles tiszteletünket. De már igen öreg volt, és nem tudott együtt haladni a korrallal. Most

azonban, hogy ő már a sírban pihen, meg vagyunk győződve, hogy ön modern korunk követelményeinek megfelelően fog uralkodni.”

Ti is tudjátok, hogy szokták a szívbe csepegtetni mérgüket a hízelkedők, egyiket a másik után mézes-mázos, ravasz képmutatásukkal. Jóást pedig, fiatal lévén, levették a lábáról hízelkedésükkel. Szeretném tudni, hány évesnek kell lennie valakinek ahhoz, hogy egyáltalán ne érzékelje a hízelkedést.

Szegény Jóást – aki bizonyára sokkal komolyabban gondolkodhatott, míg élt Jójádá – félrevezethették a csalók elkápráztató szavai. Nagybátyjával együtt a gyermek király kegyességét is eltemették.

Ó, nem ő az egyetlen, aki így járt! Sok keserű könnyet hullattam azok miatt, akik Jóáshoz hasonlóan viselkedtek.

Október 11.

„Nem gondolt Jóás király arra a szeretetre, amelyet annak az apja, Jójádá tanúsított iránta, hanem legyilkoltatta a fiát.” 2Krón 24,22

Jóásnak *nem voltak szilárd alapelvei*. Ezért legyen intő példa számunkra. Ne elégedj meg igazi kegyesség nélküli külső látszattal! Nem elég megfelelő hitvallást tenni; újuljon meg a szíved is! Ha a Szentlélek nem vitte végbe benned az újjászületést, akkor olyan leszel, mint aki könnyen vezethető a jóhoz, de ugyanolyan könnyen el is téríthető a helyes útról.

Jóást *nem lehetett figyelmeztetni*. Isten küldött prófétákat, hogy figyelmeztessék a népet, de ő nem hallgatott rájuk. Az a Jóás, aki élete első hat esztendejét a templomban töltötte, most már az Úr prófétáját sem akarta meghallgatni. Korábban nagyon buzgólkodott a templom helyreállításáért, most azonban figyelembe sem veszi Isten követeit.

Sőt, még ennél is tovább ment Jóás. Megölette Zakarját, atyai barátja fiát, aki egyike volt azoknak, akik őt királlyá koronázták. Zakarját Isten Lelke arra ösztönte, hogy előlépjön és a templomi istentiszteleten szóljon a néphez. Minden joga megvolt ehhez. Ezt kiáltotta: „Miért szegitek meg az Úr parancsolatait? Így nem boldogultok! Mivel elhagytátok az Urat, ő is elhagy titeket!” Nos, Jóás erre úgy reagált, hogy megölette az igazság rettenthetetlen tanúját. Ilyen kemény és otromba lett Jóás!

Gyakran tapasztaltam, hogy mennyire megváltoznak az emberek! Azt hiszem, a keresztyénség legrosszabb ellenségei és üldözői épp azokból támadtak, akik korábban szelídek és jóságosak voltak. Ezek közé tartozik, lám, itt valaki, aki hat évig a templomban volt, egy olyan férfi, aki az Úr tetszése szerint cselekedett, amíg élt a nevelője. Lám, egy ilyen ígéretes ember olyan Sátánná válhat, aki a templom udvarában öleti meg jótévője fiát!

Ó, bárcsak lenne jellem-biztosítási társaság! Embereknél nincs ilyen. Csak Isten őriz meg igazán jól minket.

Október 12.

„És hozzá vitték a sokféle betegségtől és kíntól gyötört szenvedőket, a megszállottakat, holdkórosokat és bénákat, és meggyógyította őket.” Mt 4,24

Ha szeretnétek, hogy üdvözljenek az emberek, vigyétek őket Jézushoz. – „De” válaszoltok, „nekik kell megtenniük a lépést feléje.” – „Igen”, mondom, „nekik kell menniük”, de mielőtt maguktól jönnek, nektek kell őket Jézushoz *vinni*.”

Textusunkban arról van szó, hogy a bénák nem tudtak Jézushoz menni, ezért mások vitték őket az Úrhoz. A megszállottak közül nyilván sokan nem akartak jönni; de megkötötték a kezüket és a lábukat, és így hozták őket. Kétség nélkül igen tiltakozhatott néhány holdkóros az ellen, hogy Jézushoz jöjjen; de őket is az Úrhoz vitték. Azokat is elhozták, akik már nagyon közel voltak a halál kapujához, akik se kezüket, se lábukat nem tudták már mozgatni és ott feküdtek öntudatlanul. Nos, barátaik szeretetteljes buzgósága pótolta erejük hiányát; ők maguk, bár nem tudtak Jézushoz jönni, de barátaik el tudták hozni őket.

Talán azt mondjátok, hogy nektek nincs erőtok sok jót tenni. De úgy hiszem, egy vonatkozásban több erőtok van, mint képzelitek: *Beteg lelkeket hozhattok Jézushoz*.

Azt kérdezitek, hogyan? Nos, először is *imádságban*. Ha valakit Isten elé hoztok és kitartóan imádkoztok mindaddig, amíg Isten meg nem hallgat, akkor lesz okotok megvallani, hogy az Úr imádságot meghallgató Isten.

Ó, jól tudom, ha azon a napon ott lettetek volna és lett volna egy beteg lányotok, mindent felajánlottatok volna, csak hogy Jézushoz vigyék. Azt mondtátok volna: „Vigyük az Úrhoz, akkor biztosan meggyógyul.”

De az Úr ma is itt van!

Az Úr közöttünk van, és ti betegen feküsztek közömbösségetek és gondtalanságotok fekhelyén! Leigázott benneteket mindenféle bűn és szenvedély. Ezért küldjétek imádságaitokat Istenhez, és vigyétek hitetek karjain a nyomorékokat, a bénákat, süketeket, a némákat Jézushoz. Kiáltsátok: „*Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtuk!*”

Október 13.

„*Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek.*” Jn 15,14

Mihelyt tisztán látjátok Mesteretek akaratát, ne vonjátok azt kétségbe, és ne várjátok jobb alkalomra: lássatok hozzá azonnal a megvalósításához! Borzalmas dolog, ha valaki hagyja, hogy megkeményedjen a lelkiismerete. Olyan ez, mint mikor egy tó befagy. A jég első rétegét még alig lehet észrevenni. Tartsátok mozgásban a vizet és megakadályozzátok, hogy megkeményedjen a jég. De ha érintetlenül hagyjátok, a jégréteg egyre vastagabb lesz, míg végül olyan keménnyé válik, hogy akár egy kocsis is áthaladhat rajta. A lelkiismerettel is így történik. Lassanként sok minden rárakódik, és végül olyan érzéketlen lesz, hogy igen súlyos bűnöket is szemrebbenés nélkül elviselhet.

Időnként csodálkozom és meglepődöm keresztyének hozzáállásán, akik azt mondják például a keresztséget illetően: „Meg vagyok győződve, hogy keresztyénként kötelességem megkeresztelkednem. De ez soha nem volt számomra lelkiismereti kérdés.” Soha nem volt *lelkiismereti kérdés*!? De hát jól tudod, hogy ez *Isten parancsa*. Mégis van merszed megvallani: annyira rossz lett a lelkiismereted, hogy nem érzed kötelességednek, hogy engedelmeskedj Isten akaratának?!

„Ó, de nem *érezem* azt, hogy ezt Isten nekem is megparancsolta.” Nem érzed! De hát az érzésed kell legyen az Isten iránti hűséged mércéje, hogy az vágja méretre-formára Isten igéjét?! Ha az Úr parancsát jól megismerted, kérlek, legyél hűséges, hisz ezzel tartozol Jézus Krisztusnak: Azonnal engedelmeskedj!

Ó keresztyének, ez a világ siralmas állapotba került azon trükkök miatt, amiket az emberek megengedtek maguknak lelkiismeretük alapján. Nem csoda, ha vannak üzletemberek, akik lopnak és csálnak, ha azok, akik istenfélőnek vallják magukat, kétértelműen beszélnek, amit soha nem tennének őszinte lelkülettel.

Ha Krisztus hitvallói Isten dicsőségére törekednének, a világban igazán sóhoz hasonlítana a befolyásuk, nem pedig megromlott kovászhoz, ami tönkreteszi a tésztát.

Október 14.

„Készülj Istened elé, Izráel!” Ám 4,12

A világon még a legjobb embereknek is borzalmas a meghalás.

Jóllehet, világos előttem a mennyei hajlékokra való jogosultságom és tudom, hogy örökségem a szentek között van, mégis, mindig megremegek, ha az ismeretlen tengeren a távoli kikötőbe való bejutásra gondolok. Aki nevetve gondol a halálra, az bolond. Aki tréfál a halállal, meg fogja tapasztalni, hogy az örök kárhozat semmi esetre sem móka.

Arra gondolok, hogy a halálban mindenemet, amim csak van, itt kell hagynom.

Ég veled, kedves ház, amit olyan szívesen neveztem otthonomnak! Ég veletek, kedves kicsinyeim, akik olyan szívesen hintáztatok a térdemen! Ég veled, szívem szerelme, aki édessé tetted az életemet! Ég veled, föld! Legszebb dicsőséged elenyészik, a leggyönyörűbb színek is elvesznek a szürke messzeségben. Többé nem hallok és nem látok. Nem fog többé harangzúgás hívni Isten házába.

Ha megvetettem az Úr Jézust, mostantól semmit sem fogok hallani róla. A halál tehát bezárta lelkem ablakát. Ha megátalkodott voltam, akkor örök sötétség vár rám.

Ti énekelhettek, Isten szentjei, nekem azonban örökké sírnom kell. Ti összegyülekezhettek, hogy úrvacsorázzatok, én azonban örökre száműzött vagyok Isten jelenlétéből, és a sírás és fogcsikorgatás helyén vagyok.

A hívőknek azonban a meghalás nyereség.

Elszakít a halál barátainktól? Jobb barátok várnak ránk és nagyobb létszámmal ott fenn az örökkévalóságban! Elhagyjuk házunkat és hazánkat? „*Van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk a mennyben.*” (2Kor 5,1)

Elveszítjük életünket? Ó nem, sokkal jobbat nyerünk! Mert ha igaz az, hogy „azért élünk, hogy meghaljunk”, akkor viszont még nagyobb igazság, hogy azért halunk meg, hogy éljünk.

Október 15.

„Ezután magával vitte őt az ördög a szent városba, a templom párkányára állította, / és így szólt hozzá: »Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat...«” Mt 4,5–6

Szeretném figyelmeteket a kísértés *helyszínére* irányítani. Ez egy magas, szent helyen történt; ezért a veszély kétszeresen nagy volt. Nem befolyásolhatta volna az Üdvözítőt a kísértés olyan erősen, ha a pusztában lett volna, vagy a Gecsemáné kertben térdre esve. De ott a magasban, a kiemelkedő tetőpárkány csak gyenge támasz volt a lába számára. Az Úr alatt csodálatosan vonzó panorama tárult ki: a templom pitvarai, a szent város utcái és Júda városai és falvai.

Testvérek, *nagyon nehéz „magas helyen” állni*. Akiknek nincs magas pozíciójuk a társadalomban, igen hálások lehetnek azért a biztonságért, ami általában az alárendelt állapotból származik. Sokszor irigyelitek azokat, akik sokkal ismeretebbek és tehetősebbek, mint ti. De ha mindent tudnátok velük kapcsolatban, úgy irigység helyett hálát adnátok Istennek a nektek jutott osztályrészért.

Nem lenne bátorságom másokkal elcserélni kísértéseimet. Mégis, tudom, hogy saját kísértéseimhez sem nötem volna fel, ha nem tartottam volna magamat Isten ígéretéhez: *„Elég neked az én kegyelmem.”* (2Kor 12,9)

Nehéz egy szinte színig telt serleget úgy vinni, hogy ne loccsanjon ki valami a tartalmából. De ha csak félig van, gondtalanul lehet vinni, anélkül, hogy túlcserdülne. Viszont nagyon vigyázz, ha a király pohárnokaként színig telt aranykelyhet tartasz a kezeden! Sík területen végig mehetsz, még ugrálhatsz is, akár a gyerekek, mikor játszanak, de ott fenn a magasban, a keskeny, borotvaéles szikla peremén, ahol minden oldalról félelmetes szakadék tátong rád, nagyon vigyázz, mert egyetlen hibás lépés is végzetes lehet. Nézz le a sűrű köddel fedett rettentő mélységre, és légy igazán hálás a láthatatlan, mindenható kézéért, amely mind-ezidáig megtartott.

Október 16.

„Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat...” Mt 4,6

Azt látjuk itt, hogy a Sátán azon fáradozik, hogy *a kételkedés magvát vesse el* az Üdvözítő szívében. Ezt súgja a fülébe: *„Ha Isten Fia vagy.”*

A hit a keresztyének erőssége. Aki nem kételkedik, az erősen áll, nem inog meg. Ellenben a hitetlenség gyengeségünk forrása. Mihelyt bizalmatlanokká válunk Istennel szemben, megcsúszik a lábunk.

A Sátán jól tudja: ha sikerül kételkedést ébresztenie bennünk mennyei Atyánk szeretete felől, illetve újjászületésünkkel kapcsolatban, – vajon Isten gyermekei vagyunk-e, akkor igen hamar hatalmába keríthet minket.

Vigyázzatok, ne legyetek hitetlenek! Akik helyeslik a hitetlenséget, a Sátán útját egyengetik. Továbbá látjuk, hogy miután a Sátán megkérdőjelezte az Üdvözítő istenfiúságát, nyomban felszólította: „*Vesd le magad!*”

Nyilvánvaló, hogy a legnagyobb ostobaság volt ez a tanács, ennél nagyobb esztelenség nem is létezhet. Aki ezt megteszi, jelét adja, mennyire nem ismeri a Sátán szándékait.

Az ember különös teremtmény. Vannak, akik félelemből óhajtják a halált, vagy mivel annyira szegények és tehetetlenek. Bár nehéz megmondani, milyen menedéket kínálhat az öngyilkosság a halál előtt, mégis sokan vannak, akik kipróbálták. Ha egy szírt szélén állsz és félsz, hogy leesel, mégis elfoghat az őrült készítés, hogy vesd le magad.

Hadd mutassak nektek egy sajátos formát, amelyben bennünket is megkörményezhet ez a kísértés. Jézus valamely szolgájára olyan nagy tisztséget ruháztak, melyben már-már maguk alá gyűrik óriási feladatai és nehézségei. Mélyen átérzi felelősségét, és attól fél, nehogy tévedést kövessen el és megkárosítsa gyülekezetét, amely fölé áldásul rendeltetett. Akkor azt súgja az ellenség a fülébe: „Add fel az egészet! Hagyd el pozíciódat!”

Ha ilyen keresztyénnel kellene beszélnem, aki ilyen szörnyű tűzpróbán megy keresztül, akkor a Megváltóra irányítanám a figyelmét és kérném, hogy Jézust tartsa példaképének, aki erősen és határozottan szembeszegült az ellenséggel.

Október 17.

„Amikor Dániel megtudta, hogy alá van írva ez az irat, hazament... és ő napjában háromszor térdén állva imádkozott, és magasztalta Istenét, ahogyan azelőtt is szokta.”

Dán 6,11

Dáriusz király elrendelte, hogy senkihez sem lehet imádkozni harminc napig. A törvény kibocsátása után többféle út kínálkozott Dániel számára. Mondhatta volna: *„Ez nem vonatkozik rám; nekem magas társadalmi pozícióm van. Egy nagy ország felügyelője vagyok. Jóllehet kész vagyok szenvedni a hitemért, mégsem kockáztatom állásomat olyan könnyen, hiszen aranyat is csak drága áron lehet venni. Ezért aztán inkább abba hagyom az imádkozást.”*

Ilyen eljárással sok embernek elődje és társa lehetett volna. Hisz milyen sokan voltak és vannak, akik rosszul választanak, ha életük és az igazság, e világi dicsőség és Krisztus között kell dönteniük, és nyomorultul pusztulnak el!

Dániel azt is mondhatta volna: *„Bölcsen kell eljárnom. Istent magától értetődően imádni kell, de nem feltétlenül ott kell imádkozzam, ahol lakom. Esténként visszavonulhatok és felkereshetek egy rejtett helyet. Vagy legalábbis nem szükség nyitott ablaknál imádkoznom; bezárt szobában is biztosan éppúgy tetszik majd Istennek.”*

Dániel azonban nem érvényesített ilyen indokokat. Bátor ember volt, és nem volt hajlandó bevonni a zászlóját ellensége láttán. Ha nem imádkozott volna pozíciójában tovább is úgy, mint korábban, ezzel megbotránkoztatta volna a gyengéket és gúny tárgyává vált volna az istenteleneknek. A babiloni birodalomban élő zsidókat mélyen lesújtotta volna, ha feladja alapelveit, az istentelenek meg azt mondták volna: *„Addig szolgált Istenének, amíg jól ment a sora. De nézzétek csak, hogy fordítja zászlóját szél irányába, ha nyomorúság éri!”* Ám Dániel nem rejtette el istenfélelmét, ahogy a testi bölcsesség ajánlotta. – Az a gondolat is eszébe juthatott volna, hogy *bensőleg, titokban is lehet imádkozni*. A kimondott szavak nélküli imádság is ugyanolyan érthető és kedves Istennek. Azonban Dániel lelkében érezte, hogy ezt sem tehetné meg tiszta lelkiismerettel, mert a király törvénye és rendelete sem csupán csak bensőleg, hanem nyilvánosan történt.

Október 18.

„Fogjátok meg a rókákat, a kölyökrókákat, mert pusztítják szőlőinket.”

Énekek 2,15

Fiatallétreimhez szeretnék szólni, akik nem régen lettek keresztyének, és rókák settenkednek körülöttük. Mi megpróbáljuk amennyire csak lehet, betömni a sövényben levő lyukakat, hogy kint tartsuk a rókákat; de ezek nagyon ravaszok, és

olykor mégis behatolnak. Keleten sokkal kisebbek a rókák, mint nálunk, sőt úgy tűnik, ravaszabbak és mohóbbak is, mint amiket mi ismerünk, és sok kárt okoznak.

A lelki szőlőskertben sokféle róka van. Itt van mindenekelőtt a *kritikus*. Sok kárt tesz a szőlőben, különösen azoknál, akik finom szőlőt teremnek. Mindenben hibát talál, amit fiatal hívők végeznek. Néha csapdát is állít eléd és rászed, haragra ingerel, aztán visszafordul és vádlóan mondja: „Szóval, ez a te keresztyéniséged?” Bárcsak megőrizne Isten ezektől a kegyetlen rókáktól!

Még ennél is rosszabb róka a *hízelkedő*. Nevetve és széles mosollyal közeledik feléd, és azzal kezdi, hogy dicséri keresztyéniségedet és méltat, hogy milyen pompás ember vagy. Bár te hiányosnak látod saját hitéletedet, szerinte túlzásba is viszed a kegyességet. És ő nem szenvedheti azokat, akik túlságosan is igazak. Közli tehát: „Lehetnél kissé világiasabb és nincs szükség arra, hogy elszakadj istentelen barátaitól.”

Tudom mi a szándéka: Vissza akar vezetni az istentelenekhez. A Sátán hiányol és szeretne téged visszaszerezni, ezért küldi hízeltűt urat, aki téged, ha lehetséges, vissza akar vonni rabszolgáinak a közösségébe.

Ha a lelki életnek akármilyen csekély, de igazi jelét fel lehet ismerni benned, legyél biztos abban, hogy a Sátán és rókái mögötted vannak. Tartsd tehát magad egészen az Úrhoz és ragaszkodj szorosan Isten népéhez. Ez a te legjobb társaságod.

Október 19.

„Amikor Elizeus abba a betegségbe esett, amelyben később meghalt, elment hozzá Jóás, Izráel királya; ráborulva sírt.” 2Kir 13,14

Ez a halálos ágy mellett lejátszódó különös jelenet erőteljes bizonyíték *a szentség hatalmára*. Elizeus Isten prófétája volt, aki megalkuvás nélkül hirdette az ígét, s ezért sokszor megvetésben részesült. De nézd, Jóás, Izráel királya, aki gyakran megvetette Elizeus figyelmeztetéseit, folytatva a Baal tiszteletet, most azért jön, amikor a próféta halálán van, hogy sírjon az ágyánál.

Már az figyelemre méltó, hogy tulajdonképpen itt van a *király*. Nem gyakran látogatnak királyok haldoklókat – legkevésbé Isten haldokló szolgáit. De az még figyelemre méltóbb, hogy éppen ez az istentelen király áll itt és siratja a haldokló prófétát.

Különös szavakat mondott a király emellett a halálos ágy mellett: „*Ó, Atyám! Atyám! Izráel harci kocsijai és lovasai!*” Úgy érzi most magát e király, mintha minden erejét elvették volna. Úgy jelenik meg most országa, mint egy harci kocsi vad lovakkal, a próféta nélkül, aki korábban őszintén ott állt, és hűségesen tartotta a gyeplőt. Így bizonyos értelemben a király önsajnálatú tisztelete nyilvánul meg a próféta előtt, és sír a halálos ágyánál.

Kedves barátaim, próbáljunk meg úgy élni, hogy hiányoljanak bennünket még az istentelen emberek is, amikor eltávozzunk ebből a földi létből. Csendes, nyugodt, hiteles hívő élettel, nem tolakodó módon „ékesítsük mindenben Üdvözítőnknek a tanítását” úgy, hogy ha meghalunk, az emberek egy ideig magukba szállva komolyan elcsendesedjenek, ha meghallják, hogy meghalt az Úr szolgája.

Nevettek Elizeuson amíg élt; de sírtak, amikor meghalt.

Én is ezt kérem komolyan Istentől – nem emberek megbecsülése és tisztelete érdekében, hanem Isten magasztalására és dicsőségére. Lám, még Krisztus megvetőit is arra kényszeríti ez, hogy belássák: egy őszinte keresztyén életmódjában méltóság van, tiszteletet parancsoló méltóság.

Október 20.

„Ötször vagy hatszor kellett volna ütnöd, akkor teljesen levernéd Arámot, de így csak háromszor vered meg Arámot...” 2Kir 13,19

Elizeus próféta nyilat ad Jóás király kezébe és megparancsolja, hogy sújtson vele a földre. Isten tudta, korábban meghatározta, hány győzelmet kell aratnia a királynak. És csodálatos látni, hogy *szabad cselekvéseink milyen pontosan megfelelnek Isten eleve elrendelésének*. Jóás királynak tehát megparancsolta Elizeus, hogy sújtson a földre az íjjal, és miután háromszor megütötte a földet és letette az íjat a kezéből, meghirdeti neki a haragos próféta, hogy csak három győzelmet fog aratni az arámok fölött.

Sok hívőnek *igen kevés hite* van, és úgy tűnik, ezzel a kevészel is teljesen megvannak elégedve. Hitükkel nem képesek megragadni Isten ígéreteit, és nem tudnak reménykedni sem, hogy beteljesedve lássák azokat. Tudják, hogy Krisztusnál osztályrészük van, de nem fogják szaván Istent; és ezért saját kezüleg teszik még súlyosabbá időleges szenvedéseiket, és lelki aggodalmakkal emészti magukat.

Látom a keresztyének egy másik csoportját, akik éppen úgy *felszínes tudásuk* szerint cselekesznek. Nem értik Isten mélységes dolgait, de teljesen megvannak

elégedve azzal, hogy tudják, mi menti meg a lelket a kárhozattól. Nem ismerik és nem is értékelik Isten kiválasztó szeretetének a tanítását; nem is törődnek azzal, hogy megismerjék. Az Isten igéjében kijelentett titkokat erős emberekre hagyják, ők felszínesen megelégszenek azzal, hogy az ismeretet illetően gyermekek maradnak. Mennyi áldást veszítenek el azok, akik elhanyagolják Isten igéjének a kutatását!

Más keresztyének nagyon meg vannak elégedve *önmagukkal és életmódjukkal*. Nem alkoholisták, nem átkozódnak, és úgymond őszinték. De ezzel mindent el is mondtam róluk, ami elmondható. A családi áhítatot megvetik, nem fontos nekik gyermekeik megtérése, és haragos vérmérsékletűek.

Nos, nem hiszem, hogy egy keresztyén elérheti a tökéletességet ebben az életben; de szeretnék erre a tökéletességre *törekedni* Isten kegyelmével, mert enélkül a keresztyénségem hiábavaló.

Október 21.

„Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és térj meg!”

Jel 3,19

Szeretnék világosan utalni arra, mit kifogásol Isten a keresztyéneken.

Igen gyakran próbára teszi Isten a *túlzott szeretetet*. Az rendben van, ha szeretjük hozzátartozóinkat; de az helytelen, ha jobban szeretjük őket, mint Istent. Talán ti is elkövetitek ezt a bűnt. Vajon nem szereted-e jobban a feleségedet, férjedet, menyasszonyodat, gyermekedet, mint az Urat? Ó, sokan vannak, akik vétkesek közöttünk hozzátartozóik iránti túlzott szeretetük miatt.

Isten ezért próbára tesz bennünket! Megpróbál *igéje* által figyelmeztetni; de ha ez nem segít, akkor *betegséget* bocsát azokra, akikért él-hal a szívünk. Ha ez sem indít bűnbánatra bennünket, keményen megfegyvelmez azáltal, hogy rajongó szeretetünk tárgyát hirtelen *elragadja* a földi létből.

Isten sohasem tűr meg maga mellett bálványt, hanem eltörli a helyéről. Mivel féltőn szerető Isten, ezért legyen akármilyen jó és kiváló is az, amit trónjára ültetünk, ő nyomban így kiált: „El vele!”

Mégis, vannak, akik ilyen alantas gondolkodásúak. Helyeselik, ha valaki piedesztálra emeli feleségét, gyermekét vagy barátját. Istennel szemben azonban ez súlyos törvénysértés.

Aztán vannak olyan keresztyének, akiknek eltompult gondolkodása már nem a húsból-vérből valókhöz vonzódnak túlzott szeretettel, hanem a Mammonért élnek-halnak. Milyen sokan nevezik magukat keresztyénnek, akik a vagyonukat tették istenükké! Bálványaikká lettek javaik, házaik, árukészleteik és kamataik...

Komolyan figyelmeztetnünk kell azokat a keresztyéneket, akik jobban szeretik aranyukat, mint Istenüket, akik többre becsülik földi gazdagságukat, mint a mennyeit; különben Isten fenyíti meg őket.

Október 22.

„Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek!” Lk 18,13

Testvéreim, meggyőződtem arról, hogy a legbiztonságosabb számunkra a kereszti alatti hely.

Sokat olvastam a testi tökéletességről és megpróbáltam ezt én is elérni. Törekedtem imádkozni, ahogy feltevésem szerint egy tökéletes ember imádkozik. Amint azonban felmentem a templomba és elkezdtem imádkozni, lelkiismeretemben éreztem, hogy egy farizeus szól belőlem. Kissé távolabb tőlem egy szegény bűnöst láttam, aki mellét verve így imádkozott: *„Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek!”*

Láttam, hogy ez megigazulva ment haza, miközben én ott álltam öntelten. Állapotát irigyeltem. Nem bírhattam tovább, lelkemben összetörve elfoglaltam a bűnös helyét, vertem a mellemet én is és ugyanúgy kiáltottam: *„Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek!”* Aztán éreztem, hogy békességet nyertem, s megigazulva, boldogan tértem vissza. Ha valaha is a Sátán megkérdőjelezi istengyermeki mivoltomat, akkor mindig a kegyelem Istenéhez folyamodom.

Ó, én már feladtam, hogy önmagamban keressek erre bizonyítékokat vagy tapasztalataim alapján igazoljam, hogy valóban a kegyelem állapotában vagyok. Mert a Sátán nagyon ravasz, vén törvénytudó, aki jobban ismeri gyengeségeimet, mint én magam, és minden bizonyítékkal szemben rögtön képes két vagy három ellenérvet is felhozni.

Ezért azt mondom vádlómnak: „Jóllehet, nem vagyok szent, sőt, nagyon is bűnös vagyok, de Jézus azért jött a világba, hogy üdvözítse a bűnösöket. Ezért Jézushoz akarok menni és rátekinteni.” Ezzel a Sátán nem tud szembeszállni.

Bizonyos vagyok benne, hogy nektek is vannak olyan időszakaitok, amikor semmiféle ismertetőjel, bizonyíték vagy tapasztalat sem tud megvigasztalni,

egyedül csak a Megváltóhoz való folyamodás. Ezt a kiváló segítséget ajánlhatom mindenkinek. Ez minden kísértésben segít.

Október 23.

„Dávid azonban ezt gondolta: Egy napon mégis el kell pusztulnom Saul kezétől.”

1Sám 27,1

Helytelenül gondolta ezt Dávid a szívében. Semmi oka nem volt erre a félelemre. Az Úr egyetlenegy alkalommal sem hagyta el a szolgáját.

Dávid gyakran volt veszélyes helyzetekben, de sohasem hagyta el Isten ereje. Ha visszatekintett egész életére, attól kezdve, hogy apja juhait őrizte és meg kellett küzdenie az oroszlánnal és a medvével, egészen eddig a pillanatig, ahol éppen vérszomjas üldözője elől menekült, semmit sem találhatott, ami arra utalt volna, hogy Isten megváltoztatta a gondolkodását és hagyja, hogy felkentje ellensége kezébe essen.

Jól jegyezzétek meg: Ha kételkedünk Isten ígéjében, akkor ok nélkül vagyunk bizalmatlanok iránta. Semmi okom nincs rá, hogy kételkedjem Uramban, és úgy gondolom, nektek sincs semmi okotok azt képzelni, hogy ő elvethet titeket.

Senkit sem ítéltünk el megfelelő bizonyíték nélkül; és én provokálom a mennyet, földet és poklot, bizonyítsák be, ha tudják, hogy Isten igazságtalan. Legyünk becsületesen tisztességesek Isten és ember iránt. Ha Urunk még sohasem szegte meg egyetlenegy ígértét sem, akkor távol legyen tőlünk, hogy kételkedjünk benne vagy hitetlenek legyünk iránta.

Annak idején a hit szavával ezt mondta Dávid: *„Leterítette a te szolgád az oroszlánt is, a medvét is: így jár majd ez a körülmetéletlen filiszteus is, mint azok közül bármelyik.”* (1Sám 17,36) Ez jó érvelés volt. Nos, miért nem szól most is ugyanígy Dávid?

„Uram, te soha nem hagytál el minket. Sötét éjszaka borult ránk, de a szeretet csillaga megjelent és ragyogott a sötétség közepette. Már átmertünk sok megpróbáltatáson, és elmondhatjuk tapasztalatból is, hogy te, aki hat nyomorúságban velünk voltál, a hetedikben sem fogsz elhagyni minket.”

Október 24.

„Fogadd kedvesen számnak mondásait és szívem gondolatait, Uram.” Zsolt 19,15

Egy közmondás szerint: „A gondolatok vámmmentesek.” De ez veszélyes tévedés. Senki nem jelenthet fel gondolataid miatt földi bíróságon, de hidd el: Az utolsó ítéleten számot kell adnod a gondolataidról is. A gonosz gondolatok taplók, és a Sátán kísértései olyan szikrák, amik ezekbe hullanak, hogy lángra lobbantsák azokat.

Ezek a gondolatok olyan fészket képeznek, amibe minden gonosz madár elhelyezi a tojásait. Amilyen bizonyos, hogy a tűz nemcsak a tűzifát, hanem a rőzsét is elégeti, olyan bizonyos, hogy Isten nemcsak a bűnös tetteket, hanem a bűnös gondolatokat is megítéli.

Ne képzeld azt, hogy gondolataidat nem ismeri Isten. Szeme belát a lélek legtitkosabb kamrácskájába is. Isten ugyanúgy látja az ember belső, mint külső dolgait. A menny előtt nincs titok.

Talán azt mondod: „Nem tehetek arról, hogy ilyen rossz gondolataim vannak.” Meglehet, de a kérdés az: ellenük vagy-e, vagy sem? Nem tudod megakadályozni, hogy a tolvaj benézzen az ablakodon. De ha kinyitod neki az ablakot és bemászik, ugyanolyan hibás vagy, mint ő. Ha hiábavaló gondolataink támadnak, ne nyissunk ajtót nekik. Ha gonosz gondolatok jutnak eszünkbe, ne adjunk helyet azoknak.

Ha egy falatot sokáig forgat valaki a szájában, azért teszi, mert ízlik neki. És aki gonosz gondolatokkal foglalkozik a szívében, örömét leli bennük. És ennek gonosz tettek lesznek a következményei. Ha ragaszkodsz egy tisztátalan gondolathoz, az kulcs lesz a szíved belsejéhez, és ismét eszedbe fog jutni – akár akarod, akár nem. És nem is egyedül fog megjelenni, hanem hoz magával hét másik lelket, nálánál gonoszabbakat.

Ha bölcs vagy, vigyázva fogsz, örködsz és szemmel tartod szíved gondolatait. A jó gondolatok mennyei vendégek, amiket örömmel fogadunk, megvendégelünk és nyomatékosan újra meghívjuk magunkhoz. Szent gondolatokból szent szavak és cselekedetek származnak, és ezek a megújult szív ismertetőjegyei.

Október 25.

„A lámpást sem azért gyújtják meg, hogy a véka alá, hanem hogy a lámpa-tartóra tegyék, és akkor világít mindenkinek a házban.” Mt 5,15

A *véka* hasznos eszköz, korábban minden házban volt ilyen kellék, mivel az emberek maguk örölték a gabonájukat, s a vékát mérőeszközként használták.

Nos, úgy tűnik nekem, ez a hasznos mérőeszköz a hétköznapi életet ábrázolja, a háztartás általános munkáit és annak velejáró természetes gondjait.

„De”, kérdezitek, „ne legyen házias egy háziasszony?” Dehogynem! De nem kell elrejtene a kegyességét. „Az üzletembernek nem az üzletére kell összpontosítania?” – kérdezed. Természetesen. De azért nem kell elveszítenie a lelkét, és nem szabad megkárosítania mások lelkét sem.

Tartsd meg a vékát, de tedd oda, ahova való. Rendelj alá minden világi dolgot Isten dicsőségének!

Hajlandó vagy-e megvizsgálni, kedves barátom, milyen helyet foglal életedben az üzleted és a hited? Melyik az első? A hit az üzleted, vagy az üzlet a hited? Átragyog-e a lámpásod a vékán, vagy elrejtí a véka a lámpásodat?

Tudom, hogy *a prédikátor is véka alá rejtheti a lámpását*. Lehet a munkája pusztán formális szolgálat, és egyféle színésszé válhat. Legrosszabbul akkor szolgál valaki az evangéliumnak, ha a munkáját csupán kenyérkeresetért végzi. Mihelyt úgyszólván „hivatalosan” prédikálunk, minden tekintélyünket elveszítjük.

A lámpást a lámpatartóra kell helyezni, vagyis: tegyen mindenki hitének megfelelő hitvallást. Ha fényeddel nem jössz ki önként, akkor valószínűleg ki fog hozni a ház ura.

A keresztyénség korai éveiben az Úr megengedte, hogy egyháza az üldözések által lépjen nyilvánosság elé. Milyen fényes lámpatartó lett az evangélium számára a Colosseum, meg a máglyatüzek, ahol keresztyének vértanúhalált haltak!

Meg fogod látni, hogy Isten megfelelő lámpatartót készített el a te számodra is.

Október 26.

„A helytartók... ellátták Salamon királyt.../ Árpát és szalmát is szállított mindegyik a lovak és paripák számára, arra a helyre, ahová kellett, előírás szerint.” 1Kir 5,7–8

Salamon szolgálói kötelesek voltak beosztásuknak megfelelően engedelmeskedni. Egyesek kövér szarvasmarhákat szállítottak a királyi udvar ellátására; mások azt a feladatot kapták, hogy ugyanilyen célból szarvasokra vadásszanak és madarakat hizlaljanak. Voltak, akiket azzal bíztak meg, hogy árpát és szalmát szállítsanak a lovaknak. Ha elégedetlenkednek és nem maradnak a helyükön, az nagy zavart eredményezett volna.

Kedves barátom, ha nem akarod azt tenni, amire rendeltetél, hanem mindenképpen megpróbálsz olyasvalamit, ami feladatkörödön kívül esik, minden rosszra fordul.

A szem igen hasznos, de ha huzamosan megtagadná, hogy lásson és mindenképpen hallani akarna, úgy elgázolnának bennünket az utcán. – Kedves barátom, tudod-e, mire vagy képes, mihez adott neked az Úr tehetséget, és miben akar megáldani? Ha igen, akkor maradj annál és soha ne panaszkodj feladataidra! Ne kritizálj másokat, akiknek a munkája különbözik a tiédétől. – A kisujj olyan szolgálatot végez, amire a hüvelykujj nem képes, a hüvelykujj feladatait viszont a mutatóujj nem képes elvégezni. Így van ez Isten egyházában is. Ismerje meg mindenki a saját feladatát és végezze azt a Szentlélek erejével és az Úr Jézus iránti szeretettel.

Vegyétek figyelembe azt is, hogy néhányunknak több munkát kell végeznünk, mint a többieknek. Nekünk különös felelősségünk van. Ha azt mondanánk: „Nem akarok több munkát végezni, mint mások – akkor nem lennénk alkalmasok arra a beosztásra, amire Isten hívott el bennünket.

Nem félek attól, hogy valaki közületek túl sok munkát fog végezni Krisztusért; de mindenképpen szeretném, ha ezt megpróbálnátok. Vizsgáljátok meg, vajon tudtok-e *túl* önfeláldozók, *túl* szorgalmasok vagy *túl* odaadók lenni? Senkit nem ismertem még, aki ilyen különös „bűncselekménnyel” vádolta volna meg önmagát. Nem, hiszen mindnyájan érezzük, hogy Urunk méltó mindarra, amit elvégezhetünk – sőt, még sokkal többre is.

Október 27.

„Egy bűnös asszony pedig, aki abban a városban élt,... megállt mögötte a lábánál sírva, és könnyeivel kezdte öntözni a lábát, és hajával törölte meg; csókolgatta a lábát, és megkenete kenettel.” Lk 7,37–38

Figyeljétek meg ennek az asszonynak az alázatát! Egykor makacs tartása volt és nem ismerte a szégyent; de most a Megváltó mögött áll. Nem tolakszik előre, de megelégszik a legszerényebb hellyel. Nincs mersze ahhoz, hogy Jézus fejét megkenje, hanem megtiszteltetésnek tartja, hogy szolgálatot végezhet az Úr lábainál.

Mélyen érzik méltatlanságukat azok, akik igazán szolgálják az Úr Jézust. Megvannak elégedve azzal, ha a legszerényebb szolgálatot végezhetik háztartásában.

Az nem szolgálat az Úr Jézusért, ha éppenséggel a király paripáján lovagolsz, a király ruháját viseled, és ezt kiáltják előtted: „Ezt a férfit tiszteli a király!” Értsd meg: inkább magadnak akarsz szolgálni, mint Krisztusnak, ha szívesen ülsz elől a „zsinagógában” és „mesternek” hívatod magad.

De az igazi szolgálat az Úrnak, ha szívesen gondoskodsz a szegényekről, a legszerényebb beosztáshoz tartod magad és a tudatlanok tanítója és a gyermekek vezetője leszel.

Aki jól szolgál, az a Mester háta mögött dolgozik, és rejtve marad, nem bánja, ha meg sem említik, ismeretlenül és tetszésnyilvánítás nélkül is fáradozik az Úrért.

Hajlandó áldozatot hozni.

Némely keresztyén hite kudarcot vall, mihelyt a pénzről van szó. Nagy kép-mutatás szeretetről vallani és aztán pénz tekintetében fösvénykedni. Akik adósok ebben a vonatkozásban, bárcsak rendeznék a számlát lelkük és Isten között!

Ez az asszony önszántából adta Jézusnak az alabástrom szelence egész tartalmát, és ha többje lett volna, azt is mind neki adta volna. Milyen csodálatosan megváltotta a kegyelem ezt az önző természetű asszonyt; odáig jutott, hogy bőkezű adakozóvá vált a Megváltó ügyére!

Október 28.

„Egy bűnös asszony pedig, aki abban a városban élt,... megállt mögötte a lábánál sírva, és könnyeivel kezdte öntözni a lábát, és hajával törölte meg; csókolgatta a lábát, és megkente kenettel.” Lk 7,37–38

Sokat tanulhatunk ennek az asszonynak az odaszántságából. Az imént nyert bocsánatot, és sírása szíve öröméből fakadt. Inkább azért sírt, mert már megtanult örülni. De lám, már lelki élete kezdetén akart szolgálni az Úrnak.

Nos, újonnan megtértek, ne mondjátok ezt: „Majd évek múlva teszünk valamit Krisztusért, ha megerősítést nyert »elhívásunk és kiválasztásunk«. Várni akarunk, amíg növekszünk a kegyelemben, aztán megpróbáljuk azt tenni, amit tudunk.” Nem, nem, hanem mihelyt megtisztultatok, ajánljátok fel az Úrnak imádságaitokat. Még megtérésetek napján lépjétek be a seregébe!

Talán, ha tétovázott volna ez az asszony, sohasem kente volna meg az Urat; de jól tette, hogy első szeretete melegében cselekedett.

Az újonnan megtértek Isten kegyelme által melegen tartják a gyülekezet vérkeringését. Általában meghidegülnek azok a gyülekezetek, amelyekben megszűnik a lelki növekedés. Úgy tapasztaltam, hogy amely gyülekezetekben nem történnek megtérések, nem jó lelki állapotban vannak. Az újonnan megtértek mozgósítanak, megújítanak mindnyájunkat lelki melegségük, egyszerűségük és gyermeki bizalmuk által.

Szeretnénk bátorítani benneteket, hogy tegyetek ti is így, mint ez az asszony. Értünk, saját érdekekben és Jézusért ne tévóvázzatok azon, hogy megtegyetek valamit, még akkor is, ha kezdők vagytok Isten iskolájában. Hadd kritizáljanak a farizeusok, az Úr megőriz titeket attól, hogy szörnyű károkat okozzon a nyelvük.

Kérlek titeket, akik szeretitek Jézust: Ne rejtsetek véka alá azt a lámpást, amit kaptatok, hanem jöjjetek elő és mutassátok meg. Ha csak kis hitetek van is, használjátok, és az Úr megáld benneteket munkátokban, és egyre jobban gyarapítani fogja hiteteket és szereteteket.

Október 29.

„Ha bölcsek lennének, felfognák, s megértenék, mi lesz a végük.” 5Móz 32,29

Nem gondolunk szívesen a halálra. A szemfedőt, ravatalt és sírt állandóan száműzzük a tudatunkból. Ha képesek lennénk rá, mindig a földön maradnánk. De mivel ez nem lehetséges, ezért amennyire csak lehetséges, mindentől távol tartjuk magunkat, ami a halálra emlékeztethet. Nincsen olyan fontos téma, amire ugyanakkor olyan keveset gondolunk. Egy ismert kifejezés igen találóan fejezi ki gondolatunkat ezzel kapcsolatban: *„Élni kell.”* De ha bölcsebbek lennénk, ígyoznánk: *„Meg kell halni.”*

A régi egyiptomiak bölcsebbek voltak, mint mi. Róluk olvassuk, hogy minden ünnepükön egy egészen szokatlan vendég is helyet foglalt a díszhelyen az asztalnál. Nem evett, nem ivott, nem beszélt, jól be volt takarva. Csontváz volt, amit figyelmeztetésül ültettek oda. Ünnepeiken sem akarták sohasem elfelejteni, hogy egyszer nekik is meg kell halniuk.

A halállal kapcsolatos komoly elmélkedésünk a lelkünk számára üdvös lehet. Ez lehűti a kapzsiság tüzeit, a főszenység lázát, amely mindig a gazdagság után áhítozik, az után kapaszkodik. Arra ösztönöznék minket, hogy szeretetünket magasztosabb értékekre fordítsuk és nem a világ múlandó, látszólagos javaira.

Mindenesetre igen üdvösen megrettenthetne minket a halálra való gondolás a bűnös kísértések idején. Ha a sírásólámpa fényénél megfigyeljük a bűnöket, akkor világosabban átlátjuk és megismerjük a bűnös élvezetek léhaságát és ürességét.

Bárcsak egyre inkább ráirányítaná a Szentlélek gondolatainkat minden dolognak a végére. Bárcsak a sírhoz vezetne, hogy meglássuk ott minden földi reménység, minden világi pompa és időleges csillogás fanyar végét. Bizonyosan nyomban lemondanánk sok gonosz dologról, ha meggondolnánk, hogy egykor mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt.

Október 30.

„Illés pedig ezt mondta nekik: Ragadjátok meg a Baal prófétáit, senki se menekülhessen el közülük!” 1Kí 18,40

Meg kell halniuk bűnös hajlamainknak, mivel azok által eláruljuk Istenünket. Egykor mi is árulók voltunk és készségesen adtuk át a helyet a bűnös élvezeteknek az életünkben. Ezek voltak a kedvenceink és rajongtunk értük. Most azonban megváltottak a dolgok. Az Úr a mi Istenünk. Örülünk kormányzásának és így hangzik imádságunk: *„Dicsőségevel megtelik a föld.”* (Hab 3,3)

Lényegében minden bűn lázadás a Felséges kormányzása ellen. Aki Isten parancsolatai ellen lázad, bizonyos mértékig azt mondja: „Nem akarom, hogy Isten uralkodjon rajtam!” Nem illik, hogy azok a lelkek, akiket Jézus vérén megváltott, akiket örök szeretettel szeretett és végtelen kegyelméről biztosított, helyet adjanak a test vagy a lélek bűneinek.

Azért is el kell kerülnünk a bűnöket, mivel már végtelen sok bajt okoztak nekünk. Tanulmányozzátok át a világ történelmét és meglátjátok, hogy vajon nem a bűn volt-e a legrosszabb ellensége ez embernek. Milyen kapun tört be a halál a világba? Nem a bűn volt-e a portás, mely kinyitotta a kaput?

Az egész világban, ahol tövises és bogáncsok nőnek, mind-mind a bűn keze vetette el őket. A kígyó nyoma elmossa az öröm lábnyomait. A bűn megjelenése előtt az Úr virágzó kertjét láttuk, utána viszont semmi mást, mint pusztaságot. Ki gyújtotta meg a borzalmas tüzet a pokolban, és honnan kapja folytonos tápanyagát. Nem a bűn okozza-e ezt? – Ó bűn, nem lehetséges, hogy bármelyik mennyei örökös, akit Jézus megváltott a pokoltól, baráti kapcsolatban legyen veled! Kígyót simogassunk vagy halálos kobrát szorítsunk a szívünkre?! Ragadjuk meg tehát lelkünk ellenségeit mind, és egyet se engedjünk elmenekülni közülük!

Október 31.

„Illés pedig ezt mondta nekik: »Ragadjátok meg a Baal prófétáit, senki se menekülhessen el közülük!«” 1Kir 18,40

Testvéreim, a lelki élet ezzel az igével is összefoglalható. Olyan tanítást tartalmaz, ami alkalmazható több vonatkozásban is, és szeretném ma a keresztyénség állapotára vonatkoztatni.

Katedrálisaink és templomaink számára jót tenne, ha itt is felhangzana: *„Ragadjátok meg a Baal prófétáit, senki se menekülhessen el közülük.”*

Napi divatnak minősülnek a szentségtelen kompromisszumok. Az emberek teljesen közömbösek a bibliai igazságokkal szemben, mivel Isten gyermekei és Baal tanítványai egyesültek ugyanazon egyházban és ugyanazoknál az oltároknál látják őket imádkozni. Az Isten iránti őszinte hűség nem viselheti el a bálványimádókkal való szövetséget. Az emberek a békességért eltűrik a népegyházban levő tévedéseket, amik most egyre inkább uralkodóbbá váltak és romlásba döntik az igazság követőit.

Minden egyes tévtanítás ugyanolyan káros, mint egy Baal-próféta, és nem szabad eltűnni. Nincs joga a keresztyénnek szövetséget kötni olyan felekezettel, amelyiknek zavaros a tanítása. Ha azt látjuk, hogy gyülekezetünkben – melynek mi is tagjai vagyunk – tévtanítás uralkodik, úgy részes társakká válunk a bűnben, ha ott maradunk, és a meglátogatás napján mi is büntetésükben részesülünk.

Teljesen helytelen állítás az, hogy közömbös dolog, ki melyik gyülekezethez tartozik. Én nem léphetek szövetségre sem az egyházi formaságokhoz, sem az észokokhoz ragaszkodókkal. Hűséges alattvalók soha nem csatlakoznak árulók társaságához.

Milyen áldás lett volna, ha Luther korában *teljesen* érvényesítették volna a reformációt! Amilyen jelentős volt ez, néhány ponton igen felszínes maradt és érintetlenül hagyott halálos tévedéseket. Azt mondják: „A Biblia, és egyedül csak a Biblia a protestánsok vallása”. De ez az állítás rettenetes hazugság.

Bárcsak küldene prófétákat az Úr, akik beteltek Lélekkel és Illés erejével, akik által a tévedések terméketlen és mérges ágait mind lenyesegetnék és tűzre vetnék.

November 1.

„Mert őt választottam ki arra, hogy megparancsolja fiainak és háza népének is, hogy őrizték meg az ÚR útját, cselekedjenek az igazságnak és jognak megfelelően.”

1Móz 18,19

Fontos számomra, hogy szóljak arról, ami sok gondot okozott nekem. Az Isten irgalmasságára kérek titeket, ne tegyetek semmit, ami megszorítaná a Szentlelket és arra készítetné, hogy visszavonuljon. Gondoljatok bele, azért kellett vereséget szenvednie Izraelnek, mivel egyetlenegy férfi nem követte Isten rendelkezését. Ez elég volt ahhoz, hogy az egész tábornak megzavarja. Nos, mennyivel több szenvedésben részesül egy nép, ahol általánossá válik a bűn és büntetlenül viselkednek.

Ha körülnézek, nagy szomorúság tölt el mindazzal kapcsolatban, amit hitvalló keresztyének között – szinte mindenütt – érzékelek.

Sok keresztyén nem törekszik fenntartani őszintén családjában az Isten által elrendelt fegyelmet és rendet úgy, ahogy szentekhez illik. Villámcsapásként ért, amikor azt hallottam keresztyénekről: megengedik fiaiknak, hogy alkoholt fogyasztanak, kimaradozzanak, sőt azt is, hogy káromkodjanak, lányaik pedig olyan feltűnően ruházkodnak, mintha divatbemutatók lennének.

Fájdalmas számomra, hogy egyes hitvallók nem tartanak családi áhítatot és semmi hatalmuk nincs gyermekeiken, hanem úgy gondolkoznak, hogy az apának kötelessége a legapróbb részletekig teljesíteni gyermekei kívánságát, és így szinte rabszolgájukká válnak. Igen sok manapság az Éli-féle családok száma, ahol esetleg elhangzik: *„Miért csináltok ilyeneket”* (1Sám 2,23), az apáknak azonban semmi tekintélyük nincs és nem tudnak gátat vetni a családjukban uralkodó bűnöknek. Ez aztán sok bajnak képezi a forrását. A ház ura a férj, és ha családjában eluralkodik az anarchia, akkor azért bizonyos mértékig önmagát kell hibáztatnia. Bárcsak adna Isten bölcsességet és erőt mindannyiunknak, hogy teljesíthessük otthoni kötelességeinket!

November 2.

„Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refídímben.” 2Móz 17,8

Mikor jött el Amálék? Miután Isten mannát adott Izráelnek, és miután Mózes ráütött a sziklára, és ittak. Először táplálékot kaptak, azután *harcolniuk* kellett. Korábban Isten megkímélte népét a harctól. Egy ideig hallgattak a nép ellenfelei, de miután minden rendeződött és Isten gondoskodott ellátásukról, „akkor jött Amálék”.

A menny felé tartó zarándokút egy részét megtehetjük harc nélkül; de senki ne csodálkozzon azon, ha aztán ez megváltozik. Egyik napon távirat érkezik a hadszíntérről: „Itt van Amálék és ismét harcot indít Izráel ellen.”

Nem mi provokáljuk a támadást, nem is óhajtjuk. Ha hallod, amint idős emberek belső harcaikról beszélnek, akkor ne bánkódj amiatt, hogy a te személyes haditudósításod igen rövid. Eljön az idő „*amikor a királyok háborúba szoktak vonulni*” (2Sám 11,1), és ez az idő elég korán eljön számodra. Az Úr bölcsen időt biztosít népének, mielőtt kemény harcban megpróbálná. – Az Úrnak végzett *szolgálatra* is ugyanez az igazság érvényes. Jelen esetben a harctéren végzett szolgálatot látjuk.

Vannak tapasztalatlan, fiatal megtértek, akik szeretnék szolgálni az Urat, mielőtt még tudásuk vagy erejük alkalmassá tenné erre őket. Rokonszenvezek buzgóságukkal, s ezért nem feddem őket. De jobb utat kívánok mutatni nekik. Ők azon kevesek közé tartoznak, akik túl korán akarnak szolgálni az Urnak. Sajnos, sokan vannak, akik még évek múlva sem kezdik el az Úrért való munkát. Mit kezdjünk olyan henyélőkkel, akik már harminc éve nyughelyükön lustálkodnak? Érdemes-e még őket ébresztgetni? Attól félek, hogy nem. Bárcsak kegyelmes lenne az Úr és megmentené őket!

Mindazonáltal nem lehetséges munkába állni addig, amíg a dolgozók nem élesítették meg a munkaeszközeiteket. Készüljetek fel komolyan a munkára! Tanuljatok és tanuljatok! Azt szeretném, hogy eredményesen szolgáljatok az Úrnak. Ahogyan Isten mannát és vizet adott Izráelnek mielőtt arra ösztönözte, hogy harcoljon Amálék ellen, úgy először minden hívő táplálkozzon az igazságból csak a maga számára, aztán menjen és tanítson másokat.

November 3.

„*És kijött a halott, lábán és kezén pólyákkal körülkötvén, arcát kendő takarta. Jézus szólt nekik: »Oldjátok fel, és hagyjátok elmenni!«*” Jn 11,44

Ez az ember feltámadt, de még nem volt szabad. Élő ember volt halottas ruhákban. A kendő és a többi halotti lepel ott volt a halálhoz illő módon, de nem megfelelő helyen, mivel Lázár újra életre támadt.

Síralmas dolog halotti szemfedőben látni egy élő embert. Mégis, sokan vannak, akiket bár Isten kegyelme életre hívott, de még mindig halotti leplüket hordják. Olyan az állapotuk, hogy halottaknak tarthatnánk őket, ha nem figyelnénk rájuk alaposan. De mégis, ég bennük az isteni élet lámpása! Egyesek azt mondják az ilyen emberről: „Ez az ember halott; nézzétek meg a ruháját!” Csak a lelki gondolkodású emberek kiálthatják: „Nem halott, de le kell venni róla a kötelékeket!”

Lázárnak a keze is, a lába is meg volt kötve, mégis járt. Hogy tehette ezt, nem tudom. Ugyanígy láttak megkötözött lelkeket, akik csak nagy töredelemmel tudtak mozogni. De így haladtak bizonyos irányba; nem tértek el egy centiméterre sem attól a jó iránytól.

Az élet igazi jelét láthatjuk az olyan emberben, aki megrémült és sírt a bűnei miatt. És mégsem tud hinni még igazán Krisztusban, hanem úgy tűnik – amennyire ez a hitére vonatkozik –, hogy a keze és a lába is meg van kötve. Láttam, hogy határozottan feladta bűneit, és élt is, amint lába alá vetette rossz szokásait. Mégis, képtelen volt arra, hogy Isten egyetlenegy ígéretét is megragadja.

Lázár viszonylag szabad volt, mert *kijött* a sírból. A *feje* azonban körül volt kötve kendővel, úgy hogy nem láthatott. Hasonlított ebben néhány életre keltett bűnöshöz, akik nem képesek látni s magukévá tenni az üdvösség bátorító igazságát.

November 4.

„Oldjátok fel, és hagyjátok elmenni!” Jn 11,44b

Milyen kendőkkel lehetnek bekötözve a frissen újjászületett bűnösök?

Néhálynak a *feje* van körülkötve kendővel. Nagyon tudatlanok. Elszomorító, hogy nincs kellő lelki érdeklődésük, és homályos a lelki látásuk. A szemüket Krisztus felnyitotta. Ezért az a feladatuk Krisztus szolgáinak, hogy távolítsák el a fejen lévő kendőt azáltal, hogy tanítják és magyarázzák az igazságot és elveszik az útból a nehézségeket. Ez egyszerű, de igen fontos szolgálat!

Ezenkívül megkötözve lehet ezeknek a hívőknek a kezük és a lábuk is, úgy hogy *tehetetlenségre* kényszerültek. Krisztus szolgálóiként meg kell mutatnunk, hogyan dolgozhatnak ezek az emberek az Úrért.

Másokat a bűneik miatti fájdalom kötözt meg. Borzalmasan *félnek múltjuk miatt*. Akkor oldjuk fel őket, ha megmutatjuk, hogy Jézus eltörölte a múltjuk bűneit. Kétkedés, bizalmatlanság, félelem és lelkiismeret-furdalás tömkelege fonja körül őket. Oldjátok fel, és hagyjátok őket elmenni!

Másik akadály a *félelem* köteléke. „Ó”, mondja valaki, „én olyan bűnös vagyok, hogy Istennek bizonyára meg kell büntetnie engem bűneim miatt.” Magyarázzátok el neki a helyettes elégtétel egyszerű tanítását! Oldjátok el ezt a köteléket azzal a bizonyágtétellel, hogy Jézus minden bűnünket magára vette és „*sebei által gyógyultunk meg*.”

Hívó lelkeket igen gyakran megkötöz az *előítélet* halotti ruhája. Megtérésük előtt gondolkodtak így, és hajlamosak arra, hogy a múltból való gondolataikat alkalmazzák új életükre. Mondjátok el nekik: „*A régi elmúlt, és íme: új jött létre*.” (2Kor 5,17)

Néhányan közülük *rossz szokásaik* halotti leplét viselik. Jó dolog segíteni egy részeges embernek, feloldani átkozott kötelékeit, ami megakadályozza lelki előrehaladását.

Távolítsuk el mindenekelőtt *magunkról* az összes halotti leplet, hogy annál jobban segíthessünk másoknak, hogy szabadokká váljanak.

November 5.

„*Egész Izráel elsiratja, és eltemetik. Jeroboám hozzátartozói közül csak őt teszik sírba, mert Jeroboám háza népéből csak benne talált valami jót az ÚR, Izráel Istene*.”

1Kir 14,13

Mindössze annyit mondhatott Ahijjá, hogy „*csak benne talált valami jót az ÚR*”. Semmi különösen feltűnő nem volt benne, különben bizonyosan világosan megnevezte volna azt. Nem volt az Úr hős utódja, és nincsenek leírva, miket cselekedett hűségesen Isten iránt, mivel zsege kora miatt sem ereje, sem lehetősége nem volt arra, hogy sokat tegyen érte.

Mivel azt olvassuk, hogy „*csak benne talált valami jót az ÚR*”, feltételezhetjük, hogy nem volt tökéletes ember. Sok jó hiányzott belőle, de elismerték, hogy

„*valami jót*” nyilván cselekedett. Ezért Isten elfogadta e gyermeket és szeretete megőrizte attól, hogy elszomorítóbb halállal haljon meg.

Sok idős keresztyén hajlamos elvárni egy kereső, kezdő lélektől, hogy *minden jó* máris meglegyen az illetőben, ahelyett, hogy *valami jót* felfedezne az életében.

Itt van például valaki, aki bizonyosságot tesz a megtéréséről. Őszinte és ezért óvatos, hogy ne mondjon többet annál, mint amilyennek érzi magát, úgy hogy keveset beszél, és azt is remegő szívvel mondja. Olyat kérdeztek tőle, amire nyilván mindenki tudna válaszolni; de ez a félénk ember nem tud, ezért szigorúan úgy ítélték meg, hogy tudatlan és nincs lelki látása. Hűvös bölcsességgel elmagyarázzátok neki, hogy aki ilyen kérdésre képtelen válaszolni, az nem lehet Isten gyermeke, és nem vagytok tekintettel bátortalanságára és zavartságára.

Félnünk kellene elítélni valakit, ha látunk benne valami jót Istenre, Krisztusra és az örök dolgokra vonatkozóan. Sokkal inkább dicsérjük meg, tanúsítsunk szíveséget s körültekintést iránta! Attól tartok, bizonyos esetekben keményen viselkedünk azok iránt, akik szívük teljességével jönnek Jézushoz, és komoly sérülést okozunk nekik.

Ne követeljünk többet egy fiatal hívőtől, mint amit Jézus igényelt volna tőle.

November 6.

„*Taníts akaratod teljesítésére!*” Zsolt 143,10

Remélem, kedves barátom, hogy őszintén ráhangolódsz erre az imádságra. Ha igen, nem lesz bátorságod bűnt elkövetni. Nem mondhatod ugyanis: „*Taníts akaratod teljesítésére*”, – miközben szórakozást keresel vagy istentelen társaságban töltöd estéidet, mert ez Isten szégyentelen kigúnyolása lenne.

Ne mondd el ezt az imádságot fenntartásokkal. Ne mondd, vagy ne gondold: „*Taníts akaratod teljesítésére* eddig a pontig, de ebben és ebben az esetben bocsáss meg nekem.”

Ismertem hívőket, akik nem szívesen olvasták a Szentírás bizonyos helyeit. Ez vagy az a tanítás nem felelt meg nekik. Talán a keresztyén hitélet alapelveit vagy az egyházfegyelemről szóló tanítást nem kedvelték. Ezért nem is akarták, hogy elmagyarázzák ezeket nekik. Inkább olyan igeverseket olvastak, amelyek jobban tetszettek nekik. De kedves testvérem, ha ellentétbe kerültél is egy textussal, akkor

is engedelmeskedj neki. Nem változtathatod meg a textust; de változtasd meg hitvallásodat, életedet és gondolataidat! Mert Isten ígéje helyes, azonban te tévedsz.

Ha őszintén mondjuk el ezt az imádságot, úgy komolyan így gondolkozunk: „Elmélyülten tanulmányozni akarom Isten ígét, hogy megtudjam, miben gyönyörködik az Úr.” Közületek sokan ahhoz a közösséghez csatlakoztatok, amelyben felnőttetek. Nem akarjátok megvizsgálni, hogy az vajon bibliai-e vagy sem. Ez azt jelenti, hogy nem akartok engedelmeskedni Isten ígének. Tudakozódjatok tehát afelől, hogy mit tanít Isten? Kutassátok az írásokat! Sok keresztyén azt hiszi, amit az igehirdetője mond, mivel ezt ő prédikálja. Nos, egyetlenegy szót se higgyél el abból amit mondok, vagy írok, ha ezt nem találod meg Isten ígében.

Mindnyájan követünk el hibákat; még akkor is, ha tőlünk telhetőleg a legjobban tanítunk is. És reméljük, hogy Isten tovább tanít minket. Nem igényelhetjük magunknak a csalhatatlanságot. Kutassátok Isten ígét és maradjatok meg abban, amit a Szentírásban találtok – és semmi más egyébhez ne igazodjatok!

November 7.

„Félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket.” Fil 2,12

Megkérdezték a vasárnapi iskolában az egyik gyermeket, hogy keresztyén-e az édesapja. „Igen”, válaszolta, „de nem erőlteti meg magát.”

Ezt sajnos sok keresztyénről el kell mondani, mert az a nevük, hogy élnek, pedig halottak. Megáll az ige: „A szeretet sokakban meghidegült.” (Mt 24,12) Sokan felveszik a keresztyénséget, de nem élnek benne. Nincs azonban olyan hivatás, amely energikusabb cselekvést, szorgalmat és buzgóságot követelne, mint a keresztyénség.

A naplopó semmire sem törekszik, és ezért semmije sincs, bármi legyen is a hivatása. De mi várható el attól, aki keresztyénnek nevezi magát és mégsem tanul Krisztustól, mint tanítójától, aki nem engedelmeskedik Urának, és nem szolgál neki, mint királyának?

Természetesen nem komolyságunk és buzgóságunk alapján szerezhetjük meg üdvösségünket, de akiből ezek a tulajdonságok hiányoznak, eltűnődhetik azon, vajon keresztyén-e egyáltalán?

Aki úgy véli, hogy elégedett lehet keresztyéni kötelességével, ha minden vasárnap elmegy a templomba viszont sem időt, sem pénzt nem szán az Úr munkájára

sem itthon, sem a pogánymisszióban, nem tart házi áhítatot, soha nem tesz bizonyosságot Uráról, nem imádkozik az elveszettekért, nos, az ilyenre érvényes, amit fentebb a fiú az apjáról mondott: „Nem erőlteti meg magát.” Talán úgy értette, hogy nem lehet sok mindent kezdeni a keresztyénségével.

Valaki azt mondta egyszer: „Az én vallásom egy fillérembe se kerül évente.” Egyik barátja erre találóan megjegyezte: „Akkor az egy fillért sem ér.”

A szívünk bizonyosság rá, a keresztyén életvitel nem édes nyugalommal teljes élet, hanem kemény harc és háború.

November 8.

„Mert mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk Krisztus ítélőszéke elé, hogy mindenki megkapja, amit megérdemel, aszerint, amit e testben cselekedett: akár jót, akár gonoszt.” 2Kor 5,10

Urunknak ez az ígéje rámutat: nem várhatjuk, hogy jutalmunkat jelenlegi folyósítással kapjuk meg. S ezért mint egy napszámosnak, úgy kell teljesítenünk napi feladatainkat, hogy majd este megkapjuk a bérünket.

Sok keresztyén a sikert tartja jelenlegi munkája jutalmának. Azonban a munkájában való siker a keresztyénnek nem igazi bére. Ez csak előleg, a bér még hátra van. Ne tekints úgy felebarátaid elismerésére, mintha az lenne tevékenységed jutalma, mivel gyakran ennek az ellenkezőjét fogad tapasztalni. Rádöbbsz, hogy legjobb tetteidet és szándékaidat is félreértik. Ha itt akarod megkapni jutalmadat, hadd emlékeztesselek nyomatékosan Pál apostol kijelentésére: *„Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.”* (1Kor 15,19)

Emberektől való elutasítás és megvetés a keresztyén sorsa. Még keresztyén társai között sem lesz mindig jó hírneve. Nem mindig őszinte jóság, nem is hamisítatlan szeretet, amit a szentektől kapunk. Azt mondom nektek, ha koronákat felebarátaitek kezéből és munkátok után nyomban kívánjátok megkapni, és azt gondoljátok, hogy mind veletek éreznek kísértéseitekben és megpróbáltatásaitokban, akkor nagyon tévedtek. A megjutalmazásotok ideje akkor lesz, ha megjelentek Krisztus ítélőszéke előtt, de nem ma vagy holnap, sem nem valamikor ebben a világban. Tekints örömmel a felmagasztaltra, az ő kezéből fogod megkapni jutalmadat!

Testvérek, mi szeretjük Urunk szolgáit, de ne engedjük, hogy ők vagy angyalok jutalmazgassanak bennünket. Maga az Úr – aki átokká lett helyettünk – fogja átadni nekünk ezt az áldást.

November 9.

„Alig mentem tovább tőlük, máris megtaláltam, akit lelkemből szeretek.”

Énekek 3,4

Tudsz-e te is így beszélni az Úr Jézusról? Ha most visszajönne, és mindegyikőnktől megkérdezné: *„Szeretsz-e engem”*, mit válaszolnánk neki? Örölnék, ha e sorok olvasói közül minél többen ezt válaszolnák: *„Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy szeretlek téged.”* (Jn 21,17)

Sok évrre hivatkozhatnánk, amiért szeretem a Golgota Krisztusát, de egyetlen-egyet sem találok, amiért ne szerethetném őt. Minden, amit róla olvasok, arra ösztönöz, hogy szeressem őt.

Ha beszélhetünk egyetlen fő évről, amiért szeretem az Urat, mely minden ok közül kiemelkedik, akkor ez a következő: *„Aki szeretett engem, és önmagát adta érttem.”* (Gal 2,20) Ha ő örök szeretettel szeretett minket, ha szeretett minket, amikor még ellenségei voltunk, és úgy szeretett, hogy emberré lett értünk és engedelmes volt Atyja iránt haláláig, akkor egyszerűen nekünk is viszont kell szeretnünk őt!

Végig tudod-e nézni szenvedését és halálát, látva, amint leveszik a keresztről anélkül, hogy azt kívánta volna, s becsavarják tiszta gyolcsba, és drága fűszerekkel megkenik testét? Hallhatod-e a hangját – *„Békesség néktek!”* (Jn 20,21) – anélkül, hogy ne örvendeznél? Nem hiszem, ez nem lehetséges. Azt kell hát mondanunk: *„Mi azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket.”* (1Jn 4,29)

Aztán azt olvassuk a menyasszonyról, hogy *kereste* őt; mert a szeretet nem tudja elviselni, ha távol van attól, akit szeret. A szeretet vágyakozik a szeretett személlyel való közösség után és mindent megtesz, hogy a közelében legyen. Aki igaz szeretettel van Jézus iránt, az vágyik vele együtt lenni.

Majd felcsendül egy szomorú dallam is; mert a következő mondat így hangzik: *„Kerestem őt, de nem találtam!”* Van ilyen tapasztalatod? Ha bármilyen bűnben élünk, természetesen hiába keressük őt. Urunk nem adja olcsón társaságát, és olykor csak akkor ismerjük meg ennek igazi értékét, ha nélkülözünk.

November 10.

„Se szegénységet, se gazdagságot ne adj nekem!” Péld 30,8

A piacon járva előfordulhat, hogy döntés elé kerülsz, megvásárolj-e egy szokatlanul nagy körtét vagy nem? Hogy ott hagyd-e, vagy megveszed, s készülsz a csalódásra, mert a körte valószínűleg vizes és kásás. Túlságosan nagy, nem természetesen érlelt gyümölcsöknek soha nincs olyan zamatos, jó ízük, mint amelyeket természetesen termesztettek. Amit nyerünk a réven, elveszítjük a vámon.

Éppen így van ez a nagy gazdagsággal, nagy tisztességgel és előkelő pozícióval is. Nincs olyan sok érték mögöttük, mint ahogy felületes vizsgálódás esetén véljük; mert ugyanolyan mértékben nőnek a gondok és kísértések is, mint a gazdagság és méltóság. Aztán pedig minden, ami túlzott mértékű, hamarosan telítettséget okoz, úgy hogy egyáltalán nincs benne öröm.

Boldogabbá tesz egy közepes eredmény, mint hatalmas gazdagság. Több örömmel jár kevés ember tisztelete, mint nagy tömeg hódolata. Csendes munkálkodás szerény körülmények között inkább kielégíti az igényeket, mint a magas, ragyogó pozíció. Az „elég” sokkal jobb és több a „sok”-nál.

Salamon mondta: *„Jobb egy tányér főzelék ott, ahol szeretet van, mint a hizlalt ökör, ahol gyűlölet van.”* (Péld 15,17) Ennek az állításnak az igazsága különösen akkor világosodik meg számunkra, ha megfontoljuk, hogy egy hízott ökör – azaz valami igazán értékes –, általában civakodás és veszekedés forrása szokott lenni, miközben senki sem irigyel egy tál főzelékért.

Aki ezt mondja Agurral együtt: *„Se szegénységet, se gazdagságot ne adj nekem!”* –, az a kisebbik, de édesebb körtét választja. Azonban ennél is jobb, ha egyáltalán nem mi választunk, hanem átengedjük mindezt mennyei Atyánknak.

Aki a mezők liliomait öltözteti és táplálja az ég madarait, tudja, mire van szükségetek. *„Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.”* (Mt 6,34)

November 11.

„Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában.” 2Kor 6,14

Tegyetek határozott különbséget egy keresztyén és egy hitetlen között! És legyen ez egyre nyilvánvalóbbá minden nap.

Talán hallottatok már arról a prédikátorról, aki megvádolta a Sátánt, mivel elvitte gyülekezete egyik tagját. Az ellenség azonban így válaszolt neki: „Saját területemen találtam, azért vittem magammal.” Szeretnétek az örök csalónak „Megálljt!” kiáltani, de ez semmit sem használ, ha saját területén talál benneteket. Minden madarász igényt tart arra a madárra, amelyiket a hálójában talál. „Saját hálómmal fogtam, ezért az enyém.” Nos, hiába próbáljuk megkérdőjelezni a Sátán tulajdonjogát.

„De nem vagyunk-e túlságosan komolyak és szigorúak?” – mondja ellenvetésként valaki. – Ez a veszély nem fenyeget korunkban. Soha nem mehettek túl messzire a szentségben, és soha nem lehettek túlságosan hasonlóak az Úr Jézushoz. Ha azzal vádolnak meg titeket, hogy túl szigorúak vagytok és túl komolyan vesztetek a lelki életet, ne legyetek szomorúak emiatt, hanem próbáljatok meg tényleg rászolgálni erre a vádra. Sehogy sem tudom elképzelni, hogy azt mondaná az Úr Jézus az utolsó napon: „Nem voltatok eléggé világiasak...”

„Nos, jól van,” mondja erre valaki, „de hát egyáltalán ne szórakozzunk?”

Kedves barátom, bőséges és sokrétű élvezeteket készített Isten a keresztyének számára, amik azonban nem keverednek bűnnel és gonosszággal. Vagy talán te élvezetnek nevezed a bűnt és bolondságot? Akkor nem irigyellek örömeidért.

Ha elutazom vidékre, látom, ahogy a gazda szolgája nagy adag moslékot készít a disznóknak; de nem irigylem finom ételüket. Az ellen sincs ellenvetésem, ha kétszer is megtöltik nekik a vályút, – de én is vegyek részt ebben? Én nem! Nincs ínyemre. Meg kell ezért tagadnom magamat? Bizonyosan nem!

Feltételezem, hogy a világ dolgai Isten gyermekei számára egyáltalán nem ingerlők akkor, ha megkóstolták már az Istennel való közösség örömeit.

November 12.

„Ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket.” Ef 5,11

Igen lényeges kérdés, a keresztyéneknek a világi szórakozásokhoz való viszonyulása. Gyakran hallottam magukat keresztyéneknek nevező férfiaktól, hogy tanácsos

lenne keresztyéneknek is színházba járni, mert szerintük ezzel javulna a darabok színvonala. Nos, ez az érvelés majdnem olyan ésszerű, mintha arra ösztönöznének, hogy öntsünk levendula vizet a lefolyócsatornába, hogy jobbítsuk annak a fertelmes szagát. Ha Jézus gyülekezete azért utánozza a világot, hogy tökéletesítse annak tetteit, akkor a dolgok a Biblia felszólításához képest: *„Menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek!”* (2Kor 6,17) – nyilván igen megváltoztak.

A színház morális állapota évek óta túl rossz ahhoz, hogy javítani lehetne rajta. Ha volt valaha is olyan idő, amikor a keresztyéneknek szigorúan és következetesen el kellett szakadniuk a világtól, akkor az éppen most van, amikor még a levegő is szennyes az utálatos szemérmetlen képektől, és az utcák is visszhangoznak a szennylapokat árusítók kiáltásaitól. – Szomorú hallani, miként beszélnek manapság az emberek bűnös cselekedetéről, hogy fiatal férfiak és asszonyok szégyen nélkül társalognak olyan dolgokról, melyek rombolók, amelyek tönkretelhetnek és elpusztíthatnak, s oly kedélyesen csevegnek ezekről, mintha semmiségek és szórazótató dolgok lennének. – Ezen erős kihívásokkal szemben ezekben a napokban kétszeresen is szigorúaknak kell lennünk, hogy semmiféle erkölcstelenség ne hatoljon be közénk. Erős kézzel el kell fojtanunk a tényleges bűnöket; nekünk magunknak viszont még a bűn látszatától is őrizkednünk kell.

Kedves testvéreim, legyen tiszta a szívetek, ajkatok és életetek! Szenteljétek magatokat az Úrnak, és kerüljétek el komolyan minden kétértelmű szót és cselekedetet! Irtózzatok bármitől és mindentől, ami közel visz a szemérmetlenséghez. Csak a tiszta szívűek fogják meglátni Istent. – Mindnyájan ki vagyunk téve emberi szenvedélyeknek, de ne hagyjuk, hogy nyomorult testünket túl könnyen megbabonázzák azok, akik élvezeteiknek szolgálnak. Mert mielőtt észre vennénk, hogy hol vagyunk, már foglyul is ejtik a lelkünket. – Kérjétek Istent, hogy őrizze meg tisztán és szentül a szíveteket!

November 13.

„Így szól a Seregek URa: »Ez a nép azt mondja, hogy nem jött még el az ÚR háza újjáépítésének ideje.«” Hag 1,2

A Sátán állandóan, mindenképpen akadályozni igyekszik Isten munkáját. Annak idején a zsidók templomépítését nehezítette, ma pedig az evangélium terjesztésében gátolja Isten népét.

A felségesnek lelki templomot kell építeni. Az ellenség azonban bármilyen eszköztől sem riad vissza, ha késleltetheti az építést. Ha képes valamiképpen visszatartani minket az Isten dicsőségére végzett hűséges szolgálattól, hitben vállalt tevékenységtől, akkor biztosan meg is teszi. Nagyon ravasz, pontosan tudja, hogyan kell időnként megváltoztatnia ellenállását, anélkül, hogy célkitűzését szem elől tévesse.

A babiloni fogságból visszatért zsidók esetében úgy próbálta megakadályozni a templom építését, hogy önző, világias mentalitást ültetett a szívükbe. Így aztán mindenki saját háza építésére törekedett, s közben senki sem törődött az Úr házával. Minden egyes család a saját érdekét helyezte előtérbe.

Nem vitás, hogy a fogságból való visszatérésük után a régóta paragon hevert földön sok mindent kellett elvégezniük a sok évi mulasztás pótlására. Elsősorban magukról kellett gondoskodjanak. A létfenntartás érdekében minden család arra kényszerült, hogy teljes erejét latba vesse.

De aztán már egészen a fényűzésig vitték, miközben a templom évekkel korábban lefektetett alapjait vagy úgy hagyták ahogy volt, vagy még több hulladékkal borították be. Az embereket nem lehetett rávenni Isten háza építésére, mert minden figyelmeztetésre azzal a mentséggel válaszoltak, hogy *„nem jött még el az Úr háza újjáépítésének ideje”*. Az alkalmasabb idő számukra mindig a jövőben volt, de valójában soha nem jött el...

Ezekhez a zsidókhoz hasonlóan ténykedik ma is sok keresztyén: miközben először maguknak vetnek, igen sokáig tart, míg Isten kerül sorra. Ezért igen időszerű ma is a próféta számonkérő kiáltása: *„Hát annak itt van az ideje, hogy ti magatok faburkolattal díszített házakban lakjatok, amikor a templom még romokban hever?”* (Hag 1,4)

November 14.

„És az egész megmaradt nép hallgatott Istenének, az Úrnak a szavára, Haggeus próféta beszédére.” Hag 1,12

Haggeus által ítéletes szavakat hirdetett az Úr, és az emberek felébredtek. Teljes erővel dolgoztak a templom építésén, ám nemsokára új akadályt gördített a Sátán a munkások útjába.

Az ősz hajjú, tekintélyes idős emberek bölcs belátásukkal megállapították, hogy Salamon templomával összehasonlítva, – amiről atyáik beszéltek nekik – ez az

épület nem is méltó arra, hogy templomnak nevezzék. Ez a megalázó összehasonlítás nyomban igen elbátortalanítóan hatott, és ismét megviselte a serénykedő embereket. Mivel minden kifogás kapóra jön, sokan örömmel fogadták és szajkózták tovább ezt az összehasonlítást.

Nos, ha a próféta nem az Úr igéjével szállt volna szembe az ellenség ravasz támadásával, akkor bizonyosan hamarosan újra elakadt volna az építés. A gonosz-ságot csakis az örökkévaló Isten szava képes megzavarni. Az ige hatalmas fegyveréhez semmi sem mérhető. Kétszer is kiáltotta az Úr az embereknek: *„Én veletek vagyok!”* (Hag 1,13 és 2,4)

A mi korunk is hasonlít bizonyos szempontból Haggeus korára. Úgy Krisztus egyházán belül, mint azon kívül is folyton ismétlődik ez a történet. Ezért ugyanúgy ismételni kell Isten üzeneteit is! Egyáltalán nem vagyunk még szabadok a világiás gondolkodástól, ami előtérbe állítja szeretett énünket, és így nem adunk helyet Isten számára.

De ha ezt az önző kapzsiságot és büszkeséget Isten legyőzi, az gyakran sokunk-nál megkérdőjelezhető levertségre és csüggedésre vált át. Akik győznek a világias-ság fölött, olykor igen hajlamosak a csüggedésre. Ennek következtében, mint akik nem látják a célt, hanyagul dolgoznak, mintegy olyan ügyért, ami minden látszat szerint kudarcra van ítélve. – Ezt a gonosz-ságot orvosolni kell. Imádkozom, hogy az Urunk szájából jövő ige ugyanazt a hatást fejtse ki ma is, mint annak idején Haggeus korában. Bárcsak felbátorodnának az elgyengült szívek és letargiás álomba szenderült lelkek, amikor hallják, hogy így szól az Úr: *„Lelkem köztetek marad! Ne féljete!”* (Hag 2,5)

November 15.

„Hadd tudják meg a mai napon, hogy te vagy az Isten Izráelben, én pedig a te szolgád vagyok, és mindezt a te parancsodra tettem!” 1Kir 18,36

Ha az Úr munkáját végzed, akkor készülj fel, hogy sok könnyhullatással és imádsággal hirdesd az evangéliumot.

Elgondolkozol talán majd azon: „Várhatok-e gyümölcstermésre?” Természetesen! Hiszen Isten nem arra szólított fel, hogy olyan jó magot vessél, ami sohasem fog kikelni.

De ha ennek a gondja nyomja a szívedet, akkor ilyen szavakkal járulj a kegyelem trónjához: „Uram, ígéd szerint cselekedtem. Hadd tudják meg az

emberek, hogy ez így van. A te igédet prédikáltam és te azt mondtad igédről: »Nem fog visszatérni üresen«. Ezekért a lelkekért imádkoztam, és te azt ígérted: »*Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.*« (Jak 5,16) Nos, cselekedjél úgy, amint szóltál! Mutasd meg, hogy állod szavadat!”

Lám, az Úr mintegy elkötelezte magát, hogy támogat a munkádban. Ha mindent szorgalommal és nagy gondossággal végeztél igéje szerint, akkor a szívedben bizonyossággal mehatsz hozzá és elmondhatod neki: „Nem azt mondtad Uram, »*Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi, ujjongva érkezzék, ha kévéit hozza!*«?” (Zsolt 126,6) Így cselekedtem, kérlek, add meg a kévéimet!”

Szeretném most ezt a tanítást *a helyi gyülekezetre* alkalmazni. Köztudott, hogy sok gyülekezetben nem növekszik a taglétszám. A gyülekezetek kis létszámúak, az imaórákon is kevesen vesznek részt és erőtlen a lelki élet is. Nos, mivel nem Isten szava szerint cselekedtek, ezért nem lehet gyümölcsöt látni.

Bizonyosan fejlődik az a gyülekezet, amelyik Krisztus alapelvei szerint dolgozik: engedelmeskedik Krisztus tanításainak és Krisztus Lelkével van tele. Ha minden területen figyelembe veszi Isten igéjét, akkor szent bizalommal, reménységgel várakozhat. Az égből való tűznek el kell jönnie, és az áldás sem marad el.

November 16.

„*Ekkor kérni kezdték Jézust, hogy távozzék el a határukból.*” Mk 5,17

Remélem, nem tartozol azok közé, akik arra kérik Jézust, hogy távozzon el a határukból.

Miért akarták ezek a gadaraiak, hogy elmenjen Jézus? Úgy gondolom azért, mivel *nyugodt és csendes életre vágytak*. Nagy csapás volt számukra, ami történt. Disznóik a tengerbe rohantak és elpusztultak. Nem óhajtottak több ilyen „szerencsétlenséget”. Ez az ember, aki hozzájuk jött, nyilvánvalóan rendkívüli hatalommal rendelkezett. Képes volt meggyógyítani a megszállott embert! A gadaraiak épp ezért nem akarták Jézust. Tulajdonképpen semmit sem akartak, ami rendkívüli.

Lehetséges az is, hogy azért kívánták ezek az emberek a Megváltó távozását, mivel egyik *szemükkel az üzletre figyeltek*. A disznótartás „piszkos üzletnek” számított. Zsidókként biztosan semmi közük sem lehetett volna ilyen tevékenységhez. De lehet, így gondolkoztak: „Mi nem fogyasztunk disznóhúst, hanem másoknak adjuk el a disznókat”. De most az egész állomány odaveszett. Elképesztően sok jövedelmet hajthatott e sok disznó a tulajdonosaiknak. S amikor elkezdtek kiszá-

mítani, hogy mennyi a veszteségük, egyhangúlag állapították meg, hogy az Üdvözítőnek távoznia kell határukból, mielőtt még több veszteség keletkezne.

Nem csodálkozom azon, ha azok, akik például szeszes italt árusítanak, vagy olyan üzlet-tulajdonosok, ahol nem tudnak pénzt keresni anélkül, hogy ne károsítsák meg felebarátaikat, nem óhajtják, hogy Jézus hozzájuk jöjjön.

Talán köztetek is vannak, akik nem szeretnék, ha hallaná az Úr, hogyan fizettek alkalmazottaitoknak. Attól tartok, ha eljönne és bemenne ebbe vagy abba az üzletbe, nyomban azt mondaná a férj a feleségének: „Vedd magadhoz a bérkifizetési nyilvántartást és rejsd el hamar! Nem akarom, hogy Jézus beletekintsen!”

Ó, kedves barátaim, bármilyen oka legyen is annak, amiért nem kívánjátok, hogy az Úr Jézus meglepjen titeket, kérem az Urat, győzzön meg benneteket a Szentlélek arról, hogy miért szükséges, hogy éppen hozzátok térjen be.

November 17.

„Ekkor kérni kezdték Jézust, hogy távozzék el a határukból.” Mk 5,17

Az emberek kérését: „Hagyd el a határunkat!” – meghallgatta az Úr. A nemrégén még megszállott kérésének azonban: „Uram, hadd maradjak melletted” – nem engedett. Elgondolkodhatunk e jelenségen. Bölcs dolog meghallgatni az ellenség kérését, barátja kérését meg elutasítani? Igen, olykor ez bölcs dolog!

Az első esetben, amikor azt kérték tőle, hogy távozzon, – elment.

Ó, barátaim, ha Krisztus közel jön hozzátok és megérinti lelkiismereteket, és ha megéreztek valamit a lelki életből, akkor ne kérjétek arra, hogy távozzon el tőletek. Mert ha elmegy és magatokra maradtok, az megpecsételi a sorsotokat. Hiszen egyetlen reménységetek az ő jelenlétében van.

Jézus eltávozott ettől a néptől, mivel hiábavaló lett volna ott maradása. Ha azt kívánták tőle, hogy távozzon el, mit tehetett volna értük? Hiszen, ha beszélt volna hozzájuk, biztosan nem hallgattak volna rá. Ha élő ígét és mennyei üzenetet adott volna is át nekik akkor sem hallgattak volna rá. Viszont jobban eltölthette az idejét máshol. Az Úr Jézus tudta, ha elutasították a gadarénusok, a tenger másik partján szívesen fogadhatják.

Miért nem hallgatta meg Jézus a megszabadított ember kérését?

Ennek az volt a fő oka, hogy otthon lehetett hasznos. Jobban dicsőíthette Istent azáltal, hogy elmondta saját családtagjainak és a gadaraiaknak: mit cselekedett vele Isten, mintsem azzal a személyes szolgálattal, amit az Úrnak végezhetett volna.

Figyelemre méltó, hogy az Úr Jézus senkit sem fogadott el személyes testi szolgáljának földön töltött ideje folyamán. Nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon. Nem óhajtotta, hogy ez az ember hozzájáruljon kényelméhez, hanem megparancsolta neki: térjen vissza családjához, hirdesse Krisztus hatalmát, és törekedjen embereket megnyerni Isten számára.

November 18.

„És íme, vala ott egy elszáradt kezű ember.” [Károli ford.] Mt 12,10

Az Úr Jézus bement egy zsinagógába, ahol volt egy elszáradt kezű ember.

A tudósításból kitűnik, hogy ez figyelemre méltó tény volt. Az „íme” szó egyfajta felkiáltójel, ami a szokásosnál nagyobb odafigyelést követel. Olykor tudós személyek jöttek Jézust hallgatni, de nem szerepel az „íme”, ha róluk volt szó. Ebben a zsinagógában volt egy szegény, sorvadt kezű ember, és lényegesen fontos, hogy vegyük figyelembe ezt aényt.

Ha a jobb keze sorvadt el, úgy nem tudott kézműves munkát végezni, és nem tudta megkeresni a kenyerét. Így a jobbik keze használhatatlan volt. Feltételezem, hogy egyszerű, jelentéktelen emberként nagy szegénységben élt, mivel nem dolgozhatott.

Úgy gondolom, megszokta már, hogy a zsinagógába ment, mint minden más polgártársa; mégis a Szentlélek az „íme” szóval hangsúlyozza: egy nyomorék ember is jelen volt. Az Úr azt akarta, legyen valaki ezen a szombat reggelen, akire hatást gyakorolhat; valaki, akit meggyógyíthat, akin terve szerint kinyilváníthatja a hatalmát.

Nos, ha te gazdag és elégedett vagy, Mesterem nem óhajt téged. Ő gyógyító, – és azok, akik az orvoslással foglalkoznak, működési körüknek megfelelő betegeket keresnek. Ha egy ügyes orvosnak egyik városban azt mondanák, hogy itt egyetlenegy beteg sincsen, hanem mindenki tökéletes egészségnek örvend, bizonyára máshol keresne állást, és nem telepedne le ott.

Mesterünk nem jön olyan gyülekezetbe, ahol mindenki elégedett önmagával, ahol nincsenek vakok, süketek, összetört szívűek, sorvadt kezűek; mert miért is

lenne szükségük Megváltóra az ilyen embereknek? Jézus körülnéz, szeme a szenvedésre, ínségre, tehetetlenségre, bűnös létre összpontosít – mindarra és mindazokra, ahol és akiknek jót tehet.

November 19.

„És ímé, vala ott egy elszáradt kezű ember.../ Akkor monda annak az embernek: Nyújtsd ki a kezedet.” [Károli ford.] Mt 12,10.13

Olyan személyhez intézi Jézus e parancsot, aki teljesen képtelen engedelmeskedni.

Itt egyáltalán nem valami látszólagos betegségről volt szó. A beteg nem hazudta, hogy béna kezű, mert valóban béna volt a keze. Közületek talán egyesek úgy gondolják, hogy az Úr Jézus nem igazi bűnösöket mentett meg. Talán azt hiszitek, hogy azok, akiket megmentett, nem voltak annyira rosszak, mint ti; úgy vélitek, hogy nem voltak annyira elesettek, olyan reménytelenek és tehetetlenek, mint ti vagytok. Mert ti teljesen erőtlennek érzitek magatokat. De éppen az ilyenekért halt meg az Úr Jézus!

Azt a parancsot kaptuk, hogy prédikáljuk nektek ez igét: „Higgyetek!” *„Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe!”* (ApCsel 16,31) Nos, ez a parancs olyan bűnösökre vonatkozik, akik erkölcsi képességüket illetően egyáltalán nem tudnak engedelmeskedni ennek a parancsnak. Ahogy ennek a betegnek is, nekik is parancsol Jézus valamit, aminek végrehajtására önmagukban egyáltalán nincs erejük. A beteg nem tudta megmozdítani a kezét, és mégis úgy szólítja meg az Üdvözítő, mintha meg tudná tenni.

Én itt jelképet látok az evangéliumra, arra vonatkozóan, ahogy ez a bűnösökhöz szól.

Éppen alkalmatlanságodban bontakozhat ki Isten hatalma. Mivel annyira alkalmatlan vagy, az evangélium feléd hangzik, hogy meglásd: az evangélium megváltoztató ereje egyedül és kizárólag az Üdvözítőben van, és egyáltalában nem abban, akit megment.

De figyeld csak meg, hogy *ahhoz szól a parancs, aki hajlandó és készséges megtenni azt, amit megparancsol neki az Úr.* Ha megkérdeztétek volna ettől a betegtől, bizonyosan nem úgy nyilatkozott volna, hogy meg akarja őrizni elszáradt kezét. Nem, hanem egész szívéből azt kívánta, hogy meggyógyuljon. Ugyanígy van ez a szabadulással is. Ha valóban óhajtja valaki, akkor tényleg megszabadul.

November 20.

„Illés megijedt, elindult és elment, hogy mentse az életét, és elérkezett a júdai Beérsebába.” 1Kir 19,3

Illés kétség nélkül arra számított, hogy Isten hatalmának a Karmel hegyen történt csodálatos kinyilatkoztatása után az emberek feladják bálványait és teljes szívből megtérnek az egyedül élő és igaz Istenhez. Hiszen mennydörgő hangon kiáltották: „Az Úr az Isten!” – A próféta talán azt remélte, hogy Isten ereje megérintette Aháb szívét és talán Jezábel szívét is. Még ha nem is térnek meg, Isten nyilvánvaló cselekvése legalább visszatartja őket a további üldözésektől. Azt remélhette tehát, hogy most már az ő hatására az egész ország azonnal visszatér az Úr hűséges szolgálatára. Hogy örvendezett volna akkor komoly szíve az Úr előtt.

De amikor felfedezte, hogy ez nem így van, inába szállt a bátorsága. Jezábel üzenete, miszerint másnap meg fogja ölni, valószínűleg nem volt számára olyan rettenetes, mint annak lesújtó érzékelése, hogy a Baal elleni demonstrációnak nem lett semmilyen tényleges következménye. A büszke királynő még mindig uralkodott az ingatag Ahábon, és őáltala továbbra is gyakorolta a nép fölötti hatalmát. A bálványok így biztosan trónjaikon maradhatnak!

Ez a gondolat keserű ürmös volt a bálványgyűlölő próféta számára. Úgy elcsüggedt, hogy kész volt feladni a harcot és elhagyni a küzdőteret. Számára elviselhetetlen volt abban az országban élni, amelyben a nép annyira vak, hogy Baalt tiszteli, az Urat pedig megveti. Nagy sietséggel futott tehát végig az országon és elmenekült a pusztába. Nem akart lepihenni addig, amíg az istentelen földet elhagyva elhagyatott vidékre nem ért.

Nehezen tudjuk elhinni, hogy ez az az ember, aki oroszlánként vetette be magát Izráel történelmébe. Igen, ő az. Jó nekünk – akik mindig gyengék vagyunk –, ha világosan látjuk: csak azért van erejük az erőseknek, mivel Isten erősíti meg őket. Időleges gyengeségük világosan mutatja, hogy természettől fogva ugyanolyan gyengék voltak, mint mi is vagyunk. Csak Isten ereje tette erőssé őket. – És Isten készséges arra, hogy erejével minket is felővezzen lelki harcunk végzésére.

November 21.

„A tűz után halk és szelíd hang hallatszott. / Amikor Illés ezt meghallotta, palástjával eltakarta az arcát.” 1Kir 19,12–13

Figyeljétek meg, milyen alapos lelkigondozást végez Isten, milyen barátságosan foglalkozik elcsüggedt szolgájával. Tudta, hogy Illés teljes szívvel hűséges volt hozzá. Láta, hogy őszinte szeretettel ragaszkodott Istenéhez és legyőzhetetlen szenvedéllyel égett Ura dicsőségéért. Ezért nem taszítja el szolgáját haraggal, hanem úgy dönt, hogy ismét megleveníti és helyreállítja.

Az Úr ezt munkát azzal kezdte, hogy megerősítette a próféta testi erejét: mély álmot bocsátott rá, majd felüdítetté pirítóssal és egy korsó vízzel. Aztán megengette, hogy ismét aludjon, mert szüksége volt rá. Nem mondhatjuk idővesztésnek azt, ha alvásra van szükségünk kimerültségünk miatt a megerősítő munka következtében. Isten a szolgáját második alvása után is megvendégelte; aki most már úgy megerősödött, hogy más színben látta a világot.

Miután Isten emberét a nagy orvos felfrissítette, a Hóreb hegyére irányította, ahol teljesen egyedül lehetett. Amikor ott a csend megnyugtatta elméjét, beszélni kezdett vele az Úr.

Alighogy a barlang nyílásához lépett a próféta, a térségen félelmetes orkán söpört végig olyan nagy erővel, hogy megszaggatta a hegyeket. A próféta egyáltalán nem ijedt meg. A vihar gyermeke volt, aki erősen buzgólkodott a törvényért. Alig szűnt meg ez a megrázkódtatás, amikor új jelenség támadt: a lángoló tűz fényessége. Most sem érzékelhető, hogy ez a prófétát a legkisebb mértékben is megfélemlítette volna.

Aztán elnémultak az elemek. Nincs még, ami olyan nagy hatást kelthetne, mint egy rettenetes vihar utáni mélységes csend. Akkor a próféta eltakarta az arcát, oda ment a barlang bejáratához és megállt, hogy hallgatózzon. Teljesen Isten Lelke lágy suttogására irányította a figyelmét.

Megtette, amit senki más nem tudott, és most készséges szívvel kívánta meghallgatni azt, amit mondani fog neki az Úr.

November 22.

„A tűz után halk és szelíd hang hallatszott. / Amikor Illés ezt meghallotta, palástjával eltakarta az arcát.” 1Királyok 19,12–13

Ahol sem a mennydörgés, sem a villámok sem érheték el az eredményt, ott azt Isten csendes és szelíd suttogása véghez vitte.

Mi gyakran azt képzeljük, hogy az Úr rettentése meggyőzheti és ráveheti az embereket arra, hogy Istenben higgyenek. Még mindig ragaszkodunk ahhoz az elgondoláshoz, hogy egy borzalmas erő külső hatása előmozdítaná Isten országát.

Nem vagyunk olyan könnyen rávehetők, mint Mesterünk, aki lemondott a tizenkét légiónyi angyalról. Szívesen hagyatkozunk a testi erőre és az energiára. Akkor vagyunk bizakodók, ha lármát csapunk és nagy izgalmat, nyugtalanságot és felfordulást hozhatunk létre a környezetünkben. – Az új dolgok korában – úgy tűnik – a hívők felfedezték a szellemi erőt a réz- és ütőhangszerekben, és azt remélik, hogy ilyen és hasonló eszközök vonzani fogják a lelkeket. Lebecsülik az egyszerű, szerény igehirdetést, és szenzációs módszereket keresnek. Korunk törekvése a hatalom erejével kérkedni, mintha ez vihetné véghez azt, amit lelki eszközökkel nem tudunk elérni. – Mennyei Atyánk általában azt használja, ami szelíd, nyugodt, higgadt és békés. Az igazi megtérés munkájában – ami döntésre és az Isten iránti teljes engedelmségre vezet – a hívó szó gyakran olyan halk, hogy mások nem is érzékelik. A testi és lelki erő szerényen fejlődik, és mégis, inkább itt van a valódi hatalom, mint ott, ahol erőszakot alkalmaznak. – Itt tehát látjuk az erő gyengeségét, de tanulunk a gyengeség erejéről is, mert Isten ereje erőtlenségben jut el céljához. Isten gyakran azokat a dolgokat, amelyeknek – látszat szerint ítélve – kis ellenálló képességük van, ellenállhatatlannokká teszi.

A Sátán nyomást gyakorolhat a lelkekre félelem, kételkedés és rettegés által. Isten Lelke azonban gyöngéd szeretettel jön. Krisztusról kijelenti, hogy alázatos, és az Üdvözítő keresztyéire irányítja a bűnös tekintetét. Békességet, bűnbocsánatot és üdvösséget ígér neki. – Testvérek, ez az, ami hiányzik nekünk, erre van égetően szükségünk: Isten Lelke megújító munkájára, a maga sajátosan egyedülálló, éltető és szeretetteljes módján.

November 23.

„Erős a szeretet, mint a halál, legyőzhetetlen a szenvedély, akár a sír. Úgy lobog, mint a lobogó tűz, mint az ÚRnak lángja.” Énekek 8,6

Milyen csodálatos dolog az, hogy Isten Fia szeret minket! Nem azon csodálkozom, hogy szeret közületek valakit, de önfeledten ámulok és csodálkozom, ha arra gondolok, hogy én is érzem Jézus Krisztus irántam való szeretetét. És nem így van-e ezzel minden hívő, hogy számára az a csodák csodája, hogy Jézus szereti őt?

Krisztus a dicsőségben volt, az Atyával való teljes és tökéletes szeretet-közöségben, kimondhatatlan gyönyörűségben. Ha mégis szükségesnek tartotta, hogy szerető tekintetét teremtményeire irányítsa, akkor több millió angyal volt trónja előtt. De nem, ő a földre tekintett, hogy megtalálja minket, akik teljesen méltatlanok vagyunk arra, hogy törődjön velünk.

Szánakozhatott volna rajtunk, aztán elveszett állapotunkban hagyhatott volna minket. De ez nem volt lehetséges olyan személynél, akinek olyan szerető szíve van, mint Üdvözítőnknek. Természetéből fakadóan neki szeretnie kellett minket.

Hogy mit jelent Istennek szeretni, azt egyedül ő tudja. Annak a szeretetnek az alapján, amit mi érzékelhetünk, csak igen szerény elképzelésünk lehet Isten szeretetéről. Nyilván hatalmas szenvedélynek kell lennie Isten szeretetének. Azért használom a „szenvedély” szót, mivel nem találok jobbat helyette. Jól tudom, hogy nem ez a megfelelő kifejezés, de az emberi beszéd túl gyenge ahhoz, hogy ábrázolni tudja Isten szeretetét.

Ez meg nem érdemelt szeretet, ennek az oka nem mi bennünk van. Ő azért szeretett, mivel szeretni *akart* minket. Szuverén szeretete ösztönözte arra, hogy minden embert bevonjon üdvözítő tervébe. Szerette őket, tekintet nélkül arra, hogy semmit sem tehetnek szeretete kiérdemlésére. Teljesen és önként szerette őket.

Isteni módon szeretett, mérhetetlen módon. Ismered gyermeked iránti szeretetedet; de ez csak gyenge *szikra* Krisztus hatalmas, izzó *napkorongnyi* szeretetéhez képest.

November 24.

„*És monda az Úr a Sátánnak: Észrevetted-e az én szolgámat, Jóbot?*” Jób 1,8

A Sátán figyelemmel kíséri a szenteket. Ne kételkedjünk abban, hogy nagy akadállyal tartja birodalma fenntartásában és növelésében Isten népét, különösen a kiemelkedő és jeles személyiségeket.

Ahogy a vasútépítő mérnök azokra a hegyekre és folyókra irányítja a tekintetét, amelyek évekig munkát okoznak neki, úgy a Sátán is – ha megvizsgálja különböző terveit, amelyeket a világ feletti uralkodása érdekében készít, – leginkább olyan férfiakra összpontosít, mint amilyen Jób is volt.

Bizonyára a Sátánnak Luther Mártonra is sokat kellett gondolnia. „Az egész világot lábbal tiporhatnám”, mondhatta, „ha nem lenne ez a szerzetes. Utamban áll!

Ez a makacs ember gyűlöli és elpáholja az én római kedveltemet. Ha megszabadulhatnék tőle, nem törődnék ötvenezer kisebb szenttel sem, akik utamban állnak.” Fokozott figyelmet fordított rá, amikor az egyértelműen elvált szerzetes-társaitól és kiemelkedő tisztséget töltött be.

Ha ez a rettenetes hadvezér messzelátóját a szeméhez veszi, biztosan megtalálja az ilyeneket, akik könnyen azonosíthatók „tishti egyenruhájuk” alapján, és kiadja a parancsot mesterlövészeinek, hogy csakis ezekre lőjenek.

Ha adakozóbbak vagytok, mint a többi szentek, ha szorosabb közösségben éltek Istennel, mint a többiek, akkor készüljetek fel, és számítsatok arra, hogy a Sátán rátok fog koncentrálni tevékenységeivel. Ha tehetné, kiszakítaná az ékszereket Isten koronájából, és ellopná a Megváltó drágaköveit annak a mellvértjéből.

A Sátán tehát figyel Isten gyermekeire, és amikor uralma akadályainak tartja őket, kieszeli valamilyen módszert eltávolításukra, illetve saját ügyébe igyekszik őket beszervezni. Fontoljátok meg, hogy az ellenfél majdnem hatezer éves tapasztalattal rendelkezik az elbukott emberiséggel kapcsolatban. Ezért ragaszkodjatok erősen üdvösségetek fejedelméhez, aki az ősi kígyó fejére taposott, hogy ő őrizzen meg titeket!

November 25.

„Egy vakot vittek hozzá, és kérték, hogy érintse meg.” Mk 8,22

Egy vak embert vittek a barátai Jézushoz. Milyen sokan vannak, akik nem értik helyesen az evangélium alapvető tanításait, és ezért szükségük van a hívők segítségére!

Ezek az emberek igen nyitottak, de nem tudják, mit kellene tenniük, hogy üdvözljenek. Nem értik világosan a helyettes elégtétel nagy igazságát, ami az evangélium egyik leglényegesebb tanítása. Nem tudják, mit jelent teljesen megnyugodni az Úr Jézusban, aki engesztelést szerzett bűneinkért. Az ilyenek örülnének, és áldásnak tekintenék, ha olyan keresztyénekre találnának, akik a Megváltó üdvös ismeretére segítenék őket. Miért nem szolgálsz te is az ilyen lelkeknek az ige világosságával, mely neked is útmutatóvá lett?

Amikor ezt a vak embert az Üdvözítőhöz vitték, azonnal *kapcsolatba került az Úrral*, mivel *megfogta a kezét*. Áldott az a nap, az az óra egy lélek számára, amikor személyes kapcsolatba kerül az Úr Jézussal.

Később aztán az *Üdvözítő a magányba vezette – kivitte a faluból.*

Ha olyan emberek térnek meg, akik inkább lelkiileg vakok, mint szándékosan gonoszok, – vagyis inkább tudatlanok, mintsem ellenséges beállítottságúak –, akkor keresztyénségük első jele nyilván az lesz, hogy egy csendes helyre vonulnak, és mélyen átérzik a személyes felelősségüket.

Mindig reménységem van az olyan embereket illetően, akik elkezdenek komolyan azon gondolkozni, hogyan is viszonyulnak Istenhez. Mert ezrek vannak ebben az országban, akik keresztyéneknek és az egyház tagjainak tartják magukat, de még soha nem tudatosult bennük az Isten iránti személyes felelősségük. Jó jel az, hogy „kivezet téged az Úr a faluból”, ha minden másról megfeledekszel, és csak az üdvösségeddel törődsz.

Ha aztán üdvösséget kaptál, nem szükséges többé, hogy magadra gondolj, hanem mások lelkével fogsz törődni. De a legfőbb bölcsesség az, hogy először teljes felelősséggel gondolj magadra és figyelj az Üdvözítőre, hogy elnyerd az örök életet.

November 26.

„Ő pedig a vakot kézen fogva kivezette a faluból, azután szemére köpve rátette kezét, és megkérdezte: »Látsz-e valamit?«” Mk 8,23

Az Úr eléggé megvetésre méltó gyógyszert alkalmazott a gyógyításhoz: a beteg szemére köpött. Az Üdvözítő gyakran a nyálát használta gyógyszerként.

Úgy tűnik nekem, hogy a szemnek a nyál felhasználásával történt megnyitása kapcsolatban állt az Úr *szájával*, azaz, az elme megvilágosodása kapcsolatban áll azzal az *igazsággal, amit kimond az Úr Jézus*. A lelki szemeket tehát az a tanítás nyitja meg, amit Jézus Krisztus mond. – Ez ebben az esetben szándékosan a nyállal volt szemléltetve, mert lehetséges, hogy Isten éppen azzal az igazsággal áld meg titeket, amit korábban megvetettetek. Nem csodálkoznék, ha ebben éppen azt a férfit használná fel, aki ellen keserű ellenszenvvel küzdöttetek. Megvetően „nyál”-nak mondogod, de semmi más nem fogja megnyitni a szemedet. Azt mondogod: „Az evangélium igen hétköznapi dolog.” De Isten éppen ilyen hétköznapi dolog által akar örök életet adni neked.

Úgy gondolom, közülünk sokan megtapasztalták már megtérésükkor, hogy az Úr ezekkel a szavakkal fenyíti meg büszkeségünket: „Ezek a szegény emberek – akiket olyan egyszerűeknek tartottál – ők lesznek áldássá számodra. És szolgám

lesz az, – akivel szemben olyan sok előítéleted volt –, aki által teljes békességre jutsz.”

Gondolj arra, hogy az Úr sem mirhát, sem tömjént, sem semmiféle drága gyógyszer nem használt a vak ember meggyógyításához, hanem csak a megvetendő nyálat.

Nos, ha Istentől megnyílt szemed lenne, belátnád, hogy a mély, isteni igazságokat nem tudják megértetni napjaink filozófusai és gondolkodói. És az az egyszerű személy, aki felszólít téged az Úrba vetett bizalomra, hogy ez által legyen életed, – jobb igazságot tár eléd, mint a híres filozófusok összes tudománya. Bárcsak megértenéd, hogy aki azt mondja neked: *„az Úr Jézusban »van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve«*” (Kol 2,3), az többet mond ezzel az egyszerű magyarázattal, mint amennyit Szókratészről és Platontól tanulhatnál, ha ismét feltámadnának a halottak közül.

November 27.

„Az felnézett, és így szólt: „Úgy látom az embereket, mintha fákat látnék, amint járkálnak.” Mk 8,24

Az Úr ereje ennek az embernek a szemét látóvá tette, de még nem volt képes mindent világosan megkülönböztetni. Jézus megkérdezte tőle: „Látsz-e valamit?” Az felnézett, és ez volt az első örvendező szava: *„Látok!”* – Milyen nagy áldás! – Néhányan közületek is elmondhatják: *„Egyet tudok: bár vak voltam, most látok.”* (Jn 9,25) „Nem látok olyan sokat, amennyit esetleg kellene, vagy úgy, ahogy remélem, hogy egyszer majd látni fogok, de mégis látok. Ezt bizonyosan tudom. Látom *ínségemet és szükségemet*, és ha semmi mást nem látok is, ezeket mégis látom.” – Nos, ha valaki láthat valamit, nem számít, mi az; elvégre: tud látni. Legyen az egy gyönyörű tárgy vagy egy csúf dolog, amit lát: nincs jelentősége. Így tehát, ha valamilyen lelki érzéked van, az annak a bizonyítéka, hogy van lelki életed. –De hallgassuk tovább ezt a férfit. Azt mondja: *„Látom az embereket.”* Ez még jobb! – Vannak emberek, akiknek elegendő látókéességük van ahhoz, hogy megkülönböztessenek bizonyos dolgokat.

Bizonyára, egykor másokkal együtt te is olyan vak voltál, mint egy denevér, és senki sem tudott volna meggyőzni arról, hogy a keresztség általi „újjászületés” más, mint az Isten ígéje által történő újjászületés. Azt gondolnánk, hogy ez mindenki előtt világos; de sajnos nem így van.

Most Isten kegyelméből eleget láthatsz ahhoz, hogy megismerd: van Üdvözítő; a megváltás útja a Jézus Krisztusba vetett hitben rejlik; hogy a megváltás, amit Jézus Krisztus véghezvitt, tökéletes; és azokat, akik ezt megkapták, bizonyosan az örök dicsőségbe juttatja. – De figyeljetelek csak tovább erre a férfira, mert azt mondja: „*Úgy látom az embereket, mintha fákat látnék, amint járkálnak.*” Mindent homályosan lát. – Így van ez az első világossággal, ami sok, lelkileg vak embernek megadatik. Nem tudnak különbséget tenni a megigazulás és megszentelődés, a Megváltó és a Szentlélek munkája között. De már az is kegyelem, hogy tulajdonképpen látnak, és ezután Isten fokozatosan egyre több világosságban részesíti őket.

November 28.

„*Aztán Jézus ismét rátette a kezét a szemére, ő pedig körülnézett, és meggyógyult, tisztán látott mindent.*” Mk 8,25

Feltételezem, hogy *Jézus volt az első személy, akit ez a vak ember meglátott*, mivel ő vezette ki a tömegből; ezért csak távolról láthatta a többieket. Áldott tekintet volt ez: a Jézus arcának meglátása. A vak örök vakságban maradt volna, ha nem pillanthatta volna meg az Úr Jézust. De ha meglátja őt valaki – milyen nagy öröm a vakságból megszabadulni!

Kedves barátom, mindenekelőtt arra kérlek, ismerd meg és értsd meg az Úr Jézust! Tartsd értékesnek Krisztus *tanítását*, mert „az olyan trón, amelyen ő ül”. „*Növekedjetelek a kegyelemben*”, mondja Péter apostol, de hozzáfűzi, „*és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében!*” (2Pét 3,18)

Aztán az Úr Jézus parancsot intézett a vakhoz, hogy nézzen *fel*.

Ha látni akarunk, nem nézhetünk *magunk elé*; hiszen nem árad fény a poros földről. Ha látni akarunk, *magunkba* sem tekinthetünk; mert sötét barlang a szívünk, ami tele van mindenféle gonoszsággal.

Fölfelé kell tekintenünk. Ezt akkor tesszük, amikor az Úr Jézusra gondolunk és benne megnyugszunk. Fel kell nézni Istenünkre. Lelkünk Ura tökéletességét szemlélje a lelkünk és ne önmagáról álmodozzon. Gondolkodjunk Urunk nagyságáról, ne pedig beképzelt, saját nagyságunkról.

Közli az Írás, hogy a vak *végül mindent élesen láthatott*. Igen, ha a nagy orvos haza küldi a betegeket, bizonyosak lehettek benne, hogy a gyógyulás tökéletes.

Ne legyetek önző módon megelégedve azzal, hogy üdvösségetek van. Szent tudásvágygal akarjátok megtudni, hogyan, miért, milyen eszközök által és mi célból mentett meg benneteket az Úr! Próbáljátok megérteni a régi és új természet közti különbséget. Soha ne várjátok arra, hogy a régi természet újra változik, mert az sohasem fog megtörténni. Törekedjétek a teljes írás megértésére és ragadjátok meg az igazságot, amint az Jézus Krisztusban összpontosul teljes tömörségében és egységében.

November 29.

„Mert Heródes félt Jánostól, akiről tudta, hogy igaz és szent ember; ezért védelmébe vette; bár hallgatva őt, gyakran zavarba jött, mégis szívesen hallgatta.”
Mk 6,20

Mindezen jó jellemvonása ellenére Heródes szomorú véget ért. Jánost – akit tisztelt egykor és szívesen hallgatott – megölette. Ő volt, aki személyesen parancsot adott, hogy fejezzék le Jánost, és a fejét Heródiáshoz vitték. – Ugyanez történt sok igehallgatóval is, akik először jó reménységet keltettek az igehirdetőben. Aztán pedig ugyanazon prédikátor rágalmozóivá és üldözőivé lettek, akit egykor tiszteltek. Ma is megtörténik: egy idő múlva elégedetlenek lesznek az igehirdetővel szemben az emberek, hibáztatják. És gonosztetteikkel odáig hatnak, hogy kigúnyolják azokat, amiket egykor tiszteltek, és Jézus nevével tréfálva játszadoznak.

Heródes félt Jánostól, mégis lefejeztette. Lehet valaki református, evangélikus vagy bármilyen vallású, aki a körülmények nyomása alatt mégis gyűlölőjévé és üldözőjévé válhat annak az igazságnak, amit egykor megvallott.

Heródes mindenesetre egy fokkal mélyebbre került; mert később kigúnyolta az Üdvözítőt is. Ő – aki János befolyása alatt állt és „engedelmeskedett néhány dologban” – végül „megvetően bánt” (Lk 23,11) az Isten Fiával.

Az evangélium leggonoszabb káromlói közül néhányan korábban vasárnapiskolai tanulók, illetve tanárok voltak. Jó néhány fiatalembert „majdnem rábeszéltek” arra, hogy keresztyénekké legyenek. De mivel kétfelé sántikáltak, addig tétováztak, amíg elbuktak, és sokkal rosszabb helyzetbe jutottak, mintha sohasem látták volna az igazság világosságát.

Ha az ördögnek szüksége van Júdasra, „a kárhozat fiára” (Jn 17,12), akkor magához vonja az apostolt és hatással van rá. – A határmenti lakosok számítanak a

legrosszabb ellenségnek, és ők okozzák a legtöbb kárt, amíg át nem vonjuk őket a határon a mi oldalunkra.

Óh, bárcsak Isten kegyelme döntésre segítené mindazokat, akik most ingadoznak!

November 30.

„Amikor a király bement, hogy megtekintse a vendégeket, meglátott ott egy embert, aki nem volt menyegzői ruhába öltözve; / így szólt hozzá: »Barátom, hogyan jöhettél be ide, hiszen nincs menyegzői ruhád?« Az pedig hallgatott.” Mt 22,11–12

Miért volt szótlan ez az ember? Ritkán találkozunk olyan emberekkel, akik azonnal döntenek Jézus mellett. Itt azonban egy olyan embert látunk, aki egyáltalán nem tudott válaszolni. Miért nem? Úgy gondolom azért, mert komoly szemrehányásban részesült. – „Barátom, hogyan jöhettél be ide?” – kérdezte a király. A hívatlan vendéget a szolgáltnak kellett volna az ajtónál visszatartani, de ez a személy erőszakkal, vagy csellel jutott be a házba. – Amikor a király azt mondta: „Kötözzétek meg kezét-lábát” – úgy gondolom –, ennek azért kellett így történnie, mivel kezét-lábát használta, hogy behatoljon az épületbe. Azt mondta: „Be akarok jutni! Dacolni akarok a királlyal és a vendégei közé kívánok ülni menyegzői ruha nélkül is.”

Most azonban nem mondhatta: „Uram, én ezt nem tudtam.” Láttá, hogy mindenki más menyegzői ruhába öltözött. Hazugság lett volna azt mondani: „Uram, nem kaphattam menyegzői ruhát.” Ahogy mindenki ingyen kapott menyegzői ruhát, ő is ugyanúgy kaphatott volna. Azt sem válaszolhatta: „Uram, bekényszerített valaki.” Nem, önként jött be, dacolt a renddel.

Urunk Jézus nagyon komoly dolgokat mond a gonoszok jövőjéről. Egyszer szememre vetette valaki, hogy borzalmas módon ábrázolom az elveszettek jövőjét. Azonban én soha nem mentem tovább annál, mint amit erről a mi Urunk kijelentett. Fontoljátok meg és vegyétek komolyan az örökkévalóság kérdését! Az Úr Jézus nagyon komoly dolgokat mond a gonoszok jövőjéről.

Most az összes többi vendégre gondolok a menyegzői ünnepségen. Mindenki esküvői ruhát viselt. Milyen öröm uralkodott ott! Sokan bűnösök és szegények voltak, de valamennyien menyegzői ruhát viseltek, és senki sem utasította ki őket.

Egyedül és kizárólag Jézusba vedd bizalmadat és neked is ezt kiáltja: „Aki én-hozzám jön, azt én nem küldöm el.” (Jn 6,37)

December 1.

„Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Jn 21,17

Péter szorgalmas tanítvány volt. Milyen lelkesen kiáltotta a Galileai-tengeren: *„Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy menjek oda hozzád a vízben.”* (Mt 14,28) Micsoda bátorság! Milyen nagy hit! Mekkora buzgóság!

Itt, e kérdést megelőző esemény folyamán is azt látjuk, hogy Péter nem tud várni buzgóságával addig, amíg a csónak a parthoz ér, hanem felövezi magát és beleugrik a tengerbe, hogy a Mesterhez ússzon, akit szeret. És mégis, az Úr, aki látja ezt a buzgóságot, felteszi neki ezt a kérdést: *„Szeretsz-e engem?”*

Igen, ifjú testvérem, aki komolyan veszed vasárnapi iskolai tevékenységedet, komolyan törekszel a gyermekek megtérésére és másokat is erre ösztönözöl, és megelevenítesz minden összejövetelt, amelyen részt veszel: neked is fontos szembe nézned ezzel a kérdéssel: valóban szereted-e az Urat vagy nem? Talán megállsz az utcasarkon valakivel, és örülsz, ha Uradról beszélhetsz neki, még ha kicsúfolnak is ezért; és mégis, az Úr megkérdi: meg vagy-e győződve arról, hogy szereted Jézust?

Kedves nőtestvérem, aki szegényeket látogatsz és gondját viseled a gyengéknek; és te, fiatalember, aki kitartó vagy a jó cselekvésben és részt veszel teljes odaadással mindenben, ami az Úr ügyére vonatkozik: Örülünk nektek és reméljük, nem fog lankadni lelkesedésetek!

Mégis fel kell tennem nektek személyesen e kérdést: *„Szeretitek Jézus Krisztust?”* Mert van olyan buzgóság, ami mások véleményén alapszik, és az a kívánság élteti, hogy komolynak és hasznosnak tartsák. Van olyan buzgóság is, ami inkább természetes szívéllyességből, mint a kegyelem szent tűzéből ered. Ez a buzgóság is képessé tesz sok embert nagy dolgok véghezvitelére. És mégis, ha ezek mindent megtettek is, csak olyanok, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalom, mert nem szerették az Urat.

December 2.

„Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” ... „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy szeretlek téged.” Jn 21,17

Urunk megkérdezi Pétert, hogy szereti-e *őt*. Nem a mennyei áldások vagy Isten népe iránti szeretetéről kérdezi, hanem hogy *őt* magát szereti-e.

Jézus régi nevén szólítja Pétert: „*Simon, Jóna fia*” –, hogy emlékeztesse, mit tett érte a kegyelem. Megváltónk szeretettel, egyszerűen, érthető szavakkal kérdezi az iránta való szeretetről. Itt Urunk nem „a nyulat akarta kiugratni a bokorból”, hiszen azonnal a tárgyra tér. Mert olyan kérdés ez, mellyel kapcsolatban nem lehet megtúrní sem a kétértelműséget, sem a kételkedést. Ahogy az orvos méri páciense pulzusát, annak érdekében, hogy megítélje szíve állapotát, úgy vizsgálja meg Jézus Péter szeretetét.

Nem azt kérdezi: „*Simon, Jóna fia, bánod-e esztelenségedet?*” A megbánás értékes kegyelmi ajándék, igen fontos. De bölcsebb dolog volt Péter szeretete iránt kutatni, mivel az a tanítvány, aki szereti Mesterét, egyszersmind mélységesen szomorú is, amiért megtagadta *őt*. – Az Úr még csak nem is Péter *hite* iránt érdeklődik, ami igen vitatható lett volna; mert esküvel megtagadta: „*Nem ismerem azt az embert!*” Ez is fontos kérdés lett volna, de Péter válaszában erre is ott volt a felelet, amikor megvallotta a szeretetét. Mert aki szeret, az hisz is. És senki sem szeretheti az Üdvözítőt, aki nem hisz benne. Az Úr tehát minden lényeges tényezőt összefoglalt ebben az egy kérdésben: „*Szeretsz-e engem?*”

Háromszor tette fel az Úr ezt a kérdést: erről ismerjük fel annak a fontosságát. Ha ellenőrizni akarjátok magatokat, vizsgáljátok meg az Úr iránti szereteteket. Mert az Úr iránti szeretet az a pulzus, aminek alapján a lelki élet érzékelhető.

Figyeljete meg, milyen szerényen válaszolt Péter. Nem tört ki heves érzelmekben, és nem is keresett semmiféle bizonyítékot. Tulajdonképpen ezt mondta: „Uram, mindentudásodra hivatkozom. Belátsz a szívembe, ezért tulajdonképpen nem kell semmit sem mondanom. Te tudod, hogy szeretlek téged.” – Ugyanígy válaszolnánk-e mi is az Úrnak, ha ma tőlünk kérdezné meg: Szeretsz-e engem?

December 3.

„Így szólt Fülöpnek: »Honnan vegyünk kenyeret, hogy ezek ehessenek?« / Ezt pedig azért kérdezte tőle, hogy próbára tegye, mert ő már tudta, mit fog tenni.” Jn 6,5–6

Azzal a szándékkal tette fel Jézus ezt a kérdést Fülöpnek, hogy több ponton is megvizsgálja.

A *hitét* akarta ezzel próbára tenni. Mit szól erre Fülöp? Ha erős hite van, azt válaszolja: „Nagy Mester, nem szükséges kenyeret venni. Te nagyobb vagy Mózesnél, aki alatt a nép mannát evett a pusztában. Csak egy szót szólj, és mannaként fog hullani a kenyér, s mindenki jóllakik.”

Ha nagy hite lett volna Fülöpnek, talán azt válaszolja: „Te nagyobb vagy Elizeusnál is, aki néhány árpakenyeret kapott és azzal táplálta a tanítványokat. Uram, ezt te is könnyen megteheted.”

Ha még nagyobb lett volna Fülöp hite, talán azt mondja: „Uram, nem tudom, hogy lehet kenyeret vásárolni, de az van megírva: »*Nemcsak kenyérrel él az ember*«. Te képes vagy arra, hogy jóllakjon ez a nagy tömeg testi kenyér nélkül is, anélkül, hogy kenyérbe harapnának.”

Az Úr kérdése felfedte Fülöp kishitűségét, mert elkezdte a filléreit számolni ahelyett, hogy Isten mindenhatóságára emelte volna tekintetét. Félek, hogy mi sem vagyunk mentesek e vád alól, hiszen egykor még Mózes is éppen így követte el a hitetlen számítások bűnét. „*Hatszázezer gyalogos van ebben a népben, amely között vagyok, és te ezt mondod: Húst adok nekik enni egy álló hónapig?!*” (4Móz 11,21) Emlékezzetek Isten válaszára, amit elcsüggedt szolgájának adott: „*Hát olyan kevés az ÚR ereje? Majd meglátod, beteljesedik-e az én beszédem, vagy sem.*” (4Móz 11,23)

Ennek alapján bízunk mi is Isten hűségében, amely csodálatos módon fog megnyilvánulni. Kételkedésünk viszont mindig Urunkkal szembeni bizalmatlanságból fakad. Ezért tartunk bűnbánatot!

December 4.

„*Ezt pedig azért kérdezte tőle, hogy próbára tegye, mert ő már tudta, mit fog tenni.*” Jn 6,6

Vizsgáljuk meg ezt a kifejezést: „*Ő már tudta*”. Jézusnak mindig teljes a tudása.

„*Ó*”, mondod, „én nem tudom, mit kell tennem.” Igen, ez jellemző sokszor ránk: tanácstalanul törjük valamin a fejünket. Jézus azonban tudta, mit kell tennie. Ez drága vigasztalás. Tudta, milyen sok ember volt a környezetében. Tudta, mennyi kenyeret fogyasztának el. Tudta, mennyi halra lenne szükségük, és hogyan kell táplálnia a tömeget. Mindent tudott már azelőtt, mielőtt megtörtént volna.

Szeretett testvérem, Isten megkísértett gyermeke! Jézus mindent tud ügyedről, azt is, hogyan akar újra egyenesbe hozni. Ne gondold, hogy bármiről is tájékoztatnod kellene őt. *„Mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle.”*

Az imádság nem arra való, hogy az Úr tudomására hozzunk valamit. Ahhoz, hogy átsegítsen benneteket mostani szenvedéseiteken, nincs szüksége arra, hogy szegényes ismeretetekkel kiegészítse az ő korlátlan tudását. Ő tudja, hogyan vigye azt véghez, amit tenni akar. – Az Üdvözítő mindig tudta, hogy mit kell tennie, és soha nem sietett. Drága Urunknak felséges nyugalma volt, mivel tökéletes pontosság jellemezte. A késedelmeskedők sietnek; de ő, aki soha nem késik, soha nem is siet!

Jézus nemcsak azt tudja, mit akarsz tenni, hanem azt is, amit ő fog tenni. Az a szándéka, hogy valami nagy dolgot tegyen érted és segítsen neked. A végén azt mondjuk majd: „Áldott legyen az Úr!”

Nagy félelem uralkodott el rajtunk, de Urunk nagyszerűen megsegített. Ő ezt nem véletlenül és nem a körülmények közrejátszásával tette. Sokkal inkább tökéletes bölcsességgel tudta, amit tenni akart, és mindent megtervezett elejétől a végéig, hogy a mennyei fejedelemségek és hatalmasságok örökké arról a kegyelemről és szeretetről, bölcsességről, hatalomról és gondoskodásról énekelhessenek, amit olyan gazdagon tanúsított népe iránt. – Ha már most látnánk hitben a dolgok végét, máris magasztalnánk Urunk nevét, aki előre eltervezte tökéletes váltságművét és sohasem tért el dicső tervétől.

December 5.

„Talán mi menjünk el, és vegyünk kétszáz dénárért kenyeret, hogy enni adhassunk nekik?” Mk 6,37

Kétszáz dénárra lett volna szükségük egyik gyorsszámoló tanítvány becslése szerint. Vannak, akik mindig gyorsak a hiányzó fillérek kiszámolásában. Ha el kell végezni valamilyen szent munkát, akkor előállnak kishitű számoló-szakértőink pontos költségvetésükkel és a komolyabb hiányosságok bölcs kifejtésével.

Ha nagyok vagyunk a számtanban, kicsik vagyunk a hitben. „Hogyan tudjuk előteremteni a szükséges összeget? Honnan vegyünk kenyeret itt a pusztában?” Úgy tűnik, a tanítványok balgán úgy vélték, hogy csupán homok és kő áll rendelkezésükre ötezer ember megvendéglésére.

Vajon nem tűnik-e ettől sokkal képtelenebb ötletnek Jézus londoni gyülekezetének evangelizáló munkája? Vannak köztetek olyanok, akik ezt lehetetlennek tartják, de ha ti élnétek Kelet-London rendkívül szegényei között, ti is belátnátok, hogy mindennél fontosabb az a kérdés: Miként lehetne elérni ezt az elveszett tömeget?

A parancs így hangzik: *„Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.”* Isten szándéka az, hogy úgy terjedjen az Úr ismerete az egész földön, ahogy a víz betölti a tengert. Ez igen merész terv, megdöbbentí a reálisan gondolkodókat a lehetetlen a számításokat végzők előtt, és még a hívőknek is nehéznek tűnik.

Az éhező tömeg ellátásában Urunk csodálatosan kinyilvánította kegyelmét. E kegyelem korlátlan, és ha megfelelő alkalomra talál, érvényesül hatalma. Milyen nagy lehetőség együttérzés gyakorlására egy éhező, elgyengült tömeg! Az lehetetlen, hogy ilyen alkalmat elmulasszon a szeretet Ura; szeretete felettébb buzgó ahhoz, hogy tétlen maradjon ilyen órában.

Kedves testvérek, milyen jelentős alkalmat nyújt jelenlegi világkorszakunk arra, hogy felragyogtassuk Isten kegyelmét! Milyen pompás márványtömböket kínál a nagyvilág az örökkévaló szobrásznak!

December 6.

„És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt.” Lk 15,20

Ha a tékozló fiú előre tudta volna, mit gondol és mond róla a bátyja, bizonyára elmenekült volna otthonról, és soha többé nem tért volna vissza. Ha a ház közelébe jutva meghallotta volna bátyja szavait, talán nem tért volna be, hanem tovább vánszorgott volna. De mielőbb odáig jutott, apja már elébe futott és megcsókolta.

Fiatalkorom, talán nem régen fogadtad szívedbe a Megváltót. Lehetséges, hogy szeretnél beszélni a bátyáddal, de félsz ettől. Nem csodálkozom azon, hogy óvatos vagy, hiszen nem vagy olyan személy, akivel szívesen szóba állnak. De ha elfogadtad Atyád csókjait, az sem fog visszafordítani, ha a bátyád keményen lép fel ellened.

Elszomorított, amit hallottam valakitől, aki az egyik gyülekezethez akart csatlakozni: „Az idősebb testvérekhez fordultam, de egyikük meglehetősen gorombán bánt velem. Ezért soha többé nem megyek oda.”

A testvérek kötelessége tárt karokkal fogadni a megtérőket. Hogyha közületek egyesek keményen bánnak velük, ne hagyjátok, hogy becsapják magukat igaz állapotukat illetően.

Semmi mást nem óhajtunk jobban, mint hogy szeretetben vigyétek a megtérteket Krisztushoz. Azonban, ha joggal felmerül a gyanú, hogy nem őszintén tértek meg Istenhez, ezt becsületes emberekként meg kell mondanunk nekik.

Fiatal keresztyének gyakran megrettennek, ha összetalálkoznak valakivel, aki hűvösen fogadja őket, noha irántuk olyan sok szeretetet tanúsított az Atya. Előítéletük túlzott óvatosságból származik, vagy esetleg mert nem látják náluk a lelki élet érett jeleit.

Egyáltalán ne vegyétek tekintetbe az ilyen szigorú idős testvéreket. Talán éppen azért közli az ige, hogy sokszor megcsókolta a tékozló fiút az atya, mivel a bátyja olyan hűvösen bánt vele és az ünnepségen sem akart részt venni.

December 7.

„Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok reá, húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábára!” Lk 15,22

Figyeljétek meg, miként illet a ruha a tékozló fiú vallomásához. A fiú azt mondta: „Atyám, vétkeztem.” Az apa meg így válaszolt: *„Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát – fedeztétek el minden bűnét Krisztus igazságával.”*

A fiú öltözete rongyos volt, ezért mondta az apa: *„Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát – és így semmit sem láttok többé rongyaiból.”* Olyan öltözetet kellett hordania, ami megfelelt fiúi méltóságának. *„Adjátok rá a legszebb ruhát, hogy felkészüljön és elfoglalja helyét az ünnepi lakomán.”*

Ez történik, ha egy bűnös bűneit bánva Istenhez járul. Nem csupán Krisztus igazsága fedezi be, ami a múltra vonatkozik, hanem előkészíti az Úr a jövőbeli áldásokra is, amiket a kegyelemben részesülőknek tart fenn.

Milyen nagyszerűen válaszol az apa fia vallomása második részére. Azt mondja a fiú: *„Nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek.”* Erre így válaszol az apja: *„Húzzatok gyűrűt a kezére.”* Ez az adomány pontosan egybevág a vallomással. Milyen csodálatos, hogy ennek a kéznek, amelyik disznókat táplált, most egy gyűrűt kell hordania! Már nem disznópásztor, hanem egy gazdag apa megbecsült fia!

Ez a gyűrű az ujjadon mutatja Krisztussal való szoros kapcsolatodat, s bizonyítja az Atya örök szeretetét; nem más ez, mint a Szentlélek záloga.

Aztán *sarut* húztak a lábára. Korábban csak az urak viseltek szandált, úgyhogy ez a parancs válasz volt a fiú ki nem mondott kérésére. A fiú ugyanis azt kívánta, hogy az atya napszámosa legyen, de az apa azt parancsolja: „*Húzzatok sarut a lábára.*”

Ily módon tüntették ki a tékozló fiút az atya fiaként. Nemcsak *ruhája* volt, ami betakarta, *gyűrűje*, ami ékesítette, de *saruja* is volt, amiben méltósággal járhatott és dolgozhatott.

December 8.

„*Ezt mondta, és a földre köpött, sarat csinált a nyállal, és rákenste a sarat a vakon született ember szemeire, / majd így szólt hozzá: »Menj el, mosakodj meg a Siloám-tavában« – ami azt jelenti: küldött. Az pedig elment, megmosakodott, és már látott, amikor visszatért.*” Jn 9,6–7

Ez az ember vak volt, de jó volt a hallása. Az üdvösségben nem ceremóniák szemlélésével részesülünk, hanem az ige hallása által. A fül a legjobb barát, ami még megmaradt a bűnös embernek. – Nagyon *pontos* volt a parancs: „*Menj el, mosakodj meg a Siloám-tavában!*” Ugyanilyen egyértelmű az evangélium is: „*Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülj, mind te, mind a te házaid népe!*” Nem az hangzik el: „Tedd ezt, vagy azt!”, hanem, hogy „higgy!” Ne a papban, vagy akármilyen más emberi lényben, hanem Jézusban higgy! – Ha azt mondta volna ez az ember: „A Jordánhoz akarok menni, hogy ott mosakodjam meg, mert ott gyógyult meg Naámán is leprás betegségéből,” nos, akkor bizony önféjűsége miatt hiábavaló lett volna a mosakodása.

Miért kellett ennek az embernek ebben a kicsiny, jelentéktelen Siloám-tóban megmosakodnia? Nos, ő nem a miértén tündökölt, hanem azonnal engedelmeskedett a kapott parancsnak. És engedelmissége nyomán áldásban részesült.

Kedves olvasó, *higgyél Jézus Krisztusban* és üdvözülj. Nem húsz dolgot kell véghezvinned, hanem csak ezt az egyet; mert ez azt jelenti: „*Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van.*” – A parancs rendkívül *egyszerű* volt. „Menj el, mosakodj meg a tóban.” Minden fiú meg tudja mosni a szemét. A feladat tehát igen egyszerű volt. – Ugyanígy van ez az evangéliummal is. Nem kell önsanyargató térdhajtásokat tenned, különleges iskolába sem kell menned, hogy nyelvek tucatját megtanuld.

Nem, egyszerűen csak ezt kiáltják neked: „Higgy és élsz!” Bízzál Jézus Krisztusban. Fogadd el a kereszten véghezvitt művét úgy, mint ami bűneidért való engesztelés; igazságát úgy, mint ami által Isten elfogadott; és személyét, mint lelked barátját. – A parancs igen *személyes* volt. Nem küldhette maga helyett egyik szomszédját vagy barátját; és szülei sem mehettek el helyette. Neki kellett mennie és megmosdania. És így kell a bűnösnek is hinnie személyesen Jézusban.

December 9.

„Amikor megteltek az edények, ezt mondta az egyik fiának: »Tégy elém még egy edényt!« De az így felelt neki: »Nincs több edény«. Ezután nem folyt több olaj.”
2Kir 4,6

A szegény özvegy nem Isten gondoskodásának a hiányát tapasztalta meg, hanem egyszerűen nem volt már több üres edénye. Ameddig voltak üres edények, folyt az olaj. A próféta egy szót sem szólt arra nézve, hogy ezt a folyamatot feltartóztassa, és az Úr sem szabott határt a csodának.

Ameddig szükségleteink vannak, Isten gondoskodik is rólunk, és megállapítjuk majd, hogy Urunk bőkezűsége minden szükségünket bőségesen fedezi. – A pusztában sokkal több manna hullt, mint amennyit elfogyaszthattak az izráeliták, és több víz folyt, mint amennyit a tömeg megihatott. Éppen így fog gondoskodni az Úr népéről mindaddig, amíg már semmire sem lesz szüksége.

Az özvegyasszonyról való gondoskodás forrása csupán egy olajos korsó volt, ez azonban nem ürül ki. Így bizonyul majd elegendőnek napról-napra az a látszatra kevés is, amivel az Úr szegény népéről gondoskodik, és betölti Isten övéi szükségét életük utolsó napjáig, az utolsó edényhez hasonlóan.

Egyesek nincsenek ezzel megelégedve, hanem azt szeretnék, hogy az olaj folyjék még akkor is, amikor már az utolsó edény is megtelt, vagyis még halálukat követően is. Nem tudnak nyugodni addig, amíg fel nem halmozták „ezreiket” és aranyporba nem temették a szívüket. De ha egyszer folyik az olaj egészen az *utolsó* edény megteléséig, mire van még szükségünk? Ha Isten gondviselése biztosítja számunkra a táplálékot és ruházatot életünk végéig, akkor hogy várhatnánk többet egyáltalán?

Az előttünk lévő történetben *egyetlenegy edénnyel sem tettek kivételt, ameddig üres volt.* Csak ez az előfeltétel szükséges ahhoz, hogy az erőt elfogadjuk. – Gyertek hát, rászoruló lelkek, gyertek az örök forráshoz és vegyétek az áldás

gazdagságát, ami szabadon és ingyen árad felétek! Még sok meg nem tért személy van családjainkban, ezért nem mondhatjuk: „Nincs több edény!” És amiatt sem kell félnünk, hogy nem folyik tovább az olaj. Vigyük Urunkhoz nyugodtan az üres edényeket, hogy megteljenek!

December 10.

„Aludtam, de ébren volt szívem.” Énekek 5,2

A menyasszonynak egyáltalán nincs joga aludni, mert *vőlegénye sem pihen*. Kint áll a hideg utcán, feje harmattal van tele, az éjszaka harmatával – miért akarna hát nyugodni menyasszonya? Mivel vőlegénye így aggódik érte és keresi, nem lehet olyan kegyetlen, hogy szenderedjen.

Illetlen közömbösnek lennünk, ha tudjuk, hogy *közeledik a vőlegény*. És szégyenletes lenne elaludni akkor, ha a vőlegény kissé késik. Megvan az ideje az alvásnak. De ha elmúlt az éjszaka, fölöttébb illetlen a lustaság fekhelyén heverészni.

A jelenkor a legnagyobb éberséget követeli a keresztyénektől, mert a világ tele van istentelenséggel és babonával. Aki csak félig éber, képtelen felismerni, milyen komolyan tevékenykedik az ellenség. Konkolyt hint a búza közé. Aludhatnak-e Sion őrzői őrhelyeiken, miközben az ellenség aláaknázza védőbástyáikat? Aludhatnak-e a pásztorok, miközben a farkas behatol a nyáj közé?

Ha *szívéink állapotát nézzük*, semmi okunk nincs alvásra; mert mindennapi gondjaink éberséget igényelnek. A körülöttünk lévő kísértések megkövetelik, hogy övezzük fel derekunkat és vigyázzunk.

Lehet majd pihenni valamely kevésbé veszélyes helyzetben, de nem ezeken az ellenséges területeken, ahol ma kell haladnunk. A Jordán túloldalán – ahol kardjainkat csodás hangú hárfákra cserélhetjük – lesz elég nyugalmunk. De most nagy könnyelműség lenne: elaludni a véres harc közepette, szakadék szélén álmodozni, játszani a halál torkában.

Bárcsak felébresztene minket a Mester hangja; mert ő hangosan kiáltja ma is: „*Amit pedig nektek mondok, azt mindenkinek mondom: Vigyázzatok!*” (Mt 13,37)

December 11.

„Aludtam, de ébren volt szívem.” Énekek 5,2

Milyen rejtély a hívő ember! Alszik, és mégis ébren van. A hit öntudata alszik, a szíve, szeretete mégis ébren van. A szív éberségét jelzi ez: „Alsom, de nem vagyok megeledve azzal, hogy szunnyadom!”

Az igazán hívő ember nem nyugodhat bele ebbe a hamis, kétes békességbe. A szívében az Istentől való élet hevesen harcol a bűn utálatos kigyója ellen, ami megpróbálja elaltatni. Egyetlen megújult szív sem élvezhet harctól mentes tökéletes nyugalmat, hisz a lazítás az ő esetében nem egyéb, mint henyélés a szőlőhegyen.

Eltérített keresztyén, éber-e a szíved? Ha igen, szíved arra készlet, hogy viselkedj annak megfelelően, akihez tartozol. Hogy szunnyadhatnál Isten választottjaként, miközben gyalázzák az Úr Jézust? Hogy pazarolhatnád az idődet te, akit Krisztus drága vérére váltott meg, aki az Üdvözítő tulajdona vagy? Hogy fordulhat ez elő? Szégyelld magad, tünaságodért, és ne mutasd többé az orcádat, mert amit művelsz, az hálátlanság és a legnagyobb szégyen!

Reményteljes jel az, ha egy keresztyén szívből elmondhatja a menyasszony szavait. De ne feledd, hogy ezzel még nem mondtál sokat. Ne legyél büszke arra, ha éber a szíved. Legyél hálás azért, hogy a végtelen szeretet elegendő kegyelmet adott neked arra: mert Isten őrizte meg a szívedet, hogy éber maradjon. De a siránkozás és a sóvárgás a kegyelemnek még csak igen kezdetleges, csekély munkája, úgyhogy reszkess ahelyett, hogy megeledj vele!

Félek attól, hogy Isten sok ezer gyermeke nem eléggé éber ahhoz, hogy észre vegye alvó állapotát. De jaj nekik, ha megmaradnak ebben a szomorú helyzetben! Szeretnék figyelmeztetni minden hívőt, hogy szigorúan vizsgálja meg a lelkiállapotát.

Ha eléggé éber a szíved arra, hogy felismerje és tudassa veled: meglanyhult Jézus iránti szereteted, megszűnt Krisztus iránti odaadásod és buzgóságod, – akkor kérlek, halld meg az Úr Jézus intő szavát: „*Térj meg, és tedd az előbbiekhez hasonló cselekedeteidet!*” (Jel 2,5)

December 12.

„Levettem alsóruhámat, hogyan ölíhetném fel? Megmostam lábaimat, hogyan piszkolhatnám be?” Énekek 5,3

Ebben az esetben e mentegetőzés teljesen alaptalan. Lényegében még mélyebb bűnöket tár fel. A menyasszony egyik bűnt a másikkal akarná elhárítani.

Miért vetette le a ruháit? Felövezett derékkal és felékesített lámpással illet és kellett volna várnia vőlegényére. Miért mosta meg a lábát? Egészen rendben lenne a dolog, ha cselekvése a tisztaságra utalna; de csupán testi pihenésére mutat. A szent munkát testi pihenésre cserélte fel. Miért tette ezt? Mentséget keres szunnyadozására és tétlenségére, miközben odakint állt a vőlegénye.

Igen aljas csele ez a Sátánnak, és bizonyosan alkalmazza ma is egyeseknél. Miközben olvasod ezeket a sorokat, megszólal a lelkiismereted: „Igen, ez a helyzet személyemet illetően; a szöveg igazolja tapasztalatomat.” A Sátán erre így felel: „Teljesen nyugodt lehetsz. Látod, hogy ugyanolyan helyzetben vagy, mint a menyasszony is. Minden rendben van!”

Lehet-e nagyobb bolondság annál, hogy „mivel mások is úgy vétkeztek, mint én, ezért legyek teljesen elégedett, mivel mások is hozzám hasonlóan cselekesznek?”

Némelyek azt mondják: „Nem kell önvizsgálatot tartanom. Még az hiányzik, hogy leleplezzek sok kellemetlen igazságot. Alszom, és ez egészen kellemes. Nem óhajtom, hogy megfosszanak ettől a kényelemtől.”

Szégyellem, hogy közületek egyesek bűnével kell foglalkoznom, de szavaim szó szerint az igazságot tükrözik. Nem úgy vagytok-e sokan, mint akiknek az a nevük, hogy élnek, mégis halottak?

Az Úr Jézus jön és kopogtat ma nálatok, és emlékeztet, hogy az ő közelében töltöttétek életetek legboldogabb idejét. Hiszen azok voltak a legszebb és legszentebb óráitok, amikor az ő kegyelméből kizárólag vele foglalkoztatok és minden mást félretettetek.

December 13.

„Amikor megkövezték Istvánt, az így imádkozott: »Úr Jézus, vedd magadhoz lelkemet!«” ApCsel 7,59

Kíváncsi, hogy a keresztyén ember élete és halála, mint egy öntvény, egységes egészet képezzen. István hittel és Szentlélekkel teljes volt életében és halálában. Merész volt, bátor, nyugodt és higgadt életében, és halála óráján sem viselkedett másként.

Igen szomorú, ha egy ember haláláról szóló tudósítás nem illeszkedik életéhez. Félek, hogy sok gyászbeszéd nagy károkat okoz valótlanága miatt, mivel a hall-

gatók joggal mondhatják: „Fölöttébb különös; sohasem tudtam, hogy a megboldogult ilyen szent ember volt; teljesen zavarba ejt és megdöbbsent e tudósítás.”

A halál lehet az élet rojtja vagy pereme, de ugyanabból az anyagból kell legyen, mint az egész öltözék. Nem remélhetjük, hogy a világgal ebédelünk és este Istennel vacsorázunk. Életünk minden napján az Úr házában kell laknunk.

Ezenkívül az is igen kívánatos, hogy a halál egész életpályánk befejezése legyen, úgy, hogy a keresztyén ember életművét teljessé tegye.

Kedves testvér, így van ez veled? Ha holnap elhívna az Úr ebből a földi létből, teljes lenne az életed? Némely keresztyén nem tartja rendben ügyeit, hanem rendetlen és hanyag; ha ma meghalnának, bizonyos dolgok rendezetlenül maradnának utánuk.

Whitefield gyakran mondta, mikor lefeküdt esténként: „Még egy pár kesztyű sem hagytam szétszórtnak; így ha ezen az éjszakán meghalok, minden dolgom rendben van az időre és az örökkévalóságra vonatkozóan is.”

Olyan legyen életetek a halál eljövetelekor, mint egy könyv kívánatos vége, amelynek akkor írják az utolsó sorait. Ha munkánkat hűen végezve ér a hazahívó szó, akkor hazamenetelünk életünk illendő befejezése lesz.

December 14.

„Amikor Jézus látta hitűket, így szólt a bénához: »Bízzál, fiam, megbocsáttattak bűneid.«” Mt 9,2

A gutaütött hordozói átszakították a tetőt, hogy az Üdvözítőhöz vigyék betegüket. Az emberek feje felett engedték le barátjukat, és az akkor ott feküdt az ágyán az Úr Jézus előtt. Bár nem tudta megmozdítani se kezét, se lábát, de várakozó tekintetével bizonyosan megértette az Úr Jézust. Az Úr nem várta, hogy megszólítsák, hanem a beteghordozók hitére tekintett. Máté azt írja: *„Amikor Jézus látta hitűket”*.

Ki láthatja a hitet? Mi csupán a hit hatását észlelhetjük. És ebben az esetben azok voltak kiváló hitűek, akik elképesztő módon, a tető megbontásával vitték betegüket Jézushoz, jelezve ezzel, hogy bizonyosan hiszik, hogy Jézus meggyógyíthatja.

Mégis, az Úr szeme nemcsak hitük bizonyítékát látta, hanem a hitüket is. Ott állt ez a négy férfi, akiknek a szeméből Jézus kiolvashatta: „Mester, lásd, mit tettünk!

Meg vagyunk győződve arról, hogy tettünket helyesled, és meg fogod őt gyógyítani.”

Ó, barátaim, jöllehet mi nem láthatjuk a másik keresztyén ember hitét, de láthatjuk annak a gyümölcseit. Olykor azt hisszük, érzékelhetjük a hit hiányosságát; azonban hogy magát a hitet láthassuk, Istentől való megvilágosodásra van szükségünk.

Jézus látta a hitüket, és ma ugyanaz a szem keresi a ti hiteteket is. Bárcsak bűneitek tudatára ébrednétek, és belátnátok hitetek gyengeségét, s hogy a teljes hit lényege abban áll, hogy elfogadjátok bűneitek bocsánatát, ha az Úr Jézus csak egy szót is szól hozzátok.

De ha még oly kicsi is a hitetek, Mesterem meglátja a hit kicsinyke szikráját is, hogy ebből lángra lobbantsa lelki életeteket. Ő Isten Fia. Higgyetek benne és képességében, hogy üdvözljetek; mert ő ezt meg tudja tenni és készségesen meg is teszi!

December 15.

„Bízzál, fiam, megbocsáttattak bűneid.” Mt 9,2b

Az Úr legelőször azzal a fő bajjal foglalkozott, ami ezt az embert megtámadta. Nem azzal kezdi, hogy meggyógyítja bénaságából, noha ez elég sok szenvedést okozott neki; mert a bűn sokkal gonoszabb, mint akármilyen izombénulás. A bűn még a halálnál is rosszabb; ezért Jézus ezzel kezdi: *„Bízzál, fiam, megbocsáttattak bűneid.”*

Olyan ez, mint a legnagyobb vadállatra, oroszlánra vadászni, ami az emberi lény legsötétebb erdejében leselkedik. Krisztus szava kiüzi rejtekhelyéből a tisztátalan állatot, és mindenható ereje által széjjeltépi azt.

Lehet, hogy sokféle szomorúság miatt szenvedsz ebben a pillanatban; talán arra törekszel, hogy az Úr elé tárd mindezeket: beteg gyermekedet; szeretett férjedet, aki otthon haldoklik; az üzletedet, ami visszaesett és valószínűleg be kell zárnod; saját betegségedet, ami olyan levertté tesz, hogy alig vagy képes eljőnni az istentiszteletre is.

Nos, ne foglalkozz most ezekkel; mert akármilyen súlyosak is, a bűnnel való összehasonlításban jelentéktelenek. Semmi sincs olyan mérgező, mint a bűn. Ez a kígyó halálos marása, ami megmérgezi és lángba borítja egész életünket. Ha ez a

rossz elvétel, végbemegy minden rossz eltávolítása. Ezért kezdi az Úr ezzel: „*Megbocsáttattak bűneid!*”

Figyeljétek meg, hogy Jézus ennek az embernek minden bűnét *ténylegesen* megbocsátotta. Nem azt mondta: „Meg kell bocsátani azokat!”; hanem: „*Megbocsáttattak!*” Azaz „felmentelek minden bűnödől, amiket csak elkövettél. Ifjúkori bűneidet, férfikorod bűneit, megbénultságod előtti bűneidet, zúgolódásod bűneit, amiket azóta követtél el, mióta betegágyon fekszel: vond össze mindet, és még ha olyan sok is, mint égen a csillag, és tengerparton a homok – akkor is *megbocsáttattak bűneid.*”

December 16.

„*Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, elkárhozik.*”

Mk 16,16

Súlyos teher nehezedik rám, és szeretnék könnyíteni a szívemen, ezért szólnom kell. Sokáig visszatartottam magamat ezzel kapcsolatban, de most szent kötelességem komoly átérzése kényszerít arra, hogy beszéljek róla. Mivel hamarosan meg kell jelennem Uram előtt, ezért minden veszélyt kockáztatva tanúságot teszek az igazságról. Ha úgy kell lennie, azt is elfogadom, hogy mint gonosz embert elutasítanak, de nem tudok hallgatni, mert Isten Lelke készítet a szólásra.

Az Úr tudja, semmi más indíték nem vezérli a szívem, mint azok iránti szeretet, akiket az Úr nevében szeretnék megszólítani. Valószínűleg sok olvasó kifogással illet, ha ugyan nem ítélt el, de én nem tehetek másként, mint ahogy cselekszem. Ha az igazság érdekében elveszítem a szereteteket, sajnálalak titeket, de mégsem tehetek másként. Mindenki tetszeni kíván hallgatóinak, de ha valamelyik keresztyén prédikátor a kényelemszeretetért, vagy a tekintélyért, vagy az emberek mosolyáért elhallgatja bizonyágtételének egy részét, azt végül az Úr az ő kezéből kéri számon.

Úgy vélem, az a tévedés, ami legnagyobb kárt okozza keresztyénségünkben, amivel az egész országban küzdünk, ami közvetlen ellentétben áll textusunkkal: nem egyéb, mint amit a *kereszttség általi újjászületés* tantételeként jól ismertek. Nos, mi határozottan cáfoljuk ennek az állításnak a dogmáját; és valljuk, hogy *hit nélkül a kereszttség senkit sem üdvöztet.*

Textusunk közli: „*Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözülni fog.*” És a továbbiakban pedig kijelenti: „*Aki pedig nem hisz, elkárhozik*” – akár meg van keresztelve, akár nincs.

Ebből világosan megértjük tehát, hogy a keresztség a hitetlen embert nem őrzi meg a kárhozattól, és ez nem védi meg őt a legkisebb mértékben sem az ítélettől, ami egykor elhangzik az istentelenekre vonatkozóan. Akár csecsemőként, akár felnőttként keresztelek is meg valakit, – ha nem veti bizalmát az Úr Jézusba és nem hisz benne, akkor érvényes rá ez a borzalmas ítélet: *„Aki pedig nem hisz, elkárhozik”*.

December 17.

„Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, elkárhozik.”

Mk 16,16

Van olyan keresztyén felekezet, magát protestánsnak nevező egyház, amelyiknek a szolgálói valahányszor a kereszteleződényhez lépnek, kijelentik, hogy minden személy, aki a keresztségben részesült, újjászületett és be lett plántálva Krisztus egyháza testébe.

„Azonban”, hallom némely kedves ember heves tiltakozását, „van sok olyan hívő az ilyen egyházban, aki nem hisz a keresztelezés által való újjászületés dogmájában.” Erre azonnal ezt válaszolom: „Miért nem tartoznak ők akkor egy olyan egyházhoz, amelyik elítéli ezt a tant, határozott világos bizonyágtétellel?”

Esküt tenni arra, hogy őszintén helyeslek egy olyan tant, amivel nem értek egyet, ez lelkiismeretem szerint olyannak tűnik, mint ami hamis eskü, sőt, határozottan kijelenthető, hogy ez ténylegesen hamis esküvés. Ha pénz fogadnék el azért, hogy azt védelmezzem, amit nem hiszek, – vagy ha pénz fogadnék el egy egyháztól, és mégsem azt prédikálnám, ami annak az egyháznak nyilvánvaló tana – nos, ha ezt tenném, vagy ha egy másik becsületes ember ezt tenné, ez nagy becstelenség és utálatosság lenne.

Nem tudom, mi ártalmasabb: az erkölcstelenség elhatalmasodása a népben, vagy az egyenesség hiánya a prédikátorokban? Hiszen ha a világ emberei azt hallják, hogy a prédikátorok éppen azt tagadják, amit a hitvallásuk tanít, ez azt a képzetet kelti bennük, hogy semmi értelme és tekintélye nincs az ígének a lelki dolgokban, hogy nincsenek lényeges különbségek a vallásokban, és hogy egyáltalán nem számít, mit hisz az ember, amíg jóakaratóan viselkedik a másik emberrel szemben.

Nos, ha a keresztség által történik az újjászületés, akkor ezt a tényt trombitával kellene hirdetni, és senkinek sem kellene e hittétel miatt szégyenkeznie! De ha valaki ezt nem hiszi a szívében és mégis aláírja a hitvallást, ami ezt állítja, akkor

azt tanácsolom, keresse meg ravasz rokonait, társait és barátait, akik járatosak a kétértelműség és mindenféle csúsztatás ügyleteiben, és azokhoz társuljon; mert becsületes emberek nem fogják a barátságát kívánni, sem keresni, sem elfogadni.

December 18.

„...a kik között ragyogtok, mint csillagok a világban, / ha az élet igéjére figyeltek.”

Fil 2,15–16

A textus arról szól, hogy világítanunk kell. De hogy lehetünk fényforrások anélkül, hogy látnának bennünket? És milyen hasznunk származik abból, ha láthatatlan lámpások vagyunk? – Hol kell világítanunk? A hajlékainkban? „A világban!” Bizonyosan világítanunk kell családjunkban is; de ha lámpások vagyunk, – és szükséges, hogy azok is legyünk! –, szükséges, hogy világító lámpások legyünk „a világban.” – Némely bátortalan szívű ember fél megvallani a hitét, és Nikodémusra hivatkozva vigasztalja magát, de nem fontolja meg azt, hogy Nikodémust inkább figyelemztetésként, mint követendő példaként tárja elének a Biblia. – Jézus szavainak értelme – „*úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt...*” (Mt 5,16) csak az lehet, hogy meg kell vallanotok hiteteket. Keresztyénségeketek ne rejtettségben őrizzék, és ne tartsátok titokban, miközben a menny felé zarándokoltok! Tegyen a keresztyén ember nyilvános hitvallást a hitéről! Szakadjon el a világtól és nyilvánítsa ki, hogy az Úrhoz tartozik! – Van néhány előírás, amit maga Isten rendelt el, amik által a keresztyén ember alkalmas módon gyakorolhatja ezt a hitvallást: miközben hitének megvallásakor az Atya, Fiú és Szentlélek nevébe részesül a keresztségben. Úgyszólván nyilvánosan kell a vízben eltemetni, hogy ezzel megmutassa: meghalt a világnak, hogy új életben járjon. Az Úr felszólít ma is: „*Jöjjön hozzám, aki az ÚR!*” (2Móz 32,26) Elő kell tehát állnunk és azt mondanunk: „Itt vagyok Uram. Rabszolgád vagyok és neked szeretnék szolgálni életem végéig.” – Ezenkívül, akik szövetségre léptünk Krisztussal, el kell határoznunk magunkat, hogy hitvallást teszünk nemcsak a megvetett Krisztus mellett, hanem elkötelezzük magunkat menyasszonya, vagyis gyülekezete iránt is. – Ám ahhoz, hogy csillagokként ragyogjunk, eltökélt életmódunkhoz kapcsolódnia kell *szavaink nyilvános bizonyágtételének* is. Egy rozsdás szöveget sem adok hitetekért, ha azt elhallgatjátok mások előtt! – Sokféle lehetőségetek lesz a bizonyágtételre; használjátok ki azokat. Így fogtok ragyogni, mint csillagok a világban. Mert olyan világkorszakban élünk,

amelyben lehetetlen világítani Krisztusról szóló világos és nyilvános bizonyágtétel nélkül.

December 19.

„Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!” Jn 1,29

Keresztelő Jánosnak egyetlen feladata volt, hogy bizonyágot tegyen Jézusról. Ő volt a hajnalszín, aki meghirdette a felkelő napot. Amikor megjelent maga a nap, bevégezte a szolgálatát. Léte egyetlen alapja valóban az Úr Jézus volt.

Kíváncsi vagyok, bárcsak elmondhatnánk mindnyájan Pállal: *„Mert nekem az élet Krisztus...”* (Fil 1,21) Bárcsak olyan lenne az életünk, hogy Jézus Krisztus nélkül nem lenne érthető! Nélküle egész létünk és lényünk megmagyarázhatatlan rejtély.

János sok mindent tudott Jézus Krisztusról, és sokat szólhatott volna különböző tulajdonságáról. Tekinthetett volna rá úgy, mint nagy példaképre, és utalhatott volna rá, mint a szentség és szeretet nagy tanítójára. Mégis, Keresztelőnek nem ez tűnt elsőnek és legfontosabbnak az Úrra vonatkozóan, hanem úgy prédikált róla, mint aki azért jött el a világba, hogy nagy engesztelő áldozat legyen a bűnért. János felemelte a kezét, határozottan Jézusra mutatott és ezt kiáltotta: *„Íme, az Isten Báránya!”*

Nem azt mondta: *„Íme, ő a ti igazi példaképetek!”* Kétség nélkül ezt is mondhatta volna. Nem egyszer kijelentette: *„Íme, ő az új világkorszak királya és vezetője.”* Ezt a tényt nem tagadta, hanem örvendezett neki. Mégis, az első pont, aminél időzik, és ami főképpen felkelti az örömet: *„Íme, az Isten Báránya.”*

Kedves testvéreim! Bízhatunk abban, hogy ez igen gyakorlati igazság; hiszen János rendkívül gyakorlatias ember volt. *Amikor bűnbánatról prédikál, az Úr Jézus képezi beszédének a szövegét és tartalmát.* Élettel, erővel és energiával tölti meg azt, ami különben elcsépett erkölcsi értekezés lenne.

Ó, akik azt akarjátok, hogy hallgatóitok megmeneküljenek a bűn rabságából és annak büntetésétől, gondosan figyeljetek arra, hogy az Úr Jézus bűnért hozott nagy áldozata legyen mindig a prédikációtok tárgya!

December 20.

„Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!” Jn 1,29

János ezzel a kijelentéssel az elveszett emberek érdekében mutat Jézusra, akiknek üdvösségét kívánta. – Mi nem propagandaként hirdetjük az evangéliumot. Nem azt kívánjuk, hogy mások hozzánk társulva higgyenek, mivel szükségünk van a támogatásukra. Jól tudjuk, hogy az igazságot ebben a gonosz világban általában a kisebbség képviseli.

Én a magam érdekében hiszek az Úr Jézusban, éspedig olyan hittel, amit mintegy forró vassal égettek belém. Ezért a bizonyosságért hálás vagyok Istennek; és amit hiszek, akkor is hinni fogom, ha teljesen egyedül maradok. Ha az utolsó ember lennék is, aki dicsekszik az Úr Jézus helyettes halálával, akkor is úgy tartom becsületesnek, hogy egyedül is magasra tartsam az ő keresztségét!

A szeretetnek ez a nagy tette azt igényli mindenkitől, aki tisztában van vele, hogy vegye igénybe a maga számára és éljen általa. Éhezte-e már a kenyér után, és aztán meg is találtad? Akkor tudom, hogy együtt érzel éhező testvéreiddel. Ez arra ösztönöz minket, hogy terjesszük azt a jót, amit elfogadtunk. – Még a kutyák is így tesznek. Hallottam, hogy egy szegény kutyának egyik állatkórházban meggyógyították a lábát, és négy héttel később egy másik megbénult kutyát hozott el az irgalmasságnak ugyanabba a házába. Mi is azt kívánjuk, hogy embereket vigyünk Krisztushoz, mert széttört szívünket az ő szelíd keze gyógyította meg. Azért szeretünk, mivel ő előbb szeretett minket.

Testvérek, személyes tapasztalatból beszélek: kis híján elpusztultam a bűntudat miatt; olyannak éreztem Isten haragját a lelkemben, mint a tűz, se megkönnyebbulést, sem vigasztalást nem találtam. Sőt, Isten ígéje sem bátorított. Aztán beszélt nekem valaki a Jézusba vetett hitről. De amíg meg nem tanultam, hogy az Úr Jézus a nagy, Istentől elrendelt bűnért való áldozat, semmit sem találtam magamban, ami bátoríthatott volna. Viszont, amint megtanultam, hogy elszenvedte büntetésemet és eleget tett Isten igazságának, megtaláltam a békeség csodás titkát és nyugalmat talált a lelkem.

A hívők úgy tekintenek Jézusra, mint aki kifizette bűneiket és nem félnek az utolsó ítélettől.

December 21.

„Dávid tehát erősebb volt a filiszteusnál, bár csak parittyája és köve volt. Legyőzte a filiszteust, és megölte...” 1Sám 17,50

Dávid példaként áll előttünk arra vonatkozóan, hogy nem szükséges tolakodnunk a feladatokért. Véletlenül keveredik harcba Góliáttal. Amikor táskáját sajttal megpakolva elhagyta az apját, nem sejtette, hogy néhány nap múlva kitűnik Izráel minden harcosa között.

Tanuljuk meg ebből, hogy *nem kell fejveszetten hatáskör után kutatnunk*. Legyetek inkább készen minden munkára, mintsem különleges feladat végzésére törekedjete. Isten körülvesz védelmével és feladataitokat is megtervezte. Ellenkező esetben, ha magaválasztotta úton jártok, leestek a földre. – Köszörüljétek ki jól szerszámaidatokat, akkor tudjátok majd használni azokat.

Továbbá megértem Dávid történetéből azt is, hogy *ha úgy gondoljuk, kell valami munkát végezniünk az Úrért, akkor ne várjunk mások helyeslésére*. Ha azt mondta volna Dávid: „A bátyáim helyeslésére várok, miszerint én vagyok a legmegfelelőbb személy a Góliáttal szembeni harcban,” akkor nyilván sohasem került volna sor a harcra. Főhajtással tartozunk tisztelni az idősebb testvéreket, de nagyobb hódolat jár Isten Szentlelke parancsának. – Ha Isten feladatot ad neked, akkor engedelmessédj, még akkor is, ha senki sem bátorít arra, hogy tegyed. Kell-e vonakodnunk Isten félelmével a szívünkben, Istentől kapott megbízással?! Isten szolgálói, vagy emberek szolgálói legyünk? Inkább akarnék meghalni, mintsem hogy a ti engedélyeiteket kérjem, mielőtt hirdetem Isten ígését! Inkább némuljon meg a nyelvem, minthogy Isten szolgája helyett emberek szolgája legyek!

Végezd Mesteredtől kijelölt feladatodat rettenhetetlen bátorsággal – de egyzersmind alázatos magatartással. Gonosz szolga lenne, aki miután megkapta Mestere parancsát, nem hajtaná végre, hanem így mentegetőzne: „Szolgatársaim között, valaki úgy vélte, túl merész kockázatot vállalnék... Jobb, ha meg sem próbálok.”

Álljatok talpra az emberek előtt és boruljatok le Uratok előtt! Vigyázzatok, legyetek helyes kapcsolatban vele!

December 22.

Jézus is azonnal észrevette, hogy erő áradt ki belőle, ezért a sokaságban megfordulva így szólt: »Ki érintette meg a ruhámat?«” Mk 5,30

Azt kívánom, hogy közületek mindenki, aki megtapasztalta Krisztus hatalmát, tegyen bizonyosságot erről a tényről. Hogyan állíthatjátok, hogy Krisztus oldalán álltok, ha még nem hordozzátok az ő uniformisát és még azt sem valljátok, hogy az

ő ügyéhez tartoztok?! Még őt magát sem valljátok meg mások előtt, bár ő megígérte, hogy azokat, akik ezt teszik, megvallja mennyei Atyja előtt.

Mindnyájan túlságosan is szeretjük a kényelmet, és ezért van, hogy sok erő kihasználatlanul marad, nem használjuk a jó dolgokra.

Ki óhajt a sereg élén küzdeni? Csak bátor, talpraesett férfi, akinek a szívét megérintette az Úr. Csak az ilyen ember lép előre, elhatározva hogy az ellenállás céltáblája marad, jóllehet a megfontoltság azt tanácsolja, hogy óvakodjon a sérülésektől.

Ó, kedves barátaim, ha szeretitek Jézus Krisztust, Mesteremet, felszólítalak, ne szégyelljétek azokat sem, akik az övéi. – Krisztus érintését, ami erőt ad nekünk, nem érzékelhetik felebarátaink. Ez a cselekmény titokban történik, és magának az illetőnek is rejtély. Alig mer arra gondolni, hogy bátorsága legyen. Íme, ez az asszony is reszket, mikor megtudja, hogy meggyógyult. Még attól is fél, ha visszagondol, mit cselekedett.

Sok embert ismertem, akik hisznek Krisztusban, akiknek az volt az érzésük: merészség, amit tesznek. Az őszinte, alázatos lelkiismeretnek a bocsánat túl nagy kegyelemnek tűnik, úgy hogy ezek az emberek alig érzik magukat jogosultaknak arra, hogy higgyék, hogy az Úr valóban elvette bűneiket.

Ne rabold meg az Úr becsületét félelmed által. Valld meg a hitedet, mert az Úr szereti, hogy akiket meggyógyított, bizonyosságot tegyenek erről. Ezért fordul meg és kérdezi: „*Ki érintette meg a ruhámat?*”

Ő örül a könnyek között elmondott szelíd hitvallástételnek. Szereti, ha hallja azoknak a bárányoknak a bégetését, akiket a vállán vitt vissza a nyájhoz. Ő kedvét leli abban, ha nagyon szeretik azok, akiknek sokat megbocsátott. Ezért ne hallgass!

December 23.

„Isten ezt mondta Jákóbnak: Készülj, és menj föl Bételbe, telepedj le ott! Készíts ott oltárt az Istennek, aki megjelent neked, amikor menekültél bátyád, Ézsau elől!”

1Móz 35,1

Isten határozott visszatérést követel Jákóbtól. El kell hagynia Sikemet, a város termékeny síkságát, és vissza kell térnie Bételbe, hogy ott telepedjen le. A világgal való barátság sok bajt okozott háza népének, és Isten azt kívánja tőle, hogy teljesen szüntesse meg az ott kötött kapcsolatokat.

Kedves testvérek, itt az idő, amikor tudatosítanunk kell magunkkal és családkkal is: „El kell válnunk a világtól. Olyan kapcsolatokat kötöttünk, amik megkárosítanak bennünket, olyan szokások részesei lettünk, amiket Isten nem hagyhat jóvá.”

Bárcsak segítene Isten mindnyájunknak, hogy ha világosan felismerünk valamit, akkor úgy is cselekedjünk! Bárcsak részesülnénk abban a kegyelemben, hogy vessünk véget bűnös késlekedéseinknek, és keljünk útra, bármilyen veszéllyel kell is szembenéznünk!

„Menj föl Bételbe!” Gyakran nagyon hasznos a régi emlékek újbóli megelevenítése. Az első szeretet idejére való emlékezés, amelyben elégedettek voltunk, noha mindenki más megtagadott és félreismer, boldogok voltunk, hogy az ő közelségében időzhettünk – ez az emlékezés igen hasznos. Jó dolog ezekre az órákra visszaemlékezni, ahol először létesítettünk házioltárt és meghajoltunk szeretetünkkel az Úr előtt. Annak idején éreztük, hogy ez a különálló hely a legboldogabb helyszín, és boldogok voltunk elválasztva a világtól Krisztussal, Krisztusban, Krisztusért, mindenben őt követve.

Ahol elvesztettétek örömeit, ott fogjátok azt megtalálni, mert ott maradt, ahol hagyátok. Ha elhanyagoltátok az imádkozást; ha abbahagyátok az Isten igéjében való gyönyörködést; ha eltértetek Krisztus követésétől: akkor menjetek vissza Bételbe!

December 24.

„Dél királynője feltámad az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt, és elítéli ezt a nemzedéket, mert ő eljött a föld végső határaitól, hogy meghallgassa Salamon bölcsességét.” Mt 12,42

A királynő legeslegelőször Salamonhoz ment. A hit útja azzal kezdődik, hogy Jézus Krisztushoz megyünk. Vannak, akik a kiválasztás tanával akarnak először foglalkozni, és elbuknak a megbotránkozás kövén. Mások a Mózes öt könyve okozta nehézségeket akarják eltakarítani az útból, vagy meg akarják oldani a geológia rejtélyeit.

De ha bölcssek lennének, azonnal magához a Mesterhez mennének. Nem olvasok arról, hogy a királynő a pohárnokot, vagy a király hatalmas embereit kérdezi, hanem Salamont keresi fel. Saját ajkáról akarja hallani nehéz kérdéseire a választ, hogy megértse bölcsességét. – Menj Istenhez Jézus Krisztus által, aki a kereszten

függött, elmélkedj az általa szerzett engesztelés titkáról, szánd oda magadat neki hitben, és elkezdjed megérteni hatalmas Salamonunk bölcsességét. Ha nem is tudsz megérteni minden tanítást, majd képessé tesz a Szentlélek, hogy megragadd Isten személyét, és ez elég.

Amint Sába királynője a királynál volt, *„szóla vele mindenekről, amelyek szívéen voltak.”* [Károli ford.] (1Kir 10,2) Ez az útja annak, hogy megismerjük az Urat. Mondjatok el neki mindent, ami a szívetekben van: tárjátok fel kételkedéseket, félelmeteket, szívetek keménységét és hogy nem vagytok készségesek bűnbánatot gyakorolni. Aki készen áll Krisztus megismerésére, az kezdi ismerni önmagát is. – Ezentúl a királynő nehéz kérdéseket is intézett Salamonhoz. Nem tudom, mik voltak ezek annak idején. Azt azonban tudom, számotokra, ha Jézushoz jösztek, ezek lesznek a nehéz kérdések: „Hogy tud Isten egyszerre kegyelmes és igazságos lenni? Hogy tud a bűnösnek megbocsátani, és mégis méltányosan megbünteti a bűnt? – Nos, az Úr Jézus megsebesített kezére és lábára fog mutatni. Nagy engeszteléséről fog beszélni nektek, amint Isten *szezsége* félelmetes módon megmutatkozott Krisztus helyettes elégtételében, Isten *igazságában* és határtalan *szeretetében*. – Ha mindent megvallotok neki, ami a szívetekben van, és készek vagytok tanulni tőle, Jézus Krisztus nektek is válaszol minden kérdésekre.

December 25.

„Azután adott a királynak százhusz talentum aranyat, igen sok balzsamot és drágakövet. Sohasem hoztak annyi balzsamot, mint amennyit Sába királynője adott Salamon királynak.” 1Kir 10,10

Azok, akik szeretnék megismerni Jézus Krisztus dicsőségét, mindent átadnak neki, amijük csak van. Semmi sincs, ami oly nagy örömet szerezne Jézusnak, mint népe szeretete. Mi igen szegényesnek és csekélynek értékeljük szeretetünket, de ő nem így gondolja – ő olyan nagyra becsül minket: életét adta, hogy megváltson bennünket. Sohasem gondol arra, hogy „rossz üzletet csinált”, sőt, örül szeretetünk minden szikrájának.

De mit teszünk mi Krisztusért? Neki adjuk a pénzünket? Talán nincs 120 talentumod, de hozd egyszerűen azt, amid van: imádságodat, életedet, szavaidat, amik Jézus mellett szólnak, gyermekeid nevelését, betegek látogatását, tévelygők megnyerését, visszaesők visszatérítését. Mindezek a királynő fűszereihez hasonlítanak, és kedves ajándékok a Felségének.

Amikor a királynő átadta adományát Salamonnak, azt tapasztalta, hogy a király is királyi bőkezűséggel ajándékozta meg. A királynő semmit sem vesztett. Mindent átadott, amije volt. Azonban Salamon is ugyanolyan sok mindent adott neki, és bizonyossággal mondhatjuk, hogy felülmúlta őt a király nagylelkűsége.

Mondom nektek, Jézus Krisztus sohasem lesz adósotok. Ó, nagy nyereség bármit is adni Jézusnak! Mi csupán filléreket adunk neki, ő viszont „nagy bankjegyeket” ajándékoz nekünk.

Mi munkáséveket adunk neki, tőle pedig örökké tartó nyugalmat kapunk. Elviselünk érte egy kevés szenvedést, ő meg nagy örömet ad helyébe. Milyen nagy király a mi Üdvözítőnk, aki beteljesíti övének a kívánságát, ha jót kívánnak! *Zörgessetek, és az ajtó megnyitvatik nektek. „Nyisd ki a szád, és én megtöltöm.”* (Zsolt 81,11)

„*Legyen a te hited szerint.*” (Mt 8,13) Milyen pompás ígéretekkel adott azoknak, akik alázatosan folyamodnak hozzá, akik mindenekelőtt Krisztus után vágynak, s csak azután azokra az áldásokra, amiket ő ad.

December 26.

„*De ha valaki háza minden kincsét kínálná is a szeretetért, csak megvetnék érte.*”

Énekek 8,7

Eladják-e a keresztyének Urukat ilyen módon? Nem, soha! Akik ilyet tesznek, elárulják, hogy még istentelenek, és csak a szentek közé keveredtek.

Emlékeztek arra, amikor a Sátán egy magas hegyre vitte fel az Urat, megmutatta neki a világ minden dicsőségét, majd azt mondta: „*Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem.*” (Mt 4,9) De az Úr ezt válaszolta: „*Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!*” (Mt 4,10) Ha Krisztus követője ilyen kísértésbe kerül, szintén így válaszoljon.

A Sátán minden gazdagsága sem képes elvonni minket attól, aki szeretetből Jézust adta nekünk. „*Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől?*” (Róm 8,35)

A régi időkben rettenetesen kínozták a mártírokat; számunkra még az is fájdalomt okoz, ha olvasunk vagy hallunk arról, amit szenvedniük kellett. De feladták-e Krisztust? Nem, sohasem akartak ilyet tenni.

Olyan idők is voltak, amikor Krisztus ellenségei fényes palotába vezették a keresztyéneket és azt mondták: „Bíborba és gyolcs ruhába öltöztetünk benneteket;

minden nap nagyszerű kényelemben és örömben éltek, ha feladjátok Krisztust.” Ám ők ezt nem akarták. – Ennek a világnak minden gazdagságát a szentek lába elé vethetik, ők mindezt gúnyosan visszautasítják.

Adja Isten, hogy mi is ezt mondjuk: „Minden másról lemondok, csak Jézusról nem. Tekintetem a Megfeszítettre szegezem; hadd lássam a töviskoronás homlokot, hadd nézzek szerető szemébe, és így vallok hűséget neki: Uram, követni akarlak téged, bárhová mégy. Nem akarok többé aranyrudaktól függeni, hanem sajnálat nélkül a tengerbe vetem azokat. Ha te a hajóban maradsz, az én lelkem is megelégedett. Hadd kötözzem oda magamat a te oltárodhoz, hadd vegyem magamra szereteted láncait, hadd haljak meg a világnak! Akkor a világ, amelyik megvetett téged, elutasíthat engem is és végezhet velem is. A veled való közösség mindennél drágább nekem!”

December 27.

„Ki tudja, talán felénk fordul, és megszán az Isten, lelohad lángoló haragja, és nem veszünk el!” Jón 3,9

Megállapítható, hogy Jónás üzenete egyáltalán nem a kegyelem hirdetését tartalmazta; ez csak egy rövid bírói ítélet volt. Hasonlított a nagyharang zúgásához, ami bűnöző kivégzésekor hangzik. Nem csendült fel benne az irgalmasság hangja. A bíró trombitájának hangja volt ez, nem az ezüsttrombitáé, ami az ujjongás évét hirdeti. Nem a kegyelem ragyog Jónás szemében. Semmi részvét nem volt a szívében. Lesújtó üzenettel küldte el Isten, és megsemmisítő módon intézte el a feladatát: *„Még negyven nap és elpusztul Ninive!”* (Jón 3,4)

Lelki szemeimmel látom Ninive királyát, ahogy külön ülést tart a városi tanáccsal, és hallom, amint közülük az egyik tanácsos azt mondja: „Kevés reményünk van az irgalomra; hiszen Jónás ezt nem is ajánlotta. Milyen rettenetes ítélő beszédet tartott! Egyetlenegy könnycseppet sem ejtett! Meg vagyok győződve arról, hogy Jónás Istene igazságos és szigorú. Nem fog bennünket megkímélni, el fog pusztítani minket...”

Mégis, a király válasza így hangzott: *„Ki tudja?”* Te így gondolod, de talán le tudjuk csillapítani Istent. Ne adjuk fel a reményt, mert *»ki tudja?«*”

Kedves olvasó, el tudod-e te is mondani Ninive királyával: *„Ki tudja?”* Nem akarsz-e bemenni otthon a belső szobádba, hogy bűnbánattal imádkozzál, mert *„ki tudja?”* Nem akarod-e kezedbe venni a Bibliádat, nem akarod-e keresni az ígért

igéjét, mert „*ki tudja?*” Még kegyelmet nyerhetsz, még elfogadhat Istent és az örökkévalóságban egykor dicséretet énekelhetsz. Tény, hogy a ninivebeliek semmit sem tudtak Istenről, kivéve, hogy megértették igazságos ítéletét, ami semmilyen reménnyel sem biztatta őket.

Mennyivel boldogabbak vagyunk mi, azért, mert tudjuk, hogy Isten irgalmas! Sokszor hallottunk már Isten szájából a békeesség gondolatáról. Így menj most Jézus Krisztushoz, és higgy az ő irgalmában és megmentő vérében, és még ma megbocsáttatnak bűneid.

December 28.

„Ki tudja, talán felénk fordul, és megszán az Isten, lelohad lángoló haragja, és nem veszünk el!” Jón 3,9

Szeretnék néhány érvet felhozni, hogy ösztönözzelek titeket is a niniveiek példája követésére.

A korábbi uralkodók idejében volt egy utálatos szokás: ha gyilkosság miatt kivégeztek valakit, akkor otthagyták a testet az akasztófán, hogy mindenki, aki csak látja, megismerhesse az igazságszolgáltatás szigorát. Ez a rettenetes látvány csak mások elijesztésére szolgált: nos, szeretnék ettől a borzalmas képtől tovább lépni egy örömet okozóra és bátorítóra.

Tetszett Istennek feltárni előttünk az irgalmasság példáit, hogy ezeket látva, azonnal gondoljunk arra: „Ha az ilyen nagy bűnösök is megmenekülhettek, mint a niniveiek, miért ne történhetne ez meg velem is?”

Bizonyára jól ismeritek az Ószövetségből a kegyelmet, ahogy Isten bánt Dáviddal. Biztosan emlékeztek arra a nagy bűnbocsánatra, amivel Isten egy nagy bűnöshöz, Manasséhoz fordult. Az Újszövetség kegyelmet nyert nagy bűnöseire pedig – a kereszten lévő latortól egészen tárzusi Pálig – csak röviden kell utalnom. Az isteni irgalom számtalan példája bátorítson hát titeket is bizalommal kiáltani: „*Ki tudja?*”

Ha valaki tudja, hogy egyetlenegy reménysége marad, milyen félelemmel kapaszkodik bele! Ha egy súlyos beteg már minden eszközt kipróbált és a végét járja, megpróbálkozik az utolsó gyógyszerrel is. Ha az sem segít, meg kell halnia. El tudjátok képzelni, milyen gondosan betartja az ilyen beteg az orvos előírásait?

Tehát nálad erről van szó: Krisztus vagy a pokol. Ha nem ment meg Krisztus, a halálé vagy! Ha a keresztt nem válik üdvösségedre, akkor a pokol torka zárul be fölötted. Vagy Krisztus, vagy a kárhozat!

Kapaszkodj tehát az Úr Jézusba, ragadd meg őt; ő az egyetlen, utolsó, biztos reménységed.

December 29.

„Sámuel pedig fogott egy követ, felállította Micpa és Sén között, és elnevezte Eben-Háézernek, mert ezt mondta: Mindeddig megsegített bennünket az ÚR!”
1Sám 7,12

Húsz évvel korábban Izráel ugyanezen a mezőn vereséget szenvedett és menekülni kényszerült. Annak idején az istentelen Hofni és Fíneás voltak az Úr papjai, akiket megöltek a harcban; az Úr ládáját diadalmasan elvették a filiszteusok.

Jó volt, hogy az izráeliták az elszenvedett vereségre is gondoltak, és az örömteli győzelem közepette arra emlékeztek, hogy ez a csata is vereséggel végződhetett volna, ha az Úr nincs az oldalukon. – Testvérek! Gondoljunk vereségeinkre! Elfelejtettétek, hogy diadalmaskodtatok felettetek bűneitek, és nem találatok menedéket ellenségeitek elől? – Most, amikor az öröm dombján megállok, gondolok életem sok hibájára.

Nem kétkedem, hogy Eben-Háézer mezején ezrek sírjai domborultak, azokéi, akiket megverték az akkori csatában. Ösztönözzenek minket korábbi büszke gondolataink sírjai, önbizalmunk emlékei, természeti erősségeink és dicsekedésünk sírhantjai arra, hogy magasztaljuk az Urat, aki mindezidáig megsegített minket.

Talán ott állt ezen a téren egy győzelmi jel is, amit a büszke filiszteusok emeltek maguknak. Ó, hangozzék a fülünkbe az ellenség dicsekvése, hogy ez még édesebbé tegye a diadal ujjongását, miközben magasztaljuk Izráel Istenét!

Tettetek valamit Istenért? Győztesen tértetek vissza? Nos, szétszakadt öltözetrel és meggyalázott pajzzsal lennétek itt, ha Isten nem lett volna mellettetek. Emlékeztek gyengeségeitekre, amikor vereséget szenvedtetek, talán egy szörnyű bukás vagy szomorú csalódás által? Akkor e helyen való emlékezés, ahol legyőztek benneteket, annál inkább ösztönözzön titeket annak az Úrnak a magasztalására, aki a mai napig megsegített, a mélységből kihozott, hogy diadalmaskodjatok ellenségeitek felett.

Testvérek, gondoljunk bűneinkre. Ezek fekete háttérként szolgálnak Isten nagy kegyelme felragyogtatására.

December 30.

„Sámuel pedig fogott egy követ, felállította Micpa és Sén között, és elnevezte Eben-Háézernek, mert ezt mondta: Mindeddig megsegített bennünket az ÚR!”
1Sám 7,12

Gondolatok arra, hogy az izráeliták nem álltak meg babérjaikon pihenni, nem vonakodtak használni fegyvereiket, hanem harcoltak, és közben Isten mennydörgött. Mialatt Isten villámai az ellenség szemébe világítottak, ők is serényen forgatták kardjaikat és megéreztek velük fegyvereik erejét.

Harcolnunk kell, mert az Úr harcol értünk; hatalmas csapást kell mérni az ellenségre. Azonban a csapáshoz való erő és a siker is teljesen tőle van. Nem azt mondták ezek az emberek: „Mindezidáig Sámuel bátorított minket!” Nem, hanem: *„Mindeddig megsegített bennünket az ÚR!”*

Nos, meg kell vallanotok, hogy minden igazán nagy dolgot csak az Úrtól lehet kapni. Nem feltételezhetitek, hogy ember műve lehetne olyan nagy dolog, mint a bűnből való megtérés, vagy az egyház újbóli megelevenedése. – Amikor Péter a hajó oldalán horgászott és egy szép halat fogott, mondhatta: „Ezt jól csináltad, Péter!” De amikor úgy tele lett a csónak halakkal, hogy süllyedni kezdtek, akkor már nem gondhatott magára. Nem, hanem ezekkel a szavakkal borult le Jézus előtt: *„Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!”* (Lk 5,8)

Munkánk nagysága annak megvallására késztet, hogy az ehhez szükséges erőnek Istentől kell jönnie, tőle egyedül. Jákób megvallotta, amikor átkelt a Jordánon: *„Hiszen csak egy vándorbottal mentem át itt a Jordánon, most pedig két táborom van.”* (1Móz 32,11) – Legyen áldott Isten, ez nem lehet ember műve! Ezért kell ráírni az Úr nevét a határköre. – Ebben a dologban állandóan szenvedélyes felindultsággal beszélek Isten mellett. Ha gyülekezetként vagy egyénenként nem adunk dicsőséget folyamatosan Istennek, lehetetlen, hogy munkálkodjon általunk. – Sok csodát láttam, de még sohasem láttam olyan embert, akit előbb vagy utóbb ne hagyott volna el Isten, amiért magának tulajdonította munkájáért a dicsőséget. Minden kegyelemért és tisztességért, amit nekünk adományozott Isten, jöjjünk és mondjuk: *„Mi vagyok én és mi atyám háza, hogy gondolsz rám?”*

December 31.

„Senki sem bánja gonoszságát, és nem mondja: »Mit tettem«?!” Jer 8,6

Milyen komolyan érint bennünket az évek gyors tovatűnése! Még sohasem éltem át életemben olyan rövid esztendőt, mint a jelenlegi év; és minél idősebb leszek, annál rövidebbek lesznek az évek.

Édesapád ma talán hatvan vagy hetven évre tekint vissza, és azt mondja: „Fiam, hamarosan neked is rövidebbnek tűnnek majd az esztendők.” El is hiszem, ez bizonyára úgy lesz.

De még komolyabb dolog, hogy ismét elmúlt egy év, és bizony közületek még sokan nem tértek meg! Ugyanolyan távol vagytok Istentől, mint az előző évben is voltatok. Sőt, már a halálhoz és a pokolhoz jutottatok közelebb, mivel nem tesztek bűnbánatot.

Még nem keményedtetek meg teljesen, hiszen szert tettetek néhány komoly tapasztalatra. Kérlek titeket, válaszoljatok erre a kérdésre: „*Mit tettem?*” Hamarosan elegendő időt kaptok, amikor válaszolnotok kell erre a kérdésre; de akkor már túl késő lesz. Talán azt kérded: „A halálos ágyamon fog ez megtörténni?” Nem, mert akkor még nem túl késő; amíg ég az élet lámpása, a bűnös még Istenhez fordulhat. De ha elszáll az életlehelet, túl késő megkérdezni: „*Mit tettem?*”

Az élő Istenre mondom, aki előtt szolgálok, hogy én ama napon Isten kegyelméből igazoltan állok meg lelkiismeretetek előtt. Akkor nyilvánvaló lesz, hogy ezen a napon hűséges tanú voltam érdeketekben. Figyelmeztettelek titeket olyan komolyan, amennyire csak tettem.

Rábeszélő tehetségem végéhez ért. Még egyszer kérlek tehát titeket: *Meneküljétek Jézushoz! Sürgetve unszollak: Meneküljétek Krisztushoz. Keressétek kegyelmét és tekintsetek rá!* Vagy pedig – saját magatok lesztek felelősek, ha elvetitek komoly figyelmeztetésemet.
